

ספר

מקור הישועה

כוונות החגים ג

פסח עומר

ושבועות

מקור הישועה

חלק כוונות החגים ג

פסח ספירת עומר שבועות ובין המצרים

מה שהבנתי וסיכמתי

בדעתי הקלושה

משעוריו הנפלאים

של מו"ר

הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א

הצב"י יהושע ביסמוט ס"ט

ניסן תשפ"ב

תוכן העניינים

הקדמה	י
פסח	יא
כוונות תפילת ערבית ליל פסח	יא
חסל סידור תפילת ערבית ליל הפסח	יד
סיכום השיטות בקיצור	טו
עיונים ומקורות לסדר התפילה	טז
בעניין ההיכלות	טז
קדיש	טז
שמע	טז
ישראל	יז
ה' אלהינו ה'	יח
אחד	יח
בעניין לאה	יט
ברוך, שם כבוד מלכותו לעולם ועד	יט
כריעות וזקיפות	כא
עליית הנוק' בכריעות וזקיפות	כג
איזה מוחין לראות בכריעות וזקיפות	כד
כוונות אלהי	כד
האל הגדול הגיבור והנורא	כד
דחיית המוחין דקטנות	כו
נרנח"י במוחין דקטנות	כח
באהבה	כט
או"א וזו"ן דכ"ד שעות בימי החול	לא
או"א וזו"ן דכ"ד שעות בערבית ליל פסח	לב
זו"ן הגדולים והחילוף השני	לד
חילוף שני בליל פסח	לה

שנים שלום.....לז

הארת נה"י דאימא בג' ברכות אחרונות לנוק' בימי חול.....לט

איך נכוין כוונה זו בליל פסח בשבת ובימים טובים.....מא

ברכה מעין שבע כשחל פסח בשבת.....מג

כוונות התפילה למתחילים בכללות.....מד

להבין שורש דברי הרש"ש בהקדמתו.....מה

סדר הגדה ליל פסח.....מו

קטנות גדלות.....מו

שמות המוחין.....מז

מוחין דקטנות ב' האם מכוונים בהם.....מח

איך לכווין קטנות א' דאבא.....מט

שם אכדט"ם.....נ

סדר כניסת המוחין בליל הסדר.....נב

כוונת כניסת גדלות א'.....נג

הבנת הקדמת הרש"ש.....נד

חלוקת השפע בין ז"א לנוק'.....נו

כוונת לקיחת הכוס.....נו

ברכת הקידוש.....נו

קטנות וגדלות א' וב', נה"י וחג"ת דאו"א.....נו

כוונת כוס א'.....נח

ורחץ, רחצה, ומים אחרונים.....נט

כרפס, סיכום שיטות.....ס

יחץ.....סב

כוונת כוס ב'.....סה

מוציא מצה.....סו

סידור השולחן כשחל פסח בשבת.....סח

בעניין פסח ושיטת רבי שאול.....ע

- ר' שאול לא מחק הקדמה זו אלא עשאה עטרה לראשו..... ע
- איזה בחינה באה בכח קדושת היום..... עב
- בעניין המוחין הנכנסים בליל פסח..... עג
- עשר מכות שהביא הקב"ה..... עה
- מנהג שפיכת יין בקטע ובאותות זה המטה..... עו
- שיטת רבי שאול בהגדה..... עח**
- ונבוא קצת לבאר כתב יד זה..... פא
- הנה סדר ההגדה לפי השלבים בקיצור..... פו
- בעניין ב' כוסות חסדים וגבורות..... צ
- יומם יומא דכולהו..... צא**
- ספירת העומר..... קח**
- בעניין המוחין..... קח
- סיכום השיטות בעניין חזרת המוחין..... קטו
- המשכת המוחין בספירת העומר..... קיז
- המשכת החסדים לז"א ולנוק'..... קיט
- כוונת האותיות הקטנות בסוף הספירה..... קכג**
- 2 שמות מ"ה וב"ן..... קכד
- 3 (4 מ"ב דמ"ה, מ"ב דב"ן..... קכד
- 5 (6 כוונת אנא בכח, וסוף שבוע..... קכד
- 7 (8 כוונת תיבות המזמור, ואות פסוק האמצעי..... קכה
- כוונת הש"ך..... קכו**
- בעניין כוונות בימי העומר..... קכח**
- ימי העומר ימי גדלות..... קלג
- לשם יחוד של ספירת העומר..... קלו
- שבועות..... קלט**
- הקדמה לכוונות שבועות..... קלט
- מערכת זיווגי זו"ן הגדולים בשבועות..... קמא

לימוד בליל שבועות.....	קמב
כבוד אל וגדילת המלכות.....	קמז
בעניין כ"ד קישוטי כלה.....	קמח
ז' תיקוני גולגלתא דא"א וי"ב דנוק'.....	קמט
קישוטי כלה בברכת כהנים.....	קנ
עיקר הכוונה בקישוטי כלה.....	קנג
משה אמר "אל רחום", ומיכה "מי אל כמוך"?.....	קנד
בעניין כלי ואור הויה דע"ב וקס"א.....	קנו
ספירות דיקנא דא"א.....	קנח
מקום תיקוני דיקנא בפנים.....	קס
איך משפיע א"א לאו"א דרך הדיקנא.....	קסא
אור מקיף אור פנימי.....	קסג
איך נעשה הכתר בטבילה.....	קסה
כתר ובניין הנוק באטב"ח.....	קסט
סדר סיום התיקון דשבועות.....	קעא
הקדמה לאטב"ח.....	קעג
דרוש א"ט ב"ח.....	קעו
איזה נוק' נתקנת באטב"ח.....	קעח
הגדלה וגורמי ההגדלה באטב"ח.....	קעט
כוונת טובים ב"ח ג"ז.....	קעט
הבנת כוונת טובים בפועל.....	קפה
החסדים והנ"ה דז"א מתי הם מתגלים.....	קצב
כוונת ב"ח בחכמה ג"ז בבינה.....	קצג
ד"ו בדעת.....	קצו
כוונת וזוכר חסדי אבות.....	קרא
ל"ע בת"ת גוף וברית חשבינן חד.....	רג
ל"ע בת"ת ויחס ת"ת דז"א לנוק'.....	רט

אטב"ח ל"ע בת"ת מהות נקודה שורשית.....	ריב
שאלת בירור	רטו
ל"ע השלוש גבורות מחליפות נקודה שורשית.....	רטז
מ"ס בנצח.....	ריח
בעניין הכתר דז"א ודנוק'.....	רכב
צריך לבאר כמה דיוקים בעניין הכתר והם	רכב
מה שנלע"ד בעניין שבועות	רכו
סגולת הלימוד בליל שבועות.....	רכח
כוונות בין המצרים.....	רל

הקדמה

אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֶדָה, מָה אֲשִׁיב לַיהוָה כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי, אוֹדָה יְהוָה מְאֹד בְּפִי וּבִתְוֹךְ רַבִּים אֶהְלֶלְנוּ, וְאֵלּוּ פִינוּ מֵלֵא שִׁירָה, אֵין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהוֹדוֹת עַל אַחַת מֵאֵלֶּיךָ, מָה שַׁחֲנִי ה' וְזִיכְנִי לַעֲלוֹת וּלְשַׁבֵּת לְצִמִּיתוֹת בָּאָרֶץ הַקְדוּשָׁה, וְלֹא לְצֹאֵת מִמֶּנָּה בְּשׁוֹם אֹפֶן. וּלְלַמּוֹד תּוֹרָה מִפִּי רַבָּנִים גְּאוּנִים, בְּגִלְגָּלָה וּבִנְסֹתָר. וְהִיא לִי קֵנָה חֵבֶר וּכְתַבְתִּי וּסְיַכְמִתִּי רֹב הַנִּלְמָד, וְכֹל זֶה עֹז לִי בְהַגִּיעִי לַחֲלֹק הַנִּסְתָּר לְהַמְשִׁיךְ בְּמִנְהִיגָה לְסִכְכּ וּלְסֹדֵר לְפִי נוֹשָׁאִים, אֲשֶׁר בִּלְעָדֵי דִבְרֵי זֶה בְּלִימּוֹד הַנִּסְתָּר סִפְק אִם זֹכָרִים מִשְׁהוּ אוּ מִבִּינִים מִשְׁהוּ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא חֲכָמָה רַחֲבָה מִנִּי יָם, כּוֹלֵי הָאֵי וְאוּלֵי.

יְהִי רְצוֹן שֶׁהַדְּבָרִים יִהְיוּ לְעֹזֵר לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָהּ, וּלְזִכּוֹת לְחֲכָמָה אֲשֶׁר עַל יְדָה נֹזְכָה לְבִנְיָן יִירוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כִּי בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית. ה' בְּחֲכָמָה יִסַּד אֶרֶץ, אֲבֵא יִסַּד בְּרִיתָהּ. וְהַכֹּל תִּלּוּ בְּחֲכָמָה. הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֲכָמָה, וְלֹא מִסְפִּיק הַיָּדַע וְהַלִּימּוֹד שֶׁכֵּן זֶה צָרִיךְ לְהַבִּיא אוֹתָנָה, לְתִיקוֹן הַמִּידוֹת וְעַל יָדָם לְחֲכָמָה. קִרְאֵתִי לְסַפֵּר "מִקְּוֹר הַיִּשׁוּעָה", מִקְּוֹר, שֶׁכֵּן הַבִּאֵתִי מִקְּוֹרוֹת, מִמָּה שֶׁנִּלְמַד וּפִתְחָנוּ הַסִּפְרִים תוֹךְ כְּדֵי לִימּוֹד עִם מוֹ"ר הַרָּה"ג הָרֵב מִרְדְּכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א. וְכִמּוּ שֶׁהַגְדִּיר זֹאת הָרֵב עֲצָמוּ בְּמִשְׁלָה וְאִמְרָה שֶׁמָּה שֶׁמוֹסֵר לָנוּ אֶת הַמִּקְּוֹרוֹת לְהַבְנִת הַסּוּגִיּוֹת הֵם יְהוֹמִים וְהֵנָּה הֵם לְפָנֶיךָ מָה שֶׁהִשְׁתַּדַּלְתִּי תְּמִיד לְרִשׁוֹם וּלְאַסּוֹף אוֹתָם. הַיִּשׁוּעָה, עַל שְׁמִי שֶׁנִּתֵּן לִי בְּבְרִית הַמִּלָּה וּבְבוֹאֵי לְאַרְצָנוּ הַקְדוּשָׁה רִשְׁמוּ יְהוֹשֻׁעַ בְּתַעֲוֹדָת זֵהוּת.

לְנוֹחֹת הַלּוּמָדִים סִדְרֵתִי אֶת הַנִּלְמָד בִּישִׁיבָה בַּעֲיוֹן כּוֹנֵנוֹת הַחֲגִים, הַסֵּדֵר לְפִי הַחֲגִים, וְהִיּוֹת וְהִתְרַבּוּ הַמִּקְּוֹרוֹת חִילְקֵתִי אוֹתוֹ לִג' חֲלָקִים א' חֲגִי תִשְׁרִי וְהוּא עַל ר"ה עֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה יוֹם הַכִּיפּוּרִים וְסוּכּוֹת. ב' חֲנוּכָּה וּפּוּרִים. ג' פֶּסַח סְפִירַת הָעוֹמֵר שְׁבוּעוֹת וּבֵין הַמִּצְרִים.

יֵשׁ נוֹשָׂאִים שֶׁהָרֵב כָּבֵר הוֹצִיא סִפְרִים בְּנוֹשָׂא, וְאֵין לְסַמּוֹךְ עָלֶי בְּמִקּוֹם סִפְרֵי הָרֵב שִׁיבְּצָאוּ כָּבֵר וַיִּצְאֻ בְּעִ"ה בְּקִרְבּוֹ בִּימֵינוּ לְאוֹר עִ"י מוֹרֵי וְרַבִּי הַרָּה"ג הָרֵב מִרְדְּכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א. הַקִּבְ"ה יֵתֵן לוֹ כַּח וּבְרִיאֻת וְיוֹצִיא כָּל מַעֲיִינוֹתָיו חוּצָה בְּקִרְבּוֹ, וּבְכָל זֹאת הַשְׁאֲרֵתִי אֶת הַנוֹשָׂאִים גַּם כֹּאֵן מִפְּנֵי שֶׁסִּדְרֵתִי בְּסֹדֵר שֶׁל נוֹשָׂאִים שֶׁנִּלְמְדוּ וְאוּלֵי יֵשׁ מִקְּוֹר נוֹסֵף, וְעוֹד שִׁישׁ נוֹשָׂאִים נְלוּוִים וְנִסְפָּחִים שֶׁדִּבְרָנוּ וְלִמְדָנוּ אוֹתָם סָבִיב הַחֲגִים וְהַכּוֹנוֹת בְּפוּעַל.

אֵין לְסַמּוֹךְ עַל הַסִּיכּוּם הַנִּכְתָּב, בְּכָל מִקְּוֹר צָרִיךְ לַעֲיוֹן יֵשׁ לְפִתּוֹחַ הַסִּפְרִים עֲצָמָם, גַּם מָה שֶׁכְּתַבְתִּי רַק סִיכּוּם קֹצֵר וְעִיקָרִי לְפִי מָה שֶׁאֵנִי הַבְנֵתִי, וְהַנִּרְאֶה לְעֵינֵי דַעְתִּי הַקְלוּשָׁה (הַנִּלְעָ"ד). הַסִּיכּוּמִים לֹא נִבְדְּקוּ עִ"י הָרֵב, אֲמֵנָם הַמִּקְּוֹרוֹת הֵם הִבִּיאוּ אוֹתָנוּ לְמִסְקָנוֹת, וְצָרִיךְ עֵיוֹן רַב. וְצָרִיךְ לַעֲמּוֹל וּלְהַבִּין וּכְנ"ל. בְּנוֹשָׂאִים שִׁיבְּצָאוּ לְאוֹר סִפְרֵי "עֲטֵרַת מִרְדְּכִי" שֶׁל מוֹ"ר הַרָּה"ג רַבִּי מִרְדְּכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א, הַדְּבָרִים מְסוּדָרִים שֶׁם בְּטוֹב טַעַם וְדַעַת וּמוֹגִשִּׁים עַל מַגֵּשׁ שֶׁל כֶּסֶף.

עוֹד יֵשׁ סִיכּוּמִים שֶׁלִּמְדָנוּ בַּחֲבוּרָה עִם הָרֵב יוֹאֵל בְּלוּמְנַפֵּלד שְׁלִיט"א וְכֵן מָה שֶׁלִּמְדָתִי עִם חֲבוּרָה בְּשַׁעוּרִים אַחֲרִים.

יְהִי רְצוֹן שֶׁבְּזִכּוֹת הַלִּימּוֹד הַזֶּה נֹזְכָה בְּקִרְבּוֹ לְבִנְיָן אֲרִיאֵל וּבִיאֵת גּוֹאֵל, אֲמֵן.

פסח

כוונות תפילת ערבית ליל פסח

על פי הרב מרדכי עטיה שליט"א

שמע: לברר בירורי רפ"ח של אח' דגדלות ב', ועולים למ"ן במילת "אחד". עוד כתב בסידור, שיש לכוין שאר הכוונות כמו בחול, אלא **שהצינון** הוא באימא עילאה.

ועיין עלי נהר דף פ"ו (אות ט"ו בהגהה שלדעת הרד"ם והשד"ה, צריך לכוין ב- שמע בנרנח"י דנה"י עם ג' שמות **אלקיים**, והם נה"י דקט"ב).

ישראל: יכוין שכבר היו גד"א דאח"כ דישסו"ת מכח קדושת היום. ולשיטת הרד"ם יש להכניסם רק לז"א (ולא לנוק'), אבל ה**סידור** סובר שגדלות א' נמשך לזו"ן, וכן איתא ביר"א חלק ב' עמ' 40. וראוי להבין **שלשיטת הרד"ם** שבישראל נמשך גד' א' **רק לז"א**, לכן בכריעות וזקיפות יש להמשיך **לנוק'** גד' א' וגד' ב', וראה בפאת השד"ה עמ' שני"ז ע"ב בתיבת ברוך שס"ל כהרד"ם, ונראה שכן מסקנת הרב ענ"ה.

עוד יכוין **בישראל** להמשיך **קט"ב** דאו"א עילאין לז"א.

אחד: יכוין **להעלות למ"ן** רפ"ח דגד"ב עם המוחין **דקט"ב** דאו"א שנמשכו בישראל וכן ג' **אלהים** שנמשכו לנוק' בשמע, עד ע"ב ס"ג דא"ק, ולהוריד משם גד"ב דאו"א עילאין [עבור ארבעה מוחין דכתר] על גבי רישא דז"א, ולהכניס ב- אחד, ו"ק דגד"ב דאימא, שהם חג"ת נה"י, בחב"ד חג"ת דז"א.

יש לשים לב שהמשכת ה**אלפיי"ן**, שבסוף תיבת **אחד**, היא לכתר **דנוק' סתם**, (ולא ללאה) **שאין** להזכיר את **לאה** בלילה הזה. וכן **בבשכמל"ו** ההמשכה היא **לנוק' סתם**, (עיין שמן ששון פתח עינים דף פ' ע"ד: מעשה שקרה לו בכוונה זו).

כריעות וזקיפות של תחילת ברכת אבות:

^א **בסידור היר"א ב' עמוד 37** סידר ג' אלהים. והיא תפילת ערבית לכל השנה. וכתב בצד (שבת וליל פסח ויוה"כ), יכוון נרנח"י **בלי שמות המוחין**. על פי זה כנראה הוציאו שמות אלהים מהסידור הנדפס שלנו. **שאלה** הרי בשבת בכוונות פרצוף הרביעי לא מכוונים **כלל מוחין** וכאן בפסח יש **מוחין** גם בגדלות ב'. צ"ע.

^ב משמע מכאן שצריך לכוין להכניס, בהמשך נבין שזו דעת הרב קויינקא. לפי הרד"ם **אח'** דגד' א', ולפי העלי נהר **אח' ופנים**, שלכן בתיבת **באהבה** אין צורך בבירורים עבור **בינה** אלא רק עבור **חכמה**.

(א) המשכה ו"ק לחג"ת נה"י דז"א בברוך היא רק לגד"ב, [שהרי במילת ישראל גד"א כבר נכנס בכל עשר ספירות דז"א]. וכן המשכת הגי"ר באתה, וכן בשתי זקיפות בתיבת ה', הוא רק גד' ב' לאו"א.

(ב) אבל ההמשכה לנוק', לשיטת הרד"ם וכן למסקנת הענ"ה, [וכן בפאת השדה עמ' שני"ז ע"ב] היא גד"א וגד"ב.

(ג) ועליית הנוק' מהבריאה היא של ה' פרצופי בינה, וה' פרצופי חכמה, היינו קטנות וגדלות א' וב'. וכן ההארה לנוק' בא"ט ב"ח נראה שהיא לגדלות א' וב', כמפורש בפאת השד"ה עמ' שני"ח. עיין עלי נהר עמ' פ"ז ע"ב, וכן דף ע' ע"א, פאת השד"ה עמ' שני"ז ושנ"ח.

שמות המוחין במילת ברוך הם רק של החכמה ע"ב קס"א, כעניין כוס ראשון, וכמ"ש בפאת השדה עמ' שני"ז מסידור הראמ"ע, וראה בסידור דף ל"ה סוף ע"א בהגהה בשם היר"א.

אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב: להכניס חב"ד דאימא ונה"י דאבא [דגד"ב], לחב"ד דז"א. והנה לפי הרד"ם [עלי נהר עמ' פ"ז ע"ב] יש להביא כאן גם מוחין דקטנות א' מצד אימא. אבל לפי רבי שאול מוחין דקטנות א' דישסו"ת יבואו רק אחרי כניסת המוחין דגד"ב דאבא בקונה הכל. [סידור דף ט"ז ע"ב בהגהה]

האל: לדחות חג"ת דגד"ב דאימא, לגרון דז"א. לפי השד"ה, אין ב-האל דחיית מוחין דקטנות א' דאימא, לפי שמוחין דקטנות א' יכנסו רק בקונה הכל כנ"ל. אבל לפי הרד"ם יש לדחות מוחין דקטנות א' דאימא שנכנסו בג' אלוקי לגרון, [וכן איתא בסידור היר"א עמוד 409 וברב קוינקא], וכן בשאר התיבות יש לכוין בדחיות המוחין דקטנות א' דאימא כמו בחול עיין עלי נהר עמ' פ"ז ע"ב.

הגדול הגיבור והנורא: לדחות חג"ת נה"י דגד"ב דאימא, החג"ת לחג"ת, והנה"י לנה"י. וכן חסדי חג"ת למקומם. ולפי הרד"ם יש לכוין כאן גם בדחיית מוחין דקטנות א' וכנ"ל.

אל עליון וכן אטב"ח: לפי הרד"ם וכן מסקנת העלי נהר, וכן בפאת השד"ה עמ' שני"ח, יש להמשיך באל עליון כתר דיעקו"ר דפרצוף ה-ג' וה-ד', ובכללות אטב"ח יש להמשיך לנוק' פרצוף בינה ופרצוף חכמה. [ונראה שהכוונה על גדלות א' וגדלות ב', שהרי באטב"ח זו המשכת גדלות ולא קטנות].

גומל: כניסת חג"ת דגד"ב דאבא לחב"ד דז"א, ודחיית הנה"י לחג"ת.

חסדים : חסדי נצח הוד למקומם.

קונה הכל : כניסת חב"ד דגד"ב דאבא לחב"ד דז"א, ודחיית חג"ת לחג"ת, ונה"י לנה"י.

אחר כך מביאים מוחין **דקטנות א' דישסו"ת** צל"ם שלם. ויש לעשות כאן סדר **דחיית מוחין דקטנות א'** כפי שמפורט בסידור דף מ"ד ע"א ד"ה יכוין, [וצריך להעביר את הכתוב שם לכאן, כמ"ש **בפאת השדה עמ' שנ"ח ע"ב, באתי לגני חלק ה' עמ' נ"א**].

באהבה : בסידור הרש"ש [דף כ"א ע"א] כתב: לברר רפ"ח דאח' ופנים דפנים דכח"ב דה' פרצופי **חכמה** [גד"ב], ובהגהה למטה מבואר שסדרו כך ע"פ עלי נהר [עמ' ע' ע"ב] **שהקשה** על מה שכתב **הרד"ם** בעלי נהר [עמ' פ"ז ע"ב], שצריך לברר כאן רפ"ח ד-ה' פרצופי **בינה ו-ה'** פרצופי **חכמה** דאח' ופנים דפנים יעו"ש.

אמנם ר' שאול בעלי נהר [עמ' ע' הגהה י"א] וכן **בפאת השדה עמ' ת"ה סע"א** סובר כרד"ם, והוכיח כן מדברי הנה"ש דף ל"ז ע"א, וכן מהקדמת הרש"ש בקידוש ליל פסח, [כוונות זמניות דף א' ע"ב יעו"ש]. ולשיטת רבי שאול, מה שבא ע"י קדושת היום זה דווקא **אח' של גד"א**, אבל **פנים דגד"א** נמשך על ידינו, (מזה משמע לדעת השד"ה שיש להשוות התפילה לסדר ההגדה).

וראה עוד בהגהת השד"ה אות י"ז [עלי נהר דף פ"ח] שמוכיח על פי כוונות שבת, שמה שנכנס בכח קדושת היום הוא רק בחינת **האח' דגד"א**, ומכ"ש **שבי"ט** אינו נכנס רק האח' דגד"א, עיין היטב בכל ההגהות הנ"ל.

לפי האמור שיטת הרד"ם ורבי שאול שבמילת באהבה יש לברר רפ"ח של ה' פרצופי **בינה וה' פרצופי חכמה**, והיינו קטנות וגדלות א' וב' דאוו"פ דפנים. וכן הנסירה¹ והכנסת **בינות וגבורות לנוק'**, הם ה' פרצופי **בינה וחכמה**, וכן העליה לע"ס דא"ק היא לשתי בחינות אלו.

¹ ראה בסידור דף ט"ז ע"ב שהביא הגהה **בשם העלי נהר** (והיא גם שיטת היר"א א' עמ' 409, וכן הרב **הדאיה ב' עמ' 512** וכן הרב **קוינקא**), שמתחילים לדחות מוחין דקטנות א' דתבונה באלהי אברהם וכו' ומו"ר **השדה** שם הסביר שיטתם שסברו שצריך לכווין כמו בסדר שקטנות א' באה בכרפס מיד לאחר גדלות ב' דאימא. וחלק השד"ה על שיטה זו, לפי שבסדר לפי הרש"ש שבכוס ראשון מוחין דאימא הכוונה ו"ק דאוו"א [עיין **אור הלבנה עמ' רל"ו**] ולכן אפשר להביא אחר זה כרפס. אך **בתפילה אינו כן** אלא אימא הכוונה ממש, ואבא הכוונה ממש. ועל כן לפי שיטת השד"ה מביאים מוחין דקטנות א' דישסו"ת רק בקונה הכל. ויש לשים לב שבסידור דף ט"ז ע"א יש כמה טעויות שכתבו דיש"ס וצ"ל דישסו"ת.

² בענין הנסירה של פרצופי **היניקה ביום חול** עיין יר"א א' עמוד 631 שכתב שיש להמשיך לנוק' פרצוף **דיניקה** דבינה וכו', והיינו שמות **אלה"ם**, ע"ש. וראה **בשמן ששון פתח עיניים דף ל"ז ע"ד אות ד'** שהביא לשון סידור היר"א, ומשמע מדבריו שצריך לעשות נסירה גם **ליניקה**. וראה עוד **בשמן ששון חלק ב' דף ל"ו ע"ד**. ומה שהרש"ש לא סידר הכוונה דמוחין **דיניקה**, ביאר השי"ש שסמך על המעיין,

מלך עוזר ומושיע ומגן: נכנסים כל המוחין החדשים דאח' ופנים דקטנות וגדלות א' וב' בכל בחינות הנוק' הנז' דפרצוף הג' והד', **פאת השדה עמ' שנ"ט**. ובסוף מילת מגן להוציאם מן הנוק' כמו" בחול.

בברכה האמצעית: בשם הויה העברת נשיקין לנוק' לכל הבחינות פרצוף ה-ג' וה-ד'.

בכריעות וזקיפות: דמגן אברהם ומודים תחילה וסוף, להמשיך את המוחין לארבעה מוחין דכתר כנ"ל.

שים שלום: הורדה המוחין לגופא דז"א, יחוד זו"ן הגדולים. והמשך דחיות מוחין דקטנות עד הבריאה.¹

חסל סידור תפילת ערבית ליל הפסח.

והיינו **שכן** צריך לכוין בהם. וכן איתא ביר"א חלק ב' עמוד 426 בנסירה דפסח. אך נראה שיש בזה מחלוקת גדולה, שכן בסידור שלנו לא הזכיר כלל נסירה זו. ולפי זה נראה שאין לכוין בפועל בנסירה וכו' בשמות המוחין דקט"א וב'.

^ה **בהמשך** בזקיפות במגן זקיפה ראשונה להעלותה עד חזה דז"א. ובזקיפה ב' עד כנגד הראש, וזה מפני שיש זיווג זו"ן הגדולים כמו במוסף שבת, אך אין כאן קדושת כתר שמעלים אז את הנוק' בק'ק' עד החג"ת, וב-אי"ה עד החב"ד, **בהמשך** נרחיב על זה.

^י **בעניין** זיווג זו"ן הגדולים ראה בהמשך, כל זה בפשטות אך לפי **רבי שאול** יש המשך בעומק רב לעשות תפילה שלמה פנים וזיווג הכל.

סיכום השיטות בקיצור

	רבי שאול	עלי נהר	רד"ם	הסידור שלנו והיר"א
ישראל	גדי' אי' לז"א	גדי' אי' לז"א	גדי' אי' לז"א	גדי' אי' לזו"ן
כריעות וזקיפות	גדי' בי' לז"א גדי' אי' וגדי' בי' לנוק' עליה לנוק' דה"פ בינה וה"פ חכמה	גדי' בי' לז"א גדי' אי' וגדי' בי' לנוק' עליה לנוק' דה"פ בינה וה"פ חכמה	גדי' בי' לז"א גדי' אי' וגדי' בי' לנוק' עליה לנוק' דה"פ בינה וה"פ חכמה	גדי' בי' לז"א ולנוק'
אטב"ח	נוק' דקט' אי' וגדי' אי' וקט' בי' וגדי' בי'	נוק' דקט' אי' וגדי' אי' וקט' בי' וגדי' בי'	נוק' דקט' אי' וגדי' אי' וקט' בי' וגדי' בי'	נוק' קט' בי' וגדי' בי' (פרצוף רביעי)

עיונים ומקורות לסדר התפילה

בעניין ההיכלות

עלי נהר דף פ"ז ע"א מהרד"ם : ערבית ליל פסח ההיכלות דערבית זה הם בכללות ה' פרצופי ישויות וה' פרצופי או"א עילאין. ע"כ. והיא גם שיטת רבי שאול, וכך צריך לכוון, ולא כמו שסדר היר"א רק היכלות דאו"א. (בירורי היכלי ישויות עבור המוחין דפנים בלבד, שכן אחי' גדלות א' נכנס בכוח קדושת היום ואין צורך בבירורים).

קדיש

הגהה בסידור דף א' ע"א בהגהה עד ע"ב : ... אין לכוין בערבית בקדיש שלפני ברכו ולפני העמידה שכן בקדיש יש מוחין דקטנות ויש פחד יניקת החיצונים. אך בקדישים שאחר התפילה פשוט שיש לכוין.

שמע

הנה בכל פעם שקוראים קריאת שמע בתיבת שמע מבררים רפ"ח שכן שמ"ע גימ' ש"ם הוא רפ"ח ועוד שם ב"ן. ועוד ע' של שמ"ע כוונות נוספות, וזה זהה בכל ק"ש. בתפילה מבררים פעמיים רפ"ח א' כאן ופעם שנית בתיבת באהבה. כאן זה לצורך האח' ובבאהבה זה לצורך הפנים. בפסח הכל הוא לגדלות ב' שכן גדלות א' כבר נכנס" מכח קדושת היום.

סידור דף א' ע"א : ... הרפ"ח שמביאים במילת שמע הוא רפ"ח של אח' דגדלות ב'. ושאר בחינות שבאות באח' אין צורך ברפ"ח עבורם שכן גדלות א' בא מאיליו, מכח קדושת היום.

הנה שם בסידור ששאר הכוונות הם כמו בחול ובסידור שלנו הסיירו את ג' שמות אלהים שהם בימי חול, ויש כאן עומק להבין שלפי השד"ה צריך לראות שמות אלהים שכך היה

¹ שאין לכוון אחר התפילה בברכה מעין שבע שאומרים אותה פשוט וגם כנראה בהלל ג"כ. בעניין הקדישים שאחרי התפילה כתב בפאת השדה עמ שני"ט ב' הקדישים אחרונים צריך לאמרם בכוונה.

² בהמשך יתבאר שלפי הרש"ש ורבי שאול מה שנכנס גדלות א' הוא רק בחינת האח' ולא הפנים ולכן בתיבת באהבה נברר הרפ"ח של גדלות א' בבחינת הפנים.

³ בירורי רפ"ח כמו בשבת, אוכל מתוך אוכל (פאת השד"ה שני"ז)

מסודר לפי הרד"ם ג"כ אע"פ שקטנות ב' הוא שמות אכדט"ם. ראה עלי נהר עמ' פ"ו למעלה וכן הארת רבי שאול אות ט"ו. ראה לקמן.

עלי נהר עמ' פ"ו ע"א מהרד"ם :... אלא שכאן (הצינון) הוא ב-ו' פרקי נה"י שהם נה"י וחגיית דנה"י ד-ג' פרצופי כח"ב של **אימא עילאה** (גד"ב) כסדר כל ק"ש.

בסוד וראיתם על האבנים שמתרוקנים נה"י דתבונה מהאורות שלה כדי שיכנסו המוחין של הז"א, אע"פ שלא נעשה כאן כניסת המוחין אלא באחד, עושים **כאן** הצטננות מפני שיש כאן ו' תיבות, וזה בחינת הצטננות **עבור גדלות ב'**.

עלי נהר דף פ"ז ע"א מהרד"ם הגהת רבי שאול אות ט"ו :... גם הביא מוחין דאלהים כמו בחול ממש, לכאורה נראה קשה שכן הם מוחין דקטנות א' והיה צריך להיות קטנות ב'... ונלע"ד כי שפתי פי צדיק מורינו הרד"ם ז"ל ברור מיללו, וכוונתו רצויה כי **אלו ג' אלהים שכתב הם נה"י דקטנות ב' דאימא**... יצא לנו מזה שנה"י דקטנות ב' דאימא עילאה הם שמות **אלהים**... ע"כ. ע"ש. ראה **צדק ושלום דף פ"ט**. וכן **ע"ח שער או"א פ"ו**. שמשמע משם חיצוניות או"א הם שמות **אלהים**... ע"ש.

הנה בסידור שנמצא אצלנו הוא **ללא שמות אלהים** שכן לפי העלי נהר צריך להיות **אכדט"ם** ולכן לא כתבו כלום אך כאמור לפי השד"ה צריך להחזירם.

ראה **פאת השד"ה ב' עמ' שני** : כתב בשמע יכוין להמשיך לנוק' נה"י דקטנות ב' דאו"א והמוחין ד' **אכדט"ם** המצויירים **בדף ב' ע"ב** הידועים. בהמשך באותו עמוד כנגד החיריק וקובוץ ב-**ישראל** ויש שם סימן כנגד הנה"י, ואומר **זה שיך לנוק' בשמע**.

ואע"פ שההגהות מסידור הראמ"ע. ונראה שזו **דעת רבי שאול** שצריך לכוון **אכדט"ם**, אע"פ שזה נגד מה שכתב בעלי **נהר פ"ז ע"א אות ט"ו**... ע"ש. כך נראה **לרבי יואל בלומנפלד** הי"ו.

לכן צריך לסדר כמו בשמע של כל יום ג' **שמות אלהים** כדי לא לשנות ממה שסידר **הרד"ם**. ולהבין שהם שמות **אכדט"ם**. והם מה שנמשך לנוק'. וזה צריך להעלות למ"ן במילת אחד וגם להחזיר אותם למקומם, כמו שעושים לקטנות ב' שעולה למ"ן. וצ"ע.

ישראל

הנה בתיבת ישראל נצטרך להכניס כל הבחינות של הגדלות א' שכן קטנות ב' ישמש לנו לעליית מ"ן בסוד ולא ייראו פני ריקם. לכן נכניס **גדלות א'** שכבר באה מכח קדושת היום ואחר כך נביא את הקטנות ב' דאו"א.

עלי נהר דף פ"ו ע"א מהרד"ם ישראל יכוין שכבר היו חח"ן בג"ה דת"י דג"פ כח"ב דה"פ דישסו"ת... הכוונה לכוין שכבר היו גדלות א' דישסו"ת מכוח קדושת היום לחח"ן בג"ה דת"י דכלים פנימיים דג"פ כח"ב דה"פ בינה דז"א¹. וכאן הוא רק בחינת המוחין דאח' שבאים מכת קדושת היום והפנים נברר ונביא בבאהבה. ראה בהמשך בכוונת באהבה.

כאן צריך להבין שיש מחלוקת קשה האם גדלות א' נמשך לז"א וא לזו"ן ולפי זה תמשיך המחלוקת בכריעות וזקיפות.

בסידור דף ב' ע"א כתב להמשיך גדלות א' לזו"ן. לכאורה הסידור שלנו לפי שיטת הרד"ם והיה לו לכתוב להמשיך לז"א. ולכן יהיה מכאן נפקא מינא בכריעות וזקיפות². בעניין המשכה לנוק' שם. ראה לקמן.

עלי נהר דף פ"ו ע"ב מהרד"ם ועתה יכוין להמשיך ג' קוי חח"ן בג"ה דת"י דב"פ נה"י וחג"ת... הכוונה להמשיך קטנות ב' לז"א.

ה' אלהינו ה'

השפעה לאבא ואימא ודעת, יש השמטה בדף ה' ע"ב. בסידור הישן. יש ב' המשכות בתיבת הו"י"ה השני. הטיפה לצורך הזיווג עבור כלי ורוחא, וכן להוריד טיפה עבור הזיווג להולדה, ובהמשך בתיבת אחד המשך הזיווג לכלי ורוחא ולהולדה. **עלי נהר דף פ"ז ע"א מהרד"ם** יכוין כבשאר הימים³.

אחד

עלי נהר דף פ"ו ע"א מהרד"ם יכוין כבשאר הימים אחר עלייה למ"ן את הרפ"ח דגדלות ב' יחד עם קטנות ב', וגם ג' אלהים⁴, בסוד לא יראו פני ריקם. מביאים את כל הצלמים דאח' ונכנס עתה בז"א ו"ק דגדלות דאימא.

¹ ראה לעיל ובהמשך שיש נפקא מינה מזה בכריעות וזקיפות בכוונת המשכת מוחין לנוק', ועליה מהבריאה.

² הרי הנוק' בבריאה עדיין לא עלתה ואין להמשיך לה, ראה בעלי נהר פ"ז ע"ב בעניין הכריעות בברוך.

³ עיין לקמן לפי רבי שאול שיש כאן גם המשכת הטיפה עבור זיווג א' לנתינת כלי ורוחא לאימא, אשר ביום חול נעשה בק"ש שעל המיטה, וכן המשכת הטיפה להולדה שמתחילה כאן בהו"י"ה השניה, עד כחב"ד דאבא והמשך ב' הזיווגים בתיבת אחד הכל נעשה כאן. ע"ש באורך.

⁴ ועולים גם ג' עייניין (שערי רחמים ב' שא' ע"ח)

בכוונת הרומח יש לכוין במקום ו' שמות אלהים ו' שמות אכדטם.

בעניין לאה

בעניין לאה. אין מזכירים אותה כלל בלילה הזה שהיא נכנסת בפנים והיא מצה שאין לה שמירה מעצמה וצריכה שמירה, והארותיה מעבירים לרחל. (ורמוז במזמור של פסח "מי חכם וישמור אל"ה" אותיות לא"ה). ראה שעה"כ דרוש ד' ראה יפה שעה על שער הכוונות דף י"ט ע"ג: דב"ש שאלה כ"ו כ"ח, שע"ר שאלה נר"ד וכן שאלה נז"ר. עלי נהר דף פ"ז, בשכמל"ו ככל ק"ש בלי שינוי אלא שבמקום לאה יכוין נוק' סתם. שמן ששון ג' דף ק"ט ע"ב אות י"ג י"ד אות י"ט אות כ"ג. פתח עיניים דף פ' ע"ד. באתי לגני ד' דף ע"ה ע"א: עיין בכל המקורות ולפי זה, לכן בתיבת אחד, אין לכוון מה שכתוב ד' שהיא לאה, אלא לנוקביה סתם. וכן בסוף תיבת אחד, המשכת האלפי"ן, לכתר דנוק' סתם, [ולא ללאה] כי אין להזכיר את לאה בלילה הזה. וכן בבשכמל"ו ההמשכה היא לנוק' סתם. (עיין שמן ששון פתח עיניים דף פ' ע"ד: מעשה שקרה לו בכוונה זו.)^י שערי רחמים ב' ש' רע"ו בעניין לאה, ושם דעת רבי אליהו משען מצדק ושלוש דף צ"א ב-האל הגדול וכו'. ע"ש.

מי אם כן הנוק' הזאת? זה לא לאה ואסור להמשיך לה אורות זה זה מצה שצריך לשמור ראה דרוש ד' מדרושי פסח. היר"א מבאר שהיא נוק' לאה דרחל רחל העליונה

ברוך, שם כבוד מלכותו לעולם ועד

פאת השד"ה דף שני"ז ע"א: ... בכוונת ציקי קדירה ללא שמות אלהים, כתב לסגור בסוגריים הכוונה שלא לכוונם, וראה בסידור בדף ו' ע"א הגהה, כתב שאין בעיה למי שרוצה לכוין. והבוחר יבחר. ואנחנו לא נכוין.

שם סוע"א בעניין המשכה לאו"א דבריא מוחין שלמים כאן ב-ועד, ואלו הם מוחין דאח', וגם יכוין כאן כמו ב-תהילות מוחין דפנים.

סידור דף ו' ע"א: ... גם יכוין למסור עצמו למיתה לחבר זו"ן בבחינת רוחא ברוחא יאהדונה"י ע"כ.

כוונה זו נמצאת בכל תפילת חול זה בחינת כ"ד שעות זה שנה שלישית וזה בחינת חיבור זו"ן רוחא ברוחא ויש המשך גופא בגופא בנפילת אפיים.

^י וראה דעה והשכל דף צ"ז ע"ג בעניין זה מה חלם הרב עובדיה הדאיה על השמן ששון, (שם השאלה בעניין מעין שבע).

כריעות וזקיפות

הנה בכריעות וזקיפות ביום חול אנחנו ממשיכים לז"א שפע מוחין ובזכות זה הנוק' עולה לאצילות, ואחר כריעות וזקיפות חוזרים להסתלק המוחין מז"א ובהמשך התפילה נכנסים לפי הסדר. כאן בליל פסח נעשה מעין עבודה זו אך יש בזה מחלוקת האם מה שנמשך לז"א מכח קדושת היום נמשך גם לנוק' או שצריך להמשיך כאן.

עלי נהר דף פ"ז ע"ב: כוונת העמידה **ברוך אתה ה'** כשאר הימים אלא ו"ק או ג"ר^ט דאימא וכן דאבא [הנמשכים לנוק'^{טו}] **הם מוחין דגדלות א' וגדלות ב',** ונוק' העולה מבריאה לאחר דנה"י דז"א **הם ה' פרצופי בינה וה"פ חכמה** דיעקו"ר... ע"כ.

זה מתורתו של **הרד"ם** (הרי שיש 1) המשכה לז"א 2) והארה לנוק' 3) ועליית הנוק'. ג' פעולות. מה שמאיר לנוק' ב-ברוך אתה **לנוק'** הם גדלות **א' וגדלות ב',** אך לז"א **רק** גדלות **ב'** שכן גדלות **א'** כבר **בתוך ז"א**, ובזכות זה יעלו כל בחינות הנוק' **ה"פ בינה וה"פ חכמה**. ומכאן גם משמע זמה שנמשך גדלות **א'** בכח קדושת היום רק לז"א ולא לנוק'. זה **מתורתו של הרד"ם**, ועל זה כתב עלי נהר.

עלי נהר דף ע' ע"א אות ב': מ"ש שהארת ו"ק או ג"ר דאימא וכן דאבא הנמשכים [לנוק'] בברוך אתה **ה' הם מוחין דגדלות א' וגדלות ב'** ונוק' העולה מבריאה לאחר דנה"י הם **ה"פ בינה וה"פ חכמה** דיעקב ורחל.

דברים תמוהים הם שהרי כבר נמשכו מכוח קדושת היום גד"א דישו"ת ונכנסו **בעצם בתוך ז"א** וכמ"ש במילת **ישראל**, אם כן ממילא **עלתה הנוק'** המתנייחסת לגד"א מבריאה ולקחה מוחין.

ואפשר ליישב דכיון דהקט"א עדיין לא נכנס אלא באלהי אברהם^{טז} וכו', אם כן גם הנוק' לא עלתה מבריאה מכח קדושת היום אף למה שנוגע לגד"א (וראיה לזה **מהסדר** שכתוב בכוסות **יכוין שכבר היה גד"א** [בז"א] וכו' ובנוק' כתוב **ועתה יכוין להמשיך לנוק'** וכו' אלא שבהקדמת הרד"ם^{טז} [כוונות זמניות **בדף ב' אע"ב**] כתוב בהדיא שם **שגם בנוק' יכוין שכבר היו וכו' ביעקב ורחל**)... ע"ש.

^{טו} ו"ק דאימא בברוך ג"ר דאימא באתה. ו"ק דאבא בזקיפה א' ג"ר דאבא בזקיפה ב'.

^{טז} **התוספת** הזאת נצרכת **לגדלות א'** שכן **אין המשכת גדלות א' בז"א** שכן הכל נכנס. ועוד מכאן שאין לכוון בישראל להמשיך גדלות **א'** לזו"ן אלא לז"א, וכנ"ל. ועל כן צריך לראות המשכה לנוק' כפולה גד"א וגד"ב, גם בברוך וכן באתה וכן ה'. והעליה מהבריאה הנוק' דה"פ בינה וה"פ חכמה.

^{טז} **כאן** זה לפי שיטת עלי נהר שקט"א דאימא נכנס באלהי אברהם וכו' אך לשיטתנו בקונה הכל. בהמשך יתבאר ב-דחיית המוחין דקטנות.

^{יז} בסידור **כוונות זמניות דף ב' ע"ב** שהביא מתורתו של **הרד"ם** שם כתוב מה ששאל כאן ויש לכאורה סתירה בין ההקדמה לבין הכוונה בפועל שלפי מה שכתב בהקדמה "וכמו כן כבר היו חלקי המלכויות

ומסכם : ההמשכה לז"א היא רק בגד"ב, [שהרי במילת ישראל גז"א כבר נכנס בכל עשר ספירות דז"א]. וכן ההמשכה לנוק' היא גז"ב וגם עליה לנוק'. וכן מפורש בסידור היר"א ב' עמ' 404. שורה א' יכולין להמשיך ע"ש וזה שיטת היר"א מיוחדת עיין קנין פירות... דאימא עילאה. ע"ש. אך בסידור שלנו לא כתוב וצריך להבין כך.

והדמות ומספר... דיעקב ורחל. משמע מכאן שגם הנוק' קבלה ועלתה. אך בכוונה שם בדף ז' ע"א ועתה יכולין להמשיך לנוק' נפשות ומספר ומלכויות ודמות לג' כלים דנוק' ע"ש.

עליית הנוק' בכריעות וזקיפות

פאת השד"ה ב' עמ' ש"ז ... הגהה על **סידור דף ז' ע"א** ... ד"ה ברוך נ"ב בעניין כריעות וזקיפות דליל פסח צריך לעלות הנוקבא בראשונה עד החזה ובשניה שוה אליו, וכן כתב עלי נהר... והזיווג בשים שלום הוא **בזו"ן הכוללים**, דהיינו ז"א ורחל, ולא יעקו"ר כמו שאר התפילות. ובזה מובן זיווג עילאה דזוהר. פירוש דזו"ן הכוללים שוה בשוה אליו דומיא דכתר דשבת. ע"כ ע"ש.

הנה כאן הרב כותב הגהה זו על כריעות וזקיפות **ראשונות**, וההכרח לזה מפני שהזיווג דזו"ן הכוללים שוה בשוה. בכריעה ראשונה להעלות אותה עד החזה ובכריעה השניה שוה בשוה אליו.

עלי נהר עמ' ע"ב ע"א : ד"ה גם... ועתה יכוון להחזיר המוחין בתוך ז"א בברוך אתה ומתמעטים עד עטרת היסוד, ו**בהויה** בזקיפה **א'** להעלות הנוק' **לוי"ק דת"ת דז"א**, ובזקיפה **ב'** [ה'] לגבי יו"ד שהיא ג"ר דז"א ותעמוד עם ז"א פב"פ לא תברא למ"ש בסדר החול, דהכא ס"ל דנזקפת והיתה עם ז"א שוה בשוה פב"פ כיון שקבלו מוחין דאז"א עילאין קט"ב וגד"ב כדמיון השבת ועיין... ע"כ.

הנה כאן משמע מהעלי נהר שכתב זה על כריעות וזקיפות דמגן אברהם אך רבי שאול מאמץ דבר זה גם בברוך ראשון.

עוד בעניין זו"ן הגדולים והחילוף השני עיין בהמשך סיכום בעניין בתיבת שים שלום. וראה **ע"ח א' דף ע"ב ע"ג, באתי לגני ב' עמ' קי"ג קי"ד. קניין פירות עמ' ס"ב, פאת השד"ה עמ' שני"ט, צדק ושלום עמ' כ"א.**

איזה מוחין לראות בכריעות וזקיפות

סידור דף ל"ה ע"א: הגהה: בסידור היר"א סידרו את כל המוחין עסמ"ב וקס"א קס"א קמ"ג וקנ"א בכל הכריעות... בסידור **רבי אליהו משען** בחכמה עשו כמ"ש היר"א ובשאר כריעות רק אותו הקו בלבד. וזה נראה ע"פ מה שכתב **בנה"ש דף ז' ע"א** וכן **עלי נהר עמ' מ"ז מ"ח**. ע"ש. משם בקצור. שבמוחין **דחכמה דכתר** הכל מגיע שם ורואים הכל ד' קוים, ובשאר הקוים נמשך רק אחד בכל קו.

פאת השד"ה עמ' שני"ז: הגהה על הסידור דף ז' ע"א... יכוין המוחין **ע"ב קס"א** דווקא. ע"כ. משמע שיטה שלישית, שגם בכריעה ראשונה יעשה רק מוחין **דקו ימין**. וכן בכל קו המוחין שלו.

כוונות אלהי

הנה כאמור^{יט} בבניין לאה ב- **ואלהי** אבותינו וכן ב-**אלה"י** אברהם וכו' וכן בהמשך ב-**הגדול הגבור והנורא** בניינה צריך לשים לב לשינוי שצריך **לא להזכיר את לאה**, ולבנות **נוק' סתם** הנה התיקונים שעשה רבי שאול.

פאת השד"ה דף שני"ז ע"ב: **ואלקי אבותינו** להמשיך **לנוק'** מלוי ע"ב היוצאת^כ ממוח גבורה דאבא.

ד"ה אלקי אברהם: ... להמשיך **לנוק'** היוצאת ממוח **חכמה דאבא**. מלוי דע"ב **וד י יו י**

ד"ה אלקי יצחק להמשיך **לנוק'** היוצאת ממוח **בינה דאבא**. מלוי דע"ב **וד י יו י**

ד"ה ואלהי יעקב להמשיך **לנוק'** היוצאת מהארת עטרת יסוד דאבא הדבוקה ביסוד דאימא. מלוי דע"ב **וד י יו י** ממוח חסדים דאבא.

האל הגדול הגיבור והנורא

פאת השד"ה עמ' שני"ז סע"ב ד"ה הגדול: יכוין לחזור ולהוציא אור חוזר דמוח פ"ע ופרק אמצעי דחסד דז"א ולהעלותו כנגד פ"א (דחסד) והגרין דז"א לבנות ולתקן **חסד ונצח דנוק'**.

^{יט} בעניין כניסת המוחין באלהי אברהם וכו' ראה בסדר התפילה בקצרה שסדרתי בהמשך.

^כ ב-ואלהי אבותינו, היא **הארת מלכות אימא** מחוץ לז"א, אלהי אברהם היא הנוק' שבמלכות אבא. אלהי יצחק היא הנוק' במלכות אימא, ואלהי יעקב **הארת מלכות אבא** במלכות אימא.

פאת השד"ה עמ' שנ"ח ד"ה הגיבור יכוין לחזור ולהוציא אור חוזר דמוח פ"ע ופרק אמצעי דגבורה דז"א ולהעלותו כנגד פ"א (גבורה) והגרון דז"א לבנות ולתקן **גבורה והוד דנוק'**.

פאת השד"ה עמ' שנ"ח ד"ה והנורא יכוין לחזור ולהוציא אור חוזר דמוח פ"ע ופרק אמצעי דת"ת דז"א ולהעלותו כנגד פ"א (דת"ת) והגרון דז"א לבנות ולתקן **ת"ת ויסוד דנוק'**.
נראה למו"ר הרה"ג הרב **מרדכי עטיה שליט"א** שיש לכוין ב-**האל ג"כ** דעת **לנוק' סתם** כמ"ש **הרד"ם** בהקדמה **כל המשכות ללאה** לכוין **לנוק' סתם**.

דחיית המוחין דקטנות

הנה צריך להבין היכן נתחיל לדחות המוחין דקטנות הראשון שכן בליל פסח אני צריך שאבא יכנס וזה יהיה רק בקונה הכל. וכמבואר שבתפילה אינו כמו בהגדה שאחרי שבאה גדלות ב' דאימא כבר הבאנו קטנות א' אך כמבואר שם בהגדה אימא היא ו"ק דא"א. ולא כך בתפילה.

סידור דף ט"ז ע"ב שם הגהה שמבאר שם טעם הרד"ם שסידר קטנות דאימא באלהי אברהם, והביא דעת הרה"ג שד"ה שאינו כן ואמר שם שמה שסדרו כך מפני שהשוו כוונת התפילה לכוונות הסדר ומבאר שתפילה לחוד והגדה לחוד. **וסובר רבי שאול** בשם **נה"ש דף כ"ז ע"ב** שקטנות א' **דישסו"ת** נמשך יחד אחר שנמשכו המוחין דאבא, **בקונה הכל**. עיין **פאת השד"ה עמ' שנ"ח** כתב לעשות כאן בקונה הכל דחיית המוחין דקטנות דישסו"ת. מתחת לציור האלהים המלאים נ"ב הם **ש"ס**, להשאיר **ר"מ** בחב"ד ולדחות **ק"ך** לגרון, ששים נשארים בגרון, וששים הנמשכים, עשרים לחסד^{כא} ועשרים לגבורה ועשרים לשליש ת"ת ואחר כך להעביר 60 לשני שליש ת"ת ומשם לנה"י, לכלול אותם **ביסוד** (מסידור ראמ"ע). ע"ש.

וזה על פי אור הלבנה אור חדש **בעמ' רל"ו**. (שתי שורות אחונות) מבאר שיש הבדל בין מוחין דאימא בתפילה, ובין מוחין דאימא בהגדה, וכן דאבא. **שבהגדה**: מוחין דאימא הם ו"ק **דאבא ואימא**, ומוחין דאבא הם ג"ר **דאבא ואימא**. ואם כן מה שאנחנו מביאים בהגדה מוחין דקטנות בכרפס, אחר כניסת מוחין דאימא. שהרי מוחין אלו דאימא הם ו"ק **דאבא ודאימא**. **ולא כן בתפילה** שאימא היא **רק אימא**, ואבא הוא **רק אבא**. ולכן אין להשוות העבודה בתפילה למה שעושים בהגדה, ולכן יש לדחות מוחין דקטנות בתפילה, **רק בקונה הכל** אחרי כניסת מוחין דאבא. וכן כתב הרש"י **אור הלבנה** כוונות זמניות. הקדמת הרש"י **לקידוש דף א' סוע"ב**. ע"ש.

ובספר עלי נהר דף פ"ז ע"ב: כתב הרד"ם בקונה הכל להמשיך מוחין דקטנות א' דיש"ס **בלבד**, שכן דתבונה נכנסים החל מתיבת אלהי אברהם וכו'. והיא גם שיטת **היר"א א' עמ' 409**, וכן **הרב הדאיה ב' עמ' 512**, וכן **הרב קוינקא**. שמתחילים לדחות מוחין דקטנות דתבונה בהאל הגדול הגבור והנורא. וכו'.

והסביר השד"ה בהגהה טעם שיטתם שסברו שצריך לכווין **כמו בסדר**, שאחר כניסת חח"ן קו ימין **דאימא** בא אחריו **הכרפס** שהוא **קטנות א'**. אבל **לא דומה** סדר ליל פסח שכן לפי הרש"י בכוס ראשון מה שנכנס שם באימא, הכוונה לו"ק **דא"א** עיין **אור הלבנה עמ' רל"ו** שכתב הרש"י בהקדמתו לסידור ליל פסח שכתב... **ו"ק דא"א עילאין נקראים אימא**... ומה שממשיכין **בכרפס קט"א דתבונה הוא ו"ק דו"ק דישסו"ת**... ע"ש היטב. **משמע** שכבר יש

^{כא} וכן עשרים לגבורה ועשרים לשליש ת"ת ולכלול אותם בשני שלישי ת"ת, ולהעביר ששים לנה"י עשרים בכל קו, ולכלול הששים ביסוד. ההמשך אחרי הזיווג בנוק'. ע"ש.

בחינת ו"ק דאבא, ולכן אפשר להביא **אחר כוס א'**, כרפס. אך **בתפילה אינו כן** אלא אימא ממש, ואבא ממש. ועל כן לפי שיטת השד"ה מתחילים לדחות מוחין דקטנות **דישסו"ת** אחר כניסת כל המוחין דמצד אבא בקונה הכל. ראה **הקדמת הרש"ש** כוונות זמניות דף ב' ע"א, **אור הלבנה דף רל"ו**.

ויש לשים לב שבסידור סדרו כתובות עם שיבושים בדף ט"ז ע"א חסר בהוראה שזה דנה"י וחג"ת, ועוד כתבו **דיש"ס** וצריך לתקן. דישסו"ת. וכן מה שכתוב **בסידור בדף מ"ד ע"א** לעשות להעביר הוראת הדחיות זאת **לדף ט"ז ע"א** וצריך לעשות זאת **בקונה הכל**. ראה **באתי לגני ה' עמ' נ"א**. שכתב לעשות הדחיות הכתובות בהוראה **בסידור דף מ"ב ע"א**. לעשות זאת בקונה הכל במוחין דקטנות אחר כניסת מוחין דאבא **בדף ט"ז ע"ב**.

נרנח"י במוחין דקטנות

הנה בעניין הנרנח"י עבור מוחין דקטנות יש בזה דעות האם יש לראות אותם או שאין צורך בהם או שנראה אותם רק בהתחלה ולא בדחיות.

סידור ב' דף ס"א ע"ב: ... סידור חול. בתיבת הגדול עשו נרנח"י ויש הגהה א"ה ובקצת סידורים **אין כתובים הנרנח"י** אלו במוחין דקטנות כלל^{כב} ובסידור הקצר כתובים שם בג' מקומות שהם הגדול הגבור והנורא כמש"ל שנמשכין בג' מלות אלו לחג"ת **אבל בירידתן** לב' שלישי ת"ת ולנה"י **אין כתוב שם הנרנח"י** ההם, ואולי סמכו על המעיין כן נלע"ד ע"כ. ע"ש.

לפי האמור לעיל לפי רבי שאול גם ביום חול אין לראות נרנח"י בהגדול הגבור והנורא. ומה שרואים בהגדה צריך להבין האם בגלל שזה תחילת ביאתם או שגם בהגדה אין לראות נרנח"י וצ"ע.

פאת השד"ה עמ' שנ"ח סוע"א: ... אין לכוין בנרנח"י במוחין דקטנות לפי רבי שאול. לפי האמור לעיל לפי רבי שאול גם ביום חול אין לראות נרנח"י בהגדול הגבור והנורא.

בעניין המוחין דגדלות והכלים בכוונות שבת ויום טוב. ראה **פתח עיניים דף כ"ב ע"ג**: שסיכם שם שבשבת רואים את כלים אך מוחין של פרצוף חכמה לא קבלנו. ורק בפסח עומר ושבועות הרב סידר לנו אותם. ראה **פאת השד"ה עמ' שנ"ח**.

^{כב} ראה בסידור חול עצמו בתיבת **האל** כשדוחה המוחין דקטנות לגרון, **לא עושה** שם נרנח"י. ובהמשך יש נרנח"י **בהגדול הגיבור והנורא**, אך **אין** בגומל וקונה הכל. אם כן בסידור חול עצמו **סתירה מניה וביה**, ראה הגהה שם בסידור חול על תיבת **הגדול**.

באהבה

הנה כמו שביארנו שיש כמה שיטות בין החכמים מה נכנס בקדושת היום דבר זה ממשיך גם בכוונת באהבה.

עלי נהר דף פ"ז ע"ב חדש באהבה יכוין למסור וכו' ולהעלות מ"ן מהיכל אהבה דהיכל ק"ק **דה"פ ישסו"ת וה"פ או"א** דבריא, ולברר^כ מחלקי אורות ניצוצות וכלים דרפ"ח ניצוצין דאו"פ דפנים דה"פ בינה וה"פ חכמה דז"א וגם דנוק' דז"א... ע"כ ע"ש.

זה מתורתו של הרד"ם הרי שיש להעלות ה"פ **דבינה** וכן ה"פ דחכמה בבירורי הפנים, וקשה שכן צריך לעלות רפ"ח ה"פ בינה הרי כבר בא מכח קדושת היום. וכתב עליו עלי נהר.

עלי נהר דף ע' ע"א גם מ"ש בתיבת באהבה להעלות מ"ן וכו' לברר וכו' דה"פ **בינה** וחכמה דזו"ן דאו"פ דפנים וכו', **יש להרגיש** כיון שע"י קדושת היום (ב- ישראל) כבר נכנס גדלות א' אם כן יש לומר שנכנס **בכל בחינותיו** בחינת מוחין דאו"פ דפנים ומהיכן יש לנו לומר דבחינת מוחין דפנים עדיין לא נכנס^כ?

וכן היר"א כתב תיקון בצד המילה באהבה ומתקן כמו הסידור שלנו שהבירור הוא רק לה"פ חכמה... עיין יר"א ב' עמ' 425.

סידור פסח דף כ"א ע"א באהבה : יכוין למסור עצמו... ולברר מהיכל ק"ק הנזכר מאנ"ך דרפ"ח דאו"פ דפנים דכח"ב דה"פ חכמה דזו"ן ולהעלותם עם נשמתו לזו"ן. ע"כ ע"ש. משמע שסידור שלנו על פי עלי נהר, ולא על פי הרד"ם.

ראה הגהה שם בסידור : א"ה עיין בספר **עלי נהר דף פ"ז ע"ב** (מתורתו של הרד"ם) בתיבת באהבה להעלות... ולברר וכו' דה"פ **בינה וחכמה** דזו"ן דאו"פ דפנים וכו' **יש להרגיש** כיון דע"י קדושת היום כבר נכנס גדלות א' אם כן יש להבין שנכנס בכל בחינותיו, דאח' ופנים. ומהיכן יש לנו לומר דבחינת מוחין דפנים עדיין לא נכנס וכן נראה (וכן סידרנו) מפשט דברי נה"ש... ע"כ ע"ש.

הרי קבלו את דברי העלי נהר וסידרו בסידור שלנו רק ה' **פרצופי** חכמה.

הרי שהמחלוקת שהתחילה בעניין כניסת הגדלות א' בין עלי נהר ורבי שאול, מה נכנס בכח קדושת היום האם רק האח' או גם הפנים וצריך להבין איך נכוין.

^כ עד כאן מבאר מהיכן נברר את הבירורים ומכאן הוא איזה בירורים נברר.

^כ הכוונה פנים דגדלות א' פרצוף בינה, מה שנכנס בכח קדושת היום.

עלי נהר דף ע' בהגהת השד"ה אות י"א: ... מביא נה"ש דף ל"ז ע"א ד"ה ואין תימה איך^כ נמשכים מוחין דאחור דבחינות עליונות קודם שתשתלם בחינה התחתונה בפנים דפנים כי כן הוא הסדר האמיתי שכיון שאנו צריכים להמשיך כל הבחינות שנכנסו בליל פסח אחור ופנים הרי הם מדרגה אחת שצריך להמשיך תחילה בחינת האחור דכולם ואחר כך בחינת הפנים דכולם עכ"ל. ע"ש.

וממשיך בסוף ההגהה בדף ע"א: ... ובזה א"ש מ"ש בהקדמה מו"ר הרש"ש בסדר ההגדה^כ... אלא ודאי מוכרח לומר מה שנכנס מכח קדושת היום הוא דווקא אחו"פ דאחור דישסו"ת, אבל מוחין או"פ דפנים דישסו"ת אינם באים כי אם ע"י הסדר עם המוחין דאו"א עילאין... ע"כ. ע"ש.

אם כן ברור שמה שבא בכח קדושת היום הוא רק האח' שהרי אי אפשר להביא הפנים לפני שבא האח' של הבחינות העליונות כולם שהם מדרגה אחת. ולכן כתב שיש לנו לברר ולעלות או"פ דפנים דה"פ בינה ודה"פ חכמה במילת באהבה. עיין גם בפאת השדה עמ' ת"ה סע"א. עיין עוד עלי נהר דף פ"ח הגהת השד"ה אות י"ז בענין קדושת שבת, מה נעשה מכוח קדושת היום, הוכחה נוספת לרבי שאול לשיטתו גם לענין קידוש ליל הסדר ע"ש באורך. ועיין גם עלי נהר דף ע"ב אות ה'.

^כ כאן הוא עונה על מה שכתב בדף ל"ו סוף ע"ד שכתב וז"ל: ... וכל זה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות הוא המוחין דאחור באחור ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים ואפי' בליל שבועות עד היום. ואח"כ ע"י תפילת שחרית ומוסף יכולין להמשיך מוחין דאחור ופנים דישסו"ת ואו"א עילאין ותלת רישין דא"א לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן... אחר שביאר שכל ספירת העומר הוא בחינת אח' עד תחילת תפילת שבועות שאז אפשר להתחיל להכניס את הפנים, ומכאן מבאר שזה כמו ליל פסח שעשינו כל האח' ואחר כך את הפנים שזו בחינה אחת. ע"ש.

^כ ראה לקמן בפרק "רבי שאול לא מחק הקדמה זו".

או"א וזו"ן דכ"ד שעות בימי החול

הנה כאן בליל הסדר הוא תיקון זו"ן הגדולים ועושים כל מה שצריך עד הזיווג ולכן צריך להבין שיש לעשות המשכת הטיפה והכנה וזיווג עבור כלי ורוחא, וכן המשכת הטיפה לזיווג דהולדה. לאו"א. וגם לזו"ן.

בניהו ק"ש שעה"מ עמ' 13 לאחר הוי"ה השני... יכוין להמשיך הג' ע"ב עצמן עם **ה"ג מגבורה דדעת דעתיק** לגבורה דעתיק שבחכמה דא"א, ומשם למזל הח' נוצר חסד ומשם לדעת עליון ונקח מזל הי"ג ויזדווגו הב' מזלות ע"ב וקס"א וימשיכו הג' ע"ב הנז' וה"ג הנז' **לכחב"ד** דאבא. ע"כ. ע"ש.

והמשך הוא **במילת אחד עמ' 18**... גם יכוין להמשיך הג' ע"ב **מחב"ד** דאבא ליסודו ומיסודו ליסוד דאימא שהם רי"ו העליון והם **רי"ו אותיות** דויסע ויבא ויט ועי"כ יכוין לכונן ולתקן את הכלי דמ"ן דיסוד דאימא... ע"ש.

ע"כ ביאור או"א דכ"ד שעות, וזה עבור כלי ורוחא. **ויש גם המשכה** בימי חול עבור טיפת ההולדה המתחילה בתיבת ה' השני, עד כחב"ד דאבא. ההמשך והזיווג **באחד**. וזה או"א, דכ"ד שעות.

סידור חול דף ל"ה ע"א... בכוונת הוי"ה השני, **ביוצר**... יכוון להמשיך הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח, **מחסדים דדעת דעתיק** לחסד דעתיק שבגולגלתא דא"א ומשם למזל הח' נוצר חסד ומשם לדעת עליון ונקח מזל הי"ג. ויזדווגו הב' מזלות ע"ב קס"א וימשיך הטיפה עם החסדים הנ"ל **לכחב"ד** דאבא. (דאו"א) ע"כ. ע"ש.

הנה המשך המערכת הזו באחד.

סידור חול דף ל"ז ע"ב... **בק"ש דיוצר**. יכוין להמשיך **מחב"ד** דאבא ליסוד דאבא ומשם ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בח' טיפת הזרעה והוא ע"ב של **תיבות** דויסע ויבא ויט והוא בחי' חיה, והכלי הוא בחי' נר"ן. ע"כ.

ראה בסידור כאן הגהה ב' **שהביא מעלי נהר דף י"א ע"ג** (בישן) אות מ"א. וז"ל **המשכה זו לאו"א הכוללים דכ"ד שעות** אשר **בקשע"ה** נזדווגו ונתן בה **בחי' הכלי** ג' ע"ב גימ' רי"ו. וגם ז"א הכולל דכ"ד שעות נותן בנוקבא הכוללת דכ"ד שעות בחי' הכלי ע"ב קדס. בבשכמ"ו בתפילת שחרית בתיבת **ועד**, ועתה בק"ש דהיום מזדווגים **או"א הכוללים באחד** וממשיך לאימא טיפת דהולדה ע"ב דתיבות. וזיווג זו"ן דהולדה יהיה **בנפילת אפיים**... ע"כ ע"ש.

מבאר עלי נהר מה שעושים כאן, בהוי"ה השני, המשכת הטיפה ג' ע"ב והי"ח מחסדים דדעת עד כחב"ד דאבא. והמשך **באחד דף ל"ז ע"ב** מחב"ד ליסודו וליסוד דאימא שהוא זיווג דאו"א כוללים דכ"ד שעות. ולפני כן בחצות לילה שבין יום ראשון לשני עשינו שם נסירה וגם **כלי ורוח לאימא הכוללת דכ"ד שעות**. לצורך כלי ורוח **מגבורה דדעת דעתיק ה"ג**, ובזיווג להולדה, ההמשכה **מחסדים דדעת דעתיק ה"ח**. כל זה בימי חול וצריך להבין איך נעשה כל זה בפסח.

או"א וזו"ן דכ"ד שעות בערבית ליל פסח

הנה ביארנו לעיל שזיווג בליל פסח הוא **זו"ן הגדולים**, ואם כן צריך לעשות הכנות שהם זיווג דכלי ורוחא לאימא, וזיווג להולדה לאו"א. וכן כלי ורוחא לנוק' דז"א, והזיווג יהיה בשים שלום. יש לעשות כאן הכל, והוא כלי ורוחא לאימא מה שנעשה בדרך כלל **בקשע"ה**, וכן לנוק' מה שנעשה בק"ש דיוצר **ב-בשכמל"ו**, וכל זה צריך לעשות בתפילה אחת של ליל הסדר, ואין כוונות בקשע"ה הכל נעשה כאן אך לא סידרו הכל בסידורים. וגם מה שסדרו בסידור שלנו לא במקומו, ולא בשלמות. ננסה כאן לסדר הכוונה בע"ה.

סידור פסח דף ג' ע"א בסוף הוי"ה השני לא כתוב כלום בעניין, אך יש **השמטה בדף ה' ע"ב** (שייך לדף ג' ע"א) וז"ל: יכוין להמשיך הטיפה שהוא שם **ע"ב עם ה"ח מחסדים דדעת דעתיק** לחסד דעתיק שבגולגלתא דא"א ומשם למזל ח' נוצר חסד ומשם לדעת עליון ונקמה מזל הי"ג. ויזדווגו הב' מזלות ע"ב וקס"א וימשיך הטיפה עם החסדים הנ"ל **לכחב"ד דאבא**. ע"כ. המשך הכוונה באחד

סידור פסח דף ד' ע"ב גם כאן לא סידרו כלום וצריך **בשורה הט"ו** להכניס **השמטה מדף ה' ע"ב** (שייך לדף ד' ע"ב): [מכחב"ד דאבא ליסודו] יכוין להמשיך מיסוד דאבא ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בחי' טיפת ההזרעה והוא ע"ב של **תיבות** דויסע ויבא ויט והוא בחי' **חיה** כי הכלי הוא בחי' **נר"ן** ויכוון לזיווג ישו"ת הראשונים וכו'... ע"כ.

הנה לכאורה חסר כאן עשיית כלי ורוחא לאימא. מה שנעשה בימי חול בקריאת שמע על המיטה אך כאן אין קריאת שמע על המיטה ואיך נעשה זאת. **בדף ה' ע"ב הביא בהגהה את פתח עיניים דף פ' ע"ג** שהסתפק אם להביא זאת בקריאת שמע"ה... בהמשך **בסידור דף מ"ג ע"א** כתב היות **ואין מכוונים בק"ש שעל המטה**. יבוא הכלי ורוחא מכוח קדושת היום. או אפשר לומר לעשות ב' זיווגים א' לבחי' כלי ורוחא ואחד להולדה וכמו שכתב **התו"ח דף קכ"ז ע"ב** למעלה שיש דבר כזה... וכתב **וידידנו הרה"ג השד"ה** יצ"ו ס"ל שבחי' הכלי הוא נמשך ע"י מנחת שעורים של שנה שעברה... ע"ש

פאת השדה עמ' ש"ט ע"ב על מה שכתב בהגהה הנ"ל **בשם השד"ה**. נ"ב ואני הכותב (סידור הראה"מ) שאלתי את **מו"ר השד"ה** ואמר לי בפירוש **שלא כך כוונתו**, שמה שאמר שבחי' הכלי נעשה על ידי **מנחת שעורים** הוא על כלי השייך לזיווג ליל שבועות ולא על ליל פסח. כי אותו כלי נעשה בליל פסח בקריאת שמע ובאהבה כללי ופרטי... ע"כ ע"ש.

פאת השד"ה עמ' שנו"ו על יד כוונת תיבת הוי"ה השני, צייר **רי"ו ג' ע"ב וה"ג**. ותחת הציור כתב צריך לכוין להמשיך **ג' ע"ב**... יכוין להמשיך הגי' ע"ב עצמם עם ה"ג מגבורה דעתיק... **לכחב"ד דאבא** ויזווג הב' מזלות... ובהמשך כתב יכוין להמשיך הטיפה שהוא **ע"ב עם ה"ח מחסדים** דדעת... **לכחב"ד דאבא**... ע"כ. ע"ש.

הרי שהמשיך כאן ה"ג מגבורות דדעת דעתיק עבור כלי ורוחא לאימא. וכן ה"ח
מחסדים דדעת דעתיק עבור טיפת הזיווג להולדה, לכחב"ד דאבא. ע"כ ע"ש.

פאת השד"ה עמ' שני"ז: ... במילת אחד במקום **שורה ט"ו**. זיווג כלי ורוחא לאימא ובהמשך
 לעשות זיווג דהולדה דאו"א.

אם כן צריך לעשות הכל, **כפול** להמשיך ה"ג מדעת דעתיק וכו' עבור **כלי ורוחא**
 לאימא כמו בקשע"ה. וכן ה"ח מדעת דעתיק וכו' עבור טיפת הזיווג דאו"א דנשמות.
 כל זה **בתיבת ה'** השני. וזה עד לכחב"ד דאבא. ובמילת **אחד** להמשיך הכלי ורוחא
 והטיפה מכחב"ד דאבא לעשות כלי ורוחא, וכן עבור הזיווג דנשמות. ועבור זו"ן **כלי**
ורוחא יהיה **בתיבת באהבה**. והזיווג דזו"ן הגדולים **בשים שלום**.

זו"ן הגדולים והחילוף השני

זו"ן הגדולים בעניין זה הארכנו בכוונות פורים קחנו משם. אך בעניין החילוף השני זה כמו מה שעושים בכוונת באהבה בראש השנה, ובקיצור היות והנוק' של זו"ן הגדולים היא בשמאל לכן לא תוכל לקבל בנסירה צד האחור כמו נוק' דזו"ן הקטנים שמקבלת ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, והנוק' דזו"ן הגדולים בנסירה תקבל מ"ה וב"ן דב"ן צד שמאל. לכן בנסירה נעשה חילוף שני כדי שאימא תהיה בצד שמאל ויהיה בנה"י שלה מ"ה וב"ן דב"ן. ונביא חלק מהמקורות.

סידור ראש השנה דף ל"ו ע"ב ואז המוחין דחכמות וחסדים דקודם החילוף דב' צלמים המלוכשים ... ועומדים הם ונרתיקן הנז' לאו"מ על גבי רישא דפרצוף הנז' דז"א והם מ"ה וב"ן דמ"ה ... **הרי כאן מוחין דאבא** אחרי חילוף שני והוא כמו לפני חילוף אבא בימין.

ועתה מוחין דבינות וגבורות דב' צלמים הנז' דקודם חילוף המלוכשים עתה בכלים וצלם דאימא שהם מ"ה וב"ן דב"ן ... **הרי כאן המוחין דאימא** בנה"י דאימא **בשמאל** ז"א כמו לפני חילוף. וכך יכנסו לנוק' בנסירה, שהיא בשמאל.

עלי נהר עמוד פ"ג שם ביאורים מרבי שאול מעתיק הקדמה המובאת בסידור ראש השנה ומעיר תשומת לבנו שהמוחין המצויירים שם הם כמו **קודם חילוף**. ע"ש. משמע שנעשה **חילוף שני בנסירה**, לפני כניסה לנוק'. וראה לעיל איך תעלה בכריעות וזקיפות בד' מוחין דכתר עד הראש כנ"ל שהם זו"ן הגדולים, וכך יהיה הזיווג דזו"ן. וראה גם בעניין שים שלום. **שים לב** במלך עוזר וכו', בכניסת המוחין לנוק', נראה ד' בחינות מוחין, **או"פ דאח', ואו"פ דפנים**, ולא ג' בלבד כמו ביום חול, וצריך להוציא גם בחינת אח' דאח' שבנוק' מהנסירה, והסיבה היא כמו שכתב השד"ח **בעלי נהר דף ע' הגהה אות ט'**. היות שבכניסה לז"א צריך לחזור לחילוף הראשון לכן כבר בכניסה לנוק' מסדרים את המערכת כך.

חילוף שני בליל פסח

הנה אם מה שנאמר שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים בלילה הזה הרי צריך להבין שיש גם כן **חילוף שני** נעשה כאן בתיבת באהבה.

פאת השד"ה עמוד שני"ח :... על **סידור דף כ"א ע"א** מעל ציור הנרנח"י נ"ב מוחין דאבא קודם החילוף **מ"ה דמ"ה ודב"ן**. וצלם דישי"ס העולה למ"ן מ"ה וב"ן דמ"ה. **שם** על **סידור כ"א ע"ב** :... מעל ציור הנרנח"י נ"ב הבינות והגבורות הנכנסים בנוק' **מ"ה וב"ן דב"ן**. ומתלבשים בצלם דאימא. ע"כ. ע"ש.

הרי שבמפורש נעשה כאן **חילוף שני**, שכן לפי החילוף הראשון נכנס בנוק' **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**.

עלי נהר עמ' פ"ח ע"ב :... מלך עוזר... וגם מוחין דפנים דאחור דקטנות וגדלות א' וב'...

שם הגהת רבי שאול אות ט"ז :... גירסא ראשונה בכתב יד **ואחור** והוגה על פי דברי הרב **עלי נהר לעיל דף ע'** (ושם כתוב ד"ה גם מ"ש וגם מוחין דפנים ואחור וכו', צ"ל דפנים דאחור וכו' ע"כ).

הרי איך עלי נהר תיקן לכאורה הגירסא, ורבי שאול מחזיר הגירסא הנכונה. וראה שם **הגהת רבי שאול אות ט'** נלע"ד שאין צורך להגיה. כיון שנכנסו בינות וגבורות בעת הנסירה ונתלבשו בנה"י דאימא ג"כ מוכרח שיסתלקו אחר כך מתוך הנוק' כדי להתלבש תוך הודות ויסודות דאוי"א כמו שהיו בתחילה. אם כן במלך עוזר צריך שיכנסו ד' צלמים תוך הנוק' שהם אחור ופנים דאחור ואחור ופנים דפנים).

ואומר רבי שאול ואפשר לקיים גירסא הראשונה עפ"י מ"ש **הרד"ם** ז"ל בספרו **חסדי דוד אות ק"כ** בנסירה דזו"ן הגדולים **שקו ימין של ב' צלמים דאוי"א** עומדים על גבי רישא דז"א (והם מ"ה דמ"ה ודב"ן). וקו שמאל של ב' הצלמים נכנסים בתוך הנוק', נמצא שחכמות דפנים ואחור דאחור עומדים על גבי רישא דז"א.

ועתה במלך עוזר שכולם נכנסים בנוק' יוצדק לומר פנים ואחור דאחור נכנסים בנוק' על החסדים וחכמות שהיו ע"ג רישא דז"א, כי מה שנכנס בתחילה בינות וגבורות של פנים ואחור דאחור, ועתה גם חכמות וחסדים, דפנים ואחור דאחור עם שני צלמי אחור ופנים דפנים. וק"ל... ע"ש.

הרי כשיש חילוף שני בתחילה המוחין הנכנסים באחד ובתפילה עד באהבה הם מוחין רגילים אחר החילוף הראשון. **ב"ן דמ"ה ודב"ן** באחור בהודות דאוי"א. והנסירה היא בזו"ן הגדולים והנוק' צריכה לקבל מ"ה וב"ן דב"ן, וזה אחרי חילוף שני. ושוב עליה לע"ס דא"ק, יצאו כל

המוחין מהנוק'. והכניסה **במגן אברהם** היא לפי חילוף ראשון לכן צריך שכל המוחין דאחור ופנים דאחור הכל יכנס שוב לנוק' לפי שעה במלך עוזר.

שים שלום

להבין כוונה זו צריך לחזור וללמוד כניסת המוחין דאח' ופנים דאח' בנוק', במלך עוזר ומושיע ומגן, ובסוף מילת ומגן בהסתלק המוחין נתמעטה עד החזה, ובחזרת המוחין לז"א, תחילה מתמעטת הנוק' בברוך עד כנגד היסוד דז"א, ובאתה מתמעטת עד כנגד העטרה. ואחר כך נגדלת עד ראש התפארת שהוא שני שליש ת"ת דז"א. זה בכל יום.

אך בפסח שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים והיא צריכה להיות שוה עם ז"א פנים בפנים, צריך להבין מתי תגיע לגובה **כל קומת ז"א** בליל פסח. שכן בהעדר קדושת כתר שהוא מקום זיווג זו"ן הגדולים, וכמו כן חסר מקום עליית הנוק' שהוא **בק'ק'ק' ואי"ה**. מתי היא תעלה להיות שוה בשוה עם ז"א. ראה לעיל בעניין כריעות וזקיפות איך עולים.

כרם שלמה ו' עמ' רפ"ט אות ג': ... עוד נ"ל בדרך ב' ושני פירושים הם אמת... (שער המוחין פ"ט ע"ח א' דף ק' ע"ג) **פירוש הדרך הא'** הוא על בנין ותיקון וזווג יעו"ר, **והפירוש הב'** הוא בנין ותיקון וזווג זו"ן הגדולים... כי הנה אי אפשר להזדווג ז"א ונוקבא פי' זו"ן הגדולים, והם **ישראל ורחל**, אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמותו... דבר זה מובא בסידור פסח (כמ"ש הרב **עלי נהר דף כ"א ע"ג בחדש דף ע"ב**). ... ראה לקמן עלי נהר.

קניין פירות דף ס"ב: ... ואח"כ יבא בנין רחל העומדת מן החזה ולמטה... נלע"ד שכוונה זו צריכה רבה היא מאוד, יען **הזיווג דשים שלום בליל זה** הוא **דכללות זו"ן הגדולים ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן עם מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן**... ע"כ ע"ש.

קניין פירות עמוד ע"א: ... והנה חזרת מוסף זו"ן עומדים בבחינה זו השישית... ומזה נראה כי **בזווג דליל פסח דבחינה ה'** הוא **ממש כמו זווג דחזרת מוסף** יען אחר מדרגה זו דבחינה ה' עתה בחרבן לא יש בעוה"ר... והיא ממש כמו זווג דקדושת כתר דמוסף שבת קודש... ע"כ ע"ש.

צריך להבין שבדרך כלל יחוד זו"ן הגדולים במוסף שבת או שבועות וכו' בקדושת כתר במילת אחד. וכאן הוא **בערב פסח**, בשים שלום, מפני שאין מוסף עם כוונות. ועוד צריך להבין שמה שכתב כאן הזיווג הוא, ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן עם מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן. **הכוונה** מלכויות דו"ק דמ"ה ודב"ן, שהם **עטרות שהיא נוק' נפרדת**. ולא המלך השביעי.

עלי נהר עמ' ע"ב: ... ועתה יכוין להחזיר המוחין בתוך ז"א **בברוך אתה** ומתמעטים עד **עטרת היסוד**, ובהויה **בזקיפה א'** להעלות הנוק' **לו"ק דת"ת דז"א ובזקיפה ב'** ה' לגבי יו"ד שהיא ג"ר דז"א **ותעמוד עם ז"א פב"פ**, לא תברא למ"ש בסדר החול, דהכא (בפסח) ס"ל דנוקפת **והיתה עם ז"א שוה בשוה פב"פ** כיון שקבלו מוחין דאו"א עילאין קט"ב וגד"ב כדמיון שבת... ע"כ. ע"ש.

משמע בכריעות וזקיפות דמגן אברהם, וכאן בליל פסח **אין קדושת כתר שתעלה בקק"ק ובאי"ה**, אלא בזקיפה שניה תעלה **עד ראש דז"א** שוה אליו **עד הזיווג בשים שלום**. ועיין עוד.

פאת השד"ה ב' עמ' שנ"ט ע"ב: ... ד"ה ולהעלותה עד כנגד **ראש** הת"ת שהוא ב"ש הת"ת. תיבות **(הת"ת שהוא ב"ש הת"ת)** מוקפות. ונ"ב עיין עלי נהר בסדר תפילת פסח (דף כ"א ע"ג) בחדש ע"ב.

הנה רואים שתיקן בסידור לפי עלי נהר והשאיר רק תיבות " **ולהעלותה עד כנגד ראש** " שכן צריך בשים שלום **זיווג זו"ן הגדולים**, ולכן לא תתמעט.

פאת השד"ה ב' עמ' שנ"ט ע"ב: ד"ה **יחוד העולמות** וי"ס דדכורא ביי"ס דנוקבא. נ"ב, **זיווג דשים שלום הם בזו"ן הגדולים**, מלבד הכ"ב אתוון ושם ס"ג אין צריך, והמשכת הטיפה מדעת דז"א ליסודו ולעורר ולעלות ה"ג מיסוד דנוק' וכו'. (מסידור הראמ"ע). ע"כ. ע"ש. משמע שאין צורך להמשיך לדעת דיעקב וליסודו. **הזיווג בזו"ן הגדולים**.

סידור הקטן עם הגהות הרב סלמן מוצפי: ... בתיבת ה' בזקיפה שניה באותו מקום שכתוב "ולהעלותה עד כנגד **ראש** הת"ת שהוא ב"ש הת"ת... הקיף (הת"ת שהוא ב' שלישי הת"ת) וכתב הגהה וז"ל: עד ראש ז"א **וזה שייך בכל ד' זקיפות וכריעות** ובזיווג שים שלום אפשר **לכוון בהמשכת הטיפה עד יסוד ז"א דווקא ולא יעקב**... משמע שאין להמשיך לדעת דיעקב וליסודו שכן כאמור **זיווג בזו"ן הגדולים**.

צריך עיון מה שכתב בהגהה וזה שייך בכל ד' זקיפות וכריעות שכן לפי **שערי רחמים ב' שאלה קנ"ו** עיין שם שמשמע משם שרק נוק' דבחינת חכמה דכתר שנעשה לה בתפילה חיבוקים ונשיקין, אך בשאר המוחין דכתר אנחנו רק מעלים את הנוק' ובניינה יהיה בשים שלום לפי זה קשה מה שכתוב בהגההת הסידור שזה בד' כריעות וזקיפות. וצ"ע.

הארת נה"י דאימא בג' ברכות אחרונות לנוק' בימי חול

הנה יש כמה הוכחות בשיטת רבי שאול שהחלוקה לפי **דרוש הדעת** היא בפנימיות דפנימיות, ולא חייבים לומר שהיא בפנימיות דחיצוניות. ולפי זה יהיה נפ"מ בכמה כוונות בסידור.

שעה"כ דף ל"ו ע"א^א.... וג' ברכות אחרונות ה"ס נה"י **שבו הראשונים** אשר אחר שנגדלו נעשו בו בבחי' חגי'ת שבו וי"ב ברכו' אמצעיו' הם באים בסוד תוספת פי' כי הנה בתחילה לא היה ז"א רק מו"ק בלבד שהם בחי' הג' ברכות ראשונות וג' ברכו' אחרונות כנזכר..... ע"ש.

הנה יש על קטע זה כתב **הגוב"י ז'** ולקמן בברכת **רצה** כתב שהם נה"י של **אחרונים**. וצריך להבין. ויש הפניה לנה"ש דף מ"ו ע"ב.

שעה"כ דף ל"ז ע"א.... ובמלת **רצה** תכוין לשם אלהים במילוי ההין כזה **אלף למד** **הה יוד מס** שהוא בגי' **רצה** וטעם כוונה זו תלויה במש"ל בדרוש א' כי ג' ברכות אלו של **רצה** ומודים וש"ש הם סוד נה"י דז"א עצמו **האחרונים החדשים** הנעשים לו ע"י הבינה בעת הגדלתו בסוד כונן שמים בתבונה... ע"כ ע"ש.

הנה **מכאן** משמע והם הנה"י האחרונים ויש הגוב"י שמפנה אותנו לנה"ש כמו שכן יש אותה הפניה בדף ל"ו לעיל. הנה צריך להבין האם בג' אחרונות הם נה"י ראשונים או נה"י אחרונים. ועוד באיזה בחינה מדבר בדרוש פנימיות דחיצוניות או פנימיות דפנימיות.

סידור דף צ"ט ע"ב: נסדר את סדר הכוונה בסידור ונמספר אותם. בכוונת **רצה**.

(1) להמשיך הארה מחח"ן דנצח דאו"פ דפנים דתבונה.

(2) המלוּבש בפ"א דנצח דז"א.

(3) שעלה לחסד דז"א ומהמוחין והנרנח"י שבנצח הנז"כ.

(4) לתרין פרקין תתאין דנצח דז"א.

(5) ולהמשיך הארה הנז' לחח"ן דאו"פ דפנים דניקוד הנז' דנוק'. ע"כ ע"ש.

משמע המסלול מנה"י דאימא^כ שבתוך **הפרק הראשון דנצח** דז"א הראשון העליון, שעלה לחסד והארת המוחין והנרנח"י דאימא, להאיר לשני פרקים תתאין דנצח זה דז"א ומשם לחח"ן דנוק'. ראה בהמשך שהמסלול עובר דרך נצח החדש דז"א ומשם מאיר בנוק'.

^א כתב על דרוש זה רבי שאול בשם הרש"ש נה"ש דף ל"ב סוע"א שתחילת הדרוש הוא בפנימיות דחיצוניות, וסופו בפנימיות דפנימיות.

^ב **שהוא** פרק עליון דנה"י דז"א שעלה להיות חסד, ומשם מאירים לב' פרקין תתאין דנצח שהם מקבלים הארה, מפרק תחתון דנה"י דאימא. ומשם מאירים לחב"ד דנוק'.

^כ פרק תחתון דנה"י דאימא שהוא כעת כנגד החג"ת שלה, שהפרק התחתון של החסד הוא פרק עליון דנצח שעלה לחסד.

נה"ש הגהות על ספר הכוונות דף מ"ו ע"ב ד"ה עמ"ש: ... עמ"ש ושים שלום הם סוד נה"י שלו נ"ב ולקמן בכונת רצה כתב שהם נה"י שלו אחרונים ע"ש בסוף הדרוש עמ"ש ושים שלום הם סוד נה"י דזעיר אחרון עצמו נ"ב ולעיל בתחילת הדרוש כתב שהם נה"י דז"א הראשונים שעלו לחג"ת [והם התלת פרקין עילאין דנה"י שעלו לחג"ת⁷]. ולענ"ד להבין במה שנתבאר בשער מיעוט הירח כי אחר חרבן בית ראשון לא נתפשטו נה"י דאימא רק עד הנה"י דז"א הראשונים שעלו לחג"ת... נמצא שצריך לכוין בשלש ברכות אלו, (1) להמשיך הארה מנה"י דאימא שבנה"י הראשונים דז"א שעלו לחג"ת. (2) להמשיך הארה הנזכר. (3) לנה"י שלו האחרונים (4) ומשם לחב"ד דנוק'. ע"כ. ע"ש.

משמע לפי הרש"ש שצריך מהפירקין הראשונים דנה"י שעלו לחג"ת להאיר לתרין פירקין דנה"י, ומשם לחב"ד דנוק'. יש כאן ברש"ש שני שינויים (1) הארה לנה"י החדשים. (2) ומשם לחב"ד בלבד, (משמע בקו ימין לחכמה) ולא לחח"ן. עיין עוד בכוונת החול המשך עיון על כוונה זו. עיין הגהה באורך בסידור דף צ"ט ע"ב.

⁷ מה שבסוגריים מרובעות זה תוספת של הרש"ש המסביר מי הן הנה"י דז"א הראשונים שעלו להיות חג"ת. לאפוקי מהנה"י האחרונים שלפי דרוש הדעת נה"י דאימא לא נכנסים לשם. ומקבלים רק הארה מפרק ג' דנה"י דאימא.

איך נכוין כוונה זו בליל פסח בשבת ובימים טובים

סידור פסח דף ל"ד ע"ב להמשיך הארה מחח"ן דנצח דאו"פ דפנים דתבונה. המלוּבש בפ"א דנצח דז"א שעלה לחסד דז"א ומהמוחין והנרנח"י שבנצח הנז"ל. לתרין פרקין תתאין דנצח דז"א. ולהמשיך הארה הנז' לחח"ן דאו"פ דפנים דניקוד הנז' דנוק'... ע"כ. הרי שכתבו וסדרו הכוונה כמו ביום חול. וכן בהודאה וכן בשים שלום. הרי שזה מפני שלא נמשך נה"י דאימא בימי החול רק עד פרק א' דנצח דז"א. אך בשבת וימים טובים נמשך בכל הנצח ולכאורה היו צריכים לסדר הארה מהנה"י דאימא שמגיע לנה"י דז"א כנ"ל הרש"ש בשם דרוש מיעוט הירח.

סידור שבת דף צ"ז ע"א גם כאן כתבו בכוונה כמו בחול,

וכתב בהגהה באותו עמוד וז"ל א"ה יען כי יש מהרבנים שמכוונים כמו סדר הזה שמועתק מסידור של ש"ק ובישיבתנו נוהגים לכוון כאן ע"ד החול ולכן לעשות רצון הצדיקים סדרנו כאן שניהם והבוחר יבחר. רק הרה"ג שאול דוויך יצ"ו (זצ"ל) מכוון על סדר החול אבל רצה לאמר כי זה מ"ש בנה"ש דף ל"ו ע"ג (בחדש דף מ"ו ע"ב) כי אחר חרבן בית ראשון לא נתפשטו נה"י דאימא רק עד הנה"י דז"א הראשונים שעלו לחג"ת ע"ש כל זה בחול. אבל בשבתות ויו"ט מתפשטים בנה"י התחתונים דז"א, וא"כ צריך לכוין כאן עד"ז, להמשיך הארת המוחין והנרנח"י מפ"ת דנצח דאימא המלוּבשים בנצח דז"א^ב לחח"ן דאו"פ דנקוד הנז' דנוק'. ע"כ ע"ש.

הנה בסדר החול מכוונים להאיר מפרק א' לשני פרקין תתאין. אבל בימים טובים ושבת וכן בליל פסח צריך לכוון מכל הנצח שכן מאיר בכל הנצח ולא רק בפרק העליון שעלה לחסד.

פאת השד"ה עמ' שני"ט ד"ה המחזיר שכינתו לציון נ"ב. המוחין והנרנח"י מפרק תחתון דנצח דאימא המלוּבש בנצח דז"א לחח"ן דאו"פ דנוק' כמו בשבת וכן בהטוב שמך בבג"ה, ד"ה להמשיך. נ"ב מפרק תחתון דאימא המלוּבש בהוד דז"א לבג"ה דנוק' ע"כ. וכן בהמברך בדת"י ... ד"ה להמשיך הארה נ"ב. מפרק תחתון דיסוד דאימא המלוּבש ביסוד דז"א לדת"י דנוק'. ע"כ. ע"ש.

וכך יש לכווין בליל פסח וימים טובים ובשבת.

שיטת השמן ששון פתח עניים דף ע"ט ע"ד

שמן ששון ג' דף מ"ו ע"ד : דרוש ו' באיזה מערכת היא כוונה זו... ע"ש.

^א הוא שעלה לחסד.

^ב בשני פרקין תתאין, שהם בנצח דז"א. שכן אחר חרבן מגיע הנה"י דאימא עד פרקין דהנה"י התחתונים דז"א.

שמן ששון ג' דף מ"ז ע"א : אות ב' בעניין איזה נה"י בג' אחרונות, והסתירה בשעה"כ... ע"ש.

באתי לגני א' דף צ"ח צ"ט :

שערי רחמים ב' ש' קמ"ט וכן ש' ק"מ :

תו"ח דף מ"א : להבין דבריו עיין ע"ח א' דף ק"ח ע"ג :

ברכה מעין שבע כשחל פסח בשבת

הנה בכל פעם שליל פסח חל בערב שבת מתעוררת מחלוקת גדולה בעניין ברכה מעין שבע, והפשטנים יוצאים בתקיפות שלא לעשות כמנהג המקובלים כאילו שזה דבר הגרוע ביותר מכל מה שיש. הנה צריך חיזוק לעשות כמנהג המקובלים והרש"ש, ולא להמנע בגלל כל מיני טענות והוכחות האמת היא הקובעת ועד שיבינו אנחנו נתחזק במנהגנו לברך ברכה מעין שבע. נכתבו על זה קונטרסים שלמים. ונביא רק קיצור.

דעה והשכל דף צ"ו: ... יש לאומרה בליל פסח שחל להיות בשבת ולא היו מכוונים בה הכוונות שבכל ליל שבת. ע"ש. עיין עוד באורך בספר **וישב הים** לרב הלל, וכן בדברי **שלום** להרב עפגין **פתח עיניים דף ע"ט ע"ב**. כולם כאחד עונים ואומרים **שיש לאומרה אך ללא כוונה**.

וכן לפי הפשט יש לאומרה כך כתב הרב **מרדכי אליהו** זצ"ל בסידורו ע"פ **כף החיים** וכן **אבודרהם**. אע"פ שמרן **פסק לפי אבודרהם שלא לאומרה** על פי מה שכתב בסוף דבריו **"ועכשיו לא נהגו לאומרה"** נגד דעת פשט הש"ס ושלוש עמודי ההוראה **רמב"ם רי"ף ורא"ש** שלא חילקו **וכתבו לאומרה ביום טוב שחל להיות בשבת**. וראוי להחזיר עטרה ליושנה וראה באורך בספר **הרב הלל וישב הים**.

כוונות התפילה למתחילים בכללות

הנה בליל פסח צריך להכניס תוך ז"א מוחין שלמים, קט"א וגד"א וקט"ב וגד"ב, דמצד אימא ומוחין שלמים דמצד אבא. בתפילה: המוחין דפנימיות, ובסדר המוחין דחיצוניות. ועוד מה שנביא כאן הוא בחי' האח' כמו שנבאר בהמשך.

- 1) בתיבת שמע יכוון לברר רפ"ח של גד"ב דאז"א עילאין. שאר רפ"ח אין צורך לבררם.
- 2) בתיבת ישראל יכוין שכבר היה מכוח קדושת היום גד"א דישסו"ת. ועוד יכוון להכניס קט"ב דאז"א עילאין.
- 3) בתיבת אחד יעלה את הרפ"ח דגד"ב דאז"א עם הקט"ב דאז"א בסוד ולא יראו פני ריקם ויעלם עד ע"ב ס"ג דא"ק ומזיווגם יוריד על גבי רישא דז"א דרך המדרגות את המוחין דגד"ב דאז"א. ויכניס ו"ק דאימא לחב"ד חג"ת דז"א.
- 4) ב-אלהי אברהם. יכניס חכמה דאימא לחכמה דז"א. ונצח דאבא לחכמה דז"א.
- 5) ב-אלהי יצחק. יכניס בינה דאימא לבינה דז"א. והוד דאבא לבינה דז"א.
- 6) ב-ואלהי יעקב. יכניס דעת דאימא לדעת דז"א. ויסוד דאבא לדעת דז"א.
- 7) ב-האל. לדחות חג"ת דאימא לגרון דז"א.
- 8) ב-הגדול לדחות חסד דז"א לחסד דז"א ונצח לנצח.
- 9) ב-הגיבור לדחות הגבורה דז"א לגבורה וההוד להוד.
- 10) ב-והנורא. לדחות הת"ת דז"א לת"ת והיסוד ליסוד. וכאן סיימנו להכניס המוחין דאימא למקומם.
- 11) ב-גומל חג"ת דאבא נכנסים לחב"ד דז"א, ונה"י נדחים לחג"ת דז"א.
- 12) ב-קונה הכל. חב"ד דאבא נכנסים לחב"ד דז"א, ונדחים החג"ת לחג"ת, ונה"י לנה"י. ובזה סיימנו להכניס את המוחין דמצד אבא.
- 13) אחר כניסת המוחין דאבא נכניס ללא פחד החיצונים את קטנות א' דישסו"ת.

הנה בזה למתחיל בכוונות יספיק לפעם ראשונה להיכנס לעבודת ה' בכוונות. אך צריך להבין בהמשך שלב ב' שיש עליות למלכות ע"י כריעות וזקיפות. ועוד בניין המלכות באטב"ח אחרי קונה הכל, ובתיבת באהבה נסירה, בירור והבאת מוחין דגדלות א' וב' והכל בבחינת הפנים, והזיווג בשים שלום בזו"ן הגדולים כל הפירוט הזה ראה לעיל אחר שנזכה להבין שלב הראשון הזה.

להבין שורש דברי הרש"ש בהקדמתו

נלע"ד יהושע להבין מקור דברי הקדמת הרש"ש כוונות זמניות דף ב', והבנת שורש הדבר שאנחנו אומרים לפעמים שאבא ויש"ס נעשים פרצוף אחד²⁷, ואימא ותבונה נעשים פרצוף אחד. וזה נוכל להבין על פי מה שכתב הרב לשם שבו ואחלמה בספרו הקדו"ש. שיש ה' גילויים מאמיתתו הנעלמה. הראשון, הרצון, והוא בחינת א"ס. השני, מחשבה, בחינת קו וצמצום. והשלישי, הרהור הוא אדם קדמון. ואחר כך הד', אצילות. והה', ב"ע.

לענייננו הגילוי השני הוא בחינת אצילות בעולמות, ואבא בפרצופים. וכמו שיש קו וצמצום בגילוי ה' שהם בחי' חסדים וגבורות, והם בחינת "הבן בחכמה", שיש בינה בחכמה, מילוי ה', אבא ואימא עילאין הנקרא אבא.

וכן הגילוי הג' הוא א"ק, ויש בו ג"כ יושר ועיגולים, והם ג"כ חסדים וגבורות, והם יש"ס ותבונה, והם "חכם בבינה". שיש חכמה בבינה. י' בפינה הימנית של הה' ראשונה דהוי"ה. ושניהם נקראים אימא.

הנה יש בשורשים גם מציאות שאבא עם יש"ס, ואימא ותבונה, יתחברו לפרצוף אחד. שכן הקו בגילוי השני הוא חסדים מתחברים עם היושר בגילוי השלישי שהוא חסדים גם כן, הרי החסדים של הגילוי השני והשלישי, הם בחינת אבא ויש"ס. והגבורות שהם הצימצום בגילוי השני, והעיגולים בגילוי השלישי, הם בחינת אימא ותבונה. הרי שורש לחיבור הזה. וכמו שכתב הרב בעץ חיים שער ז"א פרק ב'. מפני שבשורשם הם אותה בחינה, אבא ויש"ס הם קו, ויושר, והם חסדים. ואימא ותבונה הם צימצום, ועיגולים, והם גבורות. ולכן מתחברים שהם בשורש אותה בחינה. ראה לשם שבו ואחלמה ספר הקדו"ש דף ל"ח סוע"א ע"ב. ע"ש באורך ובעיון.

ונשאר לנו להבין ההבדל שיש בין ההגדה ובין התפילה, שבתפילה זו בחינת אימא ו"ק וג"ר שלה. ובחינת אבא הוא ו"ק וג"ר שלו. ובהגדה ו"ק דאבא ואימא ונקרא אימא, וזה בחינת אימא ותבונה פרצוף אחד, והם ו"ק דאוי"א. ובחינת ג"ר דאוי"א ונקרא אבא. והם בחינת אבא ויש"ס. ע"כ מה שנלע"ד. וא"ש את"ם, וצ"ע.

ראה בהמשך מה שתירץ על עניין זה מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א בפרק הבנת הקדמת הרש"ש בסופה.

²⁷ אם נראה לך שהדברים עמוקים אל תכנס לזה ודלג לקטע הבא.

סדר הגדה ליל פסח

קטנות גדלות

הנה צריך להבין בכללות מה הבחינות שנתקנות בפסח. יש חמשה פרצופים בכללות כל האצילות. הנ"ר מתקנים בסוד "נר ה' נשמת אדם". פרצופי הנ"ר דכללות הם כנגד נה"י דא"א עד הטבור. מהטבור עד החזה הוא פרצוף השלישי נשמה-ישסו"ת-אימא, מהחזה עד הגרון הוא פרצוף הרביעי-חיה-או"א עילאין-אבא, כנגד הפנים דא"א הוא פרצוף החמישי-יחידה-א"א. בכל פרצוף כללי יש גם כן חמשה פרצופים פרטיים, שני פרצופים הראשונים נה"י חג"ת הם נ"ר, נקראים קטנות, ושלושה פרצופים עליונים כח"ב נקראים גדלות.

בפסח מתחילים לעבוד בפרצוף הכללי השלישי-ישסו"ת-נשמה-אימא, מהטבור עד החזה. ובו יש חמישה פרצופים פרטיים, שני פרצופים נה"י וחג"ת נקראים קטנות א', ושלושה פרצופי כח"ב נקראים גדלות א'.

ועוד מתקנים הפרצוף הכללי הרביעי או"א עילאין חיה, מהחזה עד הגרון, ויש בו גם כן חמישה פרצופים שני פרצופים נה"י חג"ת נקראים קטנות ב', ושלושה פרצופי כח"ב נקראים גדלות ב'.

אלו הם הבחינות הנתקנות בפסח שנכנסים להם מוחין דז"א מצד אבא וכן מוחין דז"א מצד אימא, נה"י דאבא עם מוחין דז"א נכנסים בתוך נה"י דאימא עם המוחין דז"א והכל נכנס לתוך ז"א.

שעה"כ דף פ"ב ע"ג דרוש ו': בראשית הדרוש הרב מסכם את הדרושים הקודמים וזה קיצור דבריו :

ז"א מלביש את א"א עד טבורו וזה בהיות הפרצופים בגודל נ"ר, וז"א יגדל במוחין דנשמה עד החזה דא"א, וכשיקבל מוחין דחיה יגדל עד הגרון של א"א, ובקבלו מוחין דיחידה יגיע עד ראש א"א^ט, והכוונה כשאריך אנפין בגודל נ"ר, אך וודאי שכשגודל ז"א גם פרצופים העליונים גדלים.

קטנות א' = ו"ק דישסו"ת. גדלות א' = ג"ר דישסו"ת. עד החזה.

קטנות ב' = ו"ק דאו"א. גדלות ב' = ג"ר דאו"א. עד הגרון.

קטנות ג' = ו"ק דא"א. גדלות ג' = ג"ר דא"א. עד הראש (זה לא בפסח).

^ט זה לא בפסח אלא רק בשבת או בשבועות ושמחת תורה.

שמות המוחין

הנה הרב מבאר לנו בהמשך שער הכוונות את שמות המוחין שנכוין בתפילת ערבית בפנימיות וכן בהגדה בחיצוניות, ועוד נכוין את המוחין האלו גם בספירת העומר והם מיוחדים לזמנים אלו ועל כן ראוי ללמוד אותם בעל פה.

(1) קטנות א': אלהים במילוי יה"א. יודי"ן בנצח, ההי"ן בהוד, אלפי"ן ביסוד, והם: אלף בציור^{לה} יו"י בחסדים, אלף בציור יו"ד בגבורות.

(2) גדלות א': ע"ב בנצח, ס"ג בהוד, מ"ה ביסוד, והם ביסוד: מ"ה בחסדים, ב"ן בגבורות.

(3) קטנות ב': שם אכדט"ם חילוף אלהים באבג"ד. ה' אותיות בנצח, אם ג"ל בהוד, גימ' אותיותיו ע"ד ביסוד. והם ביסוד: בחסדים גימ' עם הכולל הרי ע"ה. והם מספר אותיות שלושה יב"ק מלאים באלפי"ן והם כ"ג אותיות כל אחד, הרי ס"ט ועוד ו' שמות ג' הוי"ה ועוד ג' אלהי"ם הרי ע"ה בחסדים, בגבורות גימ' ע"ד.

(4) גדלות ב': ע"ב בנצח, ס"ג בהוד, מ"ה ביסוד. והם ביסוד: מ"ה בחסדים, ב"ן בגבורות.

שמות הלבושים של המוחין בקטנות א' וב' הם זהים לשמות המוחין.

שמות הלבושים של המוחין בגדלות א' וב' הם קס"א בחכמה, קס"א בבניה, קמ"ג בחסדים, קנ"א בגבורות^{לי}.

אבא מצות	אימא יין
גדלות ב'	גדלות ב'
קטנות ב'	קטנות ב'
גדלות א' על ידי יין	גדלות א'
קטנות א'	קטנות א'

^{לה} בשם אלהים יש ג' אפשרויות למלא את אות ה-ה המילוי י' או ה' או א', היותם ד' מוחין לכן ביסוד נחלק לשני ציורים של ה-א: יו"י-יו"ד. טעם היות יו"י בחסדים כתב הרב שכן י' היא אות זכר כנגד החסד, וכן טעם היות יו"ד בגבורות שכן ד' אות נקבה כנגד הגבורות. ועוד בשם הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל יו"י = 26 שם הויה מורה על חסד, יו"ד ע"ה = 21 שם אהי"ה מורה על הגבורות. ^{לי} היות שלשם אהי"ה יש רק שלושה מילויים, לכן בחכמה וגם בבניה יהיה הלבוש מילוי יודי"ן קס"א.

מוחין דקטנות ב' האם מכוונים בהם

בעניין כוונת השמות של קטנות ב' צריך להבין האם מכוונים בהם או לא ובזה יש כמה דעות.

שעה"כ דף פ"ג ע"ב: ... ואמנם קטנות הב' דמצד אבא גם הוא נכנס עתה אבל לא

קבלתי ממוז"ל זולתי כוונות קטנות א' וגדלות ב' וזה ביאורו... ע"כ ע"ש.

לפי מה שכתב כאן בשעה"כ לא סידר בסידור היר"א כוונות המוחין בקטנות ב' דאבא.

אמת ליעקב דף ק"ד ע"ד אות ל"א: ... מביא שהחסידי היר"א לא הביא במוחין

דקטנות ב' (דאוי"א) [דאבא] וכמו שכתוב בשעה"כ, והרב החסיד הרד"ם כתב

שמות אכדט"ם כמו דאימא והדין עימו דיותר נראה דמ"ש רז"ל שלא קיבל קטנות

ב' דאבא ר"ל איך נרמזו במצות כמו שנרמז הגדלות ב' דאבא במצות אבל השמות

פשיטא שהם כמו של אימא וכמו שנראה מדברי מוהרח"ו ז"ל בכוונת העומר זה

נלע"ד וכך אני מכוון בליל פסח ובעומר שניהם כהלכתן שמות אכדט"ם... ע"כ ע"ש.

הרי לפי האמת ליעקב ברור שיש לכוון במוחין דקטנות ב' אכדט"ם במצות ומה שלא קיבל

הוא דווקא הרמז וכך בסידור אור הלבנה כוונות פרטיות מופיע שהוא סידור הרד"ם.

פאת השד"ה עמ' קפ"ו ע"ב למטה: ...נ"ב איך נרמז הקטנות שני במצה ונלע"ד כי

מצה כך: מ"ם צד"י ה"א גימ' ק"ץ וקטנות ב' היא בימין (ה') אותיות ובשמאל

א"ם ג"ל, ב' אותיות א"ם ועוד גימ' ג"ל הרי (ל"ה). ובקו אמצע ע"ד ועוד ע"ה

(קמ"ט). הרי ה' ועוד ל"ה ועוד קמ"ט הרי קפ"ט והכולל הרי ק"ץ שהוא גימ' מצה

במילוי.

הרי איך רבי שאול מצא רמז למצה בשמות אכדט"ם קטנות ב'.

איך לכווין קטנות א' דאבא

הנה בעניין מוחין דקטנות שהם מוחין דאלהים מבואר שיש הבדל לפי שער הכוונות שבמוחין דאימא הוא לפי המילוי יה"א אך במוחין דאבא כתב לעשות ציור ה-ה' שהם ד"י ד"ו או ג' ווי"ן וצריך להבין.

שעה"כ דף פ"ג ע"ב ולפי שאלו האלהים הם בחינת **קטנות א'** וגם שהם מבחינת **מוחין דאבא** לכן אין אנו מכוונים בהם השינוי המילויין שבהם **רק בשינוי ציורי אות ה"א הפשוטה עצמה שבשם אלהים** ובבחינת ציורה **יוכר** ההפרש שיש בין אלהים דחכמה לאלהים דבינה או **דדעת** כי הנה יש זמן שאלו האלהים **אינם ממולאים אלא פשוטים** ואי אפשר להכיר **איזהו בחכמה ואיזהו בבינה ואיזהו בדעת** אלא **על ידי שינוי ציורים** האלו כמו שנזכיר וזה עניינה. הנה אות ה' דאלהים דחכמה ציורה וצורתה היא ד"י ושל הבינה ד"ו ושל הדעת ג' ווי"ן ... ע"כ ע"ש.

ראה בהמשך הביאור לזה אך לענייננו אומר הרב שאין מכוונים במוחין דאבא **במילוי** אלא לפי הציור ד"י ד"ו או ג' ווי"ן משמע שמות אלהים **פשוטים**, ובהמשך נראה שסדרו הכוונה גם מילוי וגם ציור, ועוד בכוונת ה-יחץ נראה נפקא מינה בעניין הציור.

שעה"כ דף פ"ז ע"ג אח"כ תכוין **בקטנות הא'** וזה ענייננו כי המצה העליונה הוא **אלהים דיודין חכמה דקטנות א'** דאבא, והמצה האמצעית **אלהים דההין דבינה** והמצה הג' אלהים **דאלפין דעת**. עוד תכוין כי אות ה' דאלהים דחכמה דיודין ציורה ד"י ושל הבינה ד"ו ושל הדעת ג' ווי"ן ... ע"כ ע"ש.

זה **קיצור** ההגדה **ממוהרש"ו** והרי ביאר שצריך גם **המילוי** וגם הציור וכתב עוד תכוין. וכך עשו בסידור שלנו בכוונות פרטיות של הרד"ם. ולא כן דעת ה"אמת ליעקב".

אמת ליעקב דף ק"ד ע"ד אות ל"ג עוד ראיתי שינוי וכו' הביא דברי שעה"כ **דרוש** ו' שם כתוב רק עניין הציור ומסיק למעשה לכווין **רק בציור ולא במילוי** והביא ראיה **ממבו"ש דף מ"ט ע"ב**. שמשמע משם שכלים דנה"י **דאימא** שמות אלהים במילוי יה"א ומוחין דאבא הם אלהים **פשוטים** בציור ד"י ד"ו ג' ווי"ן, ע"ש. **ותמיה** על **מוהרש"ו** שהביא לכוין גם מלאים ... ע"ש באורך.

הרי לדעתו לכווין רק בציור והביא כמה ראיות ודחה שאר הסוברים לכוין במילוי גם כן כמו מוהרש"ו משנת חסידים והחמדת ימים ועוד ע"ש. אך אנחנו עושים לפי מה שכתב **בכוונות זמניות** גם מילוי וגם ציור **וכך נכוין** בע"ה.

שם אכדט"ם

הנה בכוונות פסח ובהמשך גם בספירת העומר המוחין הם זהים. הרב ביאר את שמות המוחין של הקטנות ב' והם שם **אכדט"ם**.

שעה"כ דף פ' ע"ד שם **אכדט"ם** שהוא שם אלהיים בחילוף **אבג"ד** והוא יותר רחמים ונקרא **אלהים חיים** ... ע"ש.

וממשיך הרב ואומר כלל והוא אם מחליפים שם עם אותיות שלפניו הוא יותר **רחמים**, אך אם מתחלף באותיות שלאחריו כמו בשם אלהים והוא שם **במוכ"ן** הוא יותר **דין**. וזה דווקא בשאר השמות. **אך** בשם **הויה** בין אותיות שלפניו ובין שלאחריו הוא יותר **דין**, אבל שלפניו **טדה"ד** יותר רחמים משלאחריו **כוז"ו**.

בשם **אכדט"ם** האלף לא מתחלפת שכן אין לפניו אות, והמם סופית מתחלפת למם פתוחה אך היות והיא בסוף המילה חזרה להיות סופית¹⁷. שאר האותיות **לה"י** מתחלפות **בכד"ט** והם גימ' **ג"ל** וכך הוא שם זה בבינה **אם גל**, וגם רומז לבינה שהיא **אם** וגם בה מתחיל הגילוי ... ע"ש.

וכן **שעה"כ דף פ"ז ע"א**: שם זה הוא שם הביטחון¹⁸ "בטחו בה" עדי **עד"י** אכדט"ם גימ' **ע"ד** ... ע"ש.

הנה מכאן נבין ש-**אבג"ד** לפי הסדר עד אות **ת'** יש הדרגה **א'** היא רחמים ואות **ת'** היא אחרונה, הרי שאותיות **לפני** הם רחמים יותר ואותיות **שאחרי** הם **דין** יותר, אך בשם הוי"ה **שהוא רחמים** ולכן גם אותיות לפניו וגם לאחריו הם **דין** יותר אך שלאחריו יותר **דין** מאותיות שלפניו.

ספר דרך עץ חיים לרמח"ל כתב וז"ל: כי גם למעלה אין סיטרא אחרא יונקת כי אם מן המדריגה התחתונה שבכל המדריגות, **וסוד זה אות תי"ו שבאל"ף ביי"ת**, **סוף הרגל התחתונה שלה היא המדריגה הזאת האחרונה שממנה יונקים**, והוא **ענין עיקום הרגל הזאת**. והגוף הנכנס מן העשרים ושנים אותיות, כידוע מה שנכנס בו מצד אות תי"ו מצד רגל העקומה הזו, ושם הוא מקום שליטת הסיטרא אחרא. וכשאדם נפדה מן הסיטרא אחרא, אז מיישר הרגל העקומה הזו, כי מחזיר הרע לטוב ועושה אותו כולו טוב וקדוש.

¹⁷ וכן הוא בשם **במוכ"ן** שכן היה צריך להיות **נ'** כפופה ובשל היותה בסוף השם לכן היא **נ'** סופית. **הרב אורי כהן**. וכן אות **ל'** שלפניה היא **ך** אך להיותה באמצע היא כפופה **כ'**. בעניין ל"ג לעומר **הגוב"י** אות **א'**: **בל"ג** לעומר הוא **קטנות ראשון** וגם הוא **הוד דהוד**?? נלע"ד **רשב"י** ממתק הכל.

¹⁸ אמר **הרב רפאל לוין** בשם אביו **הרב אריה לוין** זצוק"ל: **א. ב. ג. ד. ה.** אם נוריד את אות ה-ב' שהיא רמז לבטחון ישאר אותיות **דאגה** על כן נוסיף ביטחון והכל בסדר. וכן **בטחון** גימ' **ע"ה**, כמנין **אכדט"ם** ע"ה. בטחו בה' עדי **עד**.

הרי שאותיות אלפ"א בית"א הם מסודרות כך שהפנימית ביותר היא אות א' והחיצונית ביותר אות ת'. וזה נראה לפי הרמח"ל בחינת נוגה שחציו טוב וחציו רע ועבודתנו להחזיר הרע ולתקן אותו ולהפוך הכל לטוב.

סדר כניסת המוחין בליל הסדר

הנה כניסת המוחין בליל הסדר היא מיוחדת ולא כרגיל, מפני כמה סיבות, ובעיקר שיש בלילה זה **אחיזת החיצונים** ואנחנו צריכים לדאוג שלא תהיה אחיזה, וכמו שנגאלנו ממצרים, שהייתה ביטול אחיזה, ועוד ארבע כוסות ומצות ומרור וכו'.

שעה"כ דף פ"ב ע"ב ... והנה אם אלו המוחין^ט היו נכנסים בסדר המדרגות כשאר הזמנים ודאי שהיו נכנסין על הסדר הנזכר והיינו מכוונים בהם כל מדרגה ומדרגה בפני עצמה... ע"כ.

והכוונה שהיו נכנסים קודם כל **הקטנות א'** כל הקוים, ואחר כך כל **הגדלות א'**, ואח"כ כל **קטנות ב'** וכן כל **גדלות ב'**. אך הרב מגלה לנו שכאן בפסח **בהגדה** יהיו ג' **שינויים** בכניסת המוחין:

שינוי א' המוחין יכנסו ביחד והכוונה בכוס א' **כל קו ימין** חח"ן קטנות א' וגדלות א' וקטנות ב' וגדלות ב'. ובכוס ב' **כל קו שמאל** בג"ה קטנות א' וגדלות א' וקטנות ב' וגדלות ב'. וכו'.

שינוי ב' ומן הראוי היה שיכנס **תחילה הקטנות א'** דמוח זה **דחכמה** ואחריו **גדלות א'** וכו'... אבל לפי שהקטנות א' הוא **דין גמור** ובו נאחזים החיצונים תכלית האחיזה. והנה כוונתנו עתה בליל פסח **להשבית החמץ** שהוא אחיזת החיצונים בקטנות דאלהים הנקרא חמץ ושאר... לכן **אינן נכנסים הקטנות הא'** בתחילה. אמנם בתחילה נכנסים **גדלות הא'**, ואחר כך **קטנות הב'**, ואחריו **גדלות הב'**, ואז כבר נתבטלה אחיזת החיצונים מחמת הגדלות הא' והב'. ואז **קטנות א'** תכנס **בכרפס**.

שינוי ג' שדרך הגדלות הא' היא להיכנס מאליו **מכח קדושת היום** ונכוין בה **שכבר** באה בכח קדושת היום. ראה לקמן בעניין זה איך נכוין לפי הש"ס או **הרב קויינקא**.

תיקון והבאת המוחין לפרצופי **תבונה ואימא**, שלישי ורביעי, **על ידי היין**. יין המשמח באימא^י.

תיקון והבאת המוחין לפרצופי **יש"ס ואבא**, שלישי ורביעי, **על ידי המצה**, לחם, ג' היות.

^ט עיין הגוב"י **שעה"כ דף פ"ב ע"ג** אות א' שהמוחין הנכנסים בתפילה הם **פנימיות**, ומה שנכנס בסדר ההגדה הוא **החיצוניות**. **אע"פ** שבכוונות התפילה **בעניין כניסת המוחין** אין הרבה שינויים ממה שנעשה בימי חול, אמנם וודאי שתפילת ערבית היא **מקיפה נפלאה מאד בהיקפה** תפילה אחת ויחידה מסוגה בימי השנה, אך בליל הסדר יש **שינויים בכניסת המוחין** בהתחשב באילוצים שיש ארבע כוסות ומצות ומגיד ועוד שצריך לסדר כניסת המוחין לפי השתלשלות ההגדה, **בשעה"כ** לא הובאו כוונות התפילה.

^י ועוד נלמד בהמשך שעניין הקוים **שהמוחין נכנסים** הוא בדווקא לפי שיטת רבי שאול שכן הכוסות כנגד ארבע **שורשי מוחין דכתר** ולכן כוס א' חכמה וכו'. ועוד מה שיכולים להביא **קטנות א'** אחרי **גדלות ב'** דאימא, מפני שאימא היא ו"ק דאו"א, נרחיב בהמשך לפי רבי שאול **אור הלבנה עמ' רל"ו**.

כוונת כניסת גדלות א'

גדלות א' בין דיש"ס בין דתבונה^מ, **באה בכח קדושת היום**, ויכנס בכוונת ד' הכוסות. והשאלות: **מה בא בכח קדושת היום?** והאם לכוון בו? ואיך לכוון?

ראה בסידור **הרב קוינקא** עמוד ה' שכתב שיש לכוון בגדלות א' ולהכניסה **בפועל**, אורות מוחין וכלים. **הכוונה שהבירור נעשה מאליו**, וזהו בכוח קדושת היום. ואין הכי נמי **צריך לכוין להכניס ... ע"ש**.

יר"א ב' עמ' 332 בהקדמה כתב יכוון **שכבר היו ב' קוי ימין דגדלות א' ...** וכן בכוונה שם **בעמ' 339** כתב **כבר היה חח"ן דגד' א' דישסו"ת, עתה יכוון להמשיך קטנות ב' וגדלות ב'.** אך בצירוף הכוונה יש כיתוב מקיפי ל"מ **דגדלות א' דישסו"ת**, ובצד ימין נרנח"י עבור גדלות א' ב'.

שמן ששון ג' דף ק"י ע"ג ... ואני **מסדר לך סדר הכוונה** כאשר אנחנו מכוונים פה **ק"ק בית אל** יעב"ץ על פי סדר הרב **שר שלום** זלה"ה. **קודם התחלת הקידוש יכוון** שכבר היה מכח קדושת היום **גדלות א' דישסו"ת** ואח"כ יברך ברכת היין כבכל סדר מטבע הברכה... ע"ש.

קניין פירות להיר"א עמ' נ"ט ... מצינו שסידרו **בין מוה"ר ז"ל בין הרד"ס לכוין שכבר היה** בז"א גדלות א' **ע"י קדושת היום** והוא **קודם** ללקיחת הכוס... ע"כ.

משמע לדעתו שצריך לעשות הכוונה **לפני לקיחת הכוס**. והנה הוא בעצמו בסידור **יר"א ב' עמ' 339** עשה זאת **אחרי הקידוש**.

וכן בסידור **הרד"ס באור הלבנה דף ו' ע"א**. וכן דעת **רבי שאול** שכן סידור אור הלבנה סודר על ידו. שכוונת **גדלות א' דישסו"ת** לפני הקידוש.

^{מא} בהמשך נבאר בע"ה שדווקא **בחינת האח'** של גדלות א' באה ע"י קדושת היום. וגם שצריך לכוין להכניס אותה. ואחר כך **בברכת** הקידוש נביא **את הפנים** של גדלות א' **דישסו"ת, בעבודה גמורה** בירור **רפ"ח** ועליה למיין, לפי הקדמת הרש"ש **וכן סובר** רבי שאול, ראה לעיל ביאור על התפילה.

הבנת הקדמת הרש"ש

כדי להבין את דברי הקדמת הרש"ש **כוונות זמניות דף א' סוע"א וע"ב**, ומה שביאר רבי שאול באור הלבנה **דף רל"ו** נסדר זה בטבלה, הנה בדרך כלל יש מפה שמציירים והיא צד ימין מוחין **דאימא** הבאים על ידי היין, ומצד שמאל מוחין **דאבא** הבאים על ידי המצות, וכידוע שהגדלות א' דישו"ת באה על ידי היין. וזה הציור המקובל בפשט.

אבא	אימא
גדלות ב' דאבא	גדלות ב' דאימא
קטנות ב' דאבא	קטנות ב' דאימא
גדלות א' דיש"ס	גדלות א' דתבונה
קטנות א' דיש"ס	קטנות א' דתבונה

הנה לפי הקדמת הרש"ש בקידוש **רק בהגדה**, ולא בתפילה, הסדר שונה וכמו שהסביר זאת רבי שאול באור הלבנה **עמ' רל"ו**, (אך בתפילה אינו כן כמו שכתב בהגדה **בסידור פסח דף ט"ז ע"ב וי"ז ע"א**). ונסדר זה בטבלה להבנה.

אור הלבנה כוונות זמניות דף א' סוע"א ... יכוין בברכת הקידוש לקיים מצות של ד' כוסות והיא מצוה דרבנן. **ויכוון** להעלות מ"ן מבירורי אורות וכלים דה' פרצופי **בינה** דזו"ן ודיעקב ורחל שהם ג"ר וו"ק **דבינה** (קט' וגד' א' **דתבונה** וכן קט' וגד' א' **דיש"ס**) הנזכר, ומבירורי כלים ואורות דו"ק **דה"פ חכמה** (קטנות ב' גדלות ב' **דאימא** הרי שש **בחינות** מתבררות כאן מתוך **שמונה** שתי הבחינות הנוספות יתבררו במצות ג"ר דחמשה פרצופי חכמה (קטנות ב' וגדלות ב' דאבא) כוונות זמניות דף ב' שורה י"א) דזו"ן ודיעקב ורחל... ע"כ ע"ש.

בכל אחד מהכוסות יש בחינה דאורייתא ויש בחינה דרבנן שהיא ד' **כוסות** של הסדר, הברור כאן לפי הרש"ש הוא בקידוש ליל פסח **במלך העולם** של **ברכת הקידוש**, והברור הוא של הפנים **שכל האח'** נכנס כבר לפני הקידוש ולכן גם **האח'** של **קטנות ראשון** לפי רבי שאול שאי אפשר להביא הפנים לפני סיום האח' של אותה הבחינה כמ"ש **נה"ש דף ל"ז ע"א ד"ה**: ואין תימא... ע"ש.

אור הלבנה אור החיים סוף עמ' רל"ו ... והנה על פי סדר מו"ר הרש"ש זיע"א בהקדמתו לסידור ליל פסח שכתב וז"ל יכוין **בקידוש** להעלות מ"ן מבירורי ו"ק **דה"פ חכמה** דזו"ן וכו' הו"ק דאו"א עילאין הנקראים **אימא** וכו', **ובמצה** וכו' **לזוג** ג"ר דאו"א עילאין הנקראים **אבא** וכו' יעו"ש וכוין **שהכוסות הם ו"ק דאו"א** והמצה בג"ר דאו"א ממילא משמע שמה שממשיכין **בכרפס קט"א** דתבונה הוא

ו"ק דו"ק דישסו"ת, ומה שממשיכין במצה קט' א' דיש"ס הוא ו"ק דג"ר
דישסו"ת.... עיי"כ ע"ש.

**הנה מפה מסודרת על פי הרש"ש ורבי שאול נבדקה על ידי מו"ר
הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א להקל בהבנה.**

מצות	ג"ר דחמישה	ג"ר דג"ר דאו"א	גדלות ב' דאבא
מצות	פרצופי חכמה	ו"ק דג"ר דאו"א	קטנות ב' דאבא
קידוש	ו"ק דחמישה	ג"ר דו"ק דאו"א	קטנות ב' דאבא
קידוש	פרצופי חכמה	ו"ק דו"ק דאו"א	קטנות ב' דאימא
בכח קדושת היום		ג"ר דג"ר דישסו"ת	גדלות א' דיש"ס
מצות		ו"ק דג"ר דישסו"ת	קטנות א' דיש"ס
בכח קדושת היום		ג"ר דו"ק דישסו"ת	גדלות א' דתבונה
נכנס בכרפס		ו"ק דו"ק דישסו"ת	קטנות א' דתבונה

ראה **סידור מועד חלק ה' הגהה דף ט"ז סוע"א**: כאן מתחיל בעניין המשכת הקטנות לפי רבי שאול שנמשך אחרי **גדלות ב' דאבא** שלא כדברי **הרד"ם** הביאו העלי נהר. ועל סדר זה סדרו כמה סידורים וידידנו הרב הנזכר **השד"ה** ביאר שעשו כך מפני שהשוו התפילה לסדר ההגדה... אבל אומר רבי שאול לפי הרש"ש **זה לא דומה לסדר ליל פסח**. לפי שבסדר הקידוש מה שנכנס קו ימין הוא ו"ק דאו"א שנקראים שניהם אימא, ולכן יכול להמשיך אחר זה את הכרפס. (ו"ק זה דאו"א הוא בחינת **אבא**) אבל בתפילה שנכנס ב-**האל** רק בחינת **אימא** בלבד נכנסה ואבא יגמור להיכנס **בקונה הכל**. ע"ש.

נשאלת השאלה למה צריך להיות שינוי בין סדר ההגדה ובין התפילה ערבית ליל פסח, שבתפילה אבא הוא אבא ואימא אימא, אך בהגדה מחברים בין אבא ואימא, ובין מכניסים ו"ק דה' פרצופי חכמה, (שהם **קטנות ב' וגדלות ב'** דאימא) ובמצה מכניסים ג"ר דה' פרצופי חכמה, (שהם **קטנות ב' וגדלות ב'** דאבא) להבין הדבר הזה ביאר מו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א, תירוץ לדבר שהיה קשה לו במשך **חמישים שנה** והוא.

היות שבקידוש אני צריך לעשות **נסירה**, לפני הבאת הפנים, וכדי לעשות נסירה צריך להיות מוחין דאו"א יחד כמו שעושים תמיד **בדורמיטא** שמוחין יוצאים מהז"א, **החכמות וחסדים** עומדים על גבי רישא דז"א, **ובינות וגבורות** נכנסות בנוק'. **לכן** צריך בסדר ההגדה לחלק ולסדר כך, וכן במצה שיש נסירה שיהיה בחינת אבא ואימא.

חלוקת השפע בין ז"א לנוק'

הנה להבין מה שנכתב בסיידור בכתובות לחלוקת השפע בדרך כללות, בין לז"א בין לנוק' בכל מקום. הנה מתוך הנרנח"י רנח"י שייך לז"א, והנפשות לנוק'. אותיות הם לז"א, בט' ספירות שבו, והמספר לנוק'. ט' ספירות הם ז"א, מלכות נוק'. צל"ם הוא לז"א, והדמות הוא לנוק'.

זוה"ק שמיני דף ל"ה ע"ב: הָדָא הוּא דְּכָתִיב נַעֲשֶׂה אֱדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדִמּוּתֵנוּ רַבִּי יוֹסִי אָמַר מִהֶקֶא (קהלת ב') אֶת אֲשֶׁר כָּבֵר עָשׂוּהוּ וְדָאִי. וְדָא הוּא צִלְם וְדִמּוּת. צִלְם בְּדִכּוּרָא דְּמִוּת בְּנוֹקְבָא ... ע"כ. ע"ש.

כוונת לקיחת הכוס

הנה יש בכוונות מוחין ורמזים ובעיקר בקטנות, צריך לכוון בהם, וזה נקרא אחיזת הכוס, וזה צריך לעשות בכל כוס, בקטנות ב' והרמז לפי השם באותו קו. אכדט"ם ה' אותיות, בימין. אם גל, בשמאל. ע"ה כמבואר לעיל, בימין דאמצע. ע"ד בשמאל דאמצע.

שעה"כ דף פ"ב ע"ד: הרב הביא כמה שמועות לרמז עניין כניסת קטנות ב'. ע"ש.

כוונות זמניות דף א' ע"א: הכוס מתחבר ליד. ביר"א ב' עמ' 361 כתוב בהקדמה כמו באור הלבנה כוונות זמניות ומוסיף כמס' יין עם ה' אצבעות (ולא עם חמש אותיות) הרי כבר נרמזו בלבושים.

אור זרוע דף רכ"ו: האצבעות נרמזים פעמיים ושם הביא כך סדר הכוונה. כוס גימ' אלהים להחליפו ב-אכדט"ם שהוא קטנות ב' בבחינת הכלי. אחר כך לכוון המוח שבתוכו ג"כ אכדט"ם גימ' יין חסר ה' השורשים בהצטרף ה אצבעות יושלמו ג"כ ה' אותיות של פנימיות ויהיו ג"כ ב' פעמים אכדט"ם

כוונות זמניות דף ז' ע"א: ... ועתה^{מב} ע"י לקיחת הכוס גימ' אלהים שחילופו אכדט"ם. והיין שבתוכו גימ' ע' שעם ה' אצבעות האוחזים בכוס גימ' ע"ה כמספר השם הנז'.

הרי שיש כאן כלים ואורות. הכוס, גימ' אלהים שחילופו אכדט"ם גימ' ע"ד. כלים. והיין יחד עם ה' אצבעות האוחז שהוא שותה היין, מוחין.

^{מב} הנה כאן משמע שלפני כן מכוונים שכבר נכנס גדלות א' בכוח קדושת היום.

ברכת הקידוש

הנה תחילה יכוין שכבר היה בכח קדושת היום **גדלות ראשון** דישסו"ת, ועל ידי לקיחת הכוס נכנס **קטנות ב'**, וגדלות **ב'** בבחינת **אח'**. ועתה בברכת הקידוש צריך להמשיך הכל מחדש בבחינת **פנים**. בברכת הקידוש במלך העולם **יברר רפ"ח**, ה"פ בינה וה"פ חכמה דזו"ן ויעקו"ר. בתשלום הברכה **ל"ם** דגדלות ראשון ודה"פ חכמה **דזו"ן ויעקו"ר**. בתיבת **אשר** יסודות, במילת **קדשנו** ל"מ חכמה, **במצוותיו** ל"מ בינה, **ותתן לנו** ל"מ ו"ק, ובחתימת הברכה **מקדש** השבת וישראל... ל"מ דמלכות. ובשתייה **הצ'** של כולם. עיין **הקדמת הרש"ש בכוונות זמניות דף א' ע"ב** וכן **באתי לגני ה' עמ' ס'**.

וראה **שערי רחמים א' ש' קפ"ז**. בעניין שיש כאן אחי ופנים וגם נסירה וכן ד' מוחין דכתר. ע"ש.

קטנות וגדלות א' וב', נה"י וחג"ת דאו"א

הנה הרב לפעמים משתמש במושג **נה"י** או **חג"ת דאו"א**. וצריך להבין שנה"י דאו"א זה **קט' וגד' א'**. וחג"ת דאו"א זה **קט' וגד' ב'**.

שעה"כ דף פ"ב ע"ד: ... כי בתחילה נכנסים **נה"י** האחרונים דאימא. ואחריו נכנסים **חג"ת דאימא** שהם קטנות ב' וגדלות ב'... ע"כ.

כאן ביאר מה הם **חג"ת דאימא** שהם קט' וגד' ב'.

שעה"כ דף פ' סע"ג: ... ונמצא כי **בקטנות דז"א** לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד **חיצוניות יש"ס ותבונה**, ובגדלותו לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד **פנימיות יש"ס ותבונה**. ואחר כך חוזר ז"א לבחינת קטנות וגדלות אחרים **יותר עליונים** והוא בבחינת פרצוף חו"ב שהם חצאין העליונים של פרצוף או"א מהחזה שלהם ולמעלה, ולכן **הקטנות והגדלות הא'** אנו **מכנים** אותם וקוראים אותם **נה"י דאו"א**. **והקטנות והגדלות הב'** אנו **מכנים** וקוראים אותם בחינת **חג"ת דאו"א**. לפי שהחו"ב הם מן החזה דאו"א ולמעלה אשר שם הוא בחינת **חג"ת שלהם**... ע"ש.

הרי ביאר כאן כנויים אלו בכל מקום והסיבה שכך נקראים. ועיין עוד **דב"ש דף ג' ע"א שאלה כ"א**. וכן **ע"ח שע' י"ד פרק ג' ושער כ' פרק י"ב**. ע"ש.

כוונת כוס א'

שעה"כ דף פ"ב ע"ד : וזה סדר כוונת כוס א' תכוין בתחילה אל **הקטנות הב'** והוא בענין הכוס בעצמו והיד האוחזת בו שהוא בחינת מעשה ותכוין כי ה' **אצבעות** יד ימינך אשר עליהם יושב הכוס הזה הם בחינת הקטנות הב' שהוא הכלים והלבושים של חג"ת דאימא... ותכוין כי **הכוס** עצמו הוא בגימ' **אלהים** שהוא הקטנות הב' אמנם הוא בבחינת **תמורתו** שהוא שם **אכדט"ם** כנ"ל והה' **אצבעות** יד ימינך הם סוד ה' **אותיות** אכדט"ם... אמנם פשוט הוא כי אף במוחין דקטנות יש בהם עצמות וכלים שהם האורות^{מג} שבתוכם הנקראים מוחין ממש והכלים שהם הלבושים. והנה **הכלי** הוא **הכוס** כנז' וה**מוחין** הם **היין** שבתוך הכוס, והוא ג"כ שם **אכדט"ם** כי הנה **היין** בגימ' ע' ואם תחברוהו עם **חמשה אצבעות** האוחזים^{מד} בו הרי ע"ה כמנין **אכדט"ם** ע"ה....

^{מג} העצמות היא האורות.

^{מד} כאן צירף את האצבעות עם המוחין שכן האצבעות הן של האדם והוא מתאים יותר אל המוחין.

ורחץ, רחצה, ומים אחרונים

ורחץ שעה"כ דף פ"ג ע"א.... אח"כ **ורחץ** והוא ענין הרחיצה הא'. והנה הכוונת של הרחיצה היא בשם של י"ה במילואו כי שם י"ה הוא **סוד המוחין** כנודע. ותכונן בי"ה במילוי ע"ב **דיודין** כזה יו"ד ה"י וזהו כוונת הרחיצה זו של אחר הקידוש... ע"כ. ע"ש.

פריע"ח דף קי"ח ע"ד.... ורחץ – [כבר] נכנס אור חכמה דאימא, דגדלות שני כנ"ל, שהוא בחדס דאימא כמ"ש לעיל, והוא שם ע"ב, נכנס שם י"ה במילוי יודין בגוף ז"א, וברדתו מכה אותיות זה בזה, והם יו"ד פעם ה"י, שמספרם ש', וב' אותיות השרשים נשארים למעלה בחכמה דז"א, ששם נכנסו כנ"ל, ונשאר מספר רחץ מתפשט בגופו כנ"ל:

כוונות זמניות דף י"ב ע"א.... יכוין להמשיך י"ה דע"ב דגדלות ב' דאימא שבחכמה דז"א לרחוץ כלי פנימי דגופא דז"א, וברדתה מכה יו"ד פעמים ב-ה"י ומתפשט מספר רחץ ושורש ב' אותיות י"ה נשארים בחכמה. (וסידר כאן ציור כ' פעמים י"ה שהם שלוש מאות, ושניים נשארים בחכמה הרי רחץ 298).

מחברת הקודש דף פ"ג ע"א.... וזאת ההארה נכנס בז"א ובו ז"א רוחץ עצמו מן הדינים שהיו בו במצרים... ע"ש.

רחצה: שעה"כ דף פ"ג ע"א.... **רחצה** והיא רחיצה הב' גם היא בסוד^מ י"ה ע"ד הנז' ברחיצה הא' אלא ששם י"ה הזה תכונן אל י"ה של הוי"ה דס"ג:

כוונות זמניות דף י"ב ע"א.... יכוין להמשיך יו"ד ה"י דס"ג (דגדלות ב' דאימא שבבינה דז"א) וברדתה מכה יו"ד פעמים בה"י (וצייר י"ה עשרים פעמים) ומתפשט מספר רחצה וב' אותיות י"ה נשארים בבינה דז"א ויכוין לרחוץ כלי אמצעי דגופא דז"א.

מחברת הקודש דף פ"ח ע"א.... באלו המים רוחץ הז"א עצמו מגילולי מצרים ומטומאתם.

מים אחרונים: כוונות זמניות דף כ"ו ע"ב.... בד"ה צפון... אחר כך יטול ידיו מים אחרונים בכוונה הנז' בסידור, עוד יכוין לרחוץ כלי חיצון דגופא דז"א. ע"כ.

ראה כוונת מים אחרונים באור הלבנה בכוונת ברכת המזון באור החיים דף קכ"ז ע"א. ונלע"ד מה שאומרים מים אחרונים חובה. חובה גימ' כ"א כמניין אהיה וראה כל הכוונות של מים אחרונים הם אהיה.

משנת חסידים חדש עמ' תס"ט פרק ד' משנה א'.... רחץ כלי פנימי, עמ' ת"פ: רחצה כלי אמצעי. עמ' תפ"ב: מים אחרונים כלי חיצון. ע"ש.

^מ הנה צריך להבין שכאן הכוונה ביו"ד ה"י דמוחין דס"ג.

כרפס, סיכום שיטות

א' - השיטות בענין הרמז כרפס

- (1) **שער הכוונות דף פ"ג ע"א**: ... הנה מלת **כרפס** הוא בגימ' ש"ס והוא שם אלהים דיודי"ן שהוא ש' כשתמלאנה במילואה יהיה שי"ן גימ' כרפס.
- (2) **פרי ע"ח דף קי"ח ע"ד**: ... הנה כרפס גימ' שי"ן במילוי נגד מוח דחכמה אימא שהוא אלהים דיודי"ן העולה ש' וי"ן דמילוי הש' שהוא ס' כנגד המקבל הז"א שבו ו"ק כל אחד כלול מ-י' הרי שי"ן סידור **כוונות זמניות דף י"ב ע"א**: כרפס סוד **קטנות א'** בחכמה ומפני שבחכמה ז"א יש אלהים **דיודי"ן** שגימ' ש' ובז"א יש בו ו"ק כל אחד כלול מ-י' כמס' ס' שהוא כמס' מילוי הש' (י"ן) הרי כוונות זמניות כמו **פריע"ח**.
- (3) **מחברת הקודש דף פ"ג סע"ג**: בתחילה הוא אומר כמו שעה"כ שכל הרמז כולו במוח עצמו. ובהמשך אומר שה-ש' רומזת ל-ג' מוחין הכלולים בימין (צורת הש' ג' קוים) אפשר שכאן גם **רומז** שנכנסים בהארה שאר הקוים, ובהמשך כמו פרי ע"ח ומוסיף היות שהשי"ן רומזת ל-ג' קוים גם המקבל שהוא ז"א הרמז הוא ו"ק שזה ג' קוים אם כן השפע מנותן ש' ג' קוים במוחין למקבל ז"א בג' קוים שבו בכל הו"ק. ע"ש.

לפי שעה"כ כל השין עם המילוי הוא מוח חכמה. **לפי פריע"ח** רק ש' הוא מוח והמילוי ס' זה כנגד ו"ק ז"א המקבל. **לפי מחברת הקודש** בתחילה כמו **שעה"כ** בהמשך נותן רמז נוסף ש' ג' מוחין שכלולים במוח חכמה והמילוי הוא כנגד רמז ו"ק דז"א שהשי"ן רומזת ל-ג' קוים ולכן מובן שז"א רמוז ס' ולא רק קו ימין אלא ג' קוים.

ב' - השיטות בענין כניסת המוחין בכרפס

- (1) **שעה"כ דף פ"ג ע"א**: לפי פשט שעה"כ כל הקוים נכנסו בעצמות בכרפס, וכתב בכוס שני לכוין בכל זאת **שכבר נכנס** וכן בשאר הכוסות.
- (2) **כוונות זמניות דף י"ב ע"א**: לפי הרד"ם קו ימין נכנס בכרפס **בעצם** ושאר הקוים נכנסים **בהארה** בלבד. הני"מ בכוס שני לפי הרד"ם נכנס קט' א' בעצם, ולפי שעה"כ נכוון שכבר היה בענין הכרפס קט' א'. ראה **דב"ש דף י"ב ע"ג** למעלה.
- (3) **כוונות זמניות דף י"ד ע"ב**: בסידור הכוונה, סידור **גדלות א'** שכבר היה בכוח קדושת היום. ואח"כ סידר שכבר היה קט' א' **בהארה**, ועתה **יכוין בעצמות**.
אם כן יש ב' שינויים: **לפי שעה"כ** (1) מכוונים שכבר היה. (2) מכוונים ראשון קט"א. **לפי הרד"ם** (1) מכוונים להכניס בעצם. (2) מכוונים קט' א' אחרי גד' א'. ענין זה הסדר אחרון תורץ ע"י **מו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א** שהרי לפי האמת **גד' א'** קדמה בכוח קדושת היום. (ומ"ש שעה"כ לאו דווקא).

- (4) **שמן ששון ג' דף ק"י ע"ג אות כ"ג** : לאו לעיכובא מ"ש בשעה"כ לפי הש"ש אין צורך לכוון בו פעם שניה בכוס שני שכבר נכנס. משמע הכל נכנס בעצמות.
- (5) **יר"א ב' עמ' 340** : בכרפס נכנסים כל הקוים ולא חילק בין הארה לעצמות. ושם **עמ' 345** מגיד יכוון בג"ה דקט' א' שכבר היה בכרפס ובג"ה דגד' א' בכוח קדושת היום. בציור הכוונה בעמוד של הבג"ה כתוב גדלות א' וב'. וקט' א' לא עשה ציור.
- (6) **יש שני תירוצים : א)** פשוט כמו שלא צייר גד' א' אלא כתב בכותרת לכוון גם גדלות א' וב'. כך התכוין שאת כוונת קט' א' קחנה ממקומה תדפדף ותכוין **שכבר היה. ב)** או שהתכוין שאת הגדלות א' תכוון **שכבר היה** בכוח קדושת היום שכן לא כיוונו בקו ימין את שאר הקוים אלא קו חכמה לבד, אבל בכרפס כווננו שנכנסו כל הקוים בכרפס ולכן אין צורך לכוונם שוב בכוס ב'.
- (7) **מחברת הקודש דף פ"ד סע"א** : מגיד... הנה קטנות א' של זה הכוס אע"פ שנכנס בסוד הכרפס שהוא אלהים דההי"ן שנכנס עתה בסוד עצמות האור אך בכרפס לא נכנס כי אם הארה לבד. **הרב וידאל קוינקא** בהגדה שואל על הרש"ש שתפס לשון שעה"כ ולא את לשון בית מועד. הוא סידר בכרפס ג' קוים רגיל ולא חילק בין הארה לעצמות, וכתב בהקדמה שלו : מה שכתב הרב שצריך לכוון שכבר היה בשאר כוסות צריך לכוון עם המוחין (ועושה השואה עם גד' א' מחלוקת גם בזה) ומה שלא סידר בכוס שני התכוין כנראה שמשם (מהכרפס) תקחינה. **שעה"כ דף פ"ג אות ג'** **בהגוב"י** משמע מהפשט שרק קו ימין הוא מכוון בו ושאר הקוים לא מכוון בכלל. **שמן ששון ג' דף ק"י ע"א אות י'** מוסיף ומזה משמע שכל הקוים מכוונים. ע"ש.

יחץ

הנה צריך להבין למה עושים כאן יחץ, אחר הכרפס דווקא, מה הקשר עם הקטנות, והרי הם רמזים דמוחין דאבא דקטנות.

שעה"כ דף פ"ג ע"ב.... ועתה נבאר ג' מיני ציורים אלו איך מצטיירים בשלשה המצות... והוא מוח **בינה** ולסיבה זו **המצה הא' אינה נחלקת ונפרסת** לב' פרוסות כי היא כנגד **החכמה**, הנקרא אות י' והיא אות אחת שלימה. אבל **המצה הב' נחלקת ונפרסת לב'** פרוסות כנודע חציה **לאכילת מצה**, וחציה **לאפיקומן**. לפי שהבינה נקראת אות ה' והיא נחלקת לציור ב' אותיות ד' על ו' ולכן נפרסת לשתי פרוסות שהם סוד זו"ן בהיותם תוך הבינה¹⁰ כי הבינה נקראת ה' בכללותה ונוק' **נרמזת בציור אות ד'** של ה' וז"א **נרמז באות ו'** של הה', ובהיותם בתוכה בסוד העיבור שניהם מתחברים ונעשים אות ה' א' ולכן נחלקת לב' וחציה הראשון שצורתה ו' מניחין **לאפיקומן**, וחציה השני שצורתה ד' **שהיא כנגד נוקבא** אנו **מחברים אותה עם החכמה** שהיא מצה הראשונה השלימה ומברכים עליהם **המוציא, ואכילת מצה**. המוציא כנגד **השלימה** ואכילת מצה כנגד **הפרוסה**. ועל זו הפרוסה הב' שהיא כנגד אות ד' של הה' אנו אומרים, **הא לחמא עניא**. וכמאז"ל מה דרכו של עני בפרוסה כו' והענין הוא כי בתחלה צורתה ה' של הא לחמא עניא, ואחר כך נפרסת ונעשה **לחמא עניא** שהוא הפרוסה כנו', כי **אות ד' הוא לשון ד"ל ועני** כי מה שהיתה אות ה' נעשית לחמא עניא שהוא אות ד', והנה בהתחברות עם המצה השלימה שהיא אות י' אז נעשו שתיהם ציור ד'. הפרוסה היא אות הד' והשלימה היא י' שהיא שלימה **בי' ספירותיה** ולפי שהיא פרוסה אנו צריכים לחברה עם השלימה ואז השלימה נקראת ד"י...

והרי נתבאר **הציור הב'** שהוא ד"ו **במצה הב' טרם שנפרסה** והציור **הא'** שהוא ד' נרמז בהתחברות השלימה עם הפרוסה **והציור הג'** שהוא ג' **ויון** נרמז במצה התחתונה הנז' כי עמה הם ג' **מצות כמנין שלשה ויון** הנז' והרי נכנסו כל המוחין גדלות ב' וקטנות א' דמצד אבא בבחי' שלשה המצות כנו'... ע"כ ע"ש.

הנה כל זה רמזים. הרב הביא כאן איך נרמזים המוחין דאבא במצות. **מצה** רומז לשני מוחין גדלות **ע"ב ס"ג גימ' מצה**. ומתחיל הרב ואומר המצה **ראשונה** היא חכמה י' היא שלימה, אך **השניה** היא נרמזת ד"ו ואז פורסים אותה ומצרפים את הד' עם הו' הרי ד"י והם ג' מצות הרי ג' וו. אם כן הכל הוא הלכות רמזים והם בציור אות ה' באלהים פשוט, אך **המוחין** הם

¹⁰ בדרך כלל בשם הויה אות ה' ראשונה היא הבינה וזו"ן הם בעיבור בה בסוד ה-ו' ופסיעה לבר, אך כאן הרב מלמד אותנו ש-ה' ראשונה היא בינה והיא שלימה וכשנפרס אותה היא תהיה ד' על ו' זו"ן.

אלהים במילוי יה"א, כך נראה ברור למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א. ראה פרע"ח דף פ"ה ע"ג בעניין רבי עקיבא שהיה דורש כתרי אותיות. ע"ש.

פריע"ח דף קי"ח ע"ד: יחץ... והענין, כי תחלה צורתה ה', ונפרסה, ואנו לוקחין חציה שהיא אות ד', הנקרא **לחמא עניא**, כי ד' פירוש **דלה ועניה**, והנה בחיבורה עם ראשונה, (שהיא חכמה י') אז נעשית צורת ד"י, נגד השלימה שהיא י', וד' נגד הפרוסה. ולהיותה פרוסה, אנו צריכין **לחברה** עם השלימה, ואז תקרא **שלימה ד"י**. הרי בארנו ב' ציורין, ד"י חכמה, וד"י נגד בינה. והמצה ג', ג' ווין, שהוא **מצה ג'**, ולכן כנגדה ג' ווין שבציור ה', הרי נתבאר סוד המצה, ובזה נשלם כל גדלות ב' דאבא, כי נכנסו כולם ביחד:

ועתה נבאר הכוונה בקיצור נמרץ יחץ - נכנס מוח בינה דקטנות א' **דהוד דאבא**, **בבינת ז"א**, ויכוין שמצה זו האמצעית, שהוא הלוי, היא סוד ה' בציור ד"י, ויכוין **להאיר ה-ד' הזאת**. ולפי שכאשר נכנס אלהים **דיודי"ן** קטנות א' דמוח חכמה דאימא, נכנס עמו גם ב' **אלהי"ם** דהוד ויסוד אימא כמ"ש לעיל, וכדי **שלא יתגבר הדין**, כאשר נכנס מוח בינה דקטנות א' דאבא, נכנס עמו גם כן **קטנות א' דמוח חכמה**, ודמוח הדעת שצורת ה' שבהם הוא ד"י, או ג' ווין כמש"ל, כי כאן נכנס ה' ציור ד"י, והבן זה היטיב:

כאן הרמז שנכנס **דווקא קו שמאל** בינה לוי ויכוין **להאיר** הרי יש **הארה** שנכנסת **כמו שבכרפס** נכנסת הארה בג' בקווים ואחר כך עצמות **יש כאן ביחץ** גם כן **הארה** ואחר כך עצמות בכניסת המוחין במצה. ראה מפורש יותר בהמשך **פריע"ח דף קכ"א ע"א ד"ה מצה**: כבר ביארנו, כי במצה הפרוסה שהיא סוד ד' דה', בצורת ד"י, נכנס בבינה דז"א **גדלות ב' דאבא**, דמוח **בינה נכנס בבינה דז"א שהוא ס"ג**. וגם יכוין **בקטנות א' דאבא** דמוח בינה, ש-ה' שבו בצורת ד"י. אף שביארנו שב-יחץ נכנס קטנות זה דמוח בינה, **כבר פירשנו ששם רק הארתו נכנס, וכאן נכנס עצמותו**. ע"כ ע"ש. **הרי מפורש שם לעיל הארה** וכאן **עצמות כמו בכרפס**. בכחוונות זמניות לא מוזכר מזה כלל

כוונות זמניות דף ד' ע"ב: יחץ. ישבור המצה הב' דבינה שהיא בסוד ה' בצורת ד"י ויחבר חלק הד' שהיא הנוק' עם המצה הראשונה שהיא הנקראת יו"ד ויהיו בציור ד"י ה' **בחכמה יסד ארץ**. וחלק ה-ו' יניח **לאפיקומן**.

מחברת הקודש דף פ"ג ע"א: יחץ. יכוין שנכנס קטנות א' דאבא וזהו הארה לבד והנה נבאר איך נרמז במצה מוחין דאבא... ע"כ ע"ש.

מחברת הקודש פ"ד רע"א: יש ד' ו' במלכות והם כנגד **לאה ורחל**, ו' זה לאה ו' ספירות ראשונות. ד' זה רחל שלוקחת ד' מידות אשר זה בעת העוני בזמן הגלות הן נפרדות. אך בזמן העשירות שתיהן מתחברות וזה מה שאמר ברות **ויתן ה' את**

האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל, הרי כאן חיבור רחל ולאה וזהו יחוד ז'ו"ן הגדולים שיש זיווג כאן בפסח וכן בשבועות.

מה שאמר הפסוק אשר בנו שתיהן שואל הרי מיותר וודאי שתיהן אם אמר רחל ולאה אלא הכוונה שהן מחוברות כאחד וזה ברות הרומזת לשכינה בגאולה. הרי מכאן^מ הוכחה גדולה לרבי שאול שהזיווג בלילה הזה הוא ז'ו"ן הגדולים. ולפי זה מובן מה שאומר הצדק ושלוש מה שמכוונים בנוק' סתם במקום לאה, היא לאה דרחל שרחל גודלת כל קומת ז"א.

ונחזור אל הכוונת דיחץ שהוא מצה שניה והו בצורת ד"ו יכוין שנכנס הארות קטנות א' דאבא בבינת ז"א והוא אלהים במילוי ההין ואות ה' בציור ד"ו ולפי שנכנס הארת אלהים דההי"ן נכנסין ג"כ אלהים דיודי"ן ואלהים דאלפי"ן כדי למתק ג' אלהים דאימא שנכנסו בטיבול הכרפס כל עצמות קטנות א' כי קטנות א' דאבא אין נכנס אלא בג' מצות כמ"ש בע"ה ולפי שלא יתגברו הדינין דאימא שנכנסו בכרפס לכן נכנס ג"כ אות ה' שהוא מפנימיות הוד דאבא לבינת ז"א כדי לחבר עם חכמה ז"א ולמתקם יחד ע"י זיווג של אבא והבן זה מאוד ... ע"כ ע"ש.

^מ העיר והאיר הערה זו הרב יואל בלומנפלד.

כוונת כוס ב'

הנה כוס שני הוא בסוף המגיד ומכניסים קו שמאל כולו אלא שגם הקטנות א' וגדלות א' נכנסים אלא שנכניס את הגדלות א' לפני הקטנות שהיא באה ראשונה.

שעה"כ דף פ"ג ע"א: ... לפי שעה"כ משמע שצריך להביא המוחין לפי הסדר, וצריך ג"כ לכוון שכבר היה **קטנות א'**. משמע מכאן כמו הרד"ם, שבכרפס נכנס **בהארה** ועכשיו בעצמות. **ואחר כך** שכבר היה **גדלות א'** בכח קדושת היום. וכן להכניס **קט' וגד' ב'**. ע"כ. ע"ש. לפי **הרד"ם בכוונות זמניות** משמע שמביאים גדלות א' שכבר היה, **ואח"כ כתב בדף י"ד ע"ד** לכוין שכבר היה **קטנות א'** בהארה, ועכשיו בעצמות. ועוד צריך להבין שעושים כל כניסת המוחין לפני המגיד עצמו, בחינת אח' באחיזת הכוס, ואפשר שהוא נעשה בסוף **המגיד בברכה האחרונה**. והדבר לא ברור שכן **בשעה"כ סידר כוס שני** לפני מגיד, ובכוונות זמניות כתב לפני המגיד **יכוין לקיים מ"ע של והגדת לבנד**, לפני כוונות מגיד כוס ב'. וצ"ע.

מוציא מצה

שעה"כ דף פ"ג סוע"א ... המוחין דאבא נרמזים באכילת מצה הנקרא **לחם** כי לחם הוא בגימ' ג' היות. ונדע כי שם ההויה הוא **באבא** ושם אלהים הוא **באימא**. ודע כי **ב' המוחין דמצד אבא מבחינת גדלות הא'** **כבר נכנסו מאליהן בענין ב' הכוסות הא'**. ואמנם הקטנות הא' דאבא לא נכנס לסיבה הנ"ל כי אינו יכול לנכנס בראשונה לפי שהוא דינן גמורים עד שיכנס גדלות הב'...

הנה מוחין דגדלות א' דישסו"ת נכנסים בכוח קדושת היום וגם ע"י היין נכנסים. ולכן היות **ועד** כאן נכנסו קו ימין ושמאל דאימא נכנסו ג"כ גדלות א' דאבא.

שם ... צריך לכוין בקטנות הא' דמצד אבא ובגדלו' הב' דמצד אבא. ואמנם קטנות הב' דמצד אבא גם הוא נכנס עתה אבל לא קבלתי ממוז"ל זולתי כוונות קטנות א' וגדלות ב' וזה ביאורו. תכוין כי **מצה** היא בגימ' הוי"ה **דע"ב** דיודין והויה **דס"ג** והם ב' מוחין **חוי"ב** דמצד אבא דגדלות ב' הנכנס קודם הקטנות הא' לטעם הנ"ל... ובענין **הקטנות אנו צריכים לכוין אין נרמזים ג' אלהים** אלו בג' המצות האלו... הנה אות ה' דאלהים דחכמה ציורה וצורתה היא **ד"י** ושל הבינה **ד"ו** ושל הדעת **ג' ווין**...

בעניין הכוונה האם נכוין אלהים מלא או פשוט וצויר. ראה בהמשך בביאור **יחץ** שיש ב' בחינות עניין הרמזים שהם אלהים פשוטים בציור **הה'** ויש את המוחין שהם אלהים במילוי **יה"א**.

אמת ליעקב שפת אמת דף ק"ד ע"ד אות ל"ג ... ראשית מביא דעת שעה"כ שצריך לכוין באלהים פשוט בציור **ה'** ושואל על הסידורים שסדרו באלהים מלא **יה"א** כמו בתבונה. ובפרט שבמבוי"ש **דף מ"ט ע"ב** הביא שבתבונה אלהים מלא **יה"א** ואלהים דיש"ס ה' בציור **ד"י ד"ו ג' ווין** וכן סידר מוהר"ם פאפיראש. וראה מה שכתב **מוהרש"ו שעה"כ דף פ"ז** ... אח"כ תכוין **בקטנות הא'** וזה עניינו כי המצה העליונה הוא **אלהים דיודין חכמה** דקטנות א' דאבא, והמצה האמצעית אלהים דההין דבינה, והמצה השלישית אלהים דאלפין דעת. **עוד** תכוין כי **אות ה'** דאלהים **דחכמה** דיודין ציורה **ד"י**, ושל **הבינה ד"ו**, ושל **הדעת ג' ווין**.

משמע שעירב שתי הכוונות והוא תימא וכן עשו בסידור הרד"ם, ועוד תמיה שם על מה **שסדרו בכוונת העומר** בימי ה' בכל שבוע **בקטנות א' ישסו"ת** ביחד אלהים במלוי **יה"א** ולא בציור, ומתרץ שבפסח שהמוחין באים כל אחד לחוד יש להבדיל דתבונה במלוי **יה"א** ושל יש"ס בציור **הה'** אך **בעומר** שבאים יחד ומוחין דיש"ס מלובשים **תוך** מוחין דתבונה ואלו במלוי דווקא **הם נראים** ולא של יש"ס... ועוד אומר היות והם שתי שמועות יש לכוין או בציור או במילוי ולא בציור שניהם יחד. ע"ש. עוד בטוב טעם באורך. וראה בסידור **היר"א**

ב' עמ' 349. וכן **כוונות זמניות דף ד' ע"ב** בעניין מוציא מצה וכורך אופן הכוונה לפי הרד"ם, ע"ש.

כוונות זמניות דף י"ח ע"א....הגהה רבי שאול: ... נלע"ד שד"ה שצריך לכוין במטבע ברכה של אכילת מצה שהיא ברכת המצוות, **עד מלך העולם** נה"י וחג"ת קט"ב דאבא ובמלך העולם להעלות הרפ"ח דגדלות ב' וגם דקטנות א', **ובתשלוש הברכה** ימשיך ל"מ דאורייתא ודרבנן דאבי"ע **דגד"ב**, וע"י אכילת המצות שהיא עשיית המצוה **צ' דצלם דגד"ב**. ואח"כ ימשיך קטנות א' אשר כבר העלה הרפ"ח דיליה במלך העולם... ע"ש. וכן בהמשך ההגהה של **רבי אליהו לעג'מי**... ע"ש. ובעניין המשכת הל"מ של כל המוחין דאורייתא שהוא **מצה** ודרבנן שהוא **הכורך**. והצ' כל אחד יבוא בנפרד. **הצ' דאורייתא** באכילת המצה, **והצ' דרבנן** באכילת הכורך... כמו שכתב ג"כ הרד"ם **כוונות זמניות דף ה' ע"א**.

עיין בעניין יר"א עמ' 349 כורך לא עושים. עמ' 347 כתב יכוון הכל הנז' במוציא מצה וגם בכורך. לפי הרד"ם כתב לכוין פעמיים. **פתח עינים דף פ"ד ע"א** ד"ה והנה וכן שם פ"ג ע"ד, ועיין **אמת ליעקב בשפת אמת דף ק"ד ע"א ש' ל"א**, ע"ש. בסוגיה זאת לא ברור מה בדיוק צריך לעשות בכוונת המצות ואיך יהיה אחי' ופנים וכו'.

סידור השולחן כשחל פסח בשבת

כוונות זמניות דף ב' ע"א: וכשחל פסח בשבת יניח י"ב מצות דכל שבת ובכללם הג' שמורות ויהיו מן הד' אמצעים, **וכשיחתוך המצה לב' ביחץ** ישים אחרת **שלמה במקומה** וכשירצה לברך המוציא יקח הב' מצות אמצעים העליונים האחת כנגד היו"ד בימין ושכנגד הוא"ו בשמאל ויחבר אחוריהם ביתה ופניהם חוצה וביניהם הפרוסה ובלקיחתם ובברכתם יהיו ע"ג התחתונות, שהם ב' ההין להשפיע עליהם. ע"כ. ע"ש.

הנה הרב לא גילה איך הרמז של **חב"ד באמצעיות**, ואחר הפריסה היכן **יניח אותה** אם ישים שלמה אחרת כנגדה, ועוד **מה בעניין הקערה**.

לשון חכמים דף קכ"א ע"א: לפי מה שכתב הרש"ש שצריך להניח י"ב ככרות לא סגי לסדרם ולהניחם על השולחן בשעת קידוש בלבד אלא **צריך שיהיו מונחים ומסודרים עד שעת ברכת המוציא ואכילת מצה**, כדי שיעשה ברכת המוציא על שתי העליונות שבארבעה האמצעים.

גם נראה דאין צריך להיות כל הי"ב ככרות מאלו המצות שאפואם בערב פסח לשם מצת מצוה שאוכלים מהם החיוב בליל פסח. אלא רק שלשה מהם יהיו מן המצות שנאפו לשם מצת מצוה. ויניחם שתיים המה שתיים דימין של האמצעיים, ואחת תהיה עליונה בשתיים דשמאל של האמצעיים.

וכאשר עושה יחץ לוקח מצה התחתונה שבשתיים דימין ומצניע חלק הגדול לאפיקומן וחלק הקטן מניחו בקערה שיש שלשה מצות וזרוע וביצה וכו', ולוקח מצה אחת שלימה מן שלשה מצות אלו שבקערה ומניחו במקום הפרוסה תחת מצה העליונה שבאמצעיים, כדי שיהיו שתיים עליונים בימין האמצעיים וזו הפרוסה יניחה בקערה במקום אותה השלימה שנטלה מן הקערה.

ונמצא בכל קריאת ההגדה עד שעת האכילה מצה מונח על השולחן י"ב ככרות, וגם בקערה מסודר בתוכה מצות וזרוע וביצה וכו' כרשום בספרי ההגדה, וכל זה הוא כשחל פסח בשבת כדי שיברך המוציא על שתיים העליונות האמצעיים אשר ב"ב ככרות.

הנה כאן לפי הרב בן איש חי. ראשית שיהיו על השולחן מהקידוש ועד ברכת המוציא ואכילת מצה. וצריך להבין **כשילוקח מהקערה את השלמה** להניחה תחת העליונה בצד ימין במקום המצה שנפרסה, צריך לקחת את **המצה האמצעית**. וכן כשישים הפרוסה בקערה ישים אותה **באמצע**.

ולפי זה לעולם הסדר **החב"ד** נשאר על השולחן שתי הימניות שבאמצע. העליונה, **חכמה**. התחתונה, **בינה**. והעליונה משמאל, **דעת**. וכן בקערה העליונה, **חכמה**.

ואמצעית, **בינה**. והתחתונה, **דעת**. ולכן היות ולקח **התחתונה מצד ימין** שהיא **בינה** ליחץ, יביא במקומה את האמצעית שבקערה, שגם היא **בינה**, וישים הפרוסה שהיא **מן הבינה** באמצע, במקום המצה שהייתה שם שהיא **בינה**.

וכשיברך המוציא יקח שתי העליונות הרומזות ל' ו' כמו כל שבת, וישים באמצען את הפרוסה, ויברך המוציא כשידיו מעל שתי המצות התחתונות שרומזות ל'ב' **ההין** ואחר ברכת המוציא יניח התחתונה שהיא לצורך כורך, ויברך על העליונה והפרוסה ברכת **על אכילת מצה**. והמשך כמו בכל שנה. **כזית** מהעליונה עבור **המוציא**, ועוד **כזית** מהפרוסה עבור אכילת **מצה**.

בעניין פסח ושיטת רבי שאול

אור הלבנה כוונות זמניות דף א' ע"ב : הקדמה מהרש"ש... ע"ש. על הקדמה זו ביר"א ב' עמ' 332 העביר קולמוס (נמחק) וכתב השמן ששון בפתח עיניים דף פ"ב ע"א למטה והמשך בע"ב : ע"ש הביא את היר"א הנ"ל שכתב על הקדמה זו שהיא **מהדורא קמא** והרש"ש חזר לתקנה. וכותב השמן ששון **שלא ראינו בשום מקום מהדורא קמא או מהדורא בתרא בדברי הרש"ש** וכל דבריו הם **דברי אלהים חיים**, והוא מחוסר ידיעתינו והשגתינו... ובהמשך מביא כמה קושיות על הקדמה זו... ע"ש.

בענין השאלה של הרש"ש על דברי הרש"ש שכתב להעלות מ"ן **מברורי אורות וכלים דה"פ בינה** שזה למעשה קטנות א' וגדלות א', שואל הרב ש"ש הרי נכנס כבר בכוח קדושת היום ומה צורך לברר ולזווג.

ר' שאול לא מחק הקדמה זו אלא עשאה עטרה לראשו

סידור הרש"ש ג' כוונת פסח דף כ"א ע"א : באהבה... לברר רפ"ח אח' ופנים דפנים דכח"ב דה"פ **חכמה**... ע"כ. משמע מכאן שהרפ"ח הוא רק מפר' חכמה, ולא כתוב לברר או"פ דפנים דה"פ בינה.

הגה"ה שם בסידור מהרב יו"ט ידיד הלוי : מביא מספר עלי נהר בחדש דף ע' ע"ב וכן היר"א כתב תיקון בצד המילה באהבה ומתקן כמו הסידור שלנו שהבירור הוא רק לה"פ **חכמה**... עיין יר"א ב' עמ' 425.

עלי נהר דף פ"ו מתחיל מתורתו של הרב החסיד רבי דוד מג'אר הרד"ם : שם דף פ"ז ע"ב : (בחדש) : באהבה יכוין למסור... ולהעלות מ"ן... דה"פ ישסו"ת וה"פ או"א ולברר... רפ"ח דאו"פ דפנים דה"פ בינה וה"פ **חכמה**... עלי נהר דף ע' ע"ב, בתיבת באהבה להעלות מ"ן ולברר... דה"פ בינה וחכמה דזו"ן או"פ דפנים... (אלו דברי הרד"ם), **יש להרגיש** כיון שע"י קדושת היום כבר נכנס גדלות א' אם כן יש לומר שנכנס בכל בחינותיו בחינת מוחין דאו"פ דפנים ומהיכן יש לנו לומר דבחינת מוחין דפנים עדיין לא נכנס.

שערי רחמים ב' דף ס' שאלה רנ"ו : שאלה : על מה שכתב הרד"ם בסידור בהגדה דף ט' ע"ב שכל מה שנמשך הוא אור פנימי ובקידוש הוא אור מקיף... ע"כ.

^{מח} על זה שאל עלי נהר לעיל דף פ"ז ע"א בתיבת באהבה להעלות מ"ן ולברר... דה"פ בינה וחכמה דזו"ן או"פ דפנים... שואל העלי נהר, יש להרגיש כיון שע"י קדושת היום כבר נכנס גדלות א' אם כן יש לומר שנכנס בכל בחינותיו בחינת מוחין דאו"פ דפנים ומהיכן יש לנו לומר דבחינת מוחין דפנים עדיין לא נכנס.

תשובה : מה שנמשך בכח קדושת היום קטנות ב' וגדלות ב' בלקיחת הכוס כל זה הוא בחינת האח', ואחר כך בקידוש הוא בחינת הפנים ... ע"ש.

כוונות זמניות דף א' ע"ב : מבואר שם שצריך בקידוש לברר כל הרפ"ח של קט' וגד' א' וב' זה בברכת הקידוש. ועיין גם **שם דף ט' ע"ב** שם מביא הוראה שכל מה שעשינו **קודם הקידוש** בלקיחת הכוס הוא **בחינת או"פ**. וצריך לעשות כל זה **בקידוש** להביא אור מקיף, ע"ש. רק נשאר קשה שברש"ש כתוב **או"פ ואו"מ**. ולפי ר' שאל זה **אחור ופנים**.

ונחזור בקיצור על מהלך השיטה : בכוונות זמניות דף ו' כתוב יכוון שכבר היה גדלות א' מכוח קדושת היום. ושם **בדף א' ע"ב** בענין הקודוש כתוב שצריך להביא גדלות א' זה בענין הסדר. וכן בענין התפילה **בסידור ג'** כוונת פסח דף כ"א ע"א במילת באהבה כתוב שצריך לעלות רפ"ח ולהביא גדלות א' דפנים. ובסידור שם הגהה הרב הלוי מביא דעת הרד"ם המופיע בעלי נהר ושאלת העלי נהר **בחדש דף פ"ז :** הקדמת הרד"ם : באהבה להעלות מ"ן ולברר ... דה"פ בינה וחכמה דזו"ן או"פ דפנים ... שואל העלי נהר, **יש להרגיש** כיון שע"י קדושת היום כבר נכנס גדלות א' אם כן יש לומר שנכנס בכל בחינותיו בחינת מוחין דאו"פ דפנים ומהיכן יש לנו לומר דבחינת מוחין דפנים עדיין לא נכנס. דווקא מהשאלה הזו מתברר שיש ב' בחינות אח' ופנים.

מקורות לשיטת רבי שאל : עלי נהר דף פ"ח הגהה י"ז. וכן שם דף ע' הגהה י"א. וכן שם דף ע"א הגהה י"ב. וכן הגהה בסוף סידור רבינו אשר **בשם הרב מרגליות** (ישעיהו אשר זיעליג) שמביא דעת רבי שאל בקידוש ליל הסדר. וכן **שערי רחמים ב' דף ס' שאלה רו"ן**. והעולה מכל הנ"ל שמה שנתקן בכוח קדושת היום הוא רק **בחינת האחור**, ובחינת הפנים צריך לו **בירור והבאה בשלמות על ידינו**. וזה בין בפנימיות בתפילה בין בחיצוניות בסדר. ע"כ בקיצור.

איזה בחינה באה בכח קדושת היום

הנה יש בחינת גדלות א' שבאה בכח קדושת היום וצריך להבין איזה בחינות ממנו הגיעו האם רק אח' או גם פנים והאם נמשך גם לנוק' ועלתה או לא. יש בזה דעות ושיטות בתפילה וכן בסדר ההגדה.

נה"ש דף ל"ז ע"א: ד"ה ואין תימה איך נמשכים מוחין דאח' דבחינות עליונות קודם שתשתלם בחינה תחתונה בפנים דפנים כי כן הוא הסדר האמיתי שכיון שאנו צריכים להמשיך כל הבחינות שנכנסו בליל פסח אח' ופנים הרי הם מדרגה אחת שצריך להמשיך תחילה בחינת האחר דכולם ואחר כך בחינת הפנים דכולם עכ"ל. ע"ש.

סידור ג' שבועות דף ח' ע"ב: נודע שכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת... הוא מוחין דאח' דאח' ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים ואפילו בליל שבועות עד היום. ואחר כך בתפילת שחרית ומוסף יכוין להמשיך מוחין דאחר ופנים דפנים דישסו"ת ודאו"א ודאו"א לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר... ע"ש. הרי שהם בחינה אחת וקודם נתקן בחינת האח' של כולם ואחר כך הפנים של כולם.

פאת השדה ב' עמ' ת"ה: אלא מוכרח לומר שהרש"ש סובר שמכוח קדושת היום אינו נכנס כי אם דווקא אחר דישסות ובערבית עד באהבה אחר דאו"א עילאין. ובתיבת באהבה מבררים בירורי אח' ופנים דפנים דישסו"ת ודאו"א.

עלי נהר עמ' פ"ח הגהה י"ז: מביא שם טעם נוסף למורינו הרד"ם ממ"ש בשעה"כ בדרושי ליל שבת דף ס"ז ע"ד וכן דף ע' ע"א: ... קדושת שבת מאלה אינו נתקן כי אם בחינת האח', אמנם בחינת הפנים צריך לתקן ע"י תפילתו, וכך בכל יום טוב מכוח קדושת היום נתקן רק האח' אבל הפנים צריך שיבוא על ידינו.

נה"ש דף ל"ד ע"ג: מוכיח שמה שכתב שגדלות א' נכנס מאליו הוא ר"ל על בחינת האח'. אם כן מוכח מדבריו שבתיתב באהבה נמשכים מוחין דפנים דישסו"ת עם המוחין דפנים דאו"א עילאין ומה שנמשך ע"י קדושת היום הם מוחין דאח' דישסו"ת. ע"ש.

סוף הסידור רבינו אשר סדר ליל פסח מרבינו שאול הנמצא בסידור אור הלבנה כוונות זמניות פסח דף ו' ע"א מהרב מרגליות תלמידו של רבי שאול כל אלו הכוונות להמשיך בחינת האח' שלהם כמו בפנימיות בתפילת ערבית, שעד באהבה היא בחינת האח' ומבאהבה ואילך הוא בחינת הפנים. כמו כן בחיצוניות. (בליל הסדר בכוונת האח' היא בקדושת היום ובכוונת או"פ דפנים צריך על ידינו). זה נמצא בעמודים האחרונים של סידור רבינו אשר. ע"ש.

בעניין המוחין הנכנסים בליל פסח

הנה בליל פסח הגאולה הייתה בזכות שפע המוחין גדול שנכנסו באותו זמן בזו"ן, והוא שפע גדול מאוד, והיות שזה דבר שקשה עלינו להביא בתפילה אחת, צריך להבין האם נכוון אע"פ שאין אנחנו רגילים למשוך כל כך הרבה מוחין בתפילה אחת, או שלא נכוין מהסיבה הזאת.

שעה"כ דף פ"א ע"א: ... אבל דע כי אין זה אלא **מה שנעשה מאליו** אבל אח"כ ע"י תפילותינו ודאי **שעולים עד חו"ב עילאין** כמבואר שם בפ' אלה מועדי ה' מקראי קודש כו' אבל **עתה בליל פסח גדל הז"א אפי' גדלות הב'** שהוא בבחי' חו"ב עילאין ולא עוד אלא שליל פסח גדולה מליל שבת כי בליל שבת אין אל ז"א זולתי גדלות הא' לבד והל' של בחי' מקיפין דצלם ואפי' המקיף דאות מ' דצלם אין לו בליל שבת כנז' במקומו אבל בליל פסח יש לו אף **גדלות ב' דחו"ב עילאין** כנז' עוד יש **בחי' מעלה אחרת בליל פסח יותר משאר י"ט ושבתות** והוא כי ביו"ט ובשבת אין ז"א עולה מדרגותיו בפעם אחד אבל עולה מדרגה אחר מדרגה ובכל תפלה ותפלה עולה מדרגה א' כנז' אצלנו בתפלת שחרית ומוסף ומנחה דשבת **אבל בליל פסח בפעם אחד עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות** זו אחר זו אלא בפ"א עולה **עד גדלות הב'** כמ"ש בע"ה...

שעה"כ דף פ"א סוע"ב: ... גם בזה תבין מ"ש בס"ה בפ' אמור כי בליל פסח הוא זיווגא עילאה מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן. והענין הוא כי בשאר הי"ט נכנסין המוחין בסדר המדרגות בטבעם ולכן נעשה הזווג העליון ע"י בתפלותינו ומעשינו אבל **בליל פסח הוגדל ז"א שלא כדרך טבע** כי לא היה יכולת בידינו ע"י תפלתינו להגדילו ברגע אחד תכלית ההגדלה ואין זה אלא ברחמי המאציל יתברך אשר הפליג חסדו ברחמי לעשות נס הגדול ההוא שלא כדרך טבע ולא נעשה ע"י אלא מאליו... ע"כ ע"ש.

וראה בתחילת שעה"כ הגהות הלשם על זה. **שם הגוב"י א**: ... מביא שאלת השי"ש שבשאר הימים עולה בתפילות רבות וכאן עולה בתפילה אחת. ומתוך דזה **עצמו נקרא מאליו** דכיון דאין בידנו ע"י תפילותינו לעלות רק מדרגה אחת ועתה עולה כל המדרגות בבת אחת **אין זה אלא מאליו** ברחמי המרובים... ע"ש.

שעה"כ דף פ"ב ע"ב: ... תחילת דרוש ו' **הגוב"י א** עיין שם בעניין המוחין שנכנסים בליל פסח ובהגדה שיש מהמקובלים^{מט} שסוברים שמסתלקים ואח"כ בסדר חוזרים והביא דעת הרש"ש שאינו כן אלא בתפילה זו בחינת פנימיות ובסדר זה חיצוניות. עיין שם.

^{מט} והוא במשנת חסידים וכן הרב יעקב אבוחצירא במחשוף הלבן פרשת בא ד"ה חכם מה הוא אומר. ע"ש.

לשם הדעה ב' דף ק"ד ע"ד ... הנה יצאתי מן הענין אגב דאתי לידן משום שראיתי לאיזה קדושי עליון שכתבו בדרך אחר. כי יש מי שכתבו שנשלמו כל התיקונים ע"י תפילת ערבית ואח"כ הם מסתלקים אלא שחוזרים ובאים ע"י כוונת הכוסות והמצה וכל הסדר. וכמ"ש בספר משנת חסידים ליל פסח פ"א משנה ב' וכן בספר חמדת ימים פ"ו דף כ"ח רע"ג. והוא קשה מאד לומר כן שמסתלקים אחר ערבית כי לא נמצא מזה רמז רמיזא בכל דברי האריז"ל. ויש מי שכתבו שבתפילת ערבית שהוא בדיבור נתקן ונשלם כל הפנימיות ואח"כ בכל מעשה המצות שבהגדה נתקן ונעשה החיצוניות כי הדיבור הוא בפנימיות וכל מעשה הוא בתיקון החיצוניות כנודע. וכמ"ש כ"ז מהר"ש שרעבי ז"ל בנה"ש דף ל"ד ע"ד ע"ש. בדפוס ווארשא תרנ"א. וגם בזה אני תמה מאד מהיכן שלקח כ"ז לומר כן הלא הקידוש וכל ברכת הכוסות והמצה והמרור וההגדה וברכת הגאולה וההלל שבהגדה הם ג"כ כולם בדיבור וא"כ מאין לקח לחלק בין זה לזה.

אך מה שנראה לי בזה אם יכשר בעיני הקב"ה הוא כמו שכתבתי לעיל. כי העיקר הוא שבלי א' של פסח הנה נעשה גם עתה כל התיקונים למעלה רק מאליו ע"פ נס שלא על ידינו כלל וכמ"ש האריז"ל שם דרוש א' בסופו וכן שם דרוש ג' ונעשה כ"ז אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית... ומתפשטים ומתלבשים כל המוחין דגדלות א' והב' אשר הן מצד אימא והן מצד אבא מתפשטים ומתלבשים בהזו"ן תיכף אחר תפילת ערבית ברגע אחד מאליו ומעצמו ע"פ נס ולכן אומרים הלל גמור תיכף אחר ערבית. כמ"ש הטור בסי' תע"ג והש"ע סי' תפ"ז שכן היה מנהג קדמונים. משום שאז נעשה תשלום כל התיקונים למעלה מאליו ומעצמו בדרך נס. אך כל התיקונים שאנו עושין בכל מצות הכוסות והמצה וכל הסדר כולו הוא רק לכלול את עצמנו באותן התיקונים ג"כ ולהמשיך אותם עלינו אבל למעלה נעשה הכל מעצמו תיכף אחר תפילת ערבית כן נראה לענ"ד ברור וה"י יכפר... ע"ש באורך, ועוד ראה לשם הדעה ב' בדף קכ' עד קכ"ח דברים נפלאים על יציאת מצרים ופסח. ואנחנו שמימי הרש"ש אנו שותים ומכוונים, נכוון בתפילה שהיא הפנימיות, ובסדר ההגדה הוא החיצוניות. ע"כ.

¹ וראה גם כן מה שכתב הרב יעקב אבוחצירא זצ"ל במחשוף הלבן פרשת בא על חכם מה הוא אומר. שכתב ג"כ שמסתלקים, ושמעתי מהרב מאיר אלעזר עטי"ה שליט"א שבמרוקו היו לומדים חמדת הימים וגם משנת חסידים.

עשר מכות שהביא הקב"ה

הנה בהגדה אנחנו מזכירים את עשר מכות שהביא הקב"ה על המצרים במצריים **דס, צפרדע** **כינים** וכו' משמע מהגדות המסודרות הוא שיש תפילה שהקב"ה יכה את הקל"י.

פריע"ח דף ק"כ ע"ג.... ועתה נבאר **סוד עשר מכות ע"ד הסוד**. (א) **דס**. עולה **אהי"ה** ברבוע, גימ' **ד"ס**. ומכה זו יצאת **ממלכות שבמלכות דקדושה**, והכה **למלכות הרשעה חוץ למוח שלה** :

הגהה צמח : - שמעתי מחכם אחד בשם הרח"ו ז"ל, שבהגיע לכל א' מ-י' מכות, היה שופך מעט מן הכוס עצמו, ולא כ-**יש נוהגין** לטבול אצבעו בכוס. ואפשר שהטעם, לרמז שהמכות יצאו **ממלכות**, הנקראת **כוס** של ברכה, כנודע מדרוש הרב זלה"ה :

הגהה א"מ, פי' - דהיינו בגולגולת שלה, שהוא **כתר שלה**, וזהו חוץ ממוח שלה :

(מיסוד דנוקבא בחב"ד דקליפה דנוקבא). **צפרדע** - גימ' **תמ"ד**, והוא, כי יש **ש"ך** דינין, ועוד שם **אדנ"י** ברבוע עולה **קכ"ו**, הרי **תמ"ו**. יש **ב' יחודים**, הם **ב' כוללין**, גימ' **ש"ך וקכ"ו**, ומכה זו יצא **מיסוד שבמלכות**, והכה לב' **מוחין דמלכות הרשעה**, וזהו **צפרד"ע** מקום הדעת שלה : ע"כ ע"ש.

הנה כאן מבאר הרב את העשר מכות בגימ' וכוונה של שמם של המכות **למה רומזים** ועוד מהיכן יוצאים ולאן משפיעות. עשר ספירות מהמלכות דס עד הכתר שהיא מכת בכורות.

הנה בסידור אחר הכוונה הנ"ל יש יהי רצון מיוחד שהמכה תפעל היום **ויחול עכשיו** תוך כדי שמזכירים נביא כשאן דוגמא ועיין **בסידור הגדה** עם הכוונות כולם.

בסידור הגדה של הרב הלל.... מכת דס **יהי רצון** מלפניך ה' או"א **שבכח סגולת** ריבוע שם אהי"ה (גימ' דס) העולה כמספר ד"ס **שתצא מכת דס** (לשון עתיד ולא עבר) ממלכות דנוקבא קדישא דז"א **ותכה חוץ למוחין דנוק' דז"א דקליפה**.

וראה גם בפריע"ח דף ק"כ ע"ד.... וזה סוד **ארבע בנים דברה תורה** ויש כאן ג' פירושים ויש **בהגדות** שכתבו את ג' הפירושים ראה שם. **פירוש הא'** עסק במוחין חכמה והפירוש **השני** עסק בגבורות והפירוש **השלישי** במלכויות של ד' עולמות.

מנהג שפיכת יין בקטע ובאותות זה המטה

הנה יש מנהג קדמון כשמגיעים לקטע. "ובאותות זה המטה וכו'" שופכים **קצת יין** בכל פעם, ט"ז פעמים ושופכים^{נא} **קצת מים** בכל פעם, והשאלות האם לזלף באצבע, או לשפוך. והאם נעשה זאת בכוס שמזגנו לכוס ב' או נביא כוס מיוחדת. ואם נשתמש באותו כוס האם נשאר חלק מהיין ונוסיף עליו או נגמור את הכל ונדיח את הכוס.

עוד יוסף חי פרשת צו יד כשיגיע לפסקא של **ובאותות זה המטה** יאחוז הכוס בידו ויקרא פסקא זו כולה ואחריה של ובמופתים זה הדם וכו' וכשיאמר **דם ואש ותמרות עשן** יעשה **שלוש** שפיכות מן הכוס לתוך הכלי שמונח לפניו וישאר הכוס בידו עד שיגיע לפסקא של **אלו עשר מכות** שהביא הקב"ה על המצריים ויעשה **עשרה** שפיכות מן הכוס לתוך כלי הנז' הרי י"ג שפיכות וישאר הכוס בידו עד שיאמר רבי יהודה היה נותן בהם סימנים **דצ"ך עד"ש באח"ב** ויעשה בזה **שלושה** שפיכות ושפיכה אחרונה של באח"ב תהיה **גדולה יותר** משאר שפיכות והרי נעשו ט"ז שפיכות כנגד ט"ז פרקים שיש בחמש אצבעות היד והכף והזרוע:

וזה הכלי ששופכין לתוכו היין מן הכוס **יהיה שבור מעט וישברנו מערב יו"ט ויזמינו לכך**, וכמ"ש בסידור של רבינו זלמן ז"ל. **גם כוס זה** שמריק ממנו היין בשפיכות ההם **לא ידחנו וישטפנו וירחצנו מבית ומחוץ** קודם שישים היין בתוכו בעבור אלה השפיכות. ע"כ ע"ש.

הנה מכאן משמע שהכוס ששופך ממנו הוא **כוס מיוחד**, ללא הדחה ושטיפה כמו שצריך לעשות בשאר הכוסות.

ספר מחברת הקודש שער הפסח דף פ"ד ע"ב מהר"ן זלה"ה הנה עפ"י מ"ש הרב זלה"ה **דאיתגלייא אימא עלאה בתתאה ובתתאה נפק המכות** לכן צ"ל עשרה מכות על **כוס שני** הרומזת לבינה שמשם יצאו המכות ונתלבשו במלכות והכה אותן. **לכן בהגיע אל עשר מכות צריך להביא לפניו כלי שבור** שהוא פגום שהוא רמז נגד **ארור וצריך לשפוך עם הכוס בכל מכה ומכה מעט יין בכלי הפגום**. ולא כיש נוהגין **לטבול האצבע בכוס וזורקין לחוץ עם האצבע** אלא שצריך לשפוך דוקא **עם הכוס עצמו** להורות שהכוס **רמז למלכות ועם כח בינה המלוכש בתוכה** הוא שופכת הזעם וחרון אף שהוא הזוהמא של דם נידות שנתקבצה בבטנה כל זמן גלות מצרים עתה שופך אותה אל הקליפות ובזה מטהרת עצמה מטומאתה כדי לזווג עם בעלה בסוד ונקתה ונזרעה זרע, ואחר שפסקה מזובה דם נידות נשאר בה דם טהור שהוא סוד יין

^{נא} כך נהג אבי מורי ז"ל וכך מנהגנו אך אני לא מוצא מקור לכך ואולי דווקא שאין לשפוך מים. וראיתי קונטרס **להרב יצחק ברדא** שהביא **שיש טעם נכון לשפיכת המים** וכך מנהג מרוקו טוניס סוריה ועוד, ע"ש. קונטרס שלם על נושא זה נקרא **כוס ישועות**.

המשמח שנתהפך אח"כ לחלב לכן ג"כ מה שנשאר תוך הכוס מן היין אין ראוי לשפוך אותו אלא אדרבה צריך למלאות יין אחר כדי שיהיה מלא בסוד כוס מלא להורות שנכנס לתוכו יין חדש גבורות חדשים לתקון פרצופה כנודע והבן זה... ע"כ ע"ש

הנה מכאן משמע שאין לזלף אלא לשפוך מהכוס, וגם שצריך לעשות דווקא מאותו הכוס השני הרומז לבינה, ויש להשאיר בו מעט יין ועליו דווקא להוסיף יין חדש בסוד גבורות חדשות.

כף החיים סימן תע"ג סע"ק קס"ג – קס"ה ... ע"ש תחילה מביא את המנהג שמזלפים עם האצבע ודווקא הזרת, ומסכם שיש דווקא לשפוך מהכוס. וכן בעניין הכלי שצריך שיהיה שבור רומז לקלי' וישברנו ויכין אותו מערב חג. ובעניין באיזה כוס לעשות זאת מביא ג' מנהגים: א'. מה שכתב הרנ"ש במחברת הקודש מביא בשם משנת חסידים, דווקא לשפוך מהכוס של המגיד ולא לגמור הכל ולהוסיף עליו אחר כך. ב'. הנוהגים גם כן מהכוס של המגיד אך גומרים הכל שוטפים ומדיחים וממלאים שוב. ג'. והוא להכין כוס מיוחדת שלא מהד' כוסות ולמלא אותה ללא שטיפה והדחה. ומסיים ואם כן כל מנהג יש לו על מה לסמוך. ע"כ ע"ש.

משנת חסידים הגדה פרק י"א אות א' ... כשאומר ד"ם וא"ש ותמרו"ת עש"ן ישפוך שלוש שפיכות ולא על ידי האצבע אלא מהכוס עצמו שהוא סוד המלכות ושופך מהיין שבתוכו סוד האף והזעם שבה ע"י כח הבינה. ב. וישפכנו לתוך כלי שבור הרומז אל הקליפה הנקראת ארור. ג. ועל ידי זה היא תהיה ראויה לזיווג כי תפסוק דם נידתה ונקתה ונזרעה זרע כי היין הנשאר בה הוא יין המשמח דם טוהר המתהפך לחלב. טז. והיין הנשאר מהשפיכה אין לזרוקו אלא אדרבא יוסיף עליו יין אחר סוד גבורות חדשים לתיקון פרצוף שלה.

ונראה הלכה למעשה לפי הקבלה צריך לעשות כמו שכתב הרנ"ש והמשנת חסידים. ולשפוך מעט מעט ט"ז פעמים, להשאיר מעט ולמלא שוב.

שיטת רבי שאול בהגדה

סדר כוונת ליל פסח בקצרה לפי ע"ד עד יערה עלינו רוח ממרום

מו"ר השד"ה יצ"י^ב

בזה הדרך ע"ד כוונת ערבית דליל פסח בפנימיות^א עתה בקידוש ובסדר הוא בחיצוניות. **יכוין** שכבר היה מכח קדושת היום מוחין דגדלות ראשון דאח"כ שלהם שהוא חח"ן שלהם שהוא **עתיק דכורא**^ב מוח חכמה, **ועתה** אנחנו **מבררים** קטנות וגדלות ב' דו"ק דחמשה פרצופי חכמה דזו"ן בחינת **אחור** שלהם^ג ומעלין אותם עד רום המעלות וכו' ולזווג ו"ק דאח"כ הנקרא אימא, ולהמשיך כל הצלמים הנז' קטנות ב' וגדלות ב' ולהעמידם ע"ג רישא דז"א^ד.

^א יוצא לאור לראשונה על פי כתב יד תלמידו המקובל **כמוהר"ר אליהו מערבי** זלה"ה.

^ב הרי מכאן לפי רבי שאול לעשות כל ההגדה כמו התפילה שהיא **בפנימיות** והסדר **בחיצוניות**.

^ג ראה סידור **כוונות זמניות דף ו'** כתב בכוס ראשון לכוון שכבר היה **בכח קדושת היום גדלות ראשון** ומבאר **כאן** רבי שאול שהוא הבחינה של **האחור** שלהם **בלבד** מכאן מבואר שיש גם בחינת **פנים לגדלות א'** שלא נכנס בכח קדושת היום. כאן זה **לא** כשיטת **סידור הרד"ם** בתפילה בתיבת באהבה שמברר רק את בירורי ה"פ **חכמה דזו"ן** (ראה שם הגהה שהיא **שיטת העלי נהר** אך באמות לפי **הרד"ם** צריך גם ה"פ **בינה** כך נלמד ממה שכתב בהגדה **כוונות פרטיות דף ט'** ע"ב שאמר שיש לחזור ולכוון הכל **בדיבור הקידוש**), ומכאן נלמד **לפי רבי שאול** שנכנס בקדושת היום **רק בחינת האח'** ולכן נברר בפנים גם ה"פ **בינה** בתפילה וכן בקידוש בהגדה.

גדלות ראשון נכנס פעמיים פעם ראשונה את **האח'** לפני לקיחת הכוס ואחר כך **בדיבור הקידוש במלך העולם יש לברר** ולהכניס את **הפנים** גדלות א' בקידוש על פי עדות הרב מרגליות כידוע. **דבר זה** למדנו בעבר אך לפי דף זה של **הרב אליהו מערבי** משמע שאת הכל עושים **פעמים**. עיקר שיטת **רבי שאול** בזה הוא הקדמת **הרש"ש כוונות זמניות דף א'** סוע"ב: **עלי נהר דף פ"ח הגהה י"ז**. וכן שם דף ע' **הגהה י"א**. וכן שם דף ע"א **הגהה י"ב**. וכן **הגהה בסוף סידור רבינו אשר בשם הרב מרגליות** (ישעיהו אשר זיעליג) שמביא דעת רבי שאול בקידוש ליל הסדר. וכן **שערי רחמים ב' דף ס' שאלה רו"ן**.

והעולה מכל הנ"ל שמה שנתקן בכוח **קדושת היום** הוא רק **בחינת האחור**, ובחינת הפנים צריך **בירור והבאה בשלמות על ידינו**. וזה בין בפנימיות בתפילה בין בחיצוניות בסדר.

^ה **בעניין זה** ראה **שערי רחמים א' שא' קפ"ז**. שמבאר ש-ד' כוסות הם כנגד ד' **שורשי המוחין** שבכתר ולכן קו ימין כוס א' הוא חכמה דכתר **עתיק דכורא**. ומבאר שם גם שצריך לעשות **נסירה דומיא דתפילה אח' ופנים ונסירה ביניהם הכל** ובסוף ב-נרצה לעשות **זיווג דזו"ן הגדולים** ע"ש וכן **בשערי רחמים ב' שא' רפ"ג**. וכן ראה שם **שא' רו"ן ונר"ד**. **שערי רחמים ב' שא' קנ"ו**.

^ו **כאן יש חידוש נורא** שיש **לברר** לפני אחיזת הכוס בחינות **קטנות ב' וגדלות ב'** בחינת **האחור** ומעלים אותם עד ע"ס דא"ק דומיא דאחד קריאת שמע בתפילה, וזה **לכל ד' הקיום** מביאים את כל הצלמים **על גבי רישא דז"א**. ויכנסו לפני הפנים בכל קו בזמנו, ומכאן גם שאין צורך לברר את **האח'** דקטנות א' זה כנראה בא בכח קדושת היום **יחד עם גדלות א'** שכבר בא גם כן. **לדעת מו"ר** מה שיעלה יחד עם הרפ"ח לע"ב ס"ג דא"ק בסוד **לא יראו פני ריקם** הוא בחינת **הגדלות א' דישסו"ת** שנכנסה כבר.

^ז **כל זה נעשה לפני לקיחת הכוס**, שההכנסה היא בלקיחת הכוס ולפני **הקידוש**. וכן בכל כוס האח' יכנס לפני לקיחת הכוס.

ועל ידי [לקיחת] כוס ראשון יכולין להמשיך חח"ן דו"ק דאז"א בחינת מוחין דאח' שלהם¹⁷.

וכן במעשה על ידי לקיחת כוס ב' בגי' [מוחין דאח'] וכו', העומד ע"ג רישא דז"א, ימש[ך] אותו לבג"ה דפרצוף חכמה ובינה דז"א.

ואחר כך ע"י ברכת הקידוש¹⁸ יכולין לברר בירורי אח' ופנים דפנים דחמשה פרצופי בינה ודו"ק דחמשה פרצופי חכמה דזו"ן¹⁹, ומעלה אותם עד רום המעלות וכו' ולזווג חמשה פרצופי בינה ודו"ק דחמשה פרצופי חכמה, ולהמשיך כל הצלמים על גבי רישא דז"א.

ובכוס א' ממשיך²⁰ חח"ן דאח' ופנים דפנים דצלמים הנז' דבינה ודחכמה העומדים ע"ג רישא דז"א²¹, וכן בכוס ב' להמשיך בגי' דצלמים הנז' העומדים ע"ג רישא דז"א, ובכוס ג' [וד'] דתי"י דחז"ג, בכוס ג' דתי"י דחסדים ולכלול עמהם הגבורות, ובכוס ד' דתי"י [דגבורות] ולכלול עמהם החסדים.

ואחר כך יכולין להמשיך על ידי הכרפס²² קטנות א' דתבונה חח"ן בגי' דתי"י, החח"ן עצמות המוחין, והבג"ה דתי"י הארה בלבד.

ואחר כך בכל כוס²³ יכולין להמשיך כל המוחין הנז', האח' שלהם על ידי המעשה בלקיחת הכוס על דרך כוס [א] מהמוחין העומדים ע"ג רישא דז"א, ופנים שלהם על ידי הברכות

¹⁷ ו"ק דאז"א, הוא קטנות ב' וגדלות ב', לפי הקדמת הרש"ש וכן לפי רבי שאול אור הלבנה אור החיים עמ' רל"ז, וכן להמשיך לנוק' המספר והדמות וכו' ולנסור במלך העולם בקידוש, אחר הבירור נעשה הנסירה לפני העליה לע"ס דא"ק וכן בכל הקוים אחר הבאת האח' יש לנסור לפני הבאת הפנים, במלך העולם אחרי בירור הרפ"ח ולפני העליה.

¹⁸ כאן רמוזה הקדמת הרש"ש בכוונות זמניות דף א' ע"ב למטה שבקידוש וכן רבי שאול מבאר שיש לברר כאן את בירורי הפנים, והם שש בחינות מתוך שמונה, ושאר שתי הבחינות של קטנות ב' וגדלות ב' דאבא (הנקראים ג"ר דאז"א) נברר במצה לפי רבי שאול דף י"ח גם קטנות א' דאבא, (הנקרא ו"ק דג"ר דישסו"ת), נכניס במצה.

מכאן יצא חידוש נורא שאחר הגדלות ב' של האח' נביא האח' דקטנות א' של קו ימין חכמה, והפנים של קטנות א' בלבד נכניס על ידי הכרפס, (שכבר הבאנו יחד עם המוחין דפנים) וזה כמו בפנימיות בתפילה וחיצוניות בהגדה, הרי בתפילה לפני באהבה יש כניסת הקטנות א' בקונה הכל באח' וכן בתפילה לא היה בירור לקטנות וכן כאן אין בירור לאח' דקטנות א', ועוד לפי נה"ש דף ל"ז ע"א ואין תימא שצריך לסיים כל האח' לפני שמביאים את הפנים.

¹⁹ ג"ר דחמישה פרצופי חכמה נברר במצות. כאן אחר הבירור לפני העליה נעשה הנסירה במדויק כך מבאר מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א. ראה שערי רחמים א' שא' צ'.

²⁰ כאן מבאר חזרה את כל הסדר אחר שהבאנו את הפנים ואת האח' בכל אחד ואחד בקו שלו בזמנו. הל"מ שנכנס בברכת הקידוש הוא הל"מ של הקו הראשון ימין. ראה כוונות זמניות דף ב' ע"א בהכנסת מוחין דפנים נכניס את כל הבחינות של קט' וגד' ב' וגדלות א' אך הבחינות של קטנות א' יכנסו הל"מ והצ' בכרפס ולא בברכה שהיא ברכת הנהנים אלא באכילת הכרפס.

²¹ כאן צריך להביא את הפנים דקטנות א'. והאח' כבר נכנס אחרי אח' דגדלות ב'.

²² מסכים כאן כניסת כל הכוסות על דרך כוס א', אח' של כל אחד לפני לקיחת הכוס הרמזים והמוחין הכל כבר נמצא על גבי רישא דז"א להביא גם על ידי הברכות והדיבור של המצוות יבוא הפנים שנמצא ג"כ על גבי רישא דז"א, גם גדלות א' וקטנות א' קטנות ב' וגדלות ב' מעל גבי רישא דז"א.

והדיבור [של] המצות^{טז}, פנים דחמשה פרצופי בינה ודו"ק דחמשה פרצופי חכמה על דרך [הנז' בכוס] א' חח"ן, בכוס ב' בג"ה, בכוס ג' וד' דת"י דחו"ג כנז"ס^ה.

^{טז} **הרי מכאן** שהפנים יכנסו על ידי הדיבור והמצוות מכאן הבין מו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א, אחר מזיגת הכוס **שני** מכוונים במגיד את **האח'** גדלות א' **דישסו"ת** לפני לקיחת הכוס, בקטע **והיא שעמדה** לכוון את הכוונות לקיחת הכוס וכניסת **האח'** של קטנות ב' וגדלות ב' דאימא, **כאן** בין האח' לפני צריך להיות נסירה **שלא נכוין בה** דומיא דתפילה, **ואחר כך** לכוון להכניס הפנים קו שמאל גדלות א' **וקטנות א'** בעצמות וקטנות ב' וגדלות ב'. לקיים מצוות **והגדת לבנך** ולומר ההגדה בקטע לפיכך לוקחים הכוס ובסוף שותים ומכוונים כוונת השתיה. (דומיא מה שעושים בשבועות שמכוונים בתחילת הלילה והכל נכנס בהמשך הלילה) ובניין הנוק' והנסירה וגם בלקיחת הכוס צריך **לכוין הפנים** לפני ההגדה וזה יכנס תוך כדי המגיד, דומיא מה שנעשה בליל שבועות שמכניסים המוחין וזה נכנס בהמשך הלילה.

ונלע"ד שזה בחינת מגיד דאורייתא ומה שכתב הרש"י להכניס הפנים בברכה בסוף המגיד הוא בחינת דרבנן כוס שני, וכן אולי שצריך לעשות כך גם בכוס שלישי וכוס רביעי שיש גם בחינה דאורייתא זו"ן ויעקו"ר דרבנן ע"כ **נלע"ד**.

^{טז} **ע"כ** העתקה מהכתב יד. מכאן יש להמשיך לכוון בהגדה בכוונת המצות כמו מה שעשינו בקידוש ונשאר לנו לברר ג"ר דה' **פרצופי חכמה** שהם **קטנות ב' וגדלות ב'** דאבא ויש לברר בחינות אלו תחילה ולעלות **לע"ס דא"ק** להביא האח' שלהם ולהכניס תחילה **לפני ברכת המוציא** את כל האח' **קטנות ב' וגדלות ב'** וגם **קטנות א'** ואחר כניסת האח' **לפני ברכת המוציא יש לברר** את הפנים של ג"ר דה' פרצופי חכמה שהם קטנות ב' וגדלות ב' דאבא, אך אין בירור **לקטנות א'** כבר נברר בקידוש לפי הרש"י, לעשות **נסירה** ולעלות לע"ס דא"ק ולהוריד משם כל **הקטנות ב' וגדלות ב'** דאבא ולהכניס בתשלום הברכה ה-ל"מ של שתי בחינות **דאורייתא** מצה ודרבנן כורך וכן קטנות א' וה-צ של המצה **באכילת** המצה וה-צ של הכורך **באכילת** הכורך. **והמשך ב'** הכוסות חו"ג דדעת בברכת המזון כוס שלישי **חסדים עיקר** ולכלול **הגבורות**, הכוונה כמו **כוס שני** דמגיד. כוס **רביעי** בהלל כמו **שלישי** בחינת **הגבורות עיקר** ולכלול החסדים יחד ב-נרצה זיווג **יעקו"ר** וזו"ן **הגדולים**. לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

ונבוא קצת לבאר כתב יד זה

הנה"י בשיטת רבי שאול עד היום לא הצלחנו לסדר כוונות הגדת ליל פסח, ועתה נתגלה כתב יד מתלמידו **כמוהר"ר אליהו מערבי זלה"ה** וננסה לסדר לפי זה את סדר ליל פסח.

ראשית גילוי ראשון שמה שעושים בתפילת ערבית^ט הוא **פנימיות** ומה שנעשה בסדר הוא **בחינת חיצוניות**.

ועוד ידוע לפי רבי שאול שמה שנכנס **גדלות א'** בקדושת היום הוא **רק בחינת האח'** וכל בחינות של הפנים **אנחנו צריכים לכוון לברר ולהביא**.

צריך להבין שלפי **הרד"ם** שאמר שצריך לעשות בלקיחת הכוס **אור פנימי** ובדיבור הקידוש **אור מקיף** דיבר שם דוקא על **קטנות ב'** ו**גדלות ב'** אך לא דיבר על גדלות א', וזה חידוש של רבי שאול, וזה למד מהרש"ש **בכוונות זמניות דף א' סוע"ב** שמשמע משם שצריך לברר בקידוש **הפנים** כל פרצוף הבינה זה כולל **גדלות א'**. וראה עדות הרב מרגליות בסוף סידור רבנו אשר **שכן עשה רבי שאול**.

לפני הקדוש: תחילה נכניס **האחור** דקו ימין **גדלות א' דישסו"ת** שבא כח קדושת היום, **לפני לקיחת הכוס** נברר הברורים של ו"ק **דחמישה פרצופי חכמה** שהם **קטנות ב' וגדלות ב' דאימא כל ד' קוים**, נעלה עד **ע"ב ס"ג דא"ק** ונביא **מוחין דאחור** של ו"ק **דחמישה פרצופי חכמה** של ד' הקוים **על גבי רישא דז"א**.

בלקיחת הכוס נעשה הרמזים **ונכניס** אחור קו ימין חח"ן דקטנות ב' וגדלות ב', **וגם נכניס** גם כן את **האחור דקטנות א'** כדי שבקידוש נוכל להביא את הפנים^ט.

^ט הנה אחר שבתפילה נכנסו כל בחינות הפנימיות **קט"א וגד"א קט"ב וגד"ב דאבא ואימא אחור ופנים וגם זיווג דזו"ן הגדולים בשים שלום**, צריך לעשות כל זה בחיצוניות בסדר ההגדה, יחד עם תוספת **מצווה עשה דאורייתא והגדת לבנך** ביום ההוא לאמר" בזמן שמצה ומרור מונחים לפניך. **קשה** לסדר כל הפרטים, ולא נסדרה הגדה כזו **מעולם**, וגם צריך להבין שבכוונות כל השנה הרבה כוונות שמכוונים ונעשות **לא נסדרו בסידור ומכוונים בכללות** כגון בניין זו"ן דכ"ד שעות או **כתר** בחזרה דמנחת ערב שבת **קודש**, ועוד, לא נסדרו ומכוונים בהם. וראה **לשם שבו ואחלמה ספר הדע"ה דף ק"ד ע"ד**. וכן בהגותיו **בשעה"כ על דף פ"ב ע"ב** למטה. שמה שעושים בהגדה הוא להמשיך עלינו **מעט מהאורות שנכנסו בתפילה**. והיות ויש אילוצים של מצוות היום בהגדה יין ומצות וכו' וצריך לעשות לפי מה שיש, צריך לעשות משהו, אע"פ שזה לא זהה בשלימות לתפילה, על כן ניסיתי בע"ה יתברך לסדר הגדה **ע"פ השד"ה** ובכללות לכוון הכל כמו בפנימיות, ועוד הרי כאן **בחיצוניות** ואולי לא צריך כל עליות לעי"ש דא"ק וכו', וא"ש את"ם. ^ט ראה **שעה"כ דף פ"ב ע"ג** תחילת דרוש ו' יש הגהה א' מביא קצת מדברי מקובלים שאמרו שכל מה שבא בערבית **מסתלק וחוזר** בהגדה, אך דעת הרש"ש שהתפילה היא **בפנימיות** והסדר **בחיצוניות**, ע"ש. לכאורה נראה שרבי שאול אומר מה שאמר הרש"ש אך **אינו כן** אלא שלפי רבי שאול, מה שהיה בפנימיות כך יהיה בחיצוניות.

^ט **לפי רבי שאול** קטנות ראשון **בכרפס** הוא רק **בחינת הפנים**, **בחינת האח' דקט"א** נכניס מיד **אחרי גדלות שני של האח'**, גם זה דומיא דתפילה שכן **בקונה הכל** באחור נכנס קטנות ראשון של האח'. **שכן** בלי זה לא נוכל להביא **הפנים בקידוש**, לפי מה שכתב הרש"ש **נה"ש דף ל"ז ע"א**, ולכן חייבים לסיים את כל האחור של קו ימין חח"ן. וצריך להבין שיש כאן בניין נוקי' באטב"ח ו**נסירה** בין האח' לפנים שנביא בקידוש, וזה יהיה במלך העולם **אחרי הברור ולפני** העליה דומיא דבאהבה.

וכן במעשה בשאר הכוסות על ידי לקיחת הכוס נכוון הרמזים, וכן נמשיך מעל גבי רישא דז"א את הבחינות האח' דקטנות וגדלות שני שלהם ונכניס אותם בקוים שלהם בז"א^ט.

על ידי ברכת הקידוש על פי הרש"ש כוונות זמניות דף א' ע"ב יכוין לברר בירורי אח' ופנים דפנים דה' פרצופי בינה שהם קטנות א' וגדלות א' דישסו"ת וד' ו"ק דחמישה פרצופי חכמה שהם קטנות ב' וגדלות ב' של אימא. (שש בחינות מתוך שמונה). הכל מבררים במלך העולם בברכת הקידוש. צריך גם לבנות הנוק' באטב"ח ולנסור אותה, ולהבין שהנסירה תהיה אחרי הברירה של הפנים במלך העולם^{טז} ולפני העליה לע"ס דא"ק. עליה נוספת להביא בחינות מוחין דפנים תהיה בברכת אכילת מצה.

ורבי שאול למד מהקדמת הרש"ש דף א' ע"ב למטה שצריך לעשות גם הבאת כל המוחין דאח' גם כן, וזה עושים לפני הקידוש: ראה גם כן בעלי נהר דף ע' הגהה י"א רבי שאול שם. וכן שם עמ' פ"ז. וראה באתי לגני ה' עמ' ס' וכן פאת השד"ה ב' עמ' ת"ה^כ.

במלך העולם אחר הברירה והנסירה עולים לע"ס דא"ק להביא כל בחינות הפנים הנ"ל ויעמדו על גבי רישא דז"א ויכנסו בזמנם ובמקומם, קו ראשון ימין יכנסו הל"מ בהמשך הברכה, והצ' בשתיה מה שנכנס ביין.

ואז אחר כניסת הפנים דגדלות ב' קו ימין בקידוש. מכניסים את בחינת הפנים דקטנות א' על ידי הכרפס הל"מ והצ' באכילה ולא בברכה שהיא ברכת הנהנים. בחח"ן עצמות המוחין, בבג"ה ודת"י הארה בלבד ויכנסו בעצמות בזמנם.

הרי שיש גבול ברור בין האחור לפנים ולא יכול לבוא הפנים בלי שנכניס כל האחור ועוד לפי רבי שאול צריך להבין שיש גם נסירה ואי אפשר לנסירה אם לא נגמר האחור.

^ט גדלות א' דישסו"ת נכניס פעמיים בכל קו בזמנו על ידי הכוסות, פעם ראשונה את האח' לפני לקיחת הכוס, בלקיחת הכוס נכוין הרמזים לפי אותו הקו, ואחר כניסת כל האחור נכניס את הפנים. כך בכל שאר הכוסות.

מקורות לשיטת רבי שאול: הקדמת הרש"ש בכוונות זמניות אור הלבנה דף א' סוע"ב. עלי נהר דף פ"ח הגהה י"ז. וכן שם דף ע' הגהה י"א. וכן שם דף ע"א הגהה י"ב. וכן הגהה בסוף סידור רבינו אשר בשם הרב מרגליות (ישעיהו אשר זיעליג) שמביא דעת רבי שאול בקידוש ליל הסדר. וכן שערי רחמים ב' דף ס' שאלה רי"ן.

והעולה מכל הנ"ל שמה שבא קטנות א' דישסו"ת בכוח קדושת היום הוא רק בחינת האחור, ובחינת הפנים צריך לו בירור והבאה בשלמות על ידינו. וזה בין בפנימיות בתפילה, בין בחיצוניות בסדר.

^י זה לפי הקדמת הרש"ש שקטנות א' דאבא מבררים יחד עם גדלות א' דאבא, אך לפי רבי שאול כוונות זמניות דף י"ח בהגהה מבררים קטנות א' דיש"ס בברכת המצה.

^{טז} בעניין זה ראה שערי רחמים א' שא' קפ"ז. שמבאר דומיא דתפילה שמביאים בעליה זו כל ד' שורשי המוחין שבכתר על גבי רישא דז"א ש-ד' כוסות הם כנגד ד' שורשי המוחין שבכתר ולכן קו ימין כוס א' הוא חכמה דכתר עתיק דכורא. ומבאר שם גם שצריך לעשות נסירה דומיא דתפילה אח' ופנים ונסירה ביניהם הכל, ודומיא דתפילה שלא עושים נסירה בד' מוחין דכתר שכן לא עולים עוד פעם. וגם בסוף ב-נרצה לעשות זיווג דזו"ן הגדולים ע"ש וכן בשערי רחמים ב' שא' רפ"ג.

^כ מה שעושים הברירה הוא של הג"ר וה-ו"ק דישסו"ת והו"ק דאז"א, לפי אור הלבנה אור החיים עמ' רל"ו-רל"ז ולכן במצות נביא את האח' ואת הפנים לג"ר דאז"א. לפי רבי שאול בירור לקטנות א' דאבא שהוא ג"ר דו"ק דישסו"ת נברר במצות.

הרי שמה שבא בכרפס הוא רק בחינת הפנים, והאח' כנ"ל נכנסה כבר בסוף כניסת הגדלות ב' של האח'. ראה **שערי רחמים א' שא' קפ"ז**.

צריך להבין מתי נעשה את הנסירה הזאת, והוא בזמן שיש מוחין שלמים, וכך במילת באהבה לפני הדורמיטא כשיש כח עושים את ה**בירור** ורק אחר כך לעשות את הנסירה. וזה מבואר לפי רבי שאול בכל מקום לפני נסירה יש את ה**בירור** שכן אחר הנסירה זה דורמיטא ואין כח לברר, **שערי רחמים א' שא' צ'** וכן ראה "עטרת מרדכי" חנוכה הדק עמ' נ"ט במלך העולם של להדליק הערה שם.

מה שעומד על גבי רישא דז"א בבחינת האח' הוא רק קטנות ב' וגדלות ב' דאימא שהם נקראים ו"ק דאז"א, שהגדלות א' בא בכח קדושת היום ואין בירורים להביא את הקטנות א'.

כל האח' והפנים של ד' הקוים קטנות וגדלות א' וב' דאימא וכן גדלות א' דיש"ס עומדים על גבי רישא דז"א ויכנסו לפי הסדר בזמנם, שבאו בקידוש.

חוץ מקטנות וגדלות ב' דאבא שהם ג"ר דאז"א יבואו ויכנסו במצה.

פנים של כל הקוים יבואו כל אחד במקומו שכן הכל נמצא על גבי רישא דז"א. ויש להבין שיש להביא בכל כוס לפני אחיות הכוס את הגדלות א' דישו"ת שבאה מכח קדושת היום והקטנות א' בעצם וכן.

בלקחת הכוס הרמזים ומוחין דאחור דקטנות ב' וגדלות ב' שנמצא על גבי רישא דז"א ואחר כך במצוות ובדיבור נביא את הפנים שגם הוא נמצא על גבי רישא דז"א. הכל דזו"ן במצוה דאורייתא, ודיעקב ורחל במצוות ד' כוסות דרבנן.

בתחילת מגיד אחר מזיגת הכוס נעשה בחינת האחור כל הקו שמאל גדלות א' קטנות א' קטנות ב' וגדלות ב' דאימא, ואחר כך נביא הפנים ויכנס על ידי הברכות והמצוות והדיבור. הכל דזו"ן במגיד מצווה דאורייתא, וכוס שני דיעקב ורחל במצוות ד' כוסות דרבנן.

בכל הכוסות נכניס בבחינת האחור וגם בבחינת הפנים.

הבנת הסתירות בין רבי שאול דף י"ח והרש"ש

לפי **כוונות זמניות דף י"ח ע"א** הגהת רבי שאול למטה לא מבררים קטנות ב' דאבא אלא זה נכנס בברכת המצה עד מלך העולם אך לפי הקדמת הרש"ש דף ב' אמצע ע"א. כתב וז"ל: ... מצה הוא להעלות מ"ן מבירורי ג"ר דה"פ חכמה (קטנות ב' וגדלות ב' דאבא), משמע שצריך לברר קטנות ב'. הרי סתירה ברורה.

ראה באתי לגני ה' עמ' ס"א סוע"א. הוסיף אות אחת [ד] נה"י וחג"ת דקטנות ב'. לכאורה יש כאן תירוץ לסתירה שיש בין כוונות זמניות דף י"ח ע"א יוצא לפי זה שרק נה"י וחג"ת דגדלות שני זה מגיע עד מלך העולם, אך הג"ר צריך בירור, וזה לפי שאם כתוב נה"י וחג"ת

^{xx} והיא גם הגהה בסיודור של הרב סלמאן מוצפי זצ"ל יצא לאור השנה בהגהותיו.

קטנות ב', משמע שכל הנה"י וחג"ת הם קטנות ב', אך אם מוסיפים אות ד' דקטנות ב' אפשר להבין שאת הג"ר צריך לברר. ולפי להקדמת הרש"ש דף ב' ע"א. מה שמבררים הוא ג"ר דקטנות שני. הרי שמתורצת הסתירה. וה-באתי לגני ממשיך שם ומוסיף כמה תוספות להבנת הקדמת רבי שאול לפי סדר הרש"ש, ע"ש.

ועוד קשה בעניין ברור **הקטנות א'** מה שכתוב **כוונות זמניות דף י"ח ע"א** הגהת **רבי שאול** למטה **שבמלך העולם מבררים קט"א** של יש"ס ו"ק דג"ר דישסו"ת, אך לפי הרש"ש כוונות זמניות דף א' ע"ב כתוב לברר ג"ר וו"ק דבינה. משמע שזה כבר נעשה **בקידוש**. מכאן סתירה מתי מתברר **הקטנות א'** דאבא עם **גדלות א'** דאבא בקידוש או במלך העולם במצה כמו שכתוב בשם **רבי שאול דף י"ח ע"א**.

בכוונת ברכת המצווה על אכילת מצה **עד מלך העולם** קטנות שני דאבא, לכאורה לא יודעים מה השמות שלו. אם נאמר שעד מלך העולם גם קטנות שני ומטבע ברכה לא רואים **אכדט"ס** כשם שעשינו בין אחור ופנים גם במצה אחור ופנים. **האחור** לפני הברכה אע"פ שצריך להיות לפני ברכת המצה בכל זאת לפי דעת **מו"ר** יברר ויביא **האח' לפני** המוציא. והפנים יברר במלך העולם כל ג"ר דחמישה פרצופי חכמה שהם קטנות ב' וגדלות ב' דאבא וקטנות א' דיש"ס ויביא הפנים ויכניס ד' קוין ה-ל"מ של דאורייתא ודרבנן בברכה. ה-צ' דמצה באכילת המצה וה-צ' דכורך בכורך, וכך הכל מסודר בסידור כוונות זמניות, ואחר כך יש את הברכה של על אכילת מצה ואז עד מלך העולם **קטנות ב' וגדלות ב'** הפנים יהיה אחרי מלך העולם.

במצה מביאים **קטנות ב' וגדלות ב'** דאבא ולפי רבי שאול גם **קטנות א'** דאבא, והכל יבוא **יחד כל הקוים**.

לפני הברכה על"ד **אכילת מצה** מביאים את כל **האחור** קטנות ב' וגדלות ב' ואחר בניין הנוק' נעשה נסירה ובברכה במלך העולם נברר את בחינות הפנים של ג"ר ד-ה' פרצופי חכמה שהוא **קטנות ב' וגדלות ב'** נעלה עד ע"ב ס"ג דא"ק ונביא הפנים על גבי רישא דז"א ב' בחינות דאורייתא **מצה** ודרבנן **כורך**. את ה-ל"מ של ב' הבחינות מצה וכורך, נכניס **בברכה** כידוע בקדשנו במצוותיו וכו' אך את בחינת ה-צ' נחלק לבי בחינות, במצה צ' דאורייתא, **קטנות ב' וגדלות ב'**.

בכורך צ' דרבנן. כל הדי' הקוים יחד **קטנות ב' וגדלות ב'**. הכוסות מתחלקים לארבע אך במצה יש רק **בחינה אחת**.

שערי רחמים א' ש' קפ"ז ... ד' כוסות הם כנגד שורשי ד' מוחין דכתר כמו בעמידה בשלימות ויש **נסירה** ופנים ואח', **ספירת העומר** כולה עד תפילת שחרית שבועות הוא בשורש חכמה שבכתר ומתחילים בנסירה של חכמה דכתר ומשלימים בשבועות מרבי שאול. **שערי רחמים ב' ש' י"ב ... שערי רחמים ב' ש' קנ"ו ... שערי רחמים ב' ש' רנ"ן ... שערי רחמים ב' ש'**

^{עד} לפי דעת **מו"ר** הרה"ג **הרב מרדכי עטיה** שליט"א יש לעשות זה לפני **ברכת המוציא** לחם כדי שלא יעשה הפסקה גדולה מדי בין הברכות.

נר"ד :... הרב שד"ה וכל מה שנעשה בתפילה מוחין דאח בנין הנוק' באטב"ח ונסירה וחזרה פנים בפנים בתפילה וכן נעשה בקידוש אחי ונסירה ופנים וזיווג. ע"ש. וכן **שערי רחמים ב' שא' נז"ר**. וכן **שערי רחמים ב' ש' רפ"ג** : פאת השד"ה ב' עמ' ת"ה.

הנה סדר ההגדה לפי השלבים בקיצור

- (1) **קדש** יכוין שכבר היה בכח קדושת היום גדלות א' דאח' **דישסו"ת** ויכוון להכניס חח"ן דגדלות א' **האח' דישסו"ת**.
- (2) **יברר** בירורי רפ"ח של **האח'** דקטנות ב' וגדלות ב' של כל ד' **הקוים**. עליה לע"ב ס"ג דא"ק להביא **האח'** לכל ד' **קוים** ולהניחם ע"ג **רישא דז"א**.
- (3) **לקיחת** הכוס כוונות הרמזים **ולהכניס האח' דחח"ן** קו ימין קטנות ב' וגדלות ב' שבאו ונמצאים על גבי **רישא דז"א**, **וכאן** אחר גדלות ב' **נכניס** בחינת^ע **אח' דקטנות א'** דתבונה^ש.
- (4) **המשכת** המוחין לנוק' בניינה **באטב"ח**, ולפני הפנים **יש נסירה** דומיא דבאהבה אחרי הברור לפני העליה במלך העולם.
- (5) **מתחיל קידוש** : **במלך העולם** של ברכת **הקידוש** תחילה לברר^ש בירורי אח' ופנים **דפנים** דה' פרצופי בינה שהם ו"ק וגו"ר דישסו"ת (שהם קטנות א' וגדלות א' דישסו"ת) ו- **ו"ק ד-ה'** פרצופי **חכמה** שהם ו"ק דאז"א (קטנות ב' וגדלות ב' דאימא). של כל ד' **הקוים**, **לעלות** לע"ב ס"ג דא"ק ולהביא **כל בחינות** הצלמים **אלו** דפנים ד' **קוים** דישסו"ת ו"ק דארבעה קוים דאז"א. להניח **על גבי** **רישא דז"א**.
- (6) **אחרי מלך העולם** להכניס פנים קו ימין חח"ן **דגדלות א' דישסו"ת**, ועוד **קטנות ב' וגדלות ב'**, שהם ו"ק דאז"א. **הל"מ** בברכת הקידוש **כמבואר** לעיל בשם **ה"באתי לגני"**, והצ' בשתיית היין.
- (7) **הל"מ** שנכנס בברכת הקידוש הוא **הל"מ** של הקו הראשון **ימין**. ראה **כוונות זמניות דף ב'** ע"א בהכנסת מוחין דפנים **נכניס** את כל הבחינות של **קט' ב' וגד' ב'** **דאימא וגדלות א'** דישסו"ת, **אך** הבחינות של **קטנות א'** דאימא יכנסו **הל"מ** בלבד והצ' בכרפס, כמו שנבאר.
- (8) **וכן בשתייה** המשכת החסדים והגבורות **דלאה** לאז"פ ואז"מ **דיעקב ורחל**.
- (9) **ורחץ** יכוין בהכאת **יו"ד ה"י** מלא דמוחין **דע"ב** גימ' **ש', ב'** אותיות השורש **י"ה** להשאיר בראש, ולרחוץ בשאר אותיות **רח"ץ** את **הכלי הפנימי** דז"א.
- (10) **בזה ז"א** רוחץ עצמו מן הדינים שהיו בו במצרים (מחברת הקודש).
- (11) **כרפס** ברכת הכרפס היא ברכת **הנהנים** ואין בה כוונות המוחין. **האח'** דמוחין **דקטנות א'** דתבונה **כבר** נכנס **קו ימין** אחר כניסת **אח'** דגדלות ב' בכוס א' לפני הקידוש, ולא ביררנו

^ע **ובכרפס** יכנס **הפנים** דקטנות א'. **ועכשיו** נכנס **האח'** רק קו ימין בעצמות, ולא כמו בכניסת הפנים שנכנס עצמות והארה בשאר הקוים. ובשאר הקוים יכנס **האח'** דקטנות א' **בזמנו** כמו שאר המוחין באותו קו אחור ואחר כך פנים ולא הוצרך עבורו רפ"ח.

^ע **צריך** להבין שהמשכת המוחין לנוק' בכל מקום זה בחינת **בניינה באטב"ח** בכל **כוס**, וכן בכל מקום. בקידוש לפני הפנים נעשה נסירה.

^ע כמ"ש **בבאתי לגני** חלק ה' עמ' ס' כמ"ש **השד"ה ורבי אליהו מערבי** זלח"ה.

קטנות א' דאח', ונכניס עכשיו **הפנים**, שהובררו ובאו בקידוש **ע"ג רישא דז"א**. להכניסם הל"מ והצ' באכילה ולא בברכה, קו ימין **עצמות**, ושאר קוים בגי' דת"י הארה בלבד והעצמות במקומם ובזמנם לפי הקוים.

12 **יחץ** יכוון כוונות פרטיות לחלק המצה האמצעית לב' חלקים החלק הגדול [ו'] **לאפיקומן**, והקטן [ד'] למצוות **אכילת מצה** ע"ח.

13 **מגיד כוס שני** כבר עומדים על גבי רישא דז"א המוחין של **האח' והפנים**, של קו שמאל, **האחור** יכנס בתחילה אחר מזיגת הכוס, תחילה **גדלות א'** דישסו"ת ואחר כך **קטנות א'** **בעצמות**, ובלקחת הכוס האחור, רמזים של **קטנות ב'** ולהכניס מוחין דאחור דקטנות ב' וגדלות ב' **דאימא**.

14 **בתחילת המגיד נכוין להכניס את הפנים** דגדלות א' דישסו"ת וקטנות א' בעצמות. וקטנות ב' וגדלות ב' דאימא. ויכנסו **בפועל** על ידי דיבור המצוות וההגדה והברכה של המגיד, ל"מ והצ' בשתיה, בבחינת **דאורייתא** ובברכה בסוף **המגיד** שוב בחינת דרבנן כוס שני.

15 **וכן** בשתיה המשכת החסדים והגבורות דלאה לאו"פ ואו"מ דיעקב ורחל.

16 **רחצה** כנ"ל ב-ורחץ אלא שכל החשבון הוא ב-יו"ד ה"י מלא של המוחין דס"ג שנכנסו בקו שמאל לרחוץ **כלי אמצעי**.

17 **באלו** המים רוחץ הז"א עצמו **מגילולי מצרים** ומטומאתם. (מחברת הקודש)

18 **מוציא לפני** ברכת המוציא יש **לברר** את **האחור** של **קטנות ב'** וגדלות ב' דאבא"ט שהם ג"ר דאו"א, לעלות עד **ע"ס דא"ק** ולהביא **האח'** של ד' קוים על גבי רישא דז"א **ולהכניס** קטנות ב' וגדלות ב' וקטנות א'.

19 **פנים דגדלות א'** דיש"ס דדת"י יכנס עם היין כוס שלישי ורביעי ישסו"ת יחד, והוברר בקידוש, ולא במצות.

20 **ברכת המוציא** היא ברכת הנהנין ולוקחים שתי המצות עם המצה הפרוסה ביניהם ואחר ברכת המוציא. מניחים המצה התחתונה על השולחן עבור **הכורך**.

^{עח} ראה פריע"ח דף קי"ט ע"א. מחברת הקודש דף פ"ג ע"א. משמע שנכנס הארת קטנות א' דאבא.

בפסח שחל להיות בשבת ראה במקור הישועה ג' סדור השולחן.

^{עט} הנה לפי רבי שאול יש לברר גם **קטנות א'** דאבא אך לפי הרש"ש זה הוברר בקידוש ונכנס כאן יחד עם המצות. לעשות בהגדה כמו בתפילה ובתפילה גם עד באהבה המשכנו גם **האח' של אבא**.

21) **מצה בברכת המצווה** על אכילת מצה⁹ יברר במלך העולם **בירורי הפנים** דקטנות ב'פא' וגדלות ב' ונעשה כאן **נסירה**, ויעלה עד ע"ב ס"ג דא"ק להביא משם ד' צלמים ולהכניס בברכה קטנות ב' וגדלות ב', ואחר כך קטנות א' של הפנים. את המקיפים יחד של דאורייתא, מצה. ומקיפים דרבנן, כורך. וה-צ' בחינת דאורייתא באכילה המצה. וכן המשכת החסדים והגבורות דלאה לאו"פ ואו"מ דיעקב ורחל. וה-צ' דרבנן נכניס בכורך דרבנן כמו במצה²⁰.

22) **מרור** וטיבול בחרוסת נכוון למתק דיני לאה כמבואר במקומו בסידור כוונות זמניות. ללא הסבה.

23) **כורך** כנ"ל במצה דאורייתא אלא כאן הכל דרבנן בהסבה.

24) **שולחן עורר** יאכל אם אפשר גם כן בהסיבה.

25) **צפון** יקח חלק המצה שהצניע לאפיקומן ויאכל ממנה כזית בהסיבה, ויש אוכלים שני כזית שאפיקומן רמז לקרבן פסח הנאכל על השבע ונאכל על מצות ומרורים.

26) **מים אחרונים** לרחוץ כלי חיצון דגופא דז"א.

27) **ברך** ימזוג כוס שלישי דרבנן ברכת המזון דאורייתא וכאן לפני לקיחת הכוס יכניס בחינת האח' דחסדים דדת"י גדלות א' דישסו"ת וקטנות א' דתבונה וכן קטנות ב' וגדלות ב'.

⁹ לפי רבי שאול עד מלך העולם יכנס נה"י וחג"ת דקטנות ב' וכמו שביארנו לפי הבאתי לגני ה' עמ' ס"א, את הגי' נברר במלך העולם לא כן לשיטת הרש"ש דף ב' אע"א ואין סתירה ראה אות הבאה.

²⁰ לפי כוונות זמניות דף י"ח ע"א הגהת רבי שאול למטה לא מבררים קטנות ב' דאבא אלא זה נכנס בברכת המצה עד מלך העולם. אך לפי הקדמת הרש"ש דף ב' ע"א. כתב וז"ל: ... מצה הוא להעלות מ"ן מברורי ג"ר דה"פ חכמה (קטנות ב' וגדלות ב' דאבא), משמע שצריך לברר קטנות ב'. הרי סתירה ברורה.

ראה באתי לגני ה' עמ' ס"א סוע"א. הוסיף אות אחת [ד] נה"י וחג"ת דקטנות ב'. לכאורה יש כאן תירוץ לסתירה שיש בין כוונות זמניות דף י"ח ע"א יוצא לפי זה שרק נה"י וחג"ת דגדלות שני זה מגיע עד מלך העולם, אך הגי' צריך בירור, וזה לפי שאם כתוב נה"י וחג"ת קטנות ב' משמע שכל הנה"י וחג"ת הם קטנות ב' אך אם מוסיפים אות ד' דקטנות ב' אפשר להבין שאת הגי' צריך לברר. ולפי הקדמת הרש"ש דף ב' ע"א מה שמבררים הוא ג"ר דקטנות שני. הרי שמתורצת הסתירה. והבאתי לגני ממשיך שם ומוסיף כמה תוספות להבנת הקדמת רבי שאול לפי סדר הרש"ש, ע"ש.

ועוד קשה בעניין בירור הקטנות א' מה שכתוב כוונות זמניות דף י"ח ע"א הגהת רבי שאול למטה שבמלך העולם מבררים קט"א של יש"ס ו"ק דגי' דישסו"ת (קטנות א' וגדלות א' דאבא), אך לפי הרש"ש כוונות זמניות דף א' ע"ב כתוב לברר ג"ר ו"ק דבינה (קטנות א' וגדלות א' דישסו"ת). משמע שזה כבר נעשה בקידוש. מכאן סתירה מתי מתברר הקטנות א' דאבא עם גדלות א' דאבא בקידוש או במלך העולם במצה כמו שכתוב בשם רבי שאול דף י"ח ע"א. ההכנסה של קטנות א' דאבא הוא במצה כנ"ל.

²⁰ בחינת הגדלות א' יבוא עם כוס ג' והד' ונכניס קודם מוחין דאימא ואחר כך דאבא זה לפי רבי שאול בהגהת שעה"כ דף פ"ג ע"ד על הגוב"י ג' תחילת שעה"כ ומו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א אמר שרבי שאול רק קיים שם את הגירסא בשעה"כ אך לא התכוון שנכוון כך וכן לא מסודר כך בסידור, והכל מובן לפי רבי שאול אור החיים עמ' רל"ז שכל גדלות א' דישסו"ת נקרא ג"ר דישסו"ת והכל גם יש"ס וגם תבונה יבוא ביין, בהמשך נעסוק בזה.

דאימא. וכן לנוק¹⁹, ובלקחת הכוס הרמזים ויכניס את הפנים של כל הבחינות הנ"ל החו"ג יחד כאן חסדים עיקר ויכלול הגבורות יחד ובברכת היין יכניס הפנים של קו שלישי ויכלול כנ"ל ל"מ בברכה וה-צ' בשתי²⁰. וכן המשכת החסדים והגבורות דלאה לאו"פ ואו"מ דיעקב ורחל.

28) הלל ימזוג כוס רביעי ויכוין ככל הנזכר לעיל בכוס ג' אח' ופנים החו"ג יחד דת"י אלא שעיקרו בגבורות דת"י ויכלול עמו החסדים ויאמר עליו ההלל. לפני לקחת הכוס האחור וכנ"ל, לכוון הפנים ויכנס באמירת ההלל בברכה ל"מ ובשתי²¹ ה-צ'. וכן המשכת החסדים והגבורות דלאה לאו"פ ואו"מ דיעקב ורחל.

29) נרצה יכוין כאן כמו בזיווגי שים שלום כמו בפנימיות בתפילה זיווג יעקו"ר וזו"ן הגדולים.

¹⁹ כאן כנ"ל המשכה לנוק' יהיה בניין הנוק' באטב"ח. ונלע"ד כאן גם כן נכניס בחינת פנים של מצוות ברכת המזון ויכנס באמירת הברכה ושוב נכוון להכניס בחינת דרבנן כוס שלישי בברכת היין כנ"ל דעת מו"ר להכניס בתחילת המגיד וכן נראה בהלל שיש דעות שהוא דאורייתא והוא חלק ותוצאה מהמגיד לפיכך אנחנו חייבים וכו' ולכן גם נכוון אחור לפני כן ואחר כך פנים ויכנס תוך כדי ההלל ובשתיית היין נכניס בחינת דרבנן הרי שבכל הכוונות יש דאורייתא ודרבנן. ע"כ נלע"ד.

²⁰ בעניין כניסת המוחין בכוס שלישי ורביעי ראה הגהת רבי שאול בתחילת שעה"כ על דף פ"ג ע"ד על הגוב"י ג' שמכניסים קודם מוחין דאימא ואחר כך דאבא. וכנ"ל שלא נעשה כך הלכה למעשה.

בעניין ב' כוסות חסדים וגבורות

הנה צריך להבין עומק דברי שעה"כ בעניין זה.

שעה"כ דף פ"ג ע"ד ... אח"כ ענין הב' כוסות האחרות והם בחינת ב' מוחין דמצד אבא הנקרא חסדים וגבורות ... ע"כ.

יש כאן הגוב"י ג' וז"ל: א"ש כך מצאתי כתוב בספר מוז"ל. וכו' שקשה לו שהיה לו לומר דאימא מנסה להחזיר אותנו לאמת לכאורה שהוא אימא ולא אבא וכך מגיה השמן ששון ג' דף קי"א אות מ"ב וז"ל: אח"כ ענין ב' כוסות האחרות דמצד אבא ע"כ צ"ל דמצד אימא וכן כתב רבינו לעיל ד"ה מוציא מצה וכו' וט"ס נפל. ולא כך דעת רבי שאול.

רבי שאול בתחילת שער הכוונות זה לשונו: **בהגוב"י ג'** בסופה נ"ב: נראה לי דרך אפשר לקיים הגירסא^פ מצד אבא, אע"פ שהכוסות הם מצד אימא, עכ"ז בשני כוסות האחרונים שהם בחו"ג דאימא, גם חו"ג דאבא נכנס עמהם לפי פשט דברי הרב. שהכוסות הם מוחין דאימא והמצה מוחין דאבא, לפי הכלל שבידינו, שאי אפשר שיכנסו מוחין דאבא, עד שיכנסו תחילה מוחין דאימא ואחר כך מתלבשים מוחין דאבא, תוך מוחין דאימא, אם כן בשלמא, חו"ב דאבא הרמוזים במצה שהם ע"ב ס"ג, כיון שנכנסו קודם להם בשני הכוסות ראשונים חו"ב דאימא, לכן אנחנו מכוונים במצה להביא חו"ב דאבא במצה שהם גימ' ע"ב ס"ג אבל החו"ג דאבא שהם דעת דאבא, איך יכנסו במצה קודם החו"ג דאימא שהם שני כוסות האחרונים... מכוונים בשני הכוסות אחרונים בחו"ג דאימא צריך להמשיך עמהם חו"ג דאבא.

נלע"ד כמו שכתבנו בשם מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א שלא נכווין כך שרבי שאול רק קיים שם את הגירסא בשעה"כ אך לא התכוון שנכווין כך וכן לא מסודר כך בסידור.

ראה אור הלבנה אור החיים עמ' רל"ו. הכל הוא או"א וישסו"ת וגדלות א' הוא ג"ר דישסו"ת הרי יש בחינת יש"ס וגם תבונה וכן בכל המשכות, וזה בהגדה דווקא ולא בתפילה. הגהה בסידור הרש"ש פסח דף ט"ז סוע"א - ע"ב - י"ז ע"א.

^פ נראה שכאן לא מתייחס למה שביארנו בעניין המשכת המוחין לפי הרש"ש כוונות זמניות דף א' סוע"ב ודף רל"ו באור הלבנה.

יומם יומא דכולהו

הנה יש חסד נקרא יומם יומא דכולהו, והוא תמיד מתפשט עם החסדים ואין מכוונים בו בדרך כלל, רק בדיעה שישנו, אך בספירת העומר מכוונים בו בשבוע הראשון, נעניין קצת בכמה מקורות שהוא מוזכר שם, להבין קצת.

שער הכוונות דף פ"ה ע"א: ד"ה שבוע השני... ובה יתבאר טעם למה השבוע הראשון אינו חול גמור, אבל נקרא חול המועד והטעם הוא כי כל הה"ח נכללים בחסד הא' כנודע, כי שבעה ענני כבוד הם, וענן הראשון מכולם הוא הנקרא ענן של אהרן והוא כנגד חסד הא' והוא כולל את כולם כנזכר בס"ה בפרשת אמור. וז"ס מ"ש "יומם יצוה ה' חסדו" כי החסד א' נקרא יומם לפי שבו נכללים שאר החסדים הנקראים ימים, והגבורות נקראים לילות אלו זכרים ואלו נקבות, וכל א' משבעה בחינות החסדים כנ"ל הם שבעה ימי השבוע וכל אחד נקרא יום אחד אבל החסד הראשון נקרא יומם ולא יום ופירושו יום הכולל ימים רבים כי כל שאר החסדים אין להם שורש ומעבר אלא בו.

וזה סוד ויסע עמוד הענן יומם כי שבעה עננים היו אבל הראשון שבכולם נקרא יומם ולכן הוא לבדו נזכר והשאר נכללין בו ובה תבין פסוק הנזכר של "יומם יצוה ה' חסדו" כי ע"י יומם והוא החסד הראשון שבכולם ע"י הוא מפקיד שאר החסדים בידו שיהיה הוא פקיד עליהם והרשות בידו להוציאם ולהוריד ולפשט אותם למטה כפי רצונו.

ואולי נוכל לומר כי חסדו ר"ל חסד ו' ר"ל ששת החסדים האחרים כולם מצויים תחת ידו של החסד הראשון הנקרא יומם כנזכר אבל בלילה אז שירה עמי ר"ל שיר ה' שהם ה"ג הנקרא שיר והשיר הזה הנה הוא עמי ואלו הם דברי דוד המשורר ע"ה האומר דברים אלו ברוח הקדש.

הנה אחת הסיבות שהשבוע הראשון של פסח הוא חול המועד ויש בו קצת קדושה הוא מפני שבשבוע הראשון נמשך החסד דיומם דכולהו לכל הספירה הכנת התשתית כביכול שיוכלו להתפשט כל החסדים ולא יותש כוחם.

ובמקום אחר בשער הכוונות דף פ"ד ע"ג ד"ה ועתה... בעניין יום ז' דפסח שהוא יום טוב כתב שם הרב היות ונגמר ליכנס מוח החכמה אע"פ שרק רשימו דגדלות ב' דאבא נכנס זה העיקר ההתחלה וזה יום חג שביעי של פסח. מבאר הרי הסיבה השניה והיא שנכנס בשבוע הראשון מוח החכמה שהוא עיקרי ולכן גם יום ו' לעומר הוא חג ממש שעיקר והוא התחלת המוח החכמה נכנס בו ויש זיווג שהעיקר הוא החידוש.

שער הכוונות דף ק"א:.... ונמצא כי מן יו"ד של ההוי"ה הנזכר אשר בראשה ובמוחין שלה אשר שם הוא אהי"ה דיודי"ן משם יוצא אהי"ה דיודי"ן הב' הרמוז באות ה'

ראשונה והוא המתפשט למטה עד החסד שם נעשה בחינת אכילה כמו שיתבאר והנה נתי' בשע' הדרוש' **כי אי אפשר שיתפשט ויתלבש אור הא"ס** בשום א' מהי' ספירות אלא עד שיתלבש תחילה **אור החכמה** בהם ואז אור הא"ס מתלבש בתוך החכמה ומתפשט בתוך הספירות וזה סוד **"כולם בחכמה עשית"** וכן על דרך זה אין שום א' מהו"ק חג"ת נה"י יכול להתלבש בו אור האין סוף אם לא שיתלבש בהם **בתחילה אור החסד**, וזה סוד **"יומם יצוה ה' חסדו"** כי החסד נקרא **יומם** יומא **דכליל כולהו שיתא יומין** שהם ו"ק ונמצא שבתחילה מתפשט אור החסד בתוך ו' ספירות תחתונות דאצילות ובתוך החסד מתלבש אור החכמה ובתוך החכמה מתלבש אור א"ס אבל הבינה אין מתלבש בתוכם א"ס **אלא ע"י אור החכמה בלבד** והרי זה דרך כללות הי"ס דאצילות וכן על דרך זה הוא בכל הפרטים ונמצא כי החסד שבאבא הוא מתלבש ומתפשט בכל י"ס דאימא וע"י מתפשט השפע בכולהו והחסד דאימא מתפשט בכל י' ספירות דז"א ובאמצעות מתפשט השפע בכולו והחסד דז"א מתפשט בכל הי"ס דנוק' ע"ד הנז'. וטעם הדבר הוא לפי שכל מיני שפע ברדתם למטה הם משתנים משא"כ החסד שהוא נקרא אור קדמא שהוא מאיר מסוף העולם ועד סופו **ואינו ניתש כחו** ואיננו מתעבה ומשתנה וכל כך אורו גדול למטה כמו בהיותו למעלה ולכן אין שום שפע יורד למטה עד שיתלבש בו בחסד ואז יורד למטה.

הרי שאור האין סוף המתפשט בין במוחין ובין בחסדים הוא מלוכש בבחינה שהיא שומרת עליו כדי שיגע ליעדו בשלמות ושלא יותש כוחו. בעניין המוחין המתלבשים בחכמה ובאיזה חכמה הוא מתלבש ביארנו במקום אחר כאן בקיצור והוא **בע"ח ב' דף ק"ה ע"ב-ע"ג**, שהיא החכמה שמעל האצילות ע"ש באורך. וכאן נבאר יותר בעניין החסדים חסד דיומם דכולהו.

עץ חיים א' דף ק"א ע"ד ... ודע כי אי אפשר להתלבש אור הא"ס בשום א' מי"ס אם לא ע"י שיתלבש תחלה **אור החכמה** בהם וז"ס **"כולם בחכמה עשית"** ועד"ז אין אחד מהו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בה תחלה אור החסד וז"ס **"יומם יצוה ה' חסדו"** שפירשו בזוהר כי החסד נקרא יומם ר"ל יומא דכולהו שכולל כל הו' ימים דהיינו כל הו"ק והבן הזה... ע"כ ע"ש.

כאן הרב מלמד אותנו שיש גם התלבשות של אור אין סוף בחכמה כדי להאיר באצילות, וכן החסדים כדי להתפשט בו"ק מתלבש ביומם דכולהו.

שמן ששון ג' דף קי"ג ע"ב: ... ושורש ענין חסד זה **דיומא דכולהו וחכמה הנז"ל** נתבאר בעץ חיים **שער מ"ד סוף פרק ז' ושער כ"ה פרק ב' כלל ז' וח' וז"ל** ודע כי אי אפשר להתלבש הא"ס בשום א' מי"ס עם לא ע"י שיתלבש תחילה **אור החכמה** בהם (פי' הויו"ת המנוקדות כמ"ש בכ"מ נקודות חכמה ועיין בפירוש בהקדמת רחובות הנהר בסופו דקי"א והחדש דף ז' ע"א) **וז"ס כולם בחכמה עשית ועד"ז אין א' מהו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בהם תחילה אור החסד**

וז"ס יומם יצוה ה' חסדו שפי' בזוהר כי חסד נק' יומם ר"ל יומא דכולהו שכולל כל הימים דהיינו כל הו"ק והבן זה עכ"ל. וכן כתב ג"כ לקמן בדרוש ג' דיוה"כ וכתב שהוא לצורך כללות האצילות וכן עד"ז בכל פרט יע"ש נמצא דחסד זה הוא בפ"ע לצורך התפשטות אור הא"ס ב"ה אך אותם החסדים הנז"ל המתפשטים מלמטה למעלה ונדחים בכל לילה הם ענפי החסד שבדעת דז"א עצמו לגדל את האילן אשר נסתלקו בעת הגלות במצרים כנז"ל ובדרוש א' דפסח ועתה הם חוזרים כבראשונה ועיין בע"ח שע' כ"ה פ"ב כלל ז' וכלל ח' ורבינו העלים הענין זה כאן דכן דרכו תמיד, עניות במקום אחד ועשירות במקום אחר, ועיין עוד בעניין החסד שער מאמרשב"י פר' יתרו ופר' תרומה ופר' אמור. ועניין שורש חסד זה דיומא דכולהו צריך להרחיב בו.

והוא שהנה נתבאר עוד בספר פרע"ח דרושי מנחה סופ"ד וז"ל ד"ה מע"ח י"ומם יצוה ה' חסדו הכוונה כי יש ב' מיני חסד. א' עליון אחר הבינה (פי' דא"א) ומתפשט והולך בכל הספירות, והב' נשאר במקומו אמנם תיכף אחר הגרון של א"א קודם שירצה התפשטות חלוקי הזרועות שמקום זה ראש כתפים שהוא מקום חסד העליון הנקרא יומא דכולהו יומין וכבר ידעת כי חסד לעולם מצד זכר, ואז אור היורד מגרון נמשך ונתלבש בחסד זה ואז יוצא הבינה מכח הגרון כי גרון הוא בינה דא"א וחכמה יוצא מצד החסד ההוא (עיין ע"ח שע' ט"ו פ"ה ושער ההקדמות דף ב"ן ע"ב שממנו יוצאים אר"א והנה זה החסד שבחכמה מתפשט אחר כך פי' חכמה מוחא סתימא) בכל הנשמה, ומחכמה נכנס בבינה, ומתפשט בכל הבינה ואח"כ נכנסת תוך ז"א ומתפשט בכל גופו וממנו מתפשט בכל מלכות בשעת הזווג ועל זה חסד נאמר י"ומם יצוה ה' חסדו" הוא דכולהו יומא דאזיל עם כולהו יומין עכ"ל.

ובספר מבוי"ש ש"ד ח"ג פ"ז דף פ"ג ביאר יותר דבריו וז"ל הצריך לעניינינו כי בינה דא"א מקומה בגרון ומשם האירה ועשתה ב' כתרים דא"א ודע כי ב' מיני חסד הם א' הוא החסד הפרטי שהוא בזרוע ימין ואח"כ הגבורה הולכת לזרוע השמאלית וכן כיוצא עד שנגמרים הה"ח להתפשט בהוד דא"א ויש חסד גדול מכולם, (הרי מפורש איך החסד דיומא דכולהו אינו החסד המתפשט הנז"ל) אשר הוא נמשך מדכורא דא"א שהוא חכמה שבו (פי' חסד) והחסד של זו החכמה יורד למטה עד דבינה שהוא הגרון וכו' ונותנת לבינה והבינה נותנת לעולמות שתחתיה על ידי התלבשות אותו החסד הנק' יומם וכמ"ש בפ"ב ועי"ש היטיב ע"כ.

ובפ"ב דף פ"ח שם הרחיב יותר וז"ל והנה דע הקדמה א' כי לעולם אין שום שפע נמשך מלמעלה אם לא שיתלבש תחילה בחסד לפי שכל השאר מיני שפע ברדתם למטה ממקומם הם מתעבים ומתשים כחם אך החסד הוא אור דמעשה בראשית שהוא מתפשט מסוף העולם ועד סופו עד פי אמה דיסוד ולעולם אינו מתעכב ואין

כחו ניתש כלל וכלל ולכן כל מיני שפע צריכים להתלבש בו לירד למטה וז"ל יומם יצוה ה' חסדו" וכו' (עיין מזה ותבין איך דבין לצורך הזווג להוציא נשמות לעולם שהוא פנימיות ובין לצורך החיצוניות שהוא המזון הוא ע"י האור הזה חסד יומא דכולהו כמ"ש שם באורך).

וכדי שתבין היטיב הקדמה זו דע כי כאשר השפע נשפע אל הבינה אז השפע ההוא מתלבש תוך החסד של החכמה ויורדים ב' ומתפשטים בבינה וכשהשפע יורד אל הז"א מהבינה אז השפע ההוא מתלבש בחסד שבבינה ומתפשטים שניהם בז"א וכן עד"ז בכל העולמות כולם וע"ז נאמר כי החסד נק' יומא דכולהו והבן זה וכו' (שע' מאמרי רשב"י פ' יתרו) וכן האריך רבינו עוד לקמן דרוש יוה"כ דרוש ג' יע"ש מכל אלו המקומות שכתבתי בכ"א יש בו חידושו דרבינו קיצר בכל המקומות דכן דרכו להעלים הענינים נמצא דשורשו של חסד יומא דכולהו אין תחילת המשכתו דוקא מגרון אלא הוא מחסד שבחכמה מוחא סתימא ובשער מאמרי רשב"י. בפירוש על האדרא זוטא דף מ"ו ע"ב ודף ז"ן ע"ד שם כתב דחסד יומא דכולהו הוא מחסד דרדל"א דעתיק יע"ש וכן נתבאר בע"ח שער כ"ט פרק ט' והוא ג"כ המאיר לז"א מז' תיקוני רישא דא"א ליי"ג תיקוני דיקנא דז"א יע"ש וגם הוא לצורך הזווג ועיין בש' הפסוקים דף כ"ד ע"א וע"ב ובע"ח שט"ל פ"ז ופ"ח דבכל זווג דזו"ן צריך תחילה שיזדווגו כל המדריגות העליונות המקבלות מהא"ס ב"ה כי הוא לבדו יכול לחדש אורות חדשות יע"ש וכתב עוד שם בפ"ח בענין יומא דכולהו שהוא בחינת חסד דרוחא דבגוה הניתן בעת זווג ובו מתלבש דנשמה בעת צאת לאוויר העולם ונקרא שם אלוה שכתב וז"ל גם בזה תבין מ"ש חז"ל אור שנברא ביום א' גנזו לצדיקים כי אור דיום א' הם החסדים חדשים ועשה להם לבוש מן החסדים הראשונים אשר ביסוד שבו הנק' צדיק ונגנז ונתלבש בו טרם שיצא מן היסוד שבו וכו' וזה יובן בסוד מה שנת' אצלינו בפי' יומם יצוה ה' חסדו כי כל האורות אשר למטה מאור החסד הא' הם מתלבשים בו כדי שישמרו מן הקלי' לפי שהוא גבוה מאד ואין הקלי' יכולות להתאחז בו וז"ס "אמרתי עולם חסד יבנה". ע"כ ע"ש.

הרי שהשמן ששון מאריך הרבה ומסביר על פי מקורות רבים ענין של החסד דיומם דכולהו והמשכת המוחין מלובשים בחכמה בסוד כולם בחכמה עשית, רק נשאר לנו לפתוח כמה מהמקורות שמביא ועוד כמה נוספים ובע"ה נבין יותר.

נהר שלום דף ט' ע"ג: וכדי שיתפשט שפע אור הא"ס כנזכר צריך לכון בכל המשכת מוחין להמשיך בתוכם העשר הויות המנוקדות שהם הנרנח"י דאותם המוחין והם חיותם וקיומם והם עיקר הבירור והתיקון כנזכר בשער המוחין ובכל המקומות וכמ"ש כי נקודות בחכמה שהוא האצילות והוא המחשבה העליונה כנז"ל דבמחשבה אתבריר כולא והוא קיום והעמדת הכלים והאורות דרפ"ח שעלו מבי"ע

לאצילות שהוא המחשבה הנז'. ואח"ך יכוין להמשיך הצלם דמוחין עם י' הוי"ת המנוקדות שבו לתוך י' כלים דגופא דזו"ן המבוארים בשער השמות ולכוין בשמות הכלים הנז' שם ולהביש בהם את פרקי הצלם עם ההוי"ת המנוקדות כסדר הנז' שם וזהו תכלית בירורם ותיקונם ומבלעדי ההויות המנוקדות שהם הנרנח"י שלהם אין להם קיום והעמדה באצילות כי הם גוף בלא נשמה כמו שהיו מתחילה וגם שם מ"ה החדש שהוא עיקר התיקון עם שהוא כלול מטנת"א נק' בכללות נקודות בערך שם ב"ן וכנז' בפ"ה משער טנת"א ובפ"ד משער חיצוניות ופנימיות ובכמה מקומות ודי בזה לבקי ומבין בדברי הרב ז"ל. באופן כי העשר הויות המנוקדות הם עיקר המשכת המוחין ועי"כ יוכל להמשיך בתוכם המוחין דכתר שהם הטעמים ובתוכם אור הא"ס וכנודע דכל עוד שאין אור החכמה מתפשט למטה במוחין אי אפשר לאור הכתר להתפשט כי כולם בחכמה עשית וכנזכר בכמה מקומות ובשער סדר האצילות... ע"כ. ע"ש.

כאן ביאר לנו הרש"ש איך תהיה המשכת המוחין כתיקונה, עם כל בחינותיהם שהם כ"ל צמ"א. כלים לבוש צלמים מוחין אורות. אורות הם בחינת הנרנח"י שהם הויות מנוקדות שנקודות הם חכמה, וזהו כולם בחכמה עשית.

עץ חיים ע"ח א' דף ע"ז ע"ב פרק ד': ונבאר ענין בינה ותבונה ובו יתבאר מ"ש בספר היצירה "הבן בחכמה וחכם בבינה" והענין כי הנה ב' אותיות ראשונות של הוי"ה הם בחינת חו"ב אבל באות יו"ד לבד שהוא חכמה שם יש בחינת בינה וזהו ענין הבן בחכמה, ופירוש הוא כי יו"ד במלואו, י' הוא חכמה ובי' אותיות ו"ד נעשית צורת ה' שהוא צורת ו"ד שבאות יו"ד והיא נקרא בינה עלאה הנ"ל. ואמנם ה' ראשונה עצמה שבשם הוי"ה זו היא תבונה ראשונה הנ"ל וכבר הודעתך בדרוש תפילין בענין כתיבת שם הוי"ה שצריך לכתוב תחלה י' בקרן זוית של ה' הזאת כזה ה' ואות י' הוא בחינת חכמה של זאת התבונה ראשונה וזו החכמה נקרא יש"ס וז"ש וחכם בבינה והרי נתבאר כי באות י' של הוי"ה יש בחי' או"א עלאין ובאות ה' ראשונה של הוי"ה יש בחי' יש"ס ותבונה שהם תתאין... ע"ש.

הרי שה-י' בשם הוי"ה עם המילוי שלה ו"ד רומז לאו"א עילאין וכן ב-ה' ראשונה מתחילים בפניה הימנית של הה' י' קטנה, וכך כותבים ה-ה' ראשונה בשם הוי"ה קודם י' בפניה הימנית וזה רומז ליש"ס שבבינה וזהו חכם בבינה. ואז כותבים את הקו העליון ואחר כך הימני ובסוף ו' התלויה עם פסיעה לבר.

עץ חיים ע"ח א' דף ע"ז ע"ג פרק ה': גם דע הנה זאת הד' שע"ג הו' בצורת ה' ראשונה כבר בארנו שיש לה עוקץ מאחריה בצורת י' והוא בחינת יש"ס גם דע כי

הנה נחלקת ד' זאת לגי חלקים שהם יו"ד באמצע וב' ווי"ן הנמשכים ממנה כזה¹⁹ ד' והם גימטריה כ"ב אתוון הניתנין מן החכמה אל הבינה. ועתה צריך ליתן טעם למה באות יו"ד נעלמת בינה ונגלית החכמה, ובאות ה' נגלית הבינה ונעלמת החכמה.

והעניין כמ"ש בדרוש אחר כי ב' כתרים דא"א הם **בגרון א"א** אשר שם הוא בחינת **בינה דא"א** גם ביארנו בפסוק "יומם יצוה ה' חסדו" כי יש ב' מיני חסד, א' הוא חסד עליון אחר הבינה אשר מקום זה הוא ברישא דכתפין דא"א קודם התפשטות והתחלקות הב' זרועות ושם הוא מקום החסד העליון הנקרא יומם דכולהו בספר הזוהר.

וכבר ידעת כי לעולם חסד מצד הזכר והנה האור הנמשך מגרון העליון דא"א מתלבש (יירד ונתלבש) בחסד זה וכאשר יצא לחוץ אז אבא נעשה בבחינת החסד ההוא, והבינה נעשה בבחינת הגרון לפי שהוא בינה דא"א כי להיות גרון גבוה מהחסד לכן מתלבש אור הגרון בחסד ההוא.

נמצא כי אמא שיצאת מבחי' הגרון היא יותר מעולה והיא נעלמת תוך החכמה וזהו בחי' אות יו"ד שהחכמה נגלה בה והבינה נעלמת בה ואינה נגלית אבל כאשר התחילו ב' זרועות דא"א להגלות (להתחלק) ולהתפשט אז נתלבש חסד בגבורה ומשם יצאו ישויות ואז היה הדבר להיפך כי אבא טמיר וגניז יותר מן הבינה לכן נרמזו באות ה', שהחכמה בהעלם ובינה בגלוי.

וזה שאמר **באדר"ז דף ר"צ** קרוב ללשון זה לבתר אשתכחו דחכמה אבא, בינה אמא פ"י כי תחלה הם נעלמים בינה תוך חכמה, אך לבתר ר"ל לאחר דאתפשטו דרועוי דא"א אז נתגלו בחי' או"א והרי נתבאר היטב ענין בינה ותבונה הראשונה וענין אבא ויש"ס אשר הם נרמזין בב' אותיות י"ה הראשונים שבשם הוי"ה... ע"כ ע"ש.

הנה כאן ביאר הרב בעומק עצום שצריך להבין התפשטות האורות ואיך מתבאר **הבן בחכמה** ו**חכם בבינה**, ואיך התלבשות בגרון ואיך מתפשט עיין היטב.

עץ חיים ב' דף ז' :.... אות ז'. בעניין החסד הנקרא **יומם** משום דאזיל עם כולהו יומין שהם ו' ימי בראשית הם ו"ק שבבחינת ז"א כנודע. והנה מזה החסד שהיא ראשונה שבו"ק מתפשטות ה' בחינות **חסד** ומתלבשין תוך ה' ספירות שתחתיו נמצא שהם ה"ח.

אמנם הראשון הוא כולו חסד ממש לכן אינו במספר עמקן כי הד' (נ"א הה') שתחתיו אינם חסד ממש אמנם מתלבשים בתוכם ה' ענפי החסד הראשון ובתוך אלו הבחי' דחסד (הראשון) המתפשט ומתלבש בתוכם מתלבש בהם הבינה דז"א ובתוך הבינה

¹⁹ כאן יש ציור של כתיבת ה' ראשונה של ההוי"ה שבפינה העליונה הימנית י' קטנה ואחר כך כותבים את ה' העליונה ואחר כך ה' הימנית.

דז"א מתלבשת אמא עלאה כי מוח בינה דז"א מאמא נפקא כנודע. נמצא שכל הארה הנמשכת מאמא אל הו"ק הוא ע"י חסד זה המתפשט ומתלבש בתוכם ומקבלין הארה על ידו. ובזהוה פרשה אמור דק"ג מצאתי באופן אחר ואינו חולק עם הנ"ל רק מוסיף העניין שהחסד הנקרא אברהם שהוא קצה הראשון מו"ק שהם כללות ז"א כנודע ששרשו הוא ו"ק לבד זה החסד הוא מקבל שפע בתחלה מכל שאר הו"ק והוא מקבל ע"י החסד שבאמא עלאה הנקרא יומם כי הוא שורש לכל החסדים ואמא מתלבשת בחסד שבה הנקרא ימין שבה וע"י מאירה לאברהם חסד דז"א בתחלה ואח"כ ע"י אברהם נמשך אל ה' ספירות שתחתיו ועיין באורך במ"א.

שם אות ה. בכל חסד וחסד מהה"ח או ז' חסדים שהם ה' ונכללין ביסוד הרי ו' וניתנים לנוקבא הרי ז' וכן הם ז' גבורות. והנה מכל א' מאלו בין החסדים בין הגבורות המתפשטים בגופא דז"א יש ג"כ בכל א' מהן כללות כל הז' נמצא א"כ שחסד שבחסד דז"א וחסד שבגבורה דז"א כו' וחסד שבמלכות כולם הם בחי' חסד א' הנקרא חסד הראשון ואח"כ החסד הנקרא גבורה מתפשט לז' בחי' והם גבורות החסדים שבחג"ת וגבורות החסדים שבנה"י כו' עד גבורת חסד שבמלכות וכעד"ז כולם והחסד הנקרא ת"ת מתפשט בז' ספירות בת"ת דחסד וגבורה כו' ובת"ת דמלכות וכעד"ז כולם באופן שאין לומר שכל בחי' חסד שבה"ח נכנס בחסד ז"א וכל בחי' גבורות החסדים נכנס בגבורות ז"א וכיוצא בזה. **אמנם חסד ראשון שבה"ח נחלק לז' בחינות לז' ספירות וכעד"ז כל ז' החסדים וכעד"ז כל ז' הגבורות** כשנכנסין בנוקבא דז"א והבן כ"ז היטב.

ואמנם אותו בחי' חסד שבחסד הוא שורש לכל שאר בחי' דחסד המתפשט בז' ספירות וכעד"ז גבורה שבחסד (ג) שורש לכל ז' בחי' דגבורה דחסד וכיוצא בזה מכולם. **ואמנם חסד שבחסד ראשון הוא לבדו נקרא יומם בסוד יומם יצוה ה' חסדו יומא דכולהו כי הוא שורש לכולם והם ענפים מתפשטים ממנו אבל שאר החסדים נקרא יום ולא יומם והגבורות נקרא לילה.** ע"כ ע"ש. ראה ספר בית לחם יהודה על עץ חיים הנ"ל:

שעה"ק דף ס"ג ע"ג ... ואחזור לדרוש הראשון, הנה אמרו בספר יצירה, **הבן בחכמה, וחכם בבינה.** פירוש, כי הנה נתבאר לעיל אצלנו, שאו"א כל אחד מהם מתחלק לשתי בחי', כי אבא נחלק, **לחכמה**, (לישראל סבא. ואימא נחלקת, לבינה, ותבונה. והנה אבא, נרמז באות י' של ההוי"ה. ואימא, באות ה' ראשונה. וצריך שבשתי אותיות אלו שהם י"ה, יהיו נרמזים ד' בחי' הנזכרות באופן זה, כי באות י', יהיו רמוזים זווג חכמה עם בינה. ובאות ה', ירמזו ישראל סבא ותבונה:

והעניין הוא, כי הנה אות י' במלואה, יש ג' אותיות שהם, **יו"ד**. ואות י' הפשוטה, שהיא השרש, **שהיא חכמה.** ושני אותיות המלוי שהם **ו"ד**, שהם ציור ה', היא הבינה. והרי איך אות י' שהיא חכמה, נתעלמה שם הבינה ברמז, בסוד המלוי בלבד, וזהו שאמר, **הבן בחכמה וחכם בבינה.** כי עיקר אות **יו"ד**, המפורשת, היא **חכמה.** והבינה נתעלמה בו ברמז. **אבל** באות ה'

הראשונה, היא להפך, כי אות ה' רומזת בתבונה, אבל **ישראל סבא** נעלם בה ברמז, בבחי' **העוקץ** שאחורי אות הה"א, כזה, ית¹⁹ שצורתו י' דבוקה עם ה"א, וזהו **חכם בבינה**. וצריך לתת סבה לזה, כי הנה החכמה היא יותר נעלמת מן ישראל סבא, וכן הבינה יותר נעלמת מן התבונה, והנה מצינו חילוק בין אבא לאמא כי החכמה הראשונה נגלת באות י' הפשוטה, וישראל סבא נרמז בהעלם, בעוקץ שאחורי הה"א. ובאימא היה להיפך, כי הבינה נעלמת **במלוי ו"ד**, והתבונה נגלת באות ה' הפשוטה, והטעם לזה הוא בקצור גדול, במה שהודעתך, כי הכתר דא"א הוא מלביש במקום הגרון של א"א, אשר הגרון ההוא, הוא בחי' בינה דא"א. גם הודעתך דרוש נחמד, על פסוק **יומם יצוה ה' חסדו**, כי שני בחי' הם בחסד, האחד הוא למעלה תחת הבינה, והחסד הזה הוא מתפשט בכל הספירות שלמטה ממנו. וזה **נקרא יומם, שעליו אמרו בספר הזוהר שנקרא יומא דכלהו**. והשני הוא בחי' **חסד** הנשאר במקומו, ואינו מתפשט כמו האחר. והנה תחת סיום הגרון דאריך, במקום ראשי הכתפים דא"א, קודם שיראה התפשטותו חלוק שני הזרועות, שם הוא מקום החסד העליון הנקרא יומם.

וכאשר האור הנמשך מן הגרון, שהיא בינה דא"א, יורד, הנה הוא מתלבש בזה החסד העליון, כי אור הגרון שהוא בינה, גדול מן החסד, ולכן מתעלם ומתלבש בו, ואחר שנתעלם בו, אז אבא נתהווה ונאצל מבחי' החסד העליון ההוא, כי חסד בכ"מ הוא זכר. ואימא נאצלה מן בחי' הגרון, שהוא בינה כמותה, אלא שהיא דא"א. ובבחי' זו, נמצאת אימא מעולה יותר מן אבא. ולכן היתה אימא נעלמת, ומתלבשת בתוך אבא, כי היא גבוהה ממנו. וזהו סוד **הבן בחכמה**, שהיא אות י' של ההוי"ה, כי שם החכמה נגלת, בבחי' י' פשוטה, ואימא נעלמת בתוכו, בבחי' ו"ד, מלוי אות יו"ד. אבל אח"כ שכבר התחילו שני זרועות, שהם, חסד, וגבורה דא"א, להתפשט, והחסד הזה הוא החסד השני התחתון, ואמנם הוא יותר עליון מן הגבורה, שהוא זרוע השמאלי. ואז נתלבש החסד הזה התחתון, תוך הגבורה, ואז במקום ההוא עומדים **ישראל סבא ותבונה**, ונאצלו מן החסד והגבורה דא"א. ולכן באלו היה להפך, כי **התבונה נגלת**, וישראל סבא **מעולה ממנה**, ומתעלם בה. וזהו סוד, **וחכם בבינה**. כי באות ה' ראשונה של ההוי"ה, שם התבונה נגלת באות ה', וישראל סבא נעלם בתוכה²⁰, בבחי' **העוקץ שאחורי הה"א**, שצורתו י' כנז"ל:

עץ חיים שער מ"ד סוף פרק ז' ... ודע כי א"א להתלבש אור הא"ס בשום אי מ"י"ס אם לא ע"י שיתלבש תחלה אור החכמה בהם וז"ס כולם בחכמה עשית ועד"ז אין א' מהו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בה תחלה אור החסד וז"ס יומם יצוה ה' חסדו שפי' בזוהר כי החסד נק' יומם ר"ל יומא דכולהו שכולל כל הו' ימים דהיינו כל הו"ק והבן זה.

¹⁹ כאן יש ציור שהפינה של ההי' מצד ימין היא י' ורומזת על יש"ס וזהו וחכם בבינה. ולא כמו שכתוב כאן מפני שלא יכול לצייר עשה כך.

²⁰ כשכותבים ה' ראשונה של ההוי"ה מתחילים לכתוב י' קטנה בצד ימין והיא בחינת יש"ס ואחר כך כותבים את הה' וזהו חכם בבינה.

שער הכוונות דרושי חג הסוכות דרוש ה'.... וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן אחר נטילת לולב ונענועיו בברכה ובהלל אז עושים ההקפות כי גם ענין ההלל הוא נעשה עם נטילת לולב להמשיך החסדים הפנימיים ולכן ביארנו לעיל שצריך לנענע ד' נענועים בקריאת ההלל והזכרו בס' התיקו' בד' מ"ח בתי' כ"א ומה שתכוין אז הוא כי הנה נתבאר כי בכל יום נכנס חסד א' דא"פ והנה החסד הא' שבכולם נכנס ביום א' ונקרא יומם יומא דכולהו כי היא הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום והנה חס"ד בגי' ע"ב והנה ד' נענועי הלולב כל נענוע יש בו ח"י זמנין שהם ג"פ בכל קצה מו"ק וד"פ ח"י גי' ע"ב כמנין חסד לרמוז אל החסד הא' שהולך ומתפשט בכולם בכל יום ויום עם החסד של אותו היום הבא... ע"כ ע"ש.

ספר הליקוטים פרשת ויצא פרק ל"ו.... והנה אור החסד נחלק לה' אורות, הנז' בפ' בראשית יהי אור וכו', וחמש בהיפך הוא חשם. ועוד, ח' שם, ר"ל, כל הח' מלכים נכללו במלך זה, דוגמא חסד שבקדושה שנק' יומם, יומא דכולהו, כי הוא הולך עם כולם. ועוד חש"ם, ירמוז לכל החושים שבכלם. חוש הטעם חכמה, ח"ך מ"ה. חוש השמע, כד"א ויקשב ה' וישמע... ע"ש.

מבו"ש דף ל"ב אע"א.... ודע כי ב' מיני חסד הם א' הוא החסד הפרטי שהוא בזרוע ימין ואח"כ הגבורה הולכת בזרוע השמאלית וכן כיוצא עד שנגמרים הה"ח להתפשט בהוד דא"א ויש חסד גדול מכולם אשר הוא נמשך מדכורא דא"א שהוא חכמה שבו והחסד שלזו החכמה יורד למטה עד הבינה שהוא הגרון והעניין כי כל שפע מזון וחיות ואכילה הנמשך לתחתונים הוא ע"י החסד דדכורא שבו מתלבש השפע ואז החסד עצמו מלביש השפע ההוא ויורד ונותן לבינה והבינה נותנת לעולמות שתחתיה ע"י התלבשות אותו החסד הנקרא יומם דכולהו וכמ"ש בפר' י"ב ענין השפע הזה וענין האכילה הזו המתלבש בחסד... והנה נמצא כי אותו החסד דמצד חכמה נכנס תוך הגרון דא"א שהוא בינה והנה נמשך זה החסד הנזכר וירד עד סיום הגרון דא"א ואחר סיום הגרון דא"א קודם שיתחיל התפשטות הזרועות דא"א שהמקום הזה הוא בין תרין כתפין דא"א ושם הוא זה החסד ושם מקומו... ונחזור לענין כי הנה נמצא עתה ב' בחי' הם א' הוא הגרון עצמו וא' הוא החסד הזה שהלביש האור היוצא מהגרון שהוא הבינה ואז ב' בחי' אלו נמשכין לאו"א ואבא שהוא דכורא יצא מסוד החסד ההוא שהוא דכורא מצד חכמה, ואימא שהיא נוקי יצתה מסוד אור הגרון עצמו שהוא בינה ולהיות כי אור הגרון הזה היה גדול מזה החסד לפי שזה החסד נמשך מן החסד זרוע ימין דחכמה דא"א אך אור הגרון הנה הוא מג"ר דבינה כמ"ש בפרק י"ב ולכן החסד גרוע ממנו ונתלבש בתוכו ואז יצא אבא מסוד החסד ונתגלה ביו"ד שבשם, ואימא יצתה מסוד הגרון נעלמת בו והיא גדולה ממנו אך אחר שהתחילו הזרועות דא"א להתפשט ונודע כי הפרקים של הזרועות דבוקים

בגוף בת"ת בשליש עליון שהוא עד החזה ואז החסד מתלבש תוך הגבורה כנודע דימינא אתכליל בשמאלא ואז נתעלם החסד ונתלבש בגבורה ואז יצאו יש"ס ותבונה אחר פשוט הזרועות מן החזה ולמטה כנודע ... ע"כ. ע"ש.

מבו"ש דף ל"ד ע"א פרק י"ב: ... והנה דע הקדמה א' כי לעולם אין שום שפע נמשך מלמעלה אם לא שיתלבש תחילה בחסד לפי **שכל השאר** מיני שפע ברדתם למטה ממקומם הם **מתעבים ומתישים כחם** אך החסד הוא **אור דששת ימי בראשית שהיא מתפשט מסוף העולם ועד סופו עד פי האמה דיסוד ולעולם אינו מתעבה ואין כחו ניתש כלל וכלל** וכל כך מאיר למטה כמו למעלה לפי שהוא חסד גמור ואין בו שמרים כדי שיתעבה ברדתו ולכן כל מיני השפע צריכים להתלבש בו לירד למטה וז"ס **יומם יצוה ה' חסדו** וכו' כנודע כי לא אמר ביום אלא יומם להורות כי החסד הוא יום הא' והוא יומא דכולהו כי כולם **צריכים לו להתלבש בו** כדי שלא יפסידו כוחם ואורם. **וכדי שתבין היטב** הקדמה זו^פ דע כי כאשר השפע נשפע אל הבינה אז השפע ההוא מתלבש תוך **החסד של החכמה** ויורדים שניהם ומתפשטים בבניה וכשהשפע **יורד אל ז"א מהבינה** אז השפע ההוא מתלבש בחסד שבבניה ומתפשטים שניהם בז"א וכן עד"ז בכל העולמות כולם ועל זה נאמר כי החסד נקרא **יומם יומא דכולהו** והבן זה... ע"כ. ע"ש.

עץ חיים א' דף ע"ז ע"ב שער ט"ו פרק ד': ... ונבאר עניין בינה ותבונה ובו יתבאר מ"ש בס"י **הבן בחכמה וחכם בבניה** והעניין כי הנה ב' אותיות ראשונות של הוי"ה הם בחי' חו"ב אבל באות יו"ד לבד שהוא חכמה שם יש בחי' בינה וזהו ענין הבן בחכמה ופי' הוא כי יו"ד במלואו י' הוא חכמה וב' אותיות ו"ד נעשית צורת ה' שהוא צורת ו"ד שבאות יו"ד והיא נקרא בינה עלאה הנ"ל. ואמנם ה' ראשונה עצמה שבשם הוי"ה זו היא תבונה ראשונה הנ"ל וכבר הודעתך בדרוש תפילין בענין כתיבת שם הוי"ה שצריך לכתוב תחלה י' בקרן זוית של ה' הזאת כזה ה' ואות י' הוא בחי' חכמה של זאת התבונה ראשונה^ז וזו החכמה נקרא יש"ס וז"ש **וחכם בבניה** והרי נתבאר כי באות י' של הוי"ה יש בחי' או"י עילאין ובאות ה' ראשונה

^פ **שעה"כ דף ל"ב ע"א: ... וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם** שאחז"ל הנה הוא בחי' **היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העולם עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד** ואח"כ גזוז הקב"ה לצדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' צדיק ושם הוא מתלבש ונגזז בתוך היסוד ההוא דז"א ושם נקרא בסוד אור זרוע לצדיק. ואומרו שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה בוי"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גזוז תוך היסוד דז"א. ע"כ. נלע"ד אולי גם כאן יומם דכולהו הוא בחינת אור יסוד דאבא שהוא חכמה. ראה בעניין פורים שגם מגיע עד היסוד ומתגלה ביסוד דנוק' **הוא אור הגנוז**. ע"כ נלע"ד צ"ע.

^ז **בהגוב"י אות א'** כתב השי"ש וז"ל והנה ראיתי בזה מקשים שהנה כאן כתב רבינו יו"ד בקרן זוית של ההי" וז"ס וחסם בבניה ואילו בשער אנ"ך פ"חן והוא פרק ט"ו משער א"י (א) כתב רבינו וז"ל שהי" ראשונה שבשם בה אבא טמיר וגנוז כי הוא יו"ד דמילוי ה"י וכו' ולהיות זכר לכן גובר עליה ר"ל שהנה אבא טמיר וגנוז בבניה כי הוא יו"ד דמילוי ה"י... נמצא שיש"ס נרמז ביו"ד של מילוי ההי" וגם בעוקץ ההי" בקרן זוית וזה פשוט ודו"ק. ע"כ ע"ש.

של הוי"ה יש בחי' יש"ס ותבונה שהם תתאין. ועתה צריך לבאר למה הבינה הראשונה נרמזת בב' אותיות ו"ד של מילוי היו"ד אשר צורתם ה' ושם קדמה ו' אל ד' והתבונה נרמזת באות ה' ראשונה של הוי"ה ושם קדמה ד' לוי' כנודע כי ה' צורתה ד' על ו' גם שינוי אחר כי ו' של מילוי יו"ד יש לה ראש שמורה היותה כלולה מיי"ס כמבואר אצלנו ואות ו' שבתוך הה' ראשונה אין לה ראש שמורה היותה בבחי' ו"ק לבד בלתי ראש אך העניין הוא כי הנה אות ו' של מילוי היו"ד היא בחי' בינה העליונה ובינה עליונה יש בה י"ס עם מוחין לכן ו' זו יש לה ראש והוא מורה על כל פרצוף הבינה עצמה אמנם אות ד' של מילוי יו"ד אינה בחי' הבינה עצמה רק בחי' ד' מוחין הנמשכין מן הבינה ומתלבשים בתחילה באחוריים של חצי ת"ת ונה"י שלה ואח"כ הם מתלבשין בראש התבונה שהוא אות ה' ראשונה של הוי"ה.

שם משמעון על עץ חיים שער ט"ו פרק ד' דף ס"ט :... שם אך לבתר ר"ל לאחר דאיתפשטו דרועי דא"א אז נתגלו בחינת או"א נ"ב פי' כי תחילה לא היה נגלה כי אם מציאות אבא לבד כי אימא היא נעלמת ואח"כ כשנתפשטו זרועות דא"א שהם בחי' ישו"ת ושם היה היש"ס נעלם והתבונה היא נגלית אז נתגלו מציאות או"א כי מבחינת היו"ד היה נגלה אבא ועתה מבחי' הה' נגלית התבונה הרי נמצא שיש במציאות בחי' אבא ואימא זה מבחינת היו"ד וזה מבחינת הה"י אבל אין לפרש שעתה מבחי' הה' לבדה נתגלו או"א שהם ישו"ת שהרי יש"ס הוא נעלם ואינו מתגלה ועיין **מבו"ש דף פ"ג ע"ב ספ"ז** (בחדש דף ל"ב ע"א) ודו"ק.

מזכיר שלום דף קכ"ג שער הזיווגים :... ד"ה חסד עליון אחר בינה וכו'. עיין אור זרוע מה שפירש וכבר מבואר דברי רז"ל במבו"ש שם.

ד"ה **אבל כאשר התחילו ב' זרועות וכו' אז נתלבש החסד בגבורה** וכו'. ר"ל לפי שנעשו מבחינת חו"ג דא"א. וחוי"ג דא"א נתלבש החסד בגבורה. והמשך דברי רז"ל כאשר התחילו הזרועות וכו', כלומר שהם חו"ג דא"א, אז נתלבש, אבל אין הטעם לפי שנחלקו ודו"ק...

ד"ה : **אך לבתר ר"ל לאחר שנתפשטו זרועות דא"א אז נגלה בחינת או"א** וכו' עיין מבו"ש שם שר"ל היו"ד אבא והה"א אימא [נ"א מ"ק...כי עתה יש ב' אותיות י"ה שהם או"א וכו'. ובתחילה באות יו"ד לא היתה נכרת בחינת אימא. ואח"כ אשתכחו שניהם, אבא חד ואימא חד, עכ"ל. דאין לומר דמש"כ נתגלו בחינת או"א ר"ל בחינת ישו"ת, שהרי לפי דרשת רז"ל יש"ס הוא טמיר.]

אור זרוע על ע"ח שער הולדת או"א פ"ה, עמ' ק"ח : מ"ש חסד עליון אחר הבינה, כאן הדברים סתומים מאוד ויובנו עמ"ש **פריע"ח בדרוש יוה"כ [דף קמ"ג רע"ד]** בעניין אכילה ושתיה [של ערב] יוה"כ. וכ"כ [במבו"ש] **בש"ד ח"ב פ"ז, [דף ל"ב ע"א]** כי חסד זה נמשך **מחכמה** עילאה דא"א בסוד טיפת חסד נמשך **לגרן** בינה דא"א שהיא הנוק', **ובינה זו** נותנת השפע לכל העולמות ע"י התלבשות החסד בה, וירד חסד זה דרך הגרון עד סיום הגרון מקום תרין כתפין

דא"א ושם מקום חסד, ונמשך שפע זה לאו"א תרין דרועין, ואבא זכר נעשה **מחסד שנתן חכמה**, ואימא נעשית נוקבא **מבינה שהוא הגרון עצמו**, והגרון יותר חשוב מחסד זה. כי החסד נמשך **מחסד דחכמה מהקצוות**, והגרון כולל בו ג"כ ג"ר שלו. ולכן מתלבש אור הגרון בתוך החסד והחסד נעשה לבוש אליו, נמצא **אימא גנוזה באבא**, ולכן ו"ד נעלם בו, אך אחר התפשטות הזרועות ימין נכלל בשמאל^א אז חסד מתלבש בגבורה **ואבא טמיר גו אימא**. ולכן ה' תבונה נגלית וי' נעלמת בסוד עוקץ רומז **ליש"ס** דרך רמז לבד, ובאמת שהוא בנמנע להבין הבנה זו מתוך מה שכתב כאן בקיצור מופלג. ע"כ ע"ש.

נה"ש דף ט' ע"ג: ... וכדי שיתפשט שפע אור הא"ס כנז' צריך לכוין בכל המשכת מוחין להמשיך בתוכם העשר הויות המנוקדות שהיה הנרנח"י דאותם המוחין והם חיותם וקיומם והם עיקר הבירור והתיקון כנז' בשער המוחין ובכל המקומות **וכמ"ש כי נקודות בחכמה** שהוא האצ"י והוא המחשבה העליונה כנז"ל דבמחשבה אתבריר כולא והוא קיום והעמדת הכלים והאורות דרפ"ח שעלו מבי"ע לאצילות שהוא המחשבה הנז'. ואח"ך יכוין להמשיך הצלם דמוחין עם י' הויות המנוקדות שבו לתוך י' כלים דגופא דזו"ן המבוארים בשער השמות ולכוין בשמות הכלים הנז' שם ולהלביש בהם את פרקי הצלם עם ההויות המנוקדות כסדר הנז' שם וזהו תכלית בירורם ותיקונם **ומבלעדי ההויות המנוקדות שהם הנרנח"י שלהם אין להם קיום והעמדה באצילות כי הם גוף בלא נשמה** כמו שהיו מתחילה [קלט] וגם שם מ"ה החדש שהוא עיקר התיקון עם שהוא כלול מטנת"א נק' בכללות נקודות בערך שם ב"ן וכנז' בפ"ה משער טנת"א ובפ"ד משער חיצוניות ופנימיות ובכמה מקומות ודי בזה לבקי ומבין בדברי הרב ז"ל. באופן כי העשר הויות המנוקדות הם עיקר המשכת המוחין וע"כ יוכל להמשיך בתוכם המוחין דכתר שהם הטעמים ובתוכם אור הא"ס **וכנודע דכל עוד שאין אור החכמה מתפשט למטה במוחין אי אפשר לאור הכתר להתפשט כי כולם בחכמה עשית** וכנזכר בכמה מקומות ובשער סדר האצ"י ע"ש:

עץ חיים שער אנ"ך פרק ח': ... ודע כי או"א עלאין נעשו אבא מן הנקבה חצי בינה עליון דמ"ה ואמא מן הזכר חכמה כולה דב"ן אך נקרא חכמה זו דב"ן אמא להיותה בחי' ב"ן ובינה דמ"ה נקרא חכמה להיותה דמ"ה והבן זה. נמצא א"כ כי כפי האמת שניהן נקרא חכמה לבד והם בחי' י' ראשונה שבשם ולפי שאמר גדולה לאין קץ מאבא מג' בחי' א' הוא כי זה חצי בינה דמ"ה וזה חכמה שלימה דב"ן הב' כי זה חכמה וזה בינה הג' כי זה מ"ה וזה ב"ן שגדלה מעלתו ממ"ה להיותו בחי' ס"ג כנודע כי המלכים שמתו הם כולם ס"ג ולכן נמצא כי אמא יצאת עתה טמירה ומלובשת תוך אבא ולכל אלו הסיבות הנ"ל נקרא שניהן אבא או חכמה לבד כי היא לא נגלית כלל לכן שניהן הם י' שבשם כי ו"ד גי' י' צורתה ד"ו הרי כי **אמא היא נעלמת תוך**

^א כאן מהחזה ולמטה התחלת ישויות אז יש"ס גניז, י' שבקרן זוית ימין של הה' ראשונה.

הי' ואינה נזכרת רק י' פשוטה שהוא אבא וז"ס עטרת בעלה אמנם יש"ס (ותבונה נעשין) מחצי תחתון דבינה דמ"ה ותבונה מבינה שלימה דב"ן ואז הם שניהן בבחי' בינה דמ"ה וב"ן לכן נקרא שניהן בינה לבד והיא ה' ראשונה שבשם ואז אבא טמיר וגניז כי גם הוא י' דמילוי ה"י כי הרי עתה אין לה גדולה עליו שעתה שניהן מבחי' בינה ולהיותו מבחי' זכר לכן גובר עליה משא"כ באו"א שאז יש לאמא יתרון גדול מאד על אבא כנ"ל הרי נמצא כי כפי האמת אבא הוא כללות או"א עלאין יו"ד שבשם ואמא היא כללות יש"ס ותבונה ה' ראשונה שבשם אך לפרקים אנו קוראין אבא לאבא ויש"ס להיותן שניהן בינה דמ"ה ואמא בינה ותבונה להיותן שניהן בחי' ב"ן לבד שהיא נקבה ובזה תבין מ"ש במ"א על ולא אבא בעיר כו' כי (יש) זווג יש"ס ותבונה (נ"ב) נ"ל שצ"ל הוא אינו תדיר דפסיק זווגייהו וז"ש ולא אבא בעיר) הוא זווג דלא פסיק כנודע ונקרא זווג בינה ובינה כנ"ל אך ולא אבא בעיר הוא חכמה עם בינה שהוא או"א עלאין דפסיק זווגייהו. ונודע בדרוש אחר כי אמא נפקא מבין דרועין דאבא והוא סוד ישסו"ת הנקרא אמא נפקא מתחות ב' דרועין דאו"א עלאין הנקרא שניהן אבא לבד :

שער מאמרי רשב"י פירוש האדרא זוטא קדישא ... ונמצא כי הם שבעה תיקוני גלגלתא והם י"ג תיקונים והכל אחד. והנה כיון שכל אלו הם תיקוני גלגלתא דאריך אשר בה (ע"ב) נעלם ומתלבש החסד דעת"י צריך שיתפשט אורו בכלם ואז מתפשטין שבעה אורות מן החסד הזה דעתיק יומין בשבעה תיקוני גלגלתא דא"א ויובן זה בסוד מה שביארנו בפ' תרומה דקל"ט ע"א כי החסד נקרא יומם יומא דכולהו לפי שכולל כל השבעה ימים וזהו הביאור ממה שכתבנו לעיל כי שבעה תחתונ' דעתיק מתלבשות בשבעה דגלגלתא דא"א. והכונה היא על (ד"ש דף נ' ע"א) שבעה אורות של החסד דעתיק יומין הכולל שבעה ימים שנתפשטו בהם וזכור אל תשכח זה ואל תטעה במה שכתבנו לעיל. (לעיל כתב שהם ז' ספירות דעת' וזה אינו אלא ז' ספירות דחסד דעתיק כמו שכתב כאן. ע"ש היטב שלא טענה).

שער מאמרי רשב"י - פירוש על זוהר שיר השירים ... והנה אור החסד נחלק לחמש אורות הנזכרים בפ' יהי אור וחמש בהיפוך הוא חש"ם ועוד חש"ם ח' ש"ם ר"ל כי כל השמנה מלכים נכללו במלך זה כדוגמת חסד שבקדושה שנקרא יומם יומא דכולהו כי הוא הולך עם כולם ועוד חשם ירמוז לחושים שבכולם חוש הטעם חכמה ח"ך מ"ה. חוש השמע הוא מלכו'. חוש המישוש חג"ת נה"י דאינון תרין דרועין ותרין שוקין גוף וברית. חוש הריח בינה. בסוד וירח ה' את ריח הניחח. חוש הראות בסוד כתר עליון דאיהו עינא פקחא וכולם מצד מלכות שבחסד מארץ התמני וחש"ם בא"ת ב"ש סב"י. (נלע"ד גימ' ע"ב חסד).

פרי עץ חיים שער מנחה ומעריב פרק ד' דף ע"ה ע"ב ... מע"ח יאמר שיר המעלות הנה ברכו את יי' יברכך וכו'. יכוין כשהצדיק אומר ברוך, מעלה הניצוצין שנפלו בעמקי הקליפות, מ"ן לרחל, וגורמין ששופע עליה צדיק עליון, וא"כ היה לרחל ב' צדיקים יוסף הצדיק עליון ובנימין הצדיק תחתון, וז"ש הנה ברכו את ה' כל עבדי

ה', ואז בהיות הנשמה של הצדיק שעלה מ"ן ביסוד שלה, היא מתברכת במ"ד הנשפעים אל רחל על ידו. וזה יברכה ה' מציון שהוא יסוד עליון. מע"ח יאמר יצוה ה' חסדו. הכוונה כי יש ב' מיני חסד, א' עליון אחר הבינה ומתפשט והולך בכל הספירות, והב' נשאר במקומו. אמנם תיכף אחר הגרון של א"א, קודם שיראה התפשטות חלוקי הזרועות שמקום זה הוא ראש כתפין, שהוא מקום חסד עליון הנקרא יומא דכולהו יומין. וכבר ידעת כי חסד לעולם מצד זכר, ואז אור היורד מגרון נמשך ונתלבש בחסד זה, ואז יוצא הבינה מכח הגרון, כי גרון הוא בינה דא"א, וחכמה יוצא מצד החסד ההוא. והנה זה החסד שבחכמה מתפשט אחר כך בכל הנשמה, ומחכמה נכנס בבינה ומתפשט בכל הבינה, ואחר כך נכנס תוך ז"א ומתפשט בכל גופו, וממנו נתפשט בכל מלכות בשעת הזווג, ועל זה החסד נאמר יומם יצוה ה' חסדו הוא דכולהו יומא, דאזיל עם כולהו יומין.

ספר פרי עץ חיים דף קמ"ג רע"ד שער יום הכפורים פרק ג והעניין, כי הלא החסד שבחכמה, הוא מתפשט בכל הבינה, ואח"כ חסד דבינה מתפשט בז"א, ועל ידו מתפשט השפע בכולהו. ואח"כ השפע של ז"א מתפשט במלכות כנ"ל, וזה החסד הוא שעליו נאמר, יומם יצוה י"י חסדו, יומא דכולהו יומא, דאזיל עם כולהו יומין, והבן זה....

ונחזור לענין, כי החסד שבחכמה, הוא שם ע"ב דיודי"ן, ומתלבש בו השם של אהי"ה דבינה, שהוא אהי"ה דמלוי יודי"ן הבי' של אות ה', הנמשך מן אהי"ה הא', ושניהן יורדין למטה. וכבר ידעת, כי אהי"ה זה הוא בראש הבינה, ושם ע"ב דמלוי יודי"ן של חסד החכמה, הוא בוי"ק שלו, ולכן כיון דאוי"א נפקין כחדא ולא מתפרשין והם שוין יחד, אי"כ גדול כח שם אהי"ה זה הנמשך מראש הבינה, יותר משם ע"ב הנ"ל כי הוא מן ו"ק ולא מן הראש, ואע"פ שהוא מן החכמה, ולכן אל תתמה אם מתלבש שם אהי"ה הנ"ל בשם ע"ב הזה :

ספר מחברת הקודש שער ערב יום הכפורים אמנם דע כי כבר ביארנו לך שאין לך שום שפע יורד אלא בהמשך החסד והטעם כי כל מיני שפע הם משתנים ברדתם למטה משא"כ בבחינת החסד שהוא אור קדמא שהיא מאיר מסוף העולם עד סופו ואינו מתעבה ומתיש כי כ"כ אורו גדול למטה כמו למעלה לכן כל מיני שפע צריכין להתלבש בו לירד למטה וז"ס יומם יצוה ה' חסדו והענין כי הלא החסד שבחכמה הוא מתפשט בבינה כולה ואח"כ חסד דבינה מתפשט בז"א וע"י מתפשט השפע בכולו ואח"כ חסד ז"א מתפשט במלכות וזה החסד הוא שעליו נאמר יומם יצוה ה' חסדו יומא דכולהו יומא דאזיל עם כולהו יומין והבן זה.

ספר אוצרות חיים שער אבי"ע ודע כי אי אפשר להתלבש אור הא"ס בשום א' מן הי' ספירות אם לא ע"י שתתלבש תחלה אור החכמה בהם וז"ס [תהלים ק"ד כ"ד] כולם בחכמה עשית, וכן עד"ז אין שום א' מן הו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בהם תחלה אור החסד, וז"ס [שם מ"ב ט'] יומם יצוה ה' חסדו

שביארנו (נ"א - שביאר) בזוהר [בלק קצ"א ב'] כי החסד נקרא יומם שר"ל יומא דכולהו יומי שכולל לכל ה' ימים והבן זה.

ספר הוראת שעה ענין ברכת שים שלום ואמנם אותה בחינת חסד שבחסד הוא שורש לכל ה' בחינות דחסד המתפשט ב' ספירות כו' ואמנם חסד שבחסד הראשון הוא לבדו נקרא **יומם בסוד יומם יצוה ה' חסדו יומא דכולהו יע"ש**. כי הוא שורש לכולם והם ענפים ממנו לכן שאר החסדים נקראים יום ולא יומם. ובשלהי שער הנסירה {ד'} כתב רבינו ז"ל, **וטעם הדבר כי הנה נודע כי החסד נקרא יומם כי כלולים בו כל ה' וז"ל והנה התלבשות חסד דעתיק הוא בגולגלתא דא"א כנודע ואותו ה' כללות אורות שבחסד ההוא נתלבשו שם ב' דגולגלתא דא"א כנודע גם היסוד דעתיק נקרא כל ויש בו כללות כל ה' ושמור כללים אלו והנה אלו ה' שביסוד נמשכים מן ה' שבחסד בסוד חסד דשרי"א בפומא דאימא ואלו ה' אורות דיסוד דעתיק הם מתלבשים ב' דגולגלתא דז"א יע"ש :**

ספר הוראת שעה ענין ברכת שים שלום הנה מכל אלה דברי רבינו ז"ל מתבאר **שהחסד הנקרא יומם הוא החסד שבקצה הראשון שבו"ק** שהוא קצה החסד זרוע ימין ממש, שכן אין עתיק מתלבש בא"א אלא ו"ק בלבד דוקא כמ"ש רבינו ז"ל בכוליה שער א"א, **וקאמר שהוא החסד דעתיק המתלבש בכתר דא"א הוא הוא הנקרא יומם ואתכללות ה' אורות שבו אפיקו ז' תקוני גולגלתא דא"א**. ואין נראה כן ממ"ש רבינו ז"ל בשלהי שער השמות {ה'} ז"ל, וכעד"ז אין שום אחד מן הו"ק יכול להתלבש בו אור האסב"ה אם לא שיתלבש בהם בתחילה אור החסד וז"ס **יומם יצוה ה' חסדו** שביארו בזוהר כי החסד נקרא יומם, שרוצה לומר יומא דכולהו שכולל כל הו"ק יע"ש. ומדאמר שכל הו"ק מקבלין מן החסד הנקרא יומם מבואר שזאת החסד הנקרא יומם הוא באפי נפשיה מלבד הו"ק. וכן בדרוש שלישי דיוה"כ {ו} כתב רבינו ז"ל, **וכן עד"ז אין שום אחד מהו"ק חג"ת נה"י יכול לשיתלבש בו אור האסב"ה אם לא שיתלבש בהם בתחילה אור החסד וז"ס יומם יצוה ה' חסדו כי החסד נקרא יומם יומא דכליל לכולהו שיתא יומין שהם הו"ק כו', ונמצא כי החסד שבאבא הוא מתלבש ומתפשט בכל י"ס דאימא ועל ידו מתפשט השפע בכולה, והחסד דאימא מתפשט בכל י"ס דז"א ובאמצעיתו מתפשט השפע בכולו, והחסד דז"א מתפשט בכל י"ס דנוק' יע"ש**. מתבאר שהחסד הנקרא יומם הוא החסד של הפרצוף עליון ממנו ואינו הראשון שבו"ק שבפרצוף ההוא עצמו. ובא לו לשון של זהורית השלישי הוא מ"ש רבינו ז"ל בדרוש החו"ג אות ז' ז"ל, בענין החסד הנקרא יומם פשוט דאזיל ומתפשט עם כולו יומין שהם ו"ק בבחי' ז"א כו' :

ספר שמן ששון על שער הכוונות דרושי חג הסוכות דרוש ה אות ו' שם כי גם ענין ההלל הוא נעשה עם נטילת לולב להמשיך החסדים הפנימיים ע"כ צ"ל אם כבר קיים מצותו בברכת נטילת לולב למה זה תקנו לנענע עוד בהלל אך דע דאין בחינותיהם שוים דנענוע הברכה הוא

להמשיך המו' של החסדי' מז"ק חיצוניות של הדעת ובהלל הוא בפנימיו' הדעת חסד יומא דכולהו וכבר כתבתי בזה בקונטריסי פתח עינים בכונת הלולב יע"ש עוד שינוים ודוק בדרוש זה ותשכח איך יצא לו להרב ש"ש זלה"ה שנענוע ההלל הוא המשכת המו' מחסד יומא דכולהו מבי' שבגרון שכן כתב לק' ולכן ביארנו לעיל שצריך לנענע ד' נענועים בקריאת ההלל ומה שתכוין אז הוא כי הנה נת' כי בכל יום נכנס חסד א' דאו"פ והנה החסד הראשון שבכולם נכנס ביום א' ונק' יומא דכולהו כי הוא הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום וכו' ובנענועי הברכה לא פירש לכיון כן רק להמשיך החסדים מז"ק של הדעת כנז"ל ושורש ענין חסד יומא דכולהו כתבתי בארוכה לעיל בדרוש עומר דרוש ד' אות ה' יע"ש ומשם תבין לאיזה צורך הוא נמשך :

שמן ששון על שער הכוונות דרושי חג הסוכות דרוש ה' : ... [ח] שם ונקרא יומם יומא דכולהו וכו' ע"ח שמ"ד ספ"ז ועיין ענין שורש יומא דכולהו מ"ש לעיל בדרוש ד' דעומר באות ה' לעיל אות ו' (הבאנו אותו לעיל על שעה"כ) :

פירוש הרמ"ז על זוהר שמות עמוד 551 : ... תא חזי ברזא דשמא קדישא וכו', מזל"ן : שלפרש מאמר זה צריך להקדים כמה הקדמות. האחת דאיתא בכמה מקומות בדברי האר"י זלה"ה (ג) שעל כל עולם מדי' עולמות אבי"ע יש סוד עתיק, דהיינו מז' תחתונות מלכות עולם העליון המתלבשות בראש התחתון³², ובזה מתקשר ומתייחד עולם של מטה בשל מעלה. והנה עתיק דאצילות הוא סוד יד) ז' תחתונות דמלכות דא"ק שעיקר הארתם הם בכח"ב דאריך, ועיין מה שכתבתי בפרשת פנחס דף רמ"ז א'. הקדמה שניה מאי דאיתא באדם ישר דף ק"ו ב' טו) בענין או"א היוצאים מבינת א"א וז"ל, פירשנו בפסוק (תהלים מב, ט) **יומם יצוה ה' חסדו, כי יש שני מיני חסד, האחד הוא חסד עליון אחר הבינה שמקום זה הוא ברישי כתפין דא"א קודם התפשטות והתחלקות שתי הזרועות, ושם הוא מקום החסד עליון הנקרא טז) יומא דכליל כל יומי, וכבר ידעת כי לעולם החסד מצד הזכר, והנה האור הנמשך מגרון העליון דא"א ירד ונתלבש בחסד הזה וכשיצא בחוץ אז אבא נעשה בבחינת החסד ההוא, ע"כ לעניינינו. ההקדמה השלישית מ"ש בדרוש או"א יז) וגם בספר הכוונות בכוונת יוה"כ יח) וז"ל, כל מיני שפע הם משתנים ברדתם למטה מה שאין כן בבחינת החסד שהוא אור קדמאה שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ואינו מתעבה ומתיש כחו, וכל כך אורו גדול למטה כמו למעלה (יט) פי' שכוחו למעלה במקומו כך הוא למטה ביסוד בסוד חסד המתגלה בפום אמה], ולכן כל מיני שפע צריכים להתלבש בו ולירד למטה, וז"ס יומם יצוה ה' חסדו, והענין שהחסד שבחכמה הוא מתפשט בכל הבינה [וע"י מתפשט השפע בבינה כולה], ואחר כך חסד שבבינה מתפשט בזעיר ועל ידו מתפשט השפע בכולהו, ואחר כך החסד דז"א כ) מתפשט במלכות כנ"ל, וזה החסד שעליו נאמר יומם יצוה ה' חסדו, יומא דכולהו יומין יומא**

³² ראה ע"ח א' דף י"ז ע"א. ואצילות לבוש לז"ת דמלכות שבו וכל בריאה לבוש לז"ת דמלי' דאצילות וכל היצירה לבוש לז"ת דבריאה וכל עשיה לבוש לז"ת דמלי' דיצירה ... ע"כ ע"ש.

דאזיל עם כולהו יומין, ע"כ. ומינה נשמע שהוא הדין בההוא חסד עליון הנ"ל שהוא המתפשט באבא הנעשה ממנו כנזכר :

יג) בע"ח ש"א ענף ה'. יד) בע"ח ש"ג פ"א. טו) בקהילת יעקב עמ' קל"ז : בע"ח שעי' ט"ו פ"ה. טז) זוהר בלק קצ"א, ב'. יז) במבוא שערים ש"ד ח"ב פ"ב. יח) בפע"ח פ"ג בשה"כ דרוש ג'. יט) המוסגר לא מופיע בפע"ח. כ) בפע"ח, השפע דז"א :

ספירת העומר

בעניין המוחין

הנה המוחין של פסח מסתלקים אחר יום א' של פסח^א, ובכל לילה נמשכים מוחין בספירת העומר, **האם הם אותם המוחין** שנסתלקו וחוזרים, ואם כן למה צריך לברך בברכת ספירת העומר **רפ"ח** להמשכת המוחין. או **אולי** שהם מוחין אחרים? שאלה זו צריך לעיין בה ולדייק על פי רבי שאול.

שעה"כ דף פ"ד ע"א: דרוש ח'... כי גדלות הזה דז"א היה לפי שעה בליל ראשון של פסח כדי שיוכלו ישראל ליגאל ואחר יום ראשון של פסח **מסתלקים כל המוחין הנזכרים וחוזר לקדמותו לבחינת ג' כלילן בג'** וזהו טעם שאין אומרים הלל גמור **אלא** ביום ראשון של פסח בלבד. ואחר כך מליל שני ואילך **אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים שנכנסו בליל פסח** ונסתלקו **ועתה חוזרים לכנס** כפי סדר המדרגות כל מדרגה ביום שלה על ידי מצוות ספירת העומר ב-נ' יום שבין פסח לעצרת^ב... ע"כ. ע"ש.

מכאן משמע שהם **אותם המוחין שחוזרים**, לפי מה שאמר "מליל שני ואילך **אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים שנכנסו בליל פסח** ונסתלקו **ועתה חוזרים לכנס** כפי סדר המדרגות". **הרי בפירוש** אומר פעמים, שהם **חוזרים**.

^א **בעניין המוחין שמסתלקים בליל שני של פסח** בזה יש הבנות שונות:

א' האם מה שבא בליל פסח היה בהם ברור ונתקנו לגמרי המוחין ואז לכאורה אין **מצב כזה שהמוחין חוזרים** עוד פעם וזה מפורש בדברי **המהרש"ו וכן ברש"ש וכך גם התו"ח** ועוד הנה גם בישיבתנו סברנו שאינם אותם המוחין אחר שבאו בליל פסח והם מוחין אחרים ולכן צריך בספירת העומר **לברך רפ"ח מחדש** שהם **מוחין אחרים**.

ב' ויש הבנה **פשוט שהמוחין חוזרים** כמו שכותב הרב מוהרר"ו בכמה מקומות ועל ידי ספירת העומר אנחנו מחזירים אותם, ונבין בע"ה שלא חל עליהם הכלל שמוחין לא חוזרים אף פעם שהמוחין של פסח מיוחדים מאוד. וכך סובר הרב שמן ששון,

ג' בשנת תשע"ט נמצא בדברי רבי שאול בפאת השד"ה ועוד, שהמוחין הם **אותם המוחין שחוזרים**, **אלא שצריך בכל זאת לברך את הרפ"ח שוב מפני שלא באו על ידינו** ועוד גם שהחיצונים חזרו ונאחזו בהם שוב, ומכאן יצא שחזרנו מהשיטה שאינם אותם מוחין אלא הם אותם המוחין, ומה ששונה עכשיו בין שיטתנו לבין השמן ששון הוא **שאנחנו מבררים רפ"ח שוב** והם אותם המוחין שחוזרים, ולפי השי"ש לא מבררים רפ"ח של המוחין החוזרים.

כאן השארתי את מה שסיכמתי בעניין **הלימוד הקודם** שהביא אותנו לכוון **שאינם אותם המוחין** והוספתי לכל קטע למה חשבנו כך ומה מיוחד **בהבנה החדשה**, וסימנתי כזה (תשע"ט) הדבר מעורב וצריך לשים לב היטב והעיקר בסוף הביאור **המסקנה**.

^ב ראה **בלשם שבו ואחלמה שער הכללים א' דף נ"ח ע"א- נ"ט ע"ד** בעניין יניקה מדדי בהמה בחינה להטעים לנו קצת מהאורות מדמה לתינוק שבהיותו במעי אימו לומד כל התורה כולה וזה **במתנה** ויצא משכחים אותה כבולעו כך פולטו ואז על ידי עבודה שלו חוזר ללמוד ולקנות בקניין חזק והיא תורתו

שעה"כ דף נ"ט ע"א.... ענין הק"ש והתפילה שמתפללין בכל יום תמיד ג' פעמים ערב ובקר וצהרים בחול ובשבת ויו"ט **דע לך כי יש הפרש ושינוי גדול בין התפילות של חול אל תפלת השבת ור"ח ואל תפילת היו"ט ואל חול המועד**. ולא עוד אלא אפילו בימים טובים עצמם אין תפילת חג הפסח דומה לתפלת החג השבועות או לתפילת החג הסוכות וכיוצא בזה... **ולא ראי זה כראי זה ואין לך שום תפלה מיום שנברא העולם עד סוף העולם** שתדמה לחברתה כלל ועיקר **והענין בקיצור** הוא לפי שתכלית מצות התפלה היא **לברר הבירורין של השבעת מלכי אדום** שמתו ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים ברורי נצוצות חדשות **שלא נתבררו מעולם** עד העת ההיא ובכל תפלה ותפלה מתבררים ניצוצות **שעדיין לא עלו בשום זמן**... ע"ש.

הרי קטע זה סותר לכאורה הקטע הקודם מה שכתב בדרוש העומר במוחין של פסח שיש מוחין שחוזרים, **וכאן מבאר שאין חזרה של בירורים פעם שנית ולכן אין שום תפילה דומה לחברתה** ובכל תפילה הם תיקונים **אחרים חדשים** שלא היו ולפי זה יש להבין שאחר תיקון רפ"ח והבאת מוחין **שיסתלקו ויחזרו שוב**. ולא שייך בירור **אותו רפ"ח שוב**.
(תשע"ט) אלא **שצריכים להבין** לפי מה שנבאר בהמשך שיש **דין מיוחד למוחין** שבאו בפסח שבאו **על ידי נס** ונסתלקו **וחזרו החיצונים** להתאחו בהם, לכן צריכים בירור מחדש, **ואין סתירה בזה בשעה"כ**.

שעה"כ דף פ"ד אע"ד באמצע:.... והנה נודע כי ג' **זמנים** הם **זמן עיבור א'** ואז ז"א הוא בבחינת ג' **כלילן בג'**, **זמן היניקה**, **זמן עיבור ב'** של המוחין, והנה בגלות מצרים חזר ז"א לזמן **עיבור א'** והיה בבחינת ג' **כלילן בג'**, לפי שלא היו החסדים מתפשטים בגופו ולכן הוחזר ליכנס **בסוד העיבור**. ובגאולה מצרים **נולד ז"א** ויצא לחוץ למעי אימא עילאה **ואז היה זמן היניקה** ונודע כי אז הוא **זמן הבלעת הדם** בגופו של תינוק כנודע... ע"כ. ע"ש.

הרי שיש ג' זמנים ויש בכל זמן **מוחין אחרים**, אך צריך להבין שלפי שעה"כ בגלות היו בעיבור, ובגאולה **בליל פסח היו כל הבחינות האלו** אמנם כאן הרב אומר שהוא **זמן יניקה** אך קבל מוחין **שלמים**, וכאן יש הבנה אולי ג' זמנים עיבור נה"י לפני הגאולה, בגאולה יניקה, ובשבועות מוחין, כך הייתה הבנה שלנו וכמו שנביא התו"ח בהמשך.

(תשע"ט) הבנת הקטע כאן שג' הזמנים הם שבגלות היו בעיבור, ובגאולה באו כל המוחין עד יחוד זו"ן הגדולים, והסתלקו המוחין וחוזרים כולם בשבועות ועוד שם תוספת. **אלא** שהיה **בפסח בדרך נס בלבד** וגם שלא נתקנו **על ידינו** בשלמות לפי הסדר הרגיל, ואחר שנסתלקו **חזרו להתאחו בהם הקלי'** ולכן צריכים **לחזור ולתקן לאט לאט** עד שבועות צ"ה.

^{צ"ה} ראה **עלי נהר עמ' פ"ב** – פ"ג וכן **שערי רחמים א' שא' קפ"ז**, משמע משם שכל עבודתינו עד התפילה מיום ליל שני לעומר הוא בחינת אחי' של חכמה דכתר בלבד **כמו עד באהבה** ולכן מתחילים ביום שבועות לכוון מבאהבה, **ובליל פסח** על ידי התפילה **בפנימיות** ועל ידי הסדר **בחיצוניות** בנינו כל הבניין

תורת חכם דף ל"ט ע"ב.... וכפי סברת מורי הרב ז"ל **שלא יש** סילוק מוחין לעולם, אי"כ לא נסתלקו מזו"א המוחין דגדלות ראשון ושני **דפסח**, אלא שכתב בספר הכוונות ישן (**פרי עץ חיים דף קכ"ב ע"ד**) שאותם **המוחין** (דפסח) היו בפרצופי הנה"י דז"א, ושל **העומר בחג"ת**, ושל **חג השבועות בחב"ד**, אם כן נה"י וחג"ת נק' מוחין **דעיבור ויניקה**... ע"כ ע"ש.

הרי מפורש לפי **התו"ח** גרס לנו להבין שהם ג' בחינות מוחין נה"י בפסח, וחג"ת בספירת העומר, וחב"ד בשבועות. וכך נהגנו שנים רבות, וביררנו רפ"ח בספירת העומר, וכן בשבועות. (תשע"ט) ולפי מה שמבינים כהיום איך הפרש בעניין בירור הרפ"ח שגם היום מבררים הרפ"ח אך הוא של אותם המוחין שהיו בפסח וחוזרים וזה על פי שיטת השד"ה שזכינו להבין שהמוחין דפסח אמנם באו ולפי פשט **דברי הרב מוהרצ"ו והרש"ש** וכמו שמביא **התו"ח לא יש בירור פעמים**, בזה שונים המוחין של פסח ומיוחדים בזה מפני **שלא באו על ידינו** אלא בדרך נס ועוד **שחזרו החיצוניים לשלוט** בהם וצריכים בירור שני וזה **מיוחד רק במוחין האלה בלבד**.

פרי ע"ח דף פ"ה ע"ד.... וכבר ידעת כי ג' **זמנים** הם : א) **עיבור** ראשון ג' כליל בג', ב) **זמן היניקה**, ג) **עיבור ב'** של **מוחין**. והנה **בגלות** מצרים היה **בסוד ג' כליל בג'** והעניין כי אחר שפגמו **בדעת** שחזרו החסדים לשורשם ולא היו מתפשטין הוצרך הז"א להכנס כולו **למעלה בבטן** אמא עלאה, ועתה **בגאולת מצרים** יוצא לחוץ כי זה סוד **יציאת מצרים**, יציאת ז"א מבטן אימא, ונקרא **זמן היניקה**... ע"כ ע"ש.

הרי מבאר ג' זמנים **עיבור ויניקה ומוחין**. נראה שאין מכאן ראייה שה-ג' זמנים הם כנגד פסח, ספירת העומר, ושבועות. אולי גם כאן מתאים **לתו"ח**.

(תשע"ט) גם קטע זה ניתן להבנה **בטעות שאינם אותם המוחין** אך כמו שאמרנו לעיל צריך להבין **המיוחדות** שבמוחין של פסח.

עולת תמיד דף ה' ע"ב.... ומה שאמרנו למעלה כי בכל תפילה ותפילה מסתלקין המוחין מזו"ן וחוזרים ומתמעטים, **אל תטעה בזה ואל תחשוב** כי אותם המוחין עצמם אשר נסתלקו הם **עצמם החוזרין** אח"כ בבחינת מוחין בתפילה האחרת וכעד"ז תמיד בכל תפילה, **אמנם אין העניין כן**, אמנם בכל תפילה ותפילה **מתחדשים מוחין חדשים גמורים לגמרי**, ואין לך כל תפילה ותפילה שלא יתחדש אז אורות חדשים לא ראי זה כראי זה... ע"כ ע"ש.

גם מכאן ברור שאין מוחין שתוקנו **פעם אחת חוזרים** להתקן פעם נוספת ומזהיר אותנו **שלא נטעה**, הנה עוד דרוש עולת תמיד שאין חזרת מוחין.

(תשע"ט) הדרוש הזה **אינו מדבר** בעניין פסח שכן בפסח כתב בפירוש **שחוזרים** והוא מפני שבאו **בדרך נס** ולא נתקנו **על ידינו** ואינו נקרא תיקון וכמו שמבאר **הרש"ש** שחזרו החיצונים ונאחזו בהם.

נבאר כאן שיטת השמן ששון שהיא לפי פשט **שעה"כ** בדרוש העומר שהמוחין **חוזרים** ואין כלל צורך לברר רפ"ח שלהם שכבר תוקנו **ורק חוזרים על ידינו** בסגולת מצוות ספירת העומר ולא צריך בירור רפ"ח להם.

פתח עיניים דף פ"ה ע"ג ... מביא **שעה"כ דף פ"ד ע"א**: וז"ל... ואחר יום ראשון של פסח מסתלקים כל המוחין... ואחר כך מליל שני ואילך **אנו חוזרים להמשיך המוחין הנזכרים** שנכנסו בליל פסח ונסתלקו **ועתה חוזרים לכנס** כפי סדר המדרגות **ע"כ**. ובודאי כשחוזרים **אין צריך לכוון בהם עוד לברר בירורי רפ"ח** לצורך המוחין הנמשכים בכל לילה מ-**מ"ט ימי העומר** שהרי אינו חסר לזו"ן **רק חזרת המוחין** ולא עוד... ע"ש באורך

ראה שם שמביא כמה **קושיות לשיטתו** על מה שמבואר בסידור כוונת ספירת העומר, ומתרץ אותם בדוחק, ובהמשך נשאר **בצ"ע** וכן הרב בעצמו אומר בהמשך בפירוש. פסח, **עיבור**. עומר, **יניקה**. שבועות, **מוחין**. וכן מביא את **התו"ח** הרי שראה את הכל, אך נשאר בדעתו שהם **אותם המוחין שחוזרים** ואין להעלות רפ"ח... ע"ש.

ואם כן לפי **שיטת השמן ששון** הרפ"ח שמבררים בברכת העומר הוא הרפ"ח של **מצוות ספירת העומר** של הברכה, **ומכוח זה ממשיכים ומחזירים** את המוחין שנסתלקו. וקשה לו גם כן איך ה-צ' של המוחין הנמשך הוא של **המוחין החוזרים** ואם כן גם ה-ל"מ וגם הרפ"ח הרי קשה אך נשאר בקושיות לשיטתו. ע"ש.

(תשע"ט) לעינינו גם בהמשך נבין שכן גם **רבי שאול** סובר **שחוזרים המוחין ורק מוסיף** שלפי הרש"ש **יש לברר את הרפ"ח מחדש** שכן באו בדרך נס וחזרו הקלי' להתאחז בהם ואע"פ שאין דבר כזה בדרך כלל שהמוחין חוזרים **כאן זה מיוחד**.

אור הלבנה כוונות הספירה דף ז' ע"ב: מלך העולם... בעליית המ"ן כתב "עם בירורי כלים ואורות דרפ"ח דג' פרצופי כחב"ד הכוללים דפנימיות וחיצוניות דאותו פרצוף דאותן המוחין של **אותו הלילה** וכו'... ע"כ

הרי שיטתנו שהרפ"ח שמבררים בברכת העומר **אינו רפ"ח** של מצוות ספירת העומר **אלא** הרפ"ח של המוחין שנמשכים באותה **לילה כל לילה** מוחין חדשים ורפ"ח חדש ואין חזרת מוחין. וזה בכל מקום שיש מצוה והבאת מוחין אנחנו מביאים את **הרפ"ח** של המוחין כמו בק"ש שלא מבררים את הרפ"ח של מצוות קריאת שמע שהיא באה מאליה, וכן כאן במוחין דספירת העומר.

אור הלבנה בתחילת כוונות הספירה דף ב' ע"א:.... ונבאר ה-ז' לילות דשבוע א' וממנו נקיש לשאר הלילות... ובתיבת **מלך העולם** יכוין הבירורים **דמוחין דאותה הלילה** ולהמשיך ה-ל"מ... ע"כ ע"ש. **הרי** כאן עוד פעם בפירוש כשיטתנו.

(תשע"ט) **הרי אנחנו עושים כמו שעה"כ דף פ"ד ע"א** שמשמע **שחוזרים** המוחין דפסח, וכך שיטת **רבי שאול** ושיטתנו כהיום. **אע"פ** שהמוחין חוזרים צריך לחזור **לברר הרפ"ח** מפני שבאו **דרך נס** ונסתלקו **וחזרו החיצונים** להתאחו בהם, **וכאילו כלל לא נבררו**. ואם כן מה שאנחנו מבררים בברכת ספירת העומר הרפ"ח הוא **רפ"ח של המוחין** הנמשכין מחדש לפי המדרגות של אותו הלילה. **ונכלל בלא כוונה גם הרפ"ח של מצוות** ספירת העומר, ומצוי דבר זה בכוונות, **כך עושים בכוונת קריאת שמע**, שמבררין הרפ"ח של המוחין לבניין זו"ן ומעלים אותם ואחר עלייה לע"ב **ס"ג דא"ק מורידים מוחין** אלו. **ורפ"ח של מצוות קריאת שמע**, **כלול בלא כוונה**. מפני שתמיד מכוונים ברפ"ח **העיקרי** והחשוב יותר, **והשני נכלל ממילא**. **הנה שיטת השד"ה** שנתבאר על ידי **מו"ר רבי מרדכי עטיה** שליט"א בשנת **תשע"ט**.

נה"ש דף ל"ה ע"ב ד"ה הרי מבואר:.... הרי מבואר בפירוש כי **אחר עבור יום א' דפסח נסתלקו מהזו"ן המוחין דקטנות וגדלות ראשון והמוחין דקטנות וגדלות שני** שנמשכו לזו"ן בתפלת ערבית דליל פסח ועתה חזרו לבחינת תלת כלילין בתלת וחזרו **החיצונים להתאחו בהם ובדמי החו"ג דנוק'** כבראשונה אלא שלא היתה אחיזה גמורה כבתחילה אשר לא היה אז כח בידינו לבטל אחיזתם אבל עתה כבר הותש כוחם ונתבטלה אחיזתם הגמורה ועתה **יש כח בידינו לבטל אחיזתם ואנחנו חוזרים להמשיכם להם לאט לאט** ע"י מצות ספירת העומר.

הנה לפי דברי הרש"ש חזרו החיצונים להתאחו בהם ובדמי החו"ג דנוק' כבראשונה, ומזה מבין שצריך להחזיר אותם ועתה **יש כח בידינו לבטל אחיזתם ואנחנו חוזרים להמשיכם להם לאט לאט** ע"י מצות ספירת העומר לפי המדרגות, הנה יש הגהת השד"ה על דברי הרש"ש כאן.

פאת השד"ה עמ' ר"ס ע"ב למטה על נה"ש דף [ל"ה ע"ב] ד"ה הרי מבואר וכו' וחזרו החיצונים להתאחו בהם וכו'. **נ"ב**, אף על פי שהמוחין שנמשכין בספירת העומר הם המוחין שבאו בליל פסח ונסתלקו, עם כל זה **כיון שנתאחו בהם צריכים בירור מחדש על ידינו**. (מנה"ש הראמ"ע)¹⁹

¹⁹ ראה בדברי פתיחה להרב הלל כתב שהרב אליהו מערבי ז"ל תלמיד השד"ה ז"ל, שהיה ספרא רבא, ודייקן נפלא, ונאמן ביתו ומסור לתורת רבו, אשר רוב ככל ההגהות שלו העתיקם ממש מפי רבינו כאילו הוא הוא בעצמו הכותב אותם. שהרי פעמים כותב בהגהות אלו: "ומה שכתבתי בספרי איפה שלימה" ע"כ. הרי ממש מפיו כותב הדברים ואפשר לסמוך עליו שהם דברי השד"ה.

מכאן רואים איך פסק כך השד"ה אע"פ שאינו מפורש כאן דברי הרב **אם צריך ממש לברר מחדש**, אך במקום אחר **בעמ' של"ה** מבאר יותר מפורש. שהיות ונתאחזו בהם החיצונים **צריך לברר מחדש**.

פאת השד"ה עמ' של"ה הגהות על סידור כוונות פרטיות אחר שמבאר את סדר התיקון החל מעמ' של"ד ע"א בעמ' של"ה ע"ב כתב: **והנה לפי הקדמה הנ"ל** ולפי מה שכתב בספר **נה"ש דף ל"ז ע"ב** מפורש יוצא כי מה שאנחנו מכוונים בכל לילה ממ"ט ימי העומר **הוא בירור חדש**. ואע"פ שכתב הרב **בדרוש ב' מזרושי העומר (שעה"כ דף פ"ד ע"א)** כי מה שאנחנו מכוונים בעומר הוא להחזיר המוחין **אשר נמשכו בליל א' דפסח ונסתלקו אחר יום א'**, כבר פירש הרש"ש זיע"א **בנה"ש דף ל"ב ע"ג וז"ל**: הרי כי סיבת וכו' **כי משנתבטלה אחיזתם בליל פסח לא היה אלא לפי שעה דרך נס** וכו' אחר עבור יום א' **חזר הדבר לטבעו** לבטל אחיזתם וכו' כשאר ימות השנה יעו"ש. **הרי מבואר** כי הבירור אשר נעשה בליל א' דפסח **אינו נקרא בירור לגמרי כיון שהוא דרך נס** ולא היה על ידינו וצריך לחזור ולהתברר על ידינו **במ"ט ימי העומר**. גם **מנה"ש דף ל"ז ע"ב** מפורש שהחג"ת דחב"ד חגת"ם הנתקנים בג' **שבועות** הם צריכים **בירור מחדש** ואינם התפשטות המוחין מהמוחין שנמשכו לחב"ד דחב"ד חגת"ם בד' שבועות הראשונים, כי הם פרצופים שלמים ונקראים או"א וישסו"ת, והם מלבישים לחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' (שכבר נתקנו בד' שבועות הראשונים) מהגרון עד הטבור, ובירורם ותיקונם על ידי החב"ד הנזכרים ומה שנשאר לנו לתקן על ידי הלימוד ליל שבועות הוא נה"י פרטים שהם זו"ן ויעקב ורחל המלבישים מטבורא דא"א ולמטה ע"כ ע"ש.

הנה מכאן ברורה שיטת השד"ה שיש לברר בכל יום מימי **העומר את הרפ"ח שוב** ולהעלות אותם ולהביא מוחין חדשים שהם אחרים כנ"ל. וכן משמע בדעתו **שיטת הרש"ש**. ולכן אנחנו עושים כך.

הנה דברי הרש"ש שהובאו כאן **נה"ש דף ל"ז ע"ב**: ובזה נבין ענין כונת **המשכת הצלם דמוחין הנמשכים ע"י הברכה** דכל לילה מג' שבועות האחרונות שהם מוחין שלמים בכל ה'ט' נקודות **לפרצופי חג"ת הכוללים** ואינו התפשטות מוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו ב-ד' שבועות הראשונות בחב"ד אלא **מוחין שלמים** כי כל הלילות שוים במציאותם כי החו"ב והחו"ג שנמשכו בד' שבועות הראשונות הם לפרצופי **עתיק ונוק' וא"א ונוקבה דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים** ובג' שבועות אחרונות הם **לאו"א ויש"ס ותבונה דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים** ונשארו נה"י שהם זו"ן ויעקב ורחל דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים **לליל שבועות**:

נה"ש דף ל"ב ע"ג: הרי כי סיבת המשך זמן הכנסת המוחין במ"ט ימים **ולא ביום א'** כשאר ימות השנה הוא **מפני רוב אחיזת החיצונים בו** וכדי לבטל אותה האחיזה

לגמרי הוצרך מ"ט¹⁴ ימים כי מה שנתבטלה אותה האחיזה בליל פסח לא היה אלא לפי שעה והיה עפ"י הנס ולא היה ביטול לגמרי אבל אחר עבור יום א' חזר הדבר לטבעו לבטל אחיזתם ע"י המשכת המוחין כשאר ימות השנה ולא ע"י נס ואף זה לאט לאט לא בפעם א' כשאר ימות השנה כי עדיין אין בנו כח לבטלה בפעם א' רק לבטל אחיזתם בכל יום ממדה א' ע"י שנמשך בה המוחין הראויים לאותה המדה ואף גם זה שלא כסדר המשכת המוחין בשאר ימות השנה דהיינו קטנות וגדלות שאילו נמשך הקטנות תחילה היו מתאחזים בו ח"ו לכן גם המשכת המוחין היו שלא כסדר וגם שאין כל מוח מתפשט בכל הקו שלו רק באותה המדה לבד באופן כי יש עת וזמן קצוב לכל מדה כמה תשהה בלי מוחין וכפי ערך האחיזה שיש בה כך ערך ביטולה ואחר שהמאציל העליון העריך ערכים אלו וסדר המשכת המוחין כפי מה שנראה בעיניו יתברך שע"כ נוכל לבטל אחיזת הקלי' ע"י סדר זה לא פחות ולא יותר ובלאו הכי אי אפשר לבטלם... ע"כ ע"ש.

הרי שמחזק אותנו שצריך לכווין בספירת העומר להעלות הרפ"ח אלו של המוחין, כי משנתבטלה אחיזתם בליל פסח לא היה אלא לפי שעה דרך נס ועל כן אינו נחשב שנתקנו וזה בסניף למה שביארנו לעיל שהם בחינות אחרות נה"י חג"ת וחב"ד כנ"ל.

אור הלבנה אור החיים הקדמה לכוונת הספירה לרבי שאול עמ' רמ"ב תחילה יכווין לברר הרפ"ח וכו' דנה"י הפרטיים דאורך ודנה"י הכוללים דעובי... ע"כ

הרי שמדבר בליל שבועות והוא המשך והשלמה לתיקון ספירת העומר ויש בירורים חדשים ממש למוחין ליל שבועות פרצוף חמישי. וכן בספירת העומר שהיו חלק ממה שממשיכים לברר בליל שבועות.

וכן כתוב בסידור ו' לשבועות שצריך לברר רפ"ח של הבחינות שלא נתקנו בספירת העומר והרי הם חלק מהמוחין של העומר מוכח מכאן שצריך לברר בכל לילה את המוחין של אותו הלילה את הרפ"ח שלו מחדש וכנ"ל.

¹⁴ הנה על פי זה מובן איסור התספורת בהמשך כל ימי העומר עד שבועות והוא מפני שיש עניין של חיצוניים הנאחזים במוחין האלו ולכן הרש"ש כתב שלא להסתפר בשנה שחל שבועות ביום ראשון שאז יום ששי הוא יום מ"ח לעומר ואין להסתפר, וזה מקשר אותנו להבין גם כן שאיסור התספורת אינו בגלל אבל על מותם של תלמידי רבי עקיבא וזה מה שכתב גם כן מטעם אחר הרמב"ם אלבאז הבאתיו בהמשך בעניין שימי העומר הם ימי גדלות ע"ש.

סיכום השיטות בעניין חזרת המוחין

- (1) הנה צריך לבאר את הדעות בעניין המוחין בפסח עומר ושבועות, שיש כמה שיטות וננסה להבין ההבדל ביניהם.
- (2) לפי פשט **שעה"כ דף פ"ד ע"א** המוחין שבאו בליל פסח מסתלקין במוצאי החג וחוזרים בכל לילה בספירת העומר **כפי טבעם** לאט לאט, אך **לא ביאר** אם צריך לברר הרפ"ח שוב, לכאורה יש סתירה מול מקומות אחרים **שעה"כ דף פ"ד ע"ד** וכן בפריע"ח ועולת תמיד ועוד^{נח} שיש הבדל בין זמן הגלות ובין הגאולה וכן בהמשך בשבועות, וצריך להבין שיש הבדל מהותי בין מוחין של פסח למוחין שבשאר שבתות וימים טובים.
- (3) לפי דעת השמן ששון המוחין הם אותם המוחין שחוזרים ועל כן אין לברר רפ"ח עבורם, ומה שמבררים רפ"ח במטבע ברכה של ספירת העומר, הוא הרפ"ח של מצוות ספירת העומר, ולפי זה הוא בעצמו מבאר שיש קושי בזה שכן לא מבררים בזמנים אלה שום רפ"ח לצורך קיום מצוות ועוד אחר הברכה הצ' דצ"י הנמשך הוא המוחין של העומר ולא צ' של הברכה, והבירור של ליל שבועות הוא המשך אותם המוחין ולמה כתוב לברר, ועוד.
- (4) לפי התורת חכם המוחין שבאו בליל פסח הם בחינת נה"י, והמוחין של ספירת העומר הם בחינת חג"ת עד הטבילה, והמוחין של שבועות הם בחינת חב"ד. לפי זה מבררים רפ"ח של המוחין בברכת ספירת העומר. וגם לשיטה זו יש כמה קשיים שלא נפתרו אע"פ שבשלב מסויים כמה שנים בישיבתנו נהגנו לכוון לפי דעה זו ויש גם כמה הוכחות לכאורה מדברי הרב כנ"ל שאפשר להבין כך.
- (5) לפני כשנתיים זכינו להבין שיטת הרש"ש ורבי שאול ההולך לפיה והוא שבאמת המוחין הם חוזרים, ובליל פסח בתפילה הבאנו אותם בפנימיותם, ובסדר ההגדה בבחינת החיצוניות, וגמרנו כל תיקונם אח' ופנים וזיווג לפי מערכת של ג' שנים כידוע, והרי תוקנו בד' שורשי המוחין דכתר וזיווג של ז"ן הגדולים, תיקון מושלם.
- (6) המוחין הסתלקו בליל שני וחוזרים כפי טבעם בסדר מדרגתם בספירת העומר, בחינת האח' שלהם עד התפילה (כל זמן זה הבאנו רק בחינת אח' של חכמה דשורשי המוחין דכתר כמו בתפילה רגילה עד באהבה).
- (7) בליל שבועות מבררים המשך המוחין של פרצוף שלישי ורביעי שלא תוקנו בספירת העומר ובירור האח' של כל הפרצוף החמישי שלא עבדנו בו במוחין בספירת העומר.
- (8) ביום שבועות בתפילות שבועות מתחילים לכוון ולברר בחינות הפנים מתיבת באהבה, שחרית לחש, בינה. שחרית חזרה, חכמה. מוסף לחש נר"ן דכתר, מוסף

^{נח} כל המקורות ועוד הובאו בפירוש ככתבם בפרק הקודם בעניין המוחין, קחנו משם כאן הוא רק סיכום קצר.

חזרה, חיה דכתר. בחינת כתר דכתר יחידה בניין וזיווג יעקוב ורחל בכוונת שים שלום של מוסף לחש וחזרה, קדושת כתר הוא זיווג ז'ו"ן הגדולים.

(9) הרי מה שנכנס בליל פסח היו אותם המוחין הגדולים מאד אך היו של פרצוף שלישי בינה ורביעי חכמה בלבד, ותוקנו כל תיקונם במערכת של ג' שנים, אך נסתלקו, וחוזרים שוב בספירת העומר ועד שבועות כולל התפילה. אלא שבשבועות יש תוספת פרצוף חמישי שכלל לא בא בליל פסח תוספת קדושה וקבלת התורה.

(10) ואנחנו מכוונים להחזירם כמו פשט שער הכוונות אך לפי הנה"ש והבנת השד"ה בזה. משמע שיש לברר את הרפ"ח של המוחין האלה שוב מחדש מכמה סיבות: (א) שבאו בדרך נס. (ב) לא באו על ידינו אע"פ שכיום מכוונים בהם אינו בכוחנו לעשות תיקון גדול כזה בתפילה אחת. וזה נקרא זיווגא עילאה. (ג) כשנסתלקו חזרו החיצונים להתאחז בהם.

(11) ולכן אנחנו מכוונים בספירת העומר שהמוחין חוזרים, בכל זאת מבררים רפ"ח של כל אותם המוחין שוב. לגבי מוחין דשבועות אין כלל בעיה שהם חדשים. כשם שהתיקון בליל פסח הוא במערכת של ג' שנים כן הוא התיקון של ספירת העומר ושבועות.

המשכת המוחין בספירת העומר

הנה בספירת העומר יש **ב'** מערכות. **א'** מערכת המשכת **מוחין**. **ב'** ומערכת המשכת **החסדים**. וסדר העבודה בהם **שונה** וכל אחת מתנהלת לעצמה. וכנ"ל המשכת **המוחין** הם המוחין שנשתלקו **במוצאי החג**. והם באים מחדש כל יום בחינה אחת המתבררת מחדש.

שעה"כ דף פ"ד ע"א: ... ונודע כי אין הכתר נמנה לעולם ואינו נכנס במספר רק מן החכמה ולמטה והנה כאשר נספור ונמנה שבעה ספירות שיש מן החכמה דז"א ולמטה והם **חב"ד חג"ת** ושם הוא מקום התחלת בנין הנקבה **מלכות** מאחורי הת"ת כנודע ועמה הם ז' ספירות וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו...

והנלע"ד כי יש בזה **ב'** כוונות ושתיים אמיתיות. **הא'** היא כי בשבוע **א'** נגמר ליכנס מוח החכמה ובו כלולים כל ז' בחי' הראויות למצוא תוך המוח הזה... והב' הוא כי מוח החכמה מתפשט בכל ז' ספי' אלו כיצד הנה בחכמה מתפשט חלק הראוי לה וכן מתפשט מן החכמה בבניה חלק הראוי להתפשט בה ועד"ז בכל הז' עד המלכות. **והנה ב'** פי' אלו הם הפכיים זה מזה ואפשר ששניהם כאחד טובים. ואמנם הפירוש **הא'** הוא היותר אמיתי כפי מה שמצאתי כתוב בקונטרס מן העת ששמעתי הדרוש הזה ממוז"ל... ע"כ ע"ש.

הרי שבספירת העומר אנחנו עובדים רק על ז' ספירות **חב"ד חג"ת** וכל אחת כלולה בכולם **חב"ד חג"ת** דחב"ד חג"ת **הרי 49** בחינות בכל יום **בחינה אחת**. ואומר הרב שיש ב' כוונות שאפשר לכוון בהם אם באורך או בעובי ומבאר שאפשר לכוון באחת מהם והם כאחד טובים אע"פ שהם הפכיים, ליישב עניין זה ראה באורך מה שמובא **בנה"ש דף ל"ה ע"ד** ד"ה כתב הרב עד **דף ל"ו ע"ג** כתוב בהגוב"י וכן בסוף העניין כתוב כל זה מצאתי **מהרב אליעזר חזן**, עיין שם איך מיישב העניין. ומבאר עניין **התכללות והתקשרות** ממה שביאר הרש"ש **נה"ש דף י"א ע"ג** וכן הרב בין בעניין המוחין וכן בעניין החסדים.

שעה"כ דף פ"ד ע"ב: ... עוד יש **כוונה אחרת** וגם היא אמיתית והענין הוא כי הנה בכל מוח ומוח יש ז' בחינות וכן בכל מדה ומדה יש ז' בחינות וכנגדם הם ז' שבועות כמ"ש.... ואין שינוי רק **שהקטנות הא'** נכנס אחר **גדלות א'** אבל בליל פסח היה נכנס **אחר גדלות ב'** והטעם עצמו אשר ביארנו שם **הוא כאן** אלא שעתה שכבר נכנסו בליל פסח אין צורך עתה רק שיכנס אחר **גדלות הא'** ואיננו צריך להתאחר אחר גדלות ב'.

וזה סדרו. **יום א'** חכמה דגדלות **א' דאבא** [יש"ס] והוא קודם לאימא והיא הויה **דע"ב**. **יום ב'** גדלות **א' דאימא** [תבונה] והיא הויה **דע"ב**. **יום ג'** קטנות הב' [דאוי"א] שם **אכדט"ס** בבחינת ה' אותיותיו בלבד כנז"ל בליל פסח. **יום ד'** גדלות ב' **דאימא** והיא הויה **דע"ב**. **יום ה'** קטנות **הא'** [דישסו"ת] והוא אלהים דיודין. **יום**

ו' רשימו דגדלות ב' דאבא והיא הויה דע"ב. יום שביעי גדלות ב' עצמות דאבא והיא הויה דע"ב... ע"כ ע"ש.

הנה יש כאן הקדמה נוספת שנכנסת בתיקון הבחינות אלו והוא עניין קטנות וגדלות א' וב' וזה שבכל יום נתקן בחינה לפי סדר הקטנות וגדלות א' וב' קרוב ממה שנעשה בליל פסח בגלל שעדיין יש חשש אחיזת החיצונים שהם בחינות חדשות נתקנות. וסימנם הא"ב גדו"ז. סימן זה מורה על סדר הימים מה נתקן בכל יום. הגדלויות נתקנות או"א וישסו"ת בנפרד. וקטנויות נתקנות ביחד ישסו"ת ואו"א

וזה סדרם ביום א' וב' נעבוד בגדלות א' יש"ס יום א' ותבונה יום ב' כל אחד לחוד. ביום ג' קטנות ב' דאו"א שניהם יחד, ביום ד' גדלות ב' דאימא. ביום ה' אפשר כבר לעבוד בקטנות א'. דישסו"ת שניהם יחד. ביום ו' רשימו דגדלות ב' דאבא, ביום ז' עצמות גדלות ב' דאבא. הרי איך גדלות ב' דאבא נכנס בבי' שלבים, בחינת ו"ק וג"ר הרי הכל בסדר.

הרי בהקדמה הנוספת הזו שנצטרך להכפיל את המערכת 49 ימים כנ"ל ב' ואז יהיה צורך ב343 ימים לתיקון המוחין האלו, ולכן למנוע דבר זה נצטרך לכלול בכל יום ז' בחינות של תיקון, והמשתנה בכל לילה יהיה עניין הגדלות וקטנות א' וב', שסימנם כאמור הא"ב גדו"ז, ובכל יום כל השבוע הראשון נתקן חח"ן דחב"ד דחב"ד חגת"ס. וכן בשבוע שני כל יום נתקן בג"ה דחב"ד חגת"ס והמשתנה יהיה עניין הא"ב גדו"ז גדלות או קטנות א' או ב'. ואז יספיקו 7 שבועות.

עוד ביאר כאן שבשבוע א' המוחין דגדלות שם ע"ב, קטנות א' אלהים דיודין, וקטנות ב' אכדט"ס ה' אותיות. שבוע שני המוחין דגדלות שם ס"ג, קטנות א' אלהים בההין קטנות ב' אם גל. שבוע שלישי מוחין דגדלות שם מ"ה, קטנות א' אלהים דאלפין יו"י קטנות ב' אכדט"ס גימ' ע"ד ע"ה שהם אותיות ג' יב"ק מלאים בא' ו-ו' שמות, ס"ה ע"ה. שבוע רביעי מוחין דגדלות שם ב"ן, קטנות א' אלהים דאלפין יו"ד קטנות ב' אכדט"ס גימ' ע"ד. וכן על דרך זה בג' שבועות אחרונים, אלא שבשבוע השביעי מוחין דגדלות מ"ה וב"ן יחד ת"ת ומלכות וכן קטנות א' יחד אלהים דאלפין יו"י יו"ד שניהם יחד. וכן קטנות ב' אכדט"ס ע"ד עם הכולל בחשבון האותיות וכן גימ' ע"ד שניהם יחד. ואין כאן מקום להאריך שכן המוחין זהים לפסח. וכן יש להוסיף הלבושים בגדלות שמות אה"ה. ובקטנות א' וב' המוח והלבוש זהה.

עוד נבאר לפי שיטתנו שמתקנים ד' שבועות ביחד ואחר כך ג' שבועות יחד, וכך נכוין בשבוע א' בכל יום מתקנים חח"ן דחב"ד דחב"ד חגת"ס. בשבוע שני בכל יום בג"ה דחב"ד דחב"ד חגת"ס, על דרך זה עד שבוע רביעי, וכן העבודה בג' שבועות חמשי ששי שביעי, והרווח בשיטה זו הוא, שבוה אנחנו מבודדים את הכתר^ט שאותו מתקנים בסוף שבוע.

^ט ואם היינו מתקנים בדרך משל שבוע ראשון חכמה דחב"ד חגת"ס וכו' היינו צריכים לבאר שמה שנתקן הוא חח"ן בג"ה דתי"ס, ולא הכתר שכן לפי כל הדעות הכתר הוא סוף שבוע.

המשכת החסדים לז"א ולנוק'

צריך להבין שבספירת העומר יש ב' מערכות א' מוחין ב' חסדים. לעיל ביארנו מערכת המוחין. הנה במערכת **החסדים** יש המשכות רבות בכוונת ספירת העומר ולכן צריך להבין מה הכוונה בכל המשכת חסדים. ראשית יש להבין שיש **חסד אחד** שנמשך וכן **גבורה אחת** בכל יום, אך הם מתפרטים שכן יש חסד ולבוש זו"ן ויעקו"ר, ויש פנים ואחור. ויש מערכת בעומק דאורייתא ודרבנן.

שעה"כ דף פ"ה ע"ג.... והנה עתה אנו צריכים לבאר ברכת ספירת העומר... ברוך אתה ה' הנה בשם **ההויה** הזאת תכוין אל הויה דמ"ה דמילוי אלפין... ותכוין כי בזו ההויה כלולות עשר הויות דמ"ה דאלפין... ועתה בגאולת מצרים אנו ממשיכים החסדים והגבורות **עצמן** שהם עשרה תוך ז"א ואנו ממשיכים אותם **העשר דמים** של הלבושים שיהיו נבלעים תוך גופא דז"א ע"ד מ"ש למעלה כי ז"ס בחי' אות א' שבמלוי ואו של הויה דמ"ה דאלפין והיא בחי' שם **אהי"ה** בריבוע העולה ד"ס... ולכן אנו מכוונים עתה בעשר **הויות דמ"ה** דז"א שהם סוד ה' חסדים וה' גבורות שבו שיבלעו בתוכה אלו ה' **דמים** תוך עשר הויות דמ"ה ממש ע"ד מש"ל בסוד שופך דם האדם באדם כו'... ע"כ ע"ש.

הנה כאן התחלת המערכת שנקראת הבלעת הדמים שריבועי אהי"ה העולים ד"ס שהם בחינת לבושי החסדים, עם החסדים עצמם מתפשטים תוך ז"א, וכן עושים זאת לגבורות פעם שניה ועושים י"ד חסדים ה' עם הכללות וכללות דכללות, ולפי **התורות חכם דף ס"ב ע"ב**, צריך לעשות גם כך **ליעקב ורחל** הנוק' אך היות שאין אנחנו יודעים מה השפע ומה הכלים עושים זאת בכללות **בלי כוונת שמות מוחין והויות**. הרי כאן כבר בתיבת ה' כבר עשינו בחינת **האחור** של זו"ן ויעקו"ר לבושים וחסדים.

סידור דף ו' ע"א.... ושם ד' שורות, א' חסד. ב' לבוש ריבוע אהיה. ג' הבלעת החסד עם לבושו **בוא"ו** של הויה דמ"ה. ד' כאן בז"א הפכו לפנים. ומזאת השורה נמשך לנוק' בתיבות על ספירת העומר, לבושי אחי לנוק'.

ע"כ בחינת האח' שכן אנחנו לפני מלך העולם בהמשך יבוארו שאר הבחינות וכאמור הם **פרטי החסד** של אותו היום שנכנס בכוונת **היום**.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד.... על ספירת העומר תכוין כי ר"ת הוא **ס"ה** כמספר שם **אדנ"י** והענין הוא כי כמו שאנו ממשיכים האורות אל ז"א כן אנו צריכים להמשיך ולתקן בנין הנקבה וכמ"ש במלת **העומר** והוא כי **העמר** תכוין חסר כמש"ל כי הם עשרה אחוריים **דאהי"ה** הנקראים עשרה דמים ואמנם עתה בהתמשכם תוך ז"א ונבלעים בו נעשים בבחינת (פנימיים) [פנים] **ואינם בבחינת ד"ס** אלא ביושר ונעשים עשר שמות של אהיה אשר כל אחד הוא בגימ' **כ"א** וכשתמלאהו יהיו בו עשר אותיות

הרי הוא בגי' א"ל והנה עשר שמות אל הם בגי' עמ"ר ותכוין להמשיך משם א"ל הנז' היוצא משם אהיה הנז' בחשבון הפשוט (21) ובחשבון עשר אותיותיו (אהי"ה מלא גימ') אל שם אדנ"י הנרמז בר"ת ספירת העומר כנז' ואז תהיה בה בחינת אל אדנ"י כנודע... ע"כ ע"ש.

הנה באומרנו "על ספירת העומר" ממשיכים לבושים דפנים לנוק' (יעקב ורחל) תחילה וזה בא אליה ממה שנכנס בז"א בשם הוי"ה והיו פנים, ז' שמות א"ל שהם יוצאים משם אהי"ה ומספר אותיות מילואה י' אותיות הרי א"ל, לנוק' הנקראת אדנ"י ותהיה בה בחינת שם "אל אדנ"י" ראה סידור דף י"ב ע"א ע"ב.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד: ובאמרך היום כך וכך לעומר תכוין כי יו"ם הוא בגי' א"ל יהוה והכוונה היא כי כמו שכוונת להמשיך אל באדנ"י כן תכוין להמשיך שם אל בז"א הנקרא הויה... ע"כ ע"ש.

הרי שיש לכוין בא"ל כמו בנזק' בכוונה דלעיל "על ספירת העומר" שהוא אהי"ה ומספר אותיות מילואה הרי א"ל - להויה"ה שהוא ז"א. הרי אל הויה"ה אך צריך להבין ששפע זה בא לו מאימא.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד: ובאמרך המספר היום כך וכך לעומר אז תכוין בסדר כל הכוונות הנ"ל בסדר המדרגות כל יום ויום.

כאן לא מפרט בהמשך יפרט, אך צריך להבין שכאן הוא המשכת החסד והגבורה העיקרים שכל שאר ההמשכות היו פרטי אותו החסד והגבורה הזאת. וצריך להמשיך ב' חסדים וב' גבורות שכן יש בז"א חג"ת ונה"י וכל אחד כלול מחג"ת ונה"י.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד: והמשל בזה כי בליל א' תאמר היום יום אחד לעומר ותכוין להמשיך בז"א גדלות א' דאבא של מוח החכמה של ז"א והיא הויה א' דע"ב דיודין גם תכוין אל אות א' שבשם אהיה הא' שבעשרה אהיה הנקראים עשרה דמים. גם תכוין להמשיך א"מ וא"פ מן בחינת המלכות שבחסד הא' מן הה' חסדים ונכנס בחסד שהוא זרוע ימין ועד"ז תכוין בשאר הימים. ודע כי יראה לי שאלו י"פ א"ל הנרמזים במלת העומר כנז' הם עשרה מקיפים כי כן שם אל במילוי הוא אלף למד והוא בגי' הק"ף והדבר אצלי הוא בספק... ע"כ ע"ש.

הנה כאן עבר בתפנית חדה ממערכת החסדים למערכת המוחין. וכאן רומז לדברים חשובים שנבין אותם כשנלמד בשערי רחמים בהמשך. בעניין כוונות הקטנות. שכן יש כאן בכוונות האותיות הקטנות כוונות נוספות בעניין החסדים.

שעה"כ דף פ"ו ע"א: עוד יש כונה אחרת בענין ספירת העומר צריך שתכוין להשפיע מן המ"ט יומין דכורין אל מ"ט יומין נוקבין^ק וכיון שהכוונה היא להשפיע

^ק הגוב"י שם אות ג' משם הש"ש מז"א וי"ק דמ"ה לנוק' וי"ק דב"ן צד הב"ן שלו.

במלכות א"כ צריך להשפיע ממעלה למטה **מחסד עד מלכות**, ולהוריד השפע מעילא מדכורא, לתתא אל נוקבא. ולכן בשבוע הא' יכוין להשפיע מחסד שבזכר אל חסד נוקבא עד שבוע הז' יכוין להשפיע מן בחי' המל' שבזכר^{קא} שהיא הבחי' שנשארה מן הנקבה מושרשת בזכר בסוד שימני כחותם, וממלכות זו שבו ישפיע אל המלכות שבנוקבא. גם יכוין דרך פרט בז' ימי השבוע כי בשבוע א' שהיא כנגד החסד יכוין בליל ראשון להשפיע **מחסד שבחסד** הזכר אל **חסד שבחסד** הנוקבא... ע"ש.

הרי מכאן צריך להבין שמדבר בהשפעת החסדים העיקריים שמשפיעים החסד לז"א שהוא זו"ן הגדולים צד המ"ה וצד הב"ן שבו. והגבורות ליעקב ורחל נוק' דז"א, ואחר כך יש להעביר הארת החסדים שקבל ז"א לנוק' יעקב ורחל, שקבלה את הגבורות, ועכשיו הארת החסדים, והם עצמם בשבועות נלע"ד זה מה שכתוב כאן בהמשך נראה זאת בשערי רחמים.

אור הלבנה ספירת העומר דף ו' ע"א ... להמשיך **חסד א' ולבושו** מחח"ן (מחסד) **דאימא**, להבליעו בוא"ו דמ"ה דאח' דזו"ן... ע"כ. כך ז' חסדים. וכתוב בסוף... וכע"ז יחזור ויכוונם **בגבורות**, במ"ה וב"ן דב"ן... ע"כ.

וחזרנו כאן לתיבת ה' לבאר על פי **התו"ח** שצריך לראות שוב הכל פעם **שנית** עבור גבורות לנוק'. (לכאורה לצד הב"ן של ז"א. עם שמות מ"ה), וכן לפי ההמשך גם בכללות **ליעקו"ר** כמו שכתב התו"ח.

תו"ח דף ס"ב ע"ב ... והנה בתיבת ה' של הברכה נמשכו **החו"ג**^{קב} **דאחור** לזו"ן לז"א מאימא, ולנוק' שהם **יעקב ורחל מז"א**, ואח"כ בתיבת על ספירת העומר נמשך הדעת דפנימיות דיעקב ורחל מפנימיות דיי"ס דז"א שאותם החו"ג דאחור דאימא **נעשו פנים בז"א** כי האחוריים של העליון הם בחינת פנים לתחתון, ואע"פ שעדיין הז"א לא קבל החסדים דפנים עד תיבת היום יש פעמים **שהתחתון** מקדים ליקח מוחין **קודם העליון** וזה נקרא המשכת מוחין **מתתא לעילא**, ויש פעמים שהעליון לוקח קודם התחתון, וזה נקרא מעילא לתתא, כמ"ש **בשער מ' שער חו"פ פ"ה**... (ע"ש).

הרי מבאר בפירוש שיש להמשיך גם החסדים ולבושיהם של **האח'** גם ליעקב ורחל. לזו"ן **מאימא**, ולנוק' **מז"א** שם בשורה הרביעית בכוונת ה'. מביא כאן להבנה את שער ופנימיות.

ובע"ח שער י"ט שער אנ"ך פ"ח מ"ב (דף צ"ה ע"ד) כתב וז"ל: כבר ידעת כי החיצוניות עליון נעשה פנימיות תוך פנימיות שלמטה ממנו, ואז חיצוניות התחתון מוכרח לרדת להעשות פנימיות אל מי שלמטה ממנו יותר והבן זה ע"כ, הרי המשכת המוחין מעילא לתתא ואע"פ שמדברי מורי הרב ז"ל בסדר החדש נראה מדבריו **שבתיבת ה' של הברכה אינו נמשך כי אם לזו"ן** ולא ליעקב ורחל, סמך הוא ז"ל על

^{קא} הגוב"י שם אות ד' עטרת היסוד דז"א. ש"ש. ע"ש.

^{קב} משמע ולבושיהם גם כן.

המעין שאיך יקבלו יעקב ורחל בתיבת ספירת העומר **מי"ס דפנים** דז"א קודם שקבלו **מי"ס דאחור** דז"א, וזו הנוק' המוזכרת בתיבת ספירת העומר הם זו"ן דאחור באחור הנקראים **יעקב ורחל**... ע"כ ע"ש.

הרי שמוסיף לנו **התו"ח** כוונה נוספת והיא שבתיתבת ה' אחרי שנמשיך הגבורות לנוק', צד הב"ן של ז"א, נכוין הכל כאן **שוב** בתיבת ה' בכוונת רבינו אשר ללא שמות **ליעקב ורחל** חו"ג ולבושיהם. וכאן בתיבת ה', יקבלו **מהשורה השלישית** שעדיין הוא אחי'. אך בתיבות **ספירת העומר** יקבלו לבושים, **מהשורה הרביעית** שנעשו **פנים**. ומביא את העניין מע"ח שער חיצוניות ופנימיות. וכמו שכתוב בכוונה בתיבות ספירת העומר. **אור הלבנה כוונות העומר דף י"ב ע"א**: ... להמשיך י' שמות **א"ל**... דלבושי החו"ג שנמשכו מאימא **לזו"ן** והיו שם (לפנים), לפנים... דיעקב ורחל. ע"ש.

בתיבת היום יקבלו זו"ן **לבושי חו"ג** דפנים קי'.

בכך וכך לעומר ממשיכם **חסד לז"א**, וגבורה לנוק'. וכאן הוא החסד והגבורה העיקרי.

וצריך להבין לפי **אור הלבנה כוונות העומר דף י"ד ע"ב**: ... ממשיכם חסדים לז"א וגבורות לנוק'. ובתחתית העמוד כתוב "להמשיך שפע והארה מחסד דו"ק דז"א לחסד דו"ק דנוק". בהבנה פשוטה היא, המשכה מז"א שקבל חו"ג לצד המ"ה והב"ן שלו שהוא ז"א בכללות, ולהעביר שפע והארה לנוק' שהיא עטרת היסוד, יעקו"ר. **אך זו הבנה לא נכונה**. אלא ז"א המקבל החסדים לצד המ"ה והב"ן שלו, והגבורות ליעקו"ר, שכן הכלים הם של יעקו"ר. ולא של ז"א צד הב"ן. והנה שע"ר.

שערי רחמים ב' שאלה רס"ט: ... נשאל על דבר זה למי נמשכים החו"ג העיקריים בכוונת היום כך וכך לעומר ומי הנוק' שמעבירים לה **הארה** בסוף הכוונה? **תשובה**: ... החסדים הנמשכים הם **לז"א** (זו"ן) לצד המ"ה והב"ן שלו. **ההשפעה** בסוף הכוונה היא שנותן הז"א (זו"ן) לנוק' (יעקו"ר) **הארת החסדים** שקבל, ובשבועות בעת הזיווג הוא נותן **עצמותם**, והמשכת **הגבורות הוא לנוק'** (יעקו"ר) **עטרת היסוד**. מהרה"ג **שד"ה** (יצ"ו) זצ"ל. ע"כ בקיצור ע"ש. וזה מוכח לפי שמות הכלים.

הנה בכוונת תיבת היום **כך וכך** היות והכלים של החסדים הם דז"א והכלים דגבורות הם של יעקו"ר, הרי המשכת החסדים לז"א מ"ה וב"ן שבו שהוא זו"ן. והמשכת הגבורות לנוק' שהיא יעקב ורחל. ומה שממשיכים בסוף מתחת לשורה הוא שפע **הארת החסדים מז"א ליעקו"ר**. ועצמותם יעבור בשבועות.

^ק המשך הבנת פרטי החסדים וגבורות נבאר בהמשך בהבנת כוונת האותיות הקטנות.

כוונת האותיות הקטנות בסוף הספירה

הנה נתחיל כאן לבאר כוונת האותיות הקטנות שהם כוונות גדולות וחשובות נראות ככוונות ללא הבנה אך יש להם כוונות מסודרות תראה בהמשך וכן להבין טוב ראה טבלה שסידר בטוב טעם ודעת **הרב יואל חקון הי"ו** בספר שלו על כוונת הספירה.

1 כוונה אהיה והניקוד

כוונה ראשונה היא שמות אהיה שהם משמשים כלבושים לחסדים והרב מבאר מערכת שמות אהיה שהם חמישים פרטים עשרה שמות כל יום אות הרי ארבעים יום ועוד עשרה שמות כל יום שם שלם.

שעה"כ דף פ"ד ע"ג ... והנה בהיותם פשוטים יש בהם **מ' אותיות והעשרה שמות** עצמן הם **נ' יום** וזהו **הפירוש הנכון**. עוד יש לפרש **פירוש ב'** והוא כי הנה כל שם של אחריים הנז' יש בו עשר אותיות כזה **א אה אהי אהי"ה** ואם תחבר כללות עשרה אותיות אלו עם **מ' אותיות** שבי' שמות הנז' הם **נ'** ואלו הם מספר **נ' יום** שבין פסח לעצרת, ובכל יום נתקנים אות **א'** מן הנז' ובהשלם תיקונם אז הוא חג העצרת ויש בו בחינת **זווג עליון** ... ע"כ ע"ש.

הנה בדרוש **ט'** מבאר הרב עניין הבלעת הדמים בז"א **זה כשנגאלו**. מפני שבזמן הגלות היו המצרים יונקים מהלבושים וזה עניין **הדם הרב שנשפך** במצרים. **יש כאן ב'** עניינים **א)** התפשטות החסדים **ב)** נבלע דמו וזה עניין הלבושים. ועוד היותם י' שמות פשוטים כנגד ה' חסדים וה' גבורות. **הנה** בנוסף לכוונת הבלעת הדמים שעושים **בתיבת ה'** שהיא הבלעת הדמים של בחינת **אחור**. כאן יש כוונת הבלעה **בפנים**. בסידור בטבלת האותיות. והכוונה עד יום 40 עושים **אות אחת** כל לילה מתוך **עשרה אהיה**, מיום 41 עושים **אהיה שלם** כל לילה **ט' אהיה**. הרב בשעה"כ מביא שתי כוונות הנ"ל ואומר והנה בהיותם פשוטים יש בהם **מ' אותיות והעשרה שמות** עצמן הם **נ' יום** וזהו **הפירוש הנכון**... ע"כ. וזה מה שנפסק ועושים וזו האות הראשונה שמכוונים ולא כפירוש השני.

הניקוד מבואר **בפרי ע"ח דף קכ"ג ע"ד**: עיין שם עם הגהת הלשם והניקוד קמץ, צירי, חולם, צירי. (שבא) כך הוא גם **במחברת הקודש דף ק"א ע"א**: והניקוד קמץ, צירי, חולם, צירי. (שבא) **ובסיום הקדמת הח"י בשמ"ש** כתב ניקוד האהיה בניקוד **מוצא**... מה עניין כוונה זו עיין **בשערי רחמים ב' שאלה רע"ט**: שזה עניין לבטל אחיזת החיצונים וזה **כנגד הבלעת הדמים**. שהם בחינת הלבושים של החור"ג כך וכך לעומר שהם **בחינת דאורייתא**... וזה בחינת פנים. ע"ש.

2 שמות מ"ה וב"ן

פרי ע"ח דף קכ"ג ע"ד: שורה נהי"ם... והנה **החסדים** הנכנסים בז"א הם **שמות מ"ה** והגבורות הנכנסים בנוק' הם **שמות ב"ן**, כוונת שמות אלו דומה לכוונת אהיה ומכוונים בכל יום 40 ימים ראשונים אות אחת מלאה מ10 שמות מ"ה ואות אחת מ10 שמות ב"ן, ובימים האחרונים שם אחד מלא בכל יום שם מ"ה ושם ב"ן. ועיין **בשערי רחמים ב' שאלה רע"ט:** שהם **בחינת חסדים וגבורות דפנים** דרבנן שאת הלבושים שלהם משכנו בתיבות **ספירת העומר**, והיום.

(3) 4 מ"ב דמ"ה, מ"ב דב"ן

פרי ע"ח דף קכ"ג ע"ד: ובכל לילה יכוין לאות א' דמ"ב דמ"ה והכוונה בכל יום אות אחת מפשוט ומלא ומלא דמלא דמ"ה ובב"ן, ו' אותיות ב' ימים **וביום השביעי** כללות השש אותיות. הנה בשם מ"ה יש מ"ב אותיות, אך בשם ב"ן חסרות ט' אותיות, ונכוין באות ו' בכל לילה. בעניין הניקוד בשם מ"ה הזכרים בחולם והנקבות בסגול. ובשם ב"ן הזכרים בחולם והנקבות בשבא. ואות אלף היא יו"י ולכן גם היא זכר וניקודה חולם.

עיין **סידור הכוונות ספירת העומר הוצאת תלמידי הישיבה שסידר הרב יואל חקון נ"י עמ' ה'** סיום הקדמת הח"י בשמ"ש סיכום כל כוונות אלו והטבלאות המסודרות בטוב טעם ודעת בסוף הסידור. ועיין **שערי רחמים ב' שאלה רע"ט.**

(5) 6 כוונת אנא בכח, וסוף שבוע

שעה"כ דף פ"ו ע"א: שורה שבועות... גם יכוין כוונה אחרת והיא בשם בן מ"ב הרמוז בר"ת תפילת **אנא בכח גדולת** וכו' והוא **אבגית"ץ** וחבריו שהם ז' שמות ובכל שם ו' אותיות. בשבוע הא' תכוין לשם הא' שהוא **אבגית"ץ** ותחלקהו בז' ימי השבוע ההיא בזה האופן... בכל לילה אות א' ביום הז' כל השם. ובהמשך מביא הרב בע"ב כוונת המזמור... גם ראיתי למורי ז"ל מקפיד וזהיר מאד לומר אחר ספירת העומר מזמור אלהים יחנונו כו' כולו מעומד ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים בתיבה א' ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות א' ממ"ט אותיות שיש בפסוק ישמחו וירננו כו' וזה מספר המ"ט אותיות... **משמע** מסדר הדברים בדרוש **שצריך לומר קודם כל אנא בכח ואחר כך למנצח**, ולא כן סידרו בכל הסידורים למעט סידור שסידר מו"ר הרה"ג **רבי מרדכי עטיה שליט"א** וכך צריך לומר אותם בסוף הספירה.

במזמור למנצח אין ניקוד בין בתיבה בין באות, אך באנא בכח יש שני מיני ניקוד וזה כתוב **בפרי ע"ח דף קכ"ג ע"ד** : עם הגהת הלשם הניקוד בו' אותיות השם **בששה הימים**, אז ישיר משה. ובשם **ביום השביעי** ניקוד בראשית, שכן יש ב' מ"ב שהם **שורש אנא בכח** והם בראשית עד ב' של בהו, ו-אז ישיר משה עד א' של לאמר. ראה **פרדס דף ק"ב ע"ד פר' י"ג** : השם של אנא בכח יוצא ממ"ב אותיות בראשית... ע"ש. באותיות שאין בהם ניקוד הניקוד הוא שבא.

7 (8) כוונת תיבות המזמור, ואות פסוק האמצעי

שעה"כ דף פ"ו ע"ב :... גם ראיתי למורי ז"ל מקפיד וזהיר מאד לומר אחר ספירת העומר מזמור אלהים יחננו כו' כולו מעומד ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים בתיבה א' ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות א' ממ"ט אותיות שיש בפסוק **ישמחו** וירננו כו' וזה מספר המ"ט אותיות... במזמור למנצח אין ניקוד בין בתיבה בין באות. ואולי יש לראות אותם בניקודם כמו שהם.

וראוי לשים לב שיש לומר בסוף הספירה שם **אנא בכח לפני** למנצח. ולא כמו שכתוב בטעות בקצת סידורים **הפוך**. וזה כמו הסדר שעושים באותיות הקטנות קודם **אנא**, ואחר כך **תיבת** המזמור **ואות** הפסוק האמצעי אחר כך.

כוונת הש"ך

הנה בספירת העומר יש כוונה חשובה והיא עניין **מיתוק הש"ך** ע"י מנצפ"ך וכאן לכאורה התיקון עדיין במלכים, שכן מכוונים משמותם ועוד שעושים זאת לאורך ולא כמו אחרי התכללות והתקשרות.

שעה"כ דף פ"ה ע"ד עוד יש כוונה אחרת בעניין ספירת העומר וצריך לכוין בה. הנה ימי העומר הם בחי' דינן וגבורות והם עניין הש"ך דינן הנודעים והם בגימ' (ע"ה) **העומר**, והנה שורש כל הדברים הם אלו הש"ך **דינן** ולכן אנו צריכים למתקם ולבסמם... ע"כ ע"ש.

ומביא הרב ששה שערים מתוך חמישים שערים שיש. ואומר שכל אחד צריך לכוין בשער אחד השייך לשורש נשמתו, ואומר הרב מוהר"ח שהאר"י גילה לו שהוא שייך לש"ך של **שם ס"ג** לכן היה מכווין בו ולא באחרים. אך אנחנו כיון שלא ידוע לנו השער שלנו לכן יש לעשות את כל הששה.

בכל ערב מכוונים מ"ה חלקים מכל ש"ך ובלילה האחרון של השבוע מכוונים חמשים סך הכל ש"ך. ראה חלוקת הש"ך השונים כל אחד לפי ענינו וחלוקתו לפי הימים בטבלה ב**סידור הכוונות ספירת העומר הוצאת תלמידי הישיבה שסידר הרב יואל חקון הי"ו עמ' ה'**. ובכל לילה מתקנים מלך אחד משבעה מלכים של כל מלך ומלך^{קד}.

בסידור הכוונה של ספירת העומר בעניין הש"ך כתוב וזה לשונו: **לברר ולתקן ולהעלות מ"ה חלקים...** דכל שער ושער **דשם ב"ן**, ולמתקם במנצפ"ך **דמ"ה החדש**... ע"כ.

המיתוק נעשה ע"י **מנצפ"ך דמ"ה** וצריך להבין שהרי ש"ך הם חכמה, ופ"ר בינה, ורפ"ח דעת. אם כן איך מתקנים בחינה של חכמה ע"י הבינה? זה יובן ע"פ מה שכתב הרב **לשם שבו ואחלמה** בספרו **הדע"ה דף קמ"א סימן ד'**: וזה כמו בקבלת השפע שאו"א מצד מ"ה מקבלים בינה דמ"ה ומצד ב"ן חכמה דב"ן. ומובן שהמתקן שהוא מ"ה קטן מהב"ן. ע"ש.

נלע"ד לומר בעניין מה שאנו מתקנים בספירת העומר מערכת המוחין ומערכת החסדים. והנה **במערכת המוחין** אנו מתקנים בכל יום בחינה אחת ממוחין **חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם** דפרצופי **חז"ב** דזו"ן בחינת האחי' בלבד.

^{קד} עיין אמת ליעקב מערכת ש' אות ט"ז. וכן דרוש ש"ך פ"ר ורפ"ח בספר הדע"ה של הרב לשם שבו ואחלמה בסוף הספר דף קמ"א סימן ד'. ע"ש שהתיקון הוא על ידי המנצפ"ך של מ"ה החדש.

ואילו **במערכת החסדים** אנו מתקנים חסדים וגבורות דזו"ן ויעקו"ר דאח' ודפנים **דשלושה פרצופי כח"ב דז"א**, ולמעשה גמרנו את כל מערכת החסדים^{ק"ה} גם של שבועות גם כל הפנים וזה פלא. **אך נלע"ד** על פי מה שידוע שימי העומר הם ימי קטנות ובהם מתקנים אנו את המידות ומכינים את הכלים שלנו לקבלת התורה **בשבועות**. לכן ימי העומר הם מ"ט-שבע פעמים שבע כנגד **חג"ת נהי"ם**. בזמן ספירת העומר עומדים **בניסיונות דקטנות**, וצריך לזכות לדחות המוחין דקטנות שנוכה למוחין דגדלות. וע"י זה מכינים את הכלים לקבלת התורה, שהיא בחינת המוחין **דפנים**, והיינו צריכים לקבל הלוחות הראשונים אם היינו זוכים ובה נגמר התיקון, אך אחר חטא העגל מצפים שוב להגיע למעלות אלו, ולכן יש לתקן את כל בחינת המידות שהם החסדים לפני כן. כך נלע"ד **טעם נחמד**. ועיין הקדמת **הרב דניאל פריש** זצ"ל בספרו **"וספרתם לכם"** על ספירת העומר, וכן עיין **בנה"ש דף ל"ב ע"ג** באמצע.

^{ק"ה} **להבין** שזה רק בבחינת ההארות של החסדים של **האחור** ובליל שבועות במקווה מורידים את **הענפים** ליסוד ובחזרת החסדים בונים את **הכתרים דכתרים** ובונים את **הנוק' באטב"ח**. וכל זה בגי' פרצופי **כח"ב**, ראה רבי שאול שערי רחמים א' שא' קפ"ז שכל המצב הזה עד כוונת באהבה אנחנו עבדנו רק על חכמה דכתר הכל אח' ורק בתפילה באהבה מתחילים הפנים של חכמה דכתר ובהקבלה לליל פסח אנחנו לפני הקידוש רק שכאן יש עוד בחינת אחור נוספת של פרצוף החמישי שבא בלילה, להתחזק ולחבין גודל המוחין שבאו בגאולת מצרים, כל זה לפני **מעמד הר סיני קבלת התורה** בשחרית ומוסף, וקריאת התורה.

בעניין כוונות בימי העומר

הנה האריכו בזה העניין, האם אסור לעשות כוונות בימי העומר או שאפשר לעשות חלק מהכוונות.

נה"ש דף ל"ב ע"ג לכן גם המשכת המוחין היו שלא כסדר וגם שאין כל מוח מתפשט בכל הקו שלו **רק באותה המדה לבד** באופן כי יש עת וזמן קצוב לכל מדה כמה תשהה בלי מוחין וכפי ערך האחיזה שיש בה כך ערך ביטולה. ואחר שהמאציל העליון העריך ערכים אלו וסדר המשכת המוחין כפי מה שנראה בעיניו יתברך **שעיי"כ נוכל לבטל אחיזת הקלי' ע"י סדר זה לא פחות ולא יותר** ובלאו הכי אי אפשר לבטלם אם כן מי זה ערב אל לבו בסדר כוונת התפלות שהם מסודרים לשאר ימות השנה לכוונם בתפילות דימי העומר בודאי שאיש זה עונו ישא כי את קדוש ה' חלל לתת אחיזה לחיצונים בקדושה ופוגם בנר"ן שלו ובכל תפילותיו ותורתו ומצותיו ומעשיו הטובים שיעשה בכל השנה בכולם ילך חשכים כי יתאחזו בהם כיון שנתן להם יד בימים אלו כי פסח וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך בהם בה מוליכים אותו כל ימות השנה אפי' שבת החמורה נתבטלו עליותיה בימים האלו ואין עליית העולמות והמשכת המוחין כשאר השבתות דימי השנה שהרי כתב כי עדיין הז"א הוא בסוד קטנות כנז"ל... ע"כ ע"ש.

הרי הרש"ש כאן מאד החמיר שלא לעשות כלל כוונות ומה גורם לעצמו מי שעושה כוונות בימים אלו, אך לא חילק כאן ונראה שמדבר בכוונות הגדלות של מוין דתפילות.

שו"ת רב פעלים חלק א' סוד ישרים סימן י"ג ק"י **שאלה**. יום טוב שחל להיות בשבת, איך צריך לנהוג ע"פ הסוד בהקפות השלחן קודם קדוש, וגם בהריח של הדס, ואמירת שלום עליכם, ואשת חיל, ואתקינו סעודתא ופיוט אומר בשבחין, וי"ב ככרות, ופרקי שבת, אם נעשה בכל אלה כשאר שבתות, או לאו.

תשובה. הנה בספר הכוונות לא נתפרש דבר זה בדברי רבינו האר"י זלה"ה כלל, אמנם בסידור רבינו הרש"ש ז"ל כתוב, שיסדר י"ב לחמים אם חל פסח בשבת, ושאר דברים הנז' בשאלה לא נתפרשו בדבריו ולכאורה נראה דה"ה באינך, דהא י"ב לחמים לא שייכי ביום טוב כי אם בשבת דוקא, וכיון דעבדינן בהא כשאר שבתות גם בשאר דברים הנז' נמי עבדינן כשאר שבתות.

ברם ידידינו הרב החסיד מהר"א מני נר"ו (ז"ל) כתב לי, וז"ל, הקפות לפי קוצר דעתי לא שייך להיות, לפי שצריך להמשיך המקיפים שנמשך בעמידה, וכנז' **בשער הכוונות דף ק"ב ע"ג** בדפוס שלוניקי, ובליל יום טוב אין הכונה בעמידה באותם הפנימיים דשאר שבתות, כי

^ק זה הסיכום שלח אלי הרב בנימין יעקב הי"ו מישוב עמונה יבנה ויכוון.

אם בפרצוף הכולל דסדר זמנים, וכל הכונות שביו"ט הוא על **פרצוף סדר הזמנים**, ולא שייך כונת המקיפים דסדר הימים, ואתקינו סעודתא יש לאומרו, וכמ"ש הרב יעב"ץ בסדר סעודת ליל פסח, ומ"ש שם תיבת וכו' לפי קוצר דעתי קאי על סיום דברים של אתקינו, ואין הכונה על הפזמון של אסדר בשבחין, כי הפזמון הוא מסודר על סדר הימים, והיום הזה כל מגמתו מסדר הזמנים, ועיין **כף החיים סי' ל"ו סעיף ח' וחיים לראש דף מ"א ע"א**, ובפרט בפסח איך יאמר יחבק לה בעלה, ובסדר הזמנים אינו נעשה על ידינו, ואמירת **שלום עליכם ואשת חיל אין קפידה אם אומר אותם**, וכן מוכח מסידור רבינו הרש"ש ז"ל של פסח, שהצריך לסדר השלחן ב"ב לחמים אם חל פסח בשבת, ולא כתב סדר הריח ולא סדר ההקפות ושאר דברים, ומאי דאתמר אתמר **שצריך י"ב לחמים**, ומה דלא אתמר לא אתמר, עכ"ל נר"ו. והנה לדידי, אדרבה יש להוכיח מסידור רבינו הרש"ש שכתב לסדר השלחן ב"ב לחמים, דה"ה בשאר דברים, **דמה טעם יש לחלק ביניהם**, ומה שקיצר ולא כתב סדר הריח וסדר ההקפות, אין זו ראייה כיון דסדר הריח וסדר ההקפות כתובים אצלו בסידור של שבת, לא הוצרך לכפול הדברים, לכתוב סדר הכונות שלהם גם ביום טוב שחל בשבת.

ומה שטען ידידינו הרב החסיד נר"ו ז"ל הנזכר בענין הפזמון איך יאמר יחבק לה בעלה, וסדר הזמנים אינו על ידינו, אין זו טענה, **וכי באמירת הפזמון הנזכר אנחנו עושין כונות והמשכות**, ורבינו האר"י ז"ל שתיקן הפזמון הנזכר לא תיקנו לעשות בדברים אלו המשכות ותיקונים למעלה, כי אם רק הוא תיקן סדר שבח מעלות הלילה ההיא מה שנעשה למעלה, ומה בכך אם אנו מסדרין השבח במעלות אותה הלילה אשר באמת ישנם בלילה ההיא למעלה, כי באמת איכא זווג עליון בלילה ההיא, **ואף על גב דלא נעשה על ידינו אלא נעשה מאיליו**, מה בכך, הלא הדברים עצמן הם שייכים בלילה ההיא, וזה פשוט.

גם יש לי להוכיח, שגם ההקפות יעשו כשאר שבתות, וטענת ידידינו הרב החסיד הנזכר שטען דכל הכונות הם על פרצוף סדר הזמנים ולא שייך כונת המקיפים דסדר הימים, אין זו טענה, דהא מצינו כיוצא בזה ביום טוב שחל בשבת, אף על גב דמתפללים תפילת יום טוב וקורין הפרשה דיו"ט, עם כל זה **עולין לס"ת שבעה** כשאר שבתות, אף על גב דלא שייכי השבעה ביום טוב, וכן **קורין בס"ת במנחה**, אף על גב דליכא קריאת ס"ת במנחה של י"ט, **ואם כן הוא הדין להנך דברים**, וכן נמי הוכחה מן חיוב **שלשה סעודות**, דחייבין לקיים ביום טוב שחל בשבת.

ועוד יש להוכיח בס"ד, מדברי רבינו הרש"ש ז"ל בנהר שלום, שכתב וז"ל, ולכאורה נראה דכשחל פסח בשבת שצריך לכוין במנחה דאותו שבת כשאר מנחה דכל שבת, להעלות לז"א לדיקנא קדישא דא"א, אמנם כד דייקת שפיר נראה שאין לכוין בה כלל, וכנזכר לקמן וכו' ע"ש. והנה שם אח"ז פירש הטעם שאין לכוין במנחה של אותה שבת, להמשיך לזו"ן המוחין דדיקנא דא"א כשאר שבתות, מפני שאם היו

נמשכים להם אותם המוחין היתה אחיזת החיצונים מתבטלת מהם לגמרי, אפילו אחר עיבור יום א' דפסח, **ולא היתה מתקיימת מצות ספירת העומר**, ולא מצות חג השבועות, ואין זה רצון המאציל וכו' ע"ש, משמע דסבר מר שדוקא בפסח שחל בשבת אין לכוין משום הך טעמא, אבל בשאר יום טוב שחל בשבת, יש לכוין במנחה להמשיך לזו"ן המוחין דדיקנא דא"א כשאר שבתות, ואף על גב דאנו מתפללין באותה שעה תפלה של יום טוב שהיא בסדר הזמנים, ועל כן מכאן הוכחה דאע"ג דההקפות לא שייכי בסדר הזמנים יש לעשותם כיו"ט שחל בשבת משום דשייכי בסדר הימים, וה"ה לשאר דברים.

גם עוד ראיתי בספר הבהיר, נהר שלום לרבינו הרש"ש ז"ל ששאלו ממנו חכמי המערב בשאלה ג"ן, כשחל יום טוב בשבת איך תהיה הכונה בהם, והשיב להם בזה"ל, עיקר הכונה ביום טוב אבל עליית העולמות הוא בשבת ע"כ. וראיתי להרב החסיד **תורת חכם ז"ל בדף קס"ו ע"ב**, שהביא דברי רבינו הרש"ש ז"ל הנז', וכתב וז"ל, וזה דוקא בזו"ן הכוללים דכל השנה, שהימים טובים הם בזו"ן הכוללים, דכל השנה הם אינם עולים במנחת יום טוב אפילו כשחל בשבת, כי אם עד כתר דאז"א, ואינם מקבלים כי אם מוחין דאימא, דהיינו בלא לבושין דאבא, וזהו בין במוחין דמצד אבא בין במוחין דמצד אימא, כי שניהם כלולים מאז"א, כי אימא ר"ל ז' תחתונות דאז"א, אבל בזו"ן דכל השבוע מקבלים מוחין שלמים דאז"א בכל תפילות היום, ועולים במנחה עד דיקנא דא"א, **וכן אצלי קרוב לודאי שראיתי למוה"ר ז"ל שהיה מכיין בקדיש דליל שבת המרגלאן, עכ"ל**, הרי גם מכאן יוצא הוכחה לעשות ההקפות בשלחן ביום טוב שחל בשבת, **וה"ה לשאר דברים כשאר שבתות השנה**, וכן אנחנו נוהגין בביתנו, כשחל יום טוב בשבת, להקיף ב"פ, ולהריח בהדס כשאר שבתות, ואומרים שלום עליכם ואשת חיל ויהא רעוא, ומסדרים י"ב לחמים כשאר שבתות, וגם נאמר אתקינו סעודתא, ופזמון אזמר בשבחין, ושלום עליכם, ואשת חיל, **כשאר שבתות**, ורק אם חל ראשון של פסח בשבת, אין אנחנו אומרים שלום עליכם ואשת חיל ופזמון אזמר בשבחין, אבל נאמר אתקינו סעודתא, ונעשה הקפות וברכת הריח בהדס כשאר שבתות, **ויתכן בשביל המהירות שמצוה למהר לביל פסח לקדש מיד**, לכך אין אנחנו אומרים פזמון אזמר ושלום עליכם ואשת חיל **כשחל ליל ראשון של פסח בשבת**, וכן מנהגינו ג"כ כשחל יום טוב של ראש השנה בשבת, שאין אומרים פזמון אזמר בשבחין ושלום עליכם ואשת חיל, אבל נאמר אתקינו סעודתא, ונעשה ההקפות וברכת הריח בהדס כשאר שבתות, והשי"ת ברחמיו יאיר עינינו באור תורתו אכי"ר. **ע"כ רב פעלים**.

ע"י קניין פירות (הוצאת אהבת שלום) בהגהותיו לנה"ש (עמ' קנ"ט ד"ה יר"א) - לפי מסקנת הדברים שם הוא דוחה את **דברי התו"ח בקנ"ב ע"ב** שראינו.

קניין פירות עמ' ל', אמצע ד"ה "וכבר מילתי" - עמ' לב' - דן בעניין הכוונות בעשרת ימי תשובה ובתוך הדברים מתייחס גם **לעומר**. כדאי לקרוא את מה שכותב בד"ה "והמחבר ספר

אמת ליעקב וכו'". ואומר שם שלא לכוין וגם התו"ח נראה שלא כיוון" שלא היה משנה ממנהג הקהילה חלילה. וכן בפועל בעשרת ימי תשובה איך יעשה שתי נסירות א' ליעקו"ר ואחד המשך הנסירה מראש השנה. וזה אי אפשר עיין שם באורך.

מעיל אליהו הגהות על התו"ח, **עמ' שפ"ח עמודה ב' ד"ה** "שיטה כ"ט" מביא שם דיוק מלשון התו"ח ולמעשה גם לשיטתו אין לכוון בפועל. ע"ש.

בעניין הוידוי כשסוף שבוע העומר יוצא ערב שבת: עיין **קניין פרות דף קס"ה אות ט'**: ... כתב כשחל יום פסח בשבת ליל שביעי בכל שבוע חל בליל שבת וכתב שאין לומר התחינה ויש **להקדימה בליל ששי יום קודם**, כי בו כבר נכנס הרשימו והוא עיקר. ע"ש.

וכן **תולדות אהרן ומשה דף י"ב**: ... ע"ש.

שערי רחמים ב' שאלה עז"ר שאלה: ... בעניין הכוונה בספירת העומר ופסח בשנת **השמיטה** ... ע"ש.

תשובה: ... כתב בנה"ש... יש מבנה של שלוש שנים, הרי כל ההמשכות של פסח ושל ספירת העומר **הם של שנה שניה**, שזה מוחין של **פנים**. וצריך לכוין בהם בשנת השמיטה כמו שמבאהבה ואילך. ע"ש.

שמן ששון ג' דף ע"ה ע"ד אות ט': ... ולע"ד עיין להרב זמרת הארץ זלה"ה בכ"י דף ל"ג ז"ל בכל ימי העומר אין אנחנו מכוונים כונת התפלות ולא תיקון לאה בחול המועד דפסח וכן אין מכוונים בויכרך דוד בחול המועד בנתינת הצדקה בלאה שמחוץ לז"א וכן בלימוד התורה בחו"ה בכונת לשמה להמשיך ללאה כל אותן הארות והטעם כי היא מצה שמורה בכל ימי הפסח כנודע וגם אין אנחנו אומרים בכל ימי העומר תיקון רחל דהולכת ונתקנת בהמשך ימי העומר ואין מסתלקים המו' ואינה יורדת בברי' כל זה ע"פ הוראת מו"ה ש"ש זלה"ה וראיותיו שכך נראה מפשט דברי הרב בדרושי פסח ועומר שכל המו' דקטנות וגדלות א' ו"ב' דישסו"ת ואו"א נמשך לאט לאט ע"י ספירת העומר עכ"ל ואנן אחר הסדר הרב שר שלום זלה"ה נגררים אשר ירד והעמיק ודרש כתרי אותיות של רבינו האר"י זלה"ה ולא הניח פינה וזווית אשר לא ראתה עינו והיה דורש וחוקר בפלפול עצום דברי האר"י זלה"ה כמו שיראה הרואה **בספרו הטהור נה"ש** ובפרט **בהקדמת רחובות הנהר** ובפרט שהיה מדקדק לעשות מלאכת שמים שלימה ואזהרה שמענו שכתב וז"ל **בנה"ש** (דף ע"ו ע"א) **והחדש דף ל"ב עמוד ג'** וז"ל מי זה **ערב אל לבו בסדר כונת התפלות שהם מסודרים** לשאר ימות השנה לכוונם בתפלות דימי העומר בודאי שאיש זה עונו ישא כי את קודש ה' חלל לתת אחיזה לחיצונים בקדושה ופוגם בנר"ן שלו **ובכל תפלותיו ותורתו ומצותיו ומעשיו הטובים שיעשה בכל השנה שכולם ילך חשכים כי יתאחזו בהם כיון שנתן להם יד בימים אלו** כי פסח וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך בהם בה מוליכים אותו כל ימות השנה אפי' שבת החמורה נתבטלו עליותיה בימים האלו ואין בה עליית העולמות והמשכת המו' כשאר

השבתות דימי השנה וכו' יע"ש ודי בזה ועיין עוד מ"ש בקונטריסי פתח עינים בכונת עומר
וכונת ר"ה יע"ש קי :

ימי העומר ימי גדלות

הנה לפי הבנה פשוטה ימי העומר הם ימי קטנות ודין וצריך להזהר בהם ובהם מתו תלמידי רבי עקיבא, אך נראה שיש להם גם בחינה שהם ימי גדלות ומיוחדים בזה יותר משאר ימות השנה.

ע"ח א' דף ע"ו ע"ד ונבאר עתה **מצות שלוח הקן** כי יקרא קן צפור וגו' הנה כאשר הזווג דאוי"א הוא בבחינת רביצת על האפרוחים כנ"ל **וזה מורה על חולשת הבנים** זוי"נ שהם חלשים בבחי' ו"ק הנקרא **אפרוחים** והם קטנים וצריכין עדיין לאמא וצריכה אמא לרבוץ עליהם **לשומרם מן החיצונים** ואז גם אבא יורד עמה ומרכין ראשו למטה כמבואר לעיל שאין זה הזווג העקרי של או"א אלא זווג המקרה כאשר הבנים **בסוד יניקה** צריכין לאמא לכן ארז"ל כי יקרא קן צפור פרט למזומן גם אמרו שיהיו צריכין לאמם ואמרו ק"ן צפו"ר הענין הוא כמש"ל **כאשר הזווג הוא למעלה שוין בקומתן אז יש להם ש"ע נהורין** כמנן צפור ... ע"כ ע"ש.

יש זיווג דמקרה שהוא זיווג כשהזו"ן **בקטנות** וחלשים וצריכה אימא לרבוץ עליהם וזה הזיווג דמקרה הוא לא הזיווג המיוחד שיש שפע גדול אלא צריך לשאוף ולהעלות את אימא **לגדלות** ליחוד עליון וזה סוד מצוות שילוח הקן שהאדם צריך בחיו לדאוג **לזיווג דגדלות** ולשלוח את האם למעלה להתייחד ולא להשאיר המצב הירוד של יניקה וקטנות.

הגהת השמש [א] נ"ב משמע **שאין מצות שלוח הקן** נוהגת אלא בזמן שהזו"ן הם בסוד **יניקה**. ולכן **צריך להזהר שלא לעשות מצוה זו בעת שיש לזו"ן מוחין דגדלות כגון בעתות התפילה וכיוצא ולא במ"ט ימי העומר**. (והטעם הוא פשוט יען שכל מוח הנמשך ע"י ספירת העומר של אותו יום אינו **מסתלק** לא כן בשארי ימות השנה דאחר התפילה מסתלקים המוחין ... ש"ש) ולא **מראש השנה עד שמיני עצרת** (ולא בשנה השביעית ולא בשנת היובל ... ש"ש) ע"ש.

משמע שימי העומר הם **ימי גדלות** אע"פ שיש לשונות שהם קטנות, ויש בהם דינים וצריך להשמר מהחיצונים. וכמ"ש **בנה"ש דף ל"ב ע"ג**. ועוד. כאן יש בחינה של גדלות שכן בערך עצמם זו **גדלות**, ועוד המוחין נשארים כל הימים האלו ומוסיף והולך המוחין מתרבים עד שבועות. שאין ימים כאלו בכל השנה שמוחין גדולים כאלו בכל היום והלילה. וללא הפסקה **רק הולך וגודל**.

רמב"ן פרשת אמור פרק כ"ג פסוק ל"ו והנה היא שמינית **"עצרת היא"**, כי שם נעצר הכל וצוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה **לפניהם** ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', **ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות** כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמיני של חג, **והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד** בין הראשון **והשמיני בחג**, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו

שמעו מתוך האש ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום **חג השבועות עצרת**... ע"כ ע"ש.

הנה הרמב"ן מבאר כל הימים אלו מפסח ועד שבועות כמו שמונת ימי חג הסוכות עם **עצרת**. ו**שבועות** הוא כנגד יום השמיני של חג והימים שבינתיים חולו של מועד. כל ימי ספירת העומר ימים גדולים ובכל יום שמתקנים בחינה מהספירה העליונות היא נשארית ומתווספת והולכת ועולה במעלות הקדושה.

הנה מצאנו להרב רמב"ם אלבאז^{קח} זצ"ל בספר "היכל הקודש" בעניין ספירת העומר, דף נ"ו סוע"א... וטעם ספירת העומר לפי שבזמן הבית היו אלו הימים רצה לומר שבין פסח לשבועות **ימים נוראים**, לפי שהם **עומדים ברום עולם** כמו שנתבאר, וחשובים כאילו הם **ימי חולו של מועד** שהרי שבעת **ימי פסח** כולו כנגד יום אחד של חג, ויום **שבועות** כנגד יום ח' של חג הנקרא **עצרת** והימים שבינתיים ימי חולו של חג הסוכות. **כן הוא סודם ומעלתם באמת** כמו שכתבנו וכן גם כן כתב **הרמב"ן** בפירוש החומש. **לכן עכשיו** בעוונותינו שחרב הבית אנו ממעטים בהן בשמחה **ואין מתגלחין** בהן עד שיעברו **ואין נושאים בהן נשים** עד ל"ג בעומר תחת אשר היו לנו **ימי שמחה**. ימים **שהשכינה מתעלה** בהם ומתעטרת **במעלת הספירות העליונות** ועכשיו הצדיק אבד **והשכינה יושבת מנודה** בעגמות נפש, גם אנחנו נהיה מצרים ועגמי נפש כי דיו לעבד להיות כרבו.

והסתירו העניין ואמרו^{קט} כי מתו בהם תלמידי רבי עקיבא כי תלמידי חכמים המרבים שלום בעולם אספו נגהם ונסתלק השלום **עד עת בוא דברו והבטחתו יתברך להחזיר שכינתו לציון**... ע"כ ע"ש.

הרי מפורש שהאבלות היא על **בית המקדש והשכינה שבגלות**, והיות עם ישראל בגלות קשה, **ולא רצו כל כך לשמוע על חזרה לארץ ובית המקדש**, וגם לא שייך היה לדבר על זה, אם היו חז"ל אומרים שהאבלות היא על אובדן **הבית הלאומי בארץ ישראל ומלכות בית דוד ובניין המקדש לא היו מתאבלים כלל**, שכן לעם ישראל באותו זמן היו זכרונות לא נעימים ממלכות שלמה, ובימי רחבעם וירבעם מאסו במלכות בית דוד ובמלכות שמים ובבית המקדש. ומעין מה שכתבו המפרשים, ובעיקר **המלבי"ם** שהביא גם משל על זה בגלל אורך הגלות לא לעורר ולא לחשב קיצים על הפסוק **שיר השירים פרק ב' ז'**: **הִשְׁפַּעְתִּי אֶתְּכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת**

^{קח} רבי **משה בן מימון אלבאז** חי במרוקו לפני יותר מחמש מאות שנה כתב ספרו **"היכל הקודש"** טעמי מצוות ומנהגים על פי הקבלה.

^{קט} הרי מובן מכאן שהיה קשה לחז"ל לקבוע אָבֵל על חסרון גדולת הימים שבית המקדש היה קיים שכן ביציאת עם ישראל לגלות לא היו יכולים להבין את חסרון המקדש והעבודה, אך מיתת תלמידי רבי עקיבא זה יותר פשוט לזכור ולהתאבל עליהם, שכן ידעו שיוצאים **לגלות ארוכה כל היום דוה אלפיים שנה**, וגם לא רצו להכניס להם רעיונות **שאולי יעוררו מחלוקות** שלא יצא מהם כלום שהרי הם בגלות ארוכה, ותלמידי חכמים **מרביתם שלום**, אך בבוא העת יצטרכו תלמידי חכמים של דורנו להבין העניין והיות שהקב"ה החזיר שכינתו לציון, צריכים להבין שחוזרים להיות ימי גדלות **לעורר האהבה** כמו שכתוב בשיר השירים **עד שתחפץ** ונזכה בקרוב לבניין בית המקדש.

אוּ בְּאֵילֹת הַשָּׂדֶה אִם תִּעְרְרוּ וְאִם תִּעְזְרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שְׁתַּחֲפֹץ : **לכן כדי שיתאבלו** למעשה על בית המקדש והשכינה, שבאותם הימים ימי הספירה כידוע, **שמתעלה השכינה בהם ומתעטרת במעלות הספירות העליונות**. עד שבשבועות מקבלת כ"ד קישוטים והיחוד ביום, **חז"ל הסתירו הדבר** ואמרו שיש להתאבל **בגלל שמתו תלמידי ר"ע**, הבינו ברוח קודשם שלא שייך לומר להם את האמת **והסתירו** ואמרו להם שהאבלות היא על מיתת תלמידי רבי עקיבא.

אך האמת האבלות היא על הבית הלאומי והשכינה שיצא עם ישראל לגלות, הרי שלפי זה בחזרה השכינה ועם ישראל לארץ ישראל, **הרי תוקן ולא צריך להסתיר על מה להתאבל באמת** שכן הדבר שחזר לתחיה, וזהו **עד שתחפץ** שכתוב שם, ואין עניין יותר לומר שיש אבלות, בגלל מות תלמידי רבי עקיבא. וכמו שכתב **עד עת בוא דברו והבטחתו יתברך להחזיר שכינתו לציון**.

לשם יחוד של ספירת העומר

על מה שאומרים בלשם יחוד וכשם שעמד להם לישראל מצות העומר למגן וצנה בימי גדעון ויחזקאל ומרדכי ואסתר להכניע כל מבקשי רעתם. ומה שאין אנחנו אומרים גם בימי חזקיהו המלך.

ילקוט שמעוני יחזקאל פרק ד' רמז שמ"ד:...שכב על צדך השמאלי, א"ל ההוא מינאה לרבי אבהו אלהכון גכחן הוא דקאמר ליה ליחזקאל שכב על צדך השמאלי וכתוב ושכבת על צדך הימני, אדהכי אתא ההוא תלמידא א"ל מ"ט דשביעית, אמר להו השתא אמינא לכו מילתא דשווא לתרוויכו, א"ל הקב"ה לישראל זרעו שש ותשמיטו שבע כדי שתדעו שהארץ שלי היא והם לא עשו כן אלא חטאו וגלו, מנהגו של עולם מלך בשר ודם שסרח עליו מדינה אם אכזרי הוא הורג כלם ואם רחמן הוא הורג את חצים ואם רחמן מלא רחמים הוא מיסר את הגדולים שבהם ביסורים, אף כך הקב"ה מיסר את יחזקאל כדי למרק עונותיהם של ישראל:

ואתה קח לך חטין ושעורים ופול ועדשים, רבנן אמרין מצות העומר עמדה להם בימי יחזקאל, רב חמא בר חנינא אמר ריבה בה שעורים, רבי שמואל בר נחמני אמר דברים שהם מריצים את בני מעים, תמן עבדין מינה חררה לכלבא ולא טעמא. מטרונא שאלה את ר' יוסי בן חלפתא כמה צער נצטער אותו צדיק, [כמה שפחות כמה עבדים יש לו והן מבזבזין במאכל ומשתה], אמר ליה להודיעך כל זמן שישראל בצער אף הצדיקים עמהם בצער וכשהם בשלוח אף הצדיקים והקב"ה עמהם בשמחה, וכך הוא אומר "ישיש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך". מאי ועוגת שעורים תאכלנה א"ר חסדא לשיעורים, א"ר פפא עריבתא כעריבת שעורים ולא כעריבת חטים.

רש"י ישעיהו פרק ט' פסוק ג':... כיום מדין בימי גדעון שאף הם נפלו יחד בלילה אחת ובליל קציר העומר כמו שנאמר והנה צליל שעורים מתהפך במחנה מדין:

פסיקתא רבתי פרשה י"ח:... רבי אבהו ואמרי לה רבי יהושע בן לוי ורבי שמואל בר נחמני ורבנן רבי יהושע בן לוי אמר היא שעמדה להם בימי גדעון שנאמר ויבא גדעון והנה איש מספר חלום ויאמר הנה חלום חלמתי והנה צליל לחם שעורים מתהפך במחנה מדין ויבא עד האהל ויכהו ויהפכו למעלה ויפל האהל (שופטים ז' י"ג) מהו צליל לחם שעורים רבנין אמרין על שצליל עליהם אותו הדור מן הצדיקים ובזכות מה ניצלו בזכות לחם שעורים ואיזו זו מצות העומר

ר' שמואל בר נחמן [אמר] היא שעמדה להם בימי חזקיהו והיה כל מעבר מטה מוסדה אשר יניח עליו בתופים במחולות ובמלחמות תנופה נלחם בס (ישעיה ל' ל"ב) וכי יש מלחמות [תנופה] באותו הדור הוי אומר זו מצות העומר

ורבנין אמרין היא שעמדה להם בימי יחזקאל ואתה קח לך חטין ושעורין ופול ועדשים ודוחן וכוסמים ונתתה אותם בכלי אחד ועשית אותם ללחם למספר הימים אשר אתה שוכב על צדך שלש מאות ותשעים יום תאכלנו (יחזקאל ד' ט') מהו ללחם ריבה בה שעורים רבי שמואל בר נחמן אמר דברים שהם מצירים את בני מעים שמואל אומר תמן אמרין עבדיה מיניה חררא לכלבא ולא (טעמאי) [טעמיה] שאלה מטרונית את רבי יוסי בן חלפתא אמרה לו כמה צער נצטער אותו הצדיק כמה עבדים וכמה שפחות יש לו והם מבזין בו במאכל בסוף אמר לה להודיעך שבכל מקום שישראל בצער הצדיקים הווין עמהם בצער

רבי לוי אמר היא שעמדה להם בימי המן בזמן שראה מרדכי להמן שבא לקראתו והסוס בידו אמר דומה אני שרשע זה להרגני בא ואמר לתלמידיו בירחו לכם שלא תכוו בגחלתי אמרו בין לחיים בין למות עמך אנו מה עשה התעטף בטליתו ועמד לו להתפלל אתא ההוא רשע ויתב להון גביהון אמר להון במה אתם עסוקים אמרו לו במצות העומר שהיו ישראל מקריבין בבית המקדש אמר להון ודמה הוה הדין עומרא דכסף וזהב או דחיתין ושערין ואמרין ליה דשערין אמר להון וכמה הות טימי ידיה בכ' קנטירין או בי' קנטירין אמרין לו סגין בי' מנין אמר להון קיימון דנצחין עשרת (מיניכון) [מניכון] לעשרת אלפין קינטרי דכספא ילקוט שמעוני ויקרא פרק כ"ג - המשך רמז תרמ"ג ר' יהושע בן לוי אמר לעולם אל תהי [מצות העומר] קלה בעיניך היא שעמדה להם בימי גדעון שנאמר ויבוא גדעון והנה איש מספר לרעהו חלום והנה צליל לחם שעורים. רבנן אמרין על שצלל עליהם אותו הדור מן הצדיקים, ובזכות מה נצולו בזכות לחם שעורים זה מצות העומר.

ורבנן אמרין היא שעמדה להן בימי יחזקאל שנאמר קח לך חטין וגוי' (מהו ללחם) ר' חמא בר חנינא אמר ריבה בה שעורים. ר' שמואל בר נחמן אמר [ריבה בה] דברים שהן מרפים את בני מעים, מטרונא שאלה את ר' יוסי בן חלפתא אמרה לו כמה צער נצטער אותו צדיק כמה שכחות כמה עבדים יש לו והן מבזבזים במאכל ובמשתה, א"ל להודיעך שכל מקום שישראל בצער הצדיקים עמהם בצער.

ילקוט שמעוני שופטים פרק ו' רמז ס"ב ר' אבהו אמר רבי סימון אריב"ל מצות העומר עמדה להם בימי גדעון שנאמר ויבוא גדעון והנה איש מספר לרעהו חלום וגוי' והנה צליל לחם שעורים מהו צליל רבנן אמרין על שצלל עליהם אותו הדור מן הצדיקים, ובזכות מה נצולו בזכות צליל שעורים ואיזו זו מצות העומר :

ספר חמדת ימים עומר פרק א' הנה לכבוד ולתפארת גדולתה של מצוה זאת, עזר מצריו תהיה, "ויגרש מפניהם אויב ויאמר השמד" כאשר חכמים הגידו כי היא שעמדה לאבותינו בימי גדעון דכתיב "ויבא גדעון והנה איש מספר לרעהו חלום. ויאמר הנה חלמתי חלום והנה צליל לחם שעורים". מהו צליל שעורים? רבנן אמרי על שצלל עליהם אותו הדור מן הצדיקים,

ובזכות מה נצולו? בזכות לחם שעורים, ואיזו? **זו מצות העומר**. **וכן בימי חזקיהו** ואסמכוה אקרא "ובמלחמת תנופה נלחם בס" **וכן בימי יחזקאל** דכתיב "ואתה קח לך חטים ושעורים". והאחרון הכביד, **בימי המן הרשע אשר** אמרו שכשבא המן אל מרדכי ותלמידי יתבין תניין. אמר ליה המן במאי עסקיתו? אמר ליה במצות העומר א"ל הדין עומרא דמאי הוא, דדהב או דכסף? אמרו ליה דשערין. אמר ליה וכמה הוה טימיה דידיה בי קנטרין? א"ל סגין בי מנין א"ל קומו. דנצחי עשרתי מנכון לי אלפי קנטרייא דכספא דידי וכו'.

ספר חמדת ימים עומר פרק א': ... יהי רצון מלפניך שיתוקן בספירתנו זאת את אשר פגמנו במדות העליונות הג"דולה והג"בורה והת"פארת והנ"צח והה"וד כי "כל בשמים ובארץ לך ה' המ"מלכה. אחת לאחת בז' שבועות תמימות אלה, על אבן אחת ז' עינים. ותמחול ותסלח את כל עונותינו ופשעינו וחסאתנו אשר פגמנו מנעורינו עד היום הזה. וכשם שטיהרת נפשות עמך בית ישראל מזוהמת הנחש, טומאת מצרים בכח מצות ספירת העומר בצאת ישראל ממצרים. כן ברחמך וחסדיך הרבים תטהר את נפשותינו מכל טומאה וחללה שנדבק בה. ונטהר ונתקדש בקדושה של מעלה. **וכשם שעמד להם לישראל מצות העומר למגן וצנה בימי גדעון וימי חזקיהו וימי יחזקאל, ובימי מרדכי ואסתר להכניע את כל אויביהם ומלחמת תנופה נלחם בס', כן יעמוד לנו להכניע את כל אויבי נפשינו ומבקשי רעתנו. הפלה חסדיך מושיע חוסים ממתקוממים בימינך. עוררה את גבורתך ולכה לישועתה לנו, אמן כן יהי רצון. ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו'.**

ראה כאן מזכיר גם את **חזקיהו המלך**.

ספר חמדת ימים עומר פרק ב': ... וכשם שטיהרת נפשות עמך בית ישראל מהזוהמא של טומאת מצרים בכח מצות ספירת העומר **בצאת ישראל ממצרים**, כן ברחמך וחסדיך הרבים תטהר את נפשותינו מכל טומאה וחללה שנדבק בה, ונראה ונתקדש בקדושה של מעלה. **וכשם שעמד להם לישראל מצות העומר למגן וצנה בימי גדעון ויחזקיהו ויחזקאל ומרדכי ואסתר להכניע כל מבקשי רעתם**, כן יעמוד לנו להכניע כל אויבי נפשינו ומבקשי רעתינו.

שבועות

הקדמה לכוונות שבועות

בכללות עבודת הכוונות שאנו עושים בשבועות. הנה עד ליל שבועות תוקנו בסגולת ימי הספירת העומר, חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם דפרצוף השלישי נשמה - בינה, ודפרצוף הרביעי חיה- חכמה. ובלייל שבועות, צריך להשלים את שני פרצופי בינה וחכמה, ולתקן את כל פרצוף החמישי יחידה - כתר, כל זה נעשה בסגולת הלימוד של ליל שבועות. וזהו: נה"י הפרטיים ונה"י הכוללים של פרצוף בינה וכן של פרצוף חכמה. ועוד יש לנו להשלים כתרים הפרטיים וכתר כללי דבינה וחכמה, וגם יש לתקן את כל הפרצוף החמישי יחידה, הכתר דז"א. וכל זה נתקן ע"י הלימוד.

גם בסגולת הלימוד אנו מקשטים את הכלה בכ"ד קישוטי כלה, והם המשכת הארות, בשנים עשר ספרים הראשונים - קישוטים, מדיקנא דא"א לרישא דנוק', ובשנים עשר ספרים האחרונים - קישוטים, מדיקנא דז"א לגופא דנוק'. הקישוט הוא שם אדנות בכ"ד צירופי ע"י דיקנא דא"א ודז"א. וגם יש קישוט היוצא מהפסוק האחרון מכ"ד ספרים הוא נמשך מכתר עליון. והוא מנוקד קמץ שורוק להורות שהוא מכתר ועד הנוק'.

ובאשמורת הבוקר ע"י טבילה במקווה נעשים כתרים דכתרים של כל הבחינות, בין אלו שניתקנו בספירת העומר ובין אלו שניתקנו בליל שבועות, בסגולת הלימוד. וזה נעשה על ידי כפילת החסדים העליונים ועלייתם לחב"ד, ועליית אור חוזר דשני שלישי ת"ת דז"א לשליש תחתון דת"ת דישסו"ת, הנקרא שער החמשים. לגרום ירידת שליש ת"ת דישסו"ת ונה"י חדשים לכתר דז"א. ונעשים ב' הכתרים דז"א ודנוק' יחד, כתר דז"א נעשה כולו, וכתר דנוק' המחולק לד' רבעים. ויחד עם כתר דז"א נכנס רביע ראשון לכתר דנוק', והשאר עם בנין הנוק' באחי ע"י אלפא ביתא דא"ט ב"ח נכנסים כולם עד תיבת למען שמו כנודע.

נשים לב שבכל הלימוד של ליל שבועות והתפילה, הם במערכת המוחין בלבד. אין שום תיקון במערכת החסדים, שכן בספירת העומר עשינו תיקון לכל מערכת החסדים של ג' פרצופי כח"ב^ק. ראה טעם יפה לעניין זה שכתבתי מה שנלע"ד בסוף כוונות העומר, ע"ש.

ועוד יש להבין שכל מה שהמשכנו חסדים בספירת העומר הם הארת החסדים, כמו שעושים בתפילה, ב-הגדול הגיבור והנורא חסדים, והמשכת הענפים תהיה בלילה, ובטבילה במקווה

^ק נלע"ד מה שאמרנו לעיל שעשינו כל המשכת של מערכת החסדים בספירת העומר, בג' פרצופים כח"ב. ולכאורה אין המשכת חסדים בלילה וכן בתפילה אינו מדויק שכן מה שעשינו בעומר הוא בחינת הארת החסדים בלבד. ובטבילה אנחנו ממשיכים הענפים ליסוד (כמו בקונה הכל) וממתקים הגבורות וכופלים החסדים דחג"ת וממשיכים הכתר ע"י אור חוזר דת"ת שער החמשים כנודע. הרי שיש עוד עבודה בחסדים בטבילה ובניין הנוק' גם כן, וכל זה בחינת אחר.

כשנביא את הכתרים דכתרים, נראה את כפילת החסדים ועליית שני שלישי הת"ת דז"א, לת"ת דישסו"ת, להוריד הכתר על ראש ז"א.

כל התיקונים שעשינו בערכים הם בחינת אחור, ובתפילת שחרית נעשה את בחינת **הפנים** של כל הבחינות. ועל כן, בכל התפילות לחש וחזרה, נתחיל בכוונות מתיבת **באהבה**. שחרית לחש, **בינה**. חזרת שחרית, **חכמה**. לחש מוסף, **נר"ן** דפרצוף כתר. חזרה של מוסף **חיה** דפרצוף כתר. **יחידה** דפרצוף כתר וזה בקדושת כתר בתיבת **אחד**.

ואת החיצוניות של כל הבחינות הנ"ל, נעשה בסעודה **מיד** לאחר התפילה.

מערכת זיווגי ז'ו"ן הגדולים בשבועות

הנה בשבועות יש מערכת זיווגים מיוחדת במינה שאין בשום זמן אחר ונראה כאן ה' זיווגי ז'ו"ן הגדולים כידוע נוכל לגלות דבר זה בבחינת החילוף השני שנעשה אם יש זיווג ז'ו"ן הגדולים בלבד.

נה"ש דף ל"ג ע"א וכל אלו המוחין שנמשכו בעומר ובליל שבועות הם המוחין דאחור ואח"כ בתפלת של יום שבועות צריך לכון במלת באהבה של העמידה ואילך להמשיך המוחין דפנים מישסו"ת (פרצוף שלישי בינה) ומאו"א (פרצוף רביעי חכמה) ומא"א עד סוף המוסף ואז מזדווגים ז'ו"ן זוג דגדלות (פרצוף חמישי אריך) ... ע"כ.

הנה מכאן שיש תיקון בתפילות במוחין דפנים וכל תפילה עולים לפרצוף אחר, צריך להבין מה יהיו הזיווגים בשים שלום יעקו"ר או ז'ו"ן הגדולים ומה הזיווג בקדושת כתר בתיבת אחד.

נה"ש דף ל"ז ע"ג ואח"כ בעמידה דלחש דשחרית יכון במלת באהבה לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוק' וצלם דמוחין דיש"ס ע"ג רישא דז"א ולנסור הנוק' הנזכר ולהביאה לפנים ולהעלות את שני צלמי המוחין הנזכר למ"ן ולזווגם להמשיך המוחין דפנים ולהמשיכם לתוך פרצוף נקודת הפנים דנוק' דבינה במלך עוזר כו' ונגדלת וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין דפנים ואחור ונמשכים ומתפשטים בשני פרצופי פנים ואחור דבינה דז"א בכריעות וזקיפות דמגן אברהם עד"ה בתפילת החול ובשים שלום יכון לזווגם ובחזרה דשחרית יכון עד"ה בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן הנתקן ע"י או"א עילאין. ובלחש וחזרה דמוסף בפרצוף הכתר הכולל דזו"ן הנתקן ע"י א"א :

נראה כאן שלא כמו הסיודור שבועות דף ח' ע"ב וכן דף י' ע"א ראה פאת השד"ה ב' עמ' רס"ג מבאר את הנה"ש הנ"ל דף ל"ז ע"ד. למה עולים שני צלמי המוחין וזה מפני שכאן זה ז'ו"ן הגדולים ולכן מעלים עושים חילוף שני. גם בבינה וכן בחכמה וכן ביחידה הרי שיש זיווג גם כן בשים שלום וזיווג זה הוא של ז'ו"ן הגדולים הרי שיש לנו בשבועות חמישה זיווגי ז'ו"ן הגדולים. (1) בינה בלחש שחרית. (2) חכמה בחזרת שחרית. (3) נר"ן דכתר לחש מוסף. (4) חיה דכתר חזרה מוסף. (5) יחידה דיחידה בקדושת כתר בתיבת אחד.

לימוד בליל שבועות

הנה בלילה הזה של שבועות הלימוד בתורה ובסדר שמסודר מאוד חשוב שאנחנו מכינים את הכלה להיכנס לחופה, ומתקנים אותה ואת קישוטיה וכל העוסקים בזה רשומים בספר הזיכרונות ומבורכים בשבעים ברכות.

זוהר בראשית דף ח' ע"ב רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, **בלילא דכלה אתחברת בבעלה**, דתנינן כל אינון חבריאי דבני היכלא דכלה, אצטריכו בההיא לילא דכלה אזדמנת למהוי **ליומא אחרא גו חופה בבעלה**, למהוי עמה כל ההוא לילא, ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת, למלעי באורייתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, וברזי דחכמתא בגין דאלין אינון תיקונין דילה ותכשיטהא, ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על רישיהון, ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא לילא, וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו, ואלין אקרון בני חופתה, וכיון דעאלת לחופתה, קב"ה שאיל עליהו, ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה, זכאה חולקהון. והוה רבי שמעון וכלהו חבריאי מרננין ברנה דאורייתא, ומחדשן מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו, והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריאי, אמר לון רבי שמעון, בני, זכאה חולקכון, בגין דלמחר לא תעול כלה לחופה אלא בהדיכו, בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי לילא וחדאן בה, כלהו יהון רשימין וכתבינן בספרא דדכרניא, וקב"ה מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים י"ט ב') השמים מספרים כבוד אל וגו', קרא דא הא אוקימנא ליה, אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר, אתתקנת ואתנהירת בקישוטהא בהדי חבריאי דחדאן עמה כל ההיא לילא, ואיהי חדאת עמהון, וביומא דמחר כמה אוכלוסין כמה חיילין ומשריין מתכנשין בהדה, ואיהי וכלהו מחכאן לכל חד וחד דתקינן לה בהאי לילא. כיון דמתחברן כחדא, ואיהי חמאת לבעלה, מה כתיב השמים מספרים כבוד אל, השמים דא חתן דעאל לחופה מספרים, מתנהרין כזוהרא דספיר, דנהיר וזהיר מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא, כבוד אל, דא כבוד כלה דאקרי אל, דכתיב (תהלים ז' י"ב) ואל זועם בכל יום, בכל יומי שתא אקרי אל, והשתא דהא עאלת לחופה אקרי כבוד, ואקרי אל, יקר על יקר, נהירו על נהירו, ושלטנו על שלטנו, כדין בההיא שעתא דשמים עאל לחופה ואתי ונהיר לה, כל אינון חבריאי דאתקינן לה, כלהו אתפרשו בשמהן תמן, הה"ד (שם) י"ט ב') ומעשה ידינו מגיד הרקיע מעשה ידיו, אלין אינון מארי קיימא דברית בהדי כלה, ואינון מארי קיימא דברית אקרון מעשה ידיו... ע"כ ע"ש.

ראה פירוש על הזוה"ק ח' ע"ב מקדש מלך הוא נ"ז ע"ב מכינים אותם לזיווג למחר מתורה לנביאים... הנה כאן הלימוד הוא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים מדרשות ורזי תורה וכמו שאנחנו עושים אבל לפי הזוה"ק פרשת אמור דף צ"ח ע"ב... שם משמע שיש ללמוד תורה שבע"פ בלילה ותורה שבכתב ביום. הנה תחילה נבאר מה שהנוק' שנקראת בשבועות כבוד אל גימ' ס"ג בדרך כלל בכל השנה היא נקראת אל זועם אך בשבועות וגם בשבת שעולה ומקבלת בלילה הזה תוספת דרגה ונקראת כבוד אל.

שער מאמרי רשב"י דף י"ב ע"ד... שם בד"ח ע"א וז"ל בכל יומי שתא אקרי אל והשתא דהא עאלת לחופה אקרי כבוד ואקרי אל, יקר על יקר, נהירו על נהירו, ושלטנו על שלטנו:

אמר כי בכל השנה אין לה רק שם א"ל אבל עתה בחג השבועות יש לה בחינת דעת יותר פנימי כנודע והוא משם ס"ג, יו"ד ה"י וא"ו ה"י אשר הוא בגמטריא כבו"ד א"ל. (דברי שלום דף י"ג ע"א) והדעת הזה איננו בא אלא בעת הזווג שהוא בשבתות או בחג השבועות אשר אז הוא דוגמת יום השבת כנודע כי לטעם זה איננו רק יום אחד ואינו שבעת ימים כפסח וסוכות:

הנה מבאר הזוה"ק הנ"ל שביום שבועות בזיווג נותנים לה שם ס"ג וכן זה גם בשבת. הרי שיש מכנה משותף עם שבת שהוא יום אחד ולא כן פסח וסוכות, אע"פ שיש בהם בליל פסח ובשמיני עצרת גם כן זיווג של זו"ן הגדולים מכאן שלא זה הוא הקובע לקבלת הס"ג לדעת הפנימי שלה.

סידור ב' דף ק"י ע"א בזיווג שים שלום... בשבת ובשבועות יכוין להמשיך לפנימיות דעת דנוק' שם ס"ג, יוד הי ואו הי

הרי להלכה למעשה מכוונים בזמן הזיווג של שים שלום דווקא בשבת ובשבועות שם ס"ג, לדעת הפנימי של הנוק', ועדיין לא ברור האם בשבת בשים שלום זה זו"ן הגדולים או רק בזיווג של קדושת כתר יתנו במוסף בתיבת אחד הוא זו"ן הגדולים. ועוד כאן בזיווג שם ס"ג אינו מנוקד, אך בכוונת חק לישראל שכתוב בשער המצוות בכוונת חק לישראל וגם זה בזו"ן הגדולים שהוא דעת פנימי של הנוק', כמו שנביא בהמשך.

ע"ח ב' דף ק"א ע"ג... והנה בימי החול הדעת החיצון של המלכות שהוא סוד אב"א הוא שם מ"ה כזה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא העולה ק"ל והדעת הפנימי של החול הוא סוד הוי"ה דמילוי ההי"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה גימטריא ב"ן וזהו פב"פ בחול, אבל בשבת הדעת החיצון של החול יורד למטה להאיר בתחתונים וכמ"ש בע"ה. נמצא כי שם ב"ן הנ"ל שהוא נקרא פנימי בימי חול עתה בשבת נקרא חיצון ואז מתגלה בה דעת פנימי אחר יותר גדול והוא שם ס"ג כזה יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה והנה נתבאר ג' חלקי מציאת הדעת של המלכות,

ואמנם **הת"ת** הנקרא ז"א בימי החול אז הדעת **החצון** שלו הוא שם ב"ן הנ"ל והפנימי הוא שם ס"ג הנ"ל ובשבת החיצון שם ס"ג ופנימי שם ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י והרי נתבאר הג' חלקי הדעת של ז"א ג"כ...

הרי ביום חול אב"א לדעת נוק' **ריבוע מ"ה** פנימי ב"ן. **בשבת** חיצון ב"ן פנימי ס"ג. ולז"א **בשבת** חיצון ס"ג פנימי ע"ב.

ודע כי זה שכתוב בזהר פ' בראשית כל יומי שתא **אקרי אל** והשתא **אקרי כבוד אל** פי' כי הנה כל השנה אין להמלכות אלא שם אל אבל השתא יש לה **דעת פנימי** כנודע שהוא שם ס"ג שהוא גימטריא **כבוד אל** והדעת הזה אין לה אלא **בעת הזווג** שהוא **ביום השבת או ביום השבועות** שהוא **דוגמת שבת** כנודע שלכן **אינו אלא יום א' ואינו חג ז' ימים כמו חג המצות או חג הסוכות**.

והנה דע כי סוד ב"ן דמילוי ההי"ן אשר הוא סוד דעת הפנימי של המל' בימי החול כנ"ל הנה הוא **מתחלק בניקודו** כפי הימים פי' ביום ראשון בשבוע תהיה נקודתו כפי יניקתו ויניקתו כפי נקודתו פירוש כי **ביום א' יו"ד** בחולם ה' בסגול וה' בקמץ ה' בסגול אמנם אין בו רק ד' נקודות בד' אותיות **הפשוטות** ולא באותיות המילוי (כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) וכן בכל הז' ימים זולת **יום ג'** ויום ו' כנזכר למטה.

וכבר ידעת כי כפי מקור יניקתו כן הניקוד **המשל בזה כי י' בחולם מורה כי י' שהוא החכמה** שבה יניקתה אז מן **ת"ת** שהוא חולם.

ה' בסגול מורה כי **בינה** שבה יונקת מן **חסד** וכן בשאר הנקודים **ושמור כלל זה בידך לכל מיני נקודות** שבעולם.

ביום ב' י' בחולם, ה' בשבא, ו' בצירי, ה' בשבא. כזה **יהוה**. (צריך להיות שם ב"ן) **יום ג'** נגד הת"ת, י' חולם, ה' ראשונה בחולם, והב' בסגול, ו' ראשונה בחולם, והב' בסגול, ה' ראשונה בחולם והב' בסגול. כזה **יוד ה' ו' ה'...** ע"כ ע"ש.

הנה השמות האלו מכוונים בהם **אחרי תיקון חצות** לפי הניקוד ועוד יש בכוונת שמע קולנו **הוי"ה דב"ן** מנוקדת לפי **יום שלישי** ומכוונים כך **בשמע קולנו** כל יום. בכוונת **חק לישראל** ואחר כך תעיין בהלכה וכן ראה **סידור ב' דף צ"ז** ע"ש שמע קולנו **יוד ה' ו' ה'** ועוד ראה **שעה"כ דף ל"ז ע"א**, וכן שער השמות **ע"ח ב' דף פ"ז** וכן **ע"ח ב' דף ק"א ע"ג**.

שעה"מ דף ל"ד ע"א פרשת **ואתחנן**: גם קבלתי ממורי ז"ל שיכוין האדם בעת שהוא מעיין ההלכה **להוי"ה דס"ג** בניקוד **חולם צירי קמ"ץ צירי בד'** אותיותיה הפשוטות כזה **יוד ה"י ו"א ה"י**, [א"ש נ"ל שמספר אלו הנקודות הם כמס' **אדני ע"ה** שהם **ס"ו** ששה יודין וא"ו], ותכוין שהוי"ה זו היא **דעת הפנימי שבנוק' דז"א** מג' **בחינות** דעת אשר בה כנזכר בדרוש שמות הספירות **בשער ההקדמות** ובהוי"ה

זו היא סוד העיון והדעה ותהיה ההוי"ה זו מגמת פניך **בהמשך עיוןך בהלכה ויועיל**
לך מאד לרדת לעומק ההלכה :

ראה **הגוב"י אות ב'** : שער **ההקדמות דף נ' סוע"ד נ"א רע"א** שם כתב רבינו דכלי **הדעת הפנימי דנוק'** והוא שם **ס"ג הוא בשבת** ולא בחול דבחול הוא שם **ב"ן ע"ש**. ואיך כתב כאן בעיון ההלכה לכוין שם **ס"ג** מה שהוא **ביום השבת** לכוין בחול. ואפשר לומר להיות דתורה הוא **יסוד דאבא** חיה דאצילות **והיא שבת** לזה הוא שם **ס"ג** כמו בשבת וזה טעם **דתלמידי חכמים** העוסקים בתורה **נקראים שבת** כנודע. **השמן ששון** שם.

ע"ח ב' דף פ"ג רע"א :... והרי נשלמו בה ג' חלוקות, יסוד ומלכות ודעת שבה שהם איברי ההולדה שאינם נעשים אלא ממ"ה ובחזרתן **פב"פ** נתן בה בזווג א' שם **ב"ן** בבחינת הגדלות ונשלמה, ואח"כ בזווג הב' נתן לה **המ"ה** שהם החסדים לצורך נשמות אך **דע כי הדעת אינו כשאר ספירה** כי **בעיבור לא יש דעת** לא בו ולא בה לכן אין בו רק ב' דיעות אך בגדלות, א' דיניקה וא' דגדלות וכן **בה ב'** דיעות לבד וכוין שהוא נקרא **פנים** והיא נקראת **אחור** בערכו

אם כן נמצא כי דעת דיניקה שלו יהיה כמו דעת **דגדלות** שבה ואח"כ **בשבת** חוזר הוא לעלות יותר מבחול ולכן לוקח הוא **דעת פנימי** ו**חיצון** ממש כמו של אבא ונותן הפנימי שלו **דחול** לנוקבא **בשבת**. ואז **החיצון** של הנוקבא דחול (ריבוע מ"ה גימ' ק"ל) נתן בבריאה **והפנים דחול נשאר בה חיצון** והפנימי דחול דז"א לקחה בה לפנים באופן כי לעולם לא היה בה רק ב' **בחינת דעת** דיניקה וגדלות **כי העובר אינו מזדווג** והקטן מזדווג אלא שאינו מוליד ואע"פ שאמרנו שאף בה יש ג' כלים אינם **בזמן א'** רק הדעת דחול ושבת ביחד הם ג' כלים

לעיל בע"ח ב' דף ק"א ביאר החיצון ביום חול ריבוע מ"ה, שם **ב"ן** פנימי. **בשבת** יש **ב"ן** בחיצון והפנימי **ס"ג**. ובז"א **בשבת** החיצון **ס"ג** והפנימי **ע"ב**.

פתח עיניים דף מ"ז רע"ג בכוונת **שים שלום** :... ובשבת ושבועות בעת הזווג כאן ניתן לנוק' שם **ס"ג לדעת הפנימי שבה** ונתבאר זה בע"ח שער מ"ד שער השמות **ספ"ז** וש"מ **פ"ח** שער מאמרשב"י פרשת בראשית ד"ז פע"ח דרוש שבועות [ספר תנ"י דקכ"א ע"א] **ודע** דמ"ש רבינו בע"ח שם **בעת הזווג ניתן שם ס"ג בנוקבא היא רחל הגדולה** ועיין **ע"ח שער כ'** סוף פרק ט' איך בחינת זו"ן הכוללים זווגם הוא בשבת יע"ש וכן **עד"ז הוא בשבועות**

ועוד קשה דלמה זה אינו ג"כ שם **ס"ג** **בליל פסח** שהוא זווג **זו"ן** הגדולים וכן בשמיני חג עצרת אח"כ **ראיתי מפורש בהדיא בפע"ח דרושי שבועות ספ"א** שאינו אלא **בשבת ושבועות יע"ש** והוא **ידוע** טעמו של דבר שער מאמרשב"י דף ח"י ע"א [עיין בשער המצות פ' ואתחנן דשם כתב רבינו לכוין שם זה **בניקוד בלמוד ההלכה**

וצ"ע דאין זה אלא בעת הזווג ובשבת דניתן לה יעיי"ש מ"ש ועוד בע"ח שם ובסדור
איך לא כתב לכוין בניקוד מאחר דכן שורשה :

הנה מביא כאן כמה שאלות על הכוונות האלו והנה פריע"ח בסוף דרוש שבועות דף קכ"ז
ע"ד :... מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל
השנה אין לה (אלא) שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג גימ' כבוד
א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע,
לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א) :

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו
הך, וצ"ע: ע"כ. הנה עוד שאלת א"מ למה אין מכוונים בשמיני עצרת שהוא גם יום אחד.

הזה"ק פרשת אמור דף צ"ז סוע"ב :... תא חזי, כל בר נש דלא מגי חושבנא דא,
אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, ולא בכולל
דטהור הוא. ולא הוא פדאי למחוי ליה חולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור להאי
יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה, כד מטי להאי לילא, לבעי ליה למלעי באורייתא,
ולאתחברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא לילא, ואתדכי.

המשך דף צ"ח ע"א : ואוליפנא, (דף צ"ח ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי
לילא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתדכון (ס"א דיתדבק) כחדא, ממבועא דנחלא
עמיקא. לכתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתחבר (ס"א בהו) בה, וישתכחון
כחדא בזווגא חד לעילא. כדן מכריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי
אותם אמר יי' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיד וגו'.

וממשיך הזה"ק בחשיבות הלימוד בלילה הזה ושכר טוב למי שמתקן את השכינה בתיקון
קישוטיה. הרי מכאן משמע שצריך לעסוק בליל שבועות לומדים תורה שבעל פה וביום תורה
שבכתב, הרי זה סתירה בין הזוהר בראשית לבין זוהר אמור וצריך להבין. שאר החשיבות
זוהר.

כבוד אל וגדילת המלכות

הנה הרב יפה שעה בספרו **"שעת רצון"** מבאר את הזוה"ק **בראשית דף ח' ע"ב** הנ"ל בכיוון אחר מה שביארנו לעיל **בעניין שם ס"ג** דעת פנימי של הנוק' שניתן **בשבת ובשבועות** מבאר הכל בגדילת המלכות, כוונות שמכוונים בשבת. וזה על מה שכתב בדוה"ק שלוש מדרגות וז"ל הזוה"ק בכל יומי שתא אקרי אל, והשתא דהא עאלת לחופה אקרי כבוד, ואקרי אל, (1) **יקר על יקר, (2) נהירו על נהירו, (3) ושלטנו על שלטנו...** ע"כ.

שעה"כ דף ע"ג ע"ב ד"ה אל אדון אל אדון כו' כבר ביארנו כי הוא היכל אהבה דז"א כו' אבל צריך שתכוין כונה אחרת והוא כי המל' הנק' **א"ל אדנ"י** כמבואר אצלנו הנה עתה **ניתוסף גם בה תוס' קדושה** ונעשית אדני במילוי שהוא בגי' **תרע"א** ונקי' עתה **א"ל אלף דלת נון יוד** והם בגי' שבת לרמוז כי עתה היא **קדושה עיקרית של יום שבת ממש**.

א' באל אדון סידור שבת דף מ"ו ע"א יכוין כי אל פשוט ואדני מלא עולים כמספר **שב"ת**. שהיא אל פשוט **אלף דלת נון יוד**.

שעה"כ דף ע"ג ע"ג ד"ה ישמח משה בסוף הקטע ובמלת כי לעמך ישראל **נתנו** באהבה כו' תכוין כי בתחלה **באל אדון** ע"כ המעשים כו' בתפלת יוצר הרויחה המלכות כי מה שהיתה נקראת **אל אדנ"י** פשוט נקרא אז **א"ל אלף דלת נון יוד** ועתה בעמידה דשחרית **עוד מעלה אחרת** והוא כי גם שם **א"ל** הוא עתה במילוי **אלף למד** ועתה היא נק' **אלף למד אלף דלת נון יוד** והם בגי' כמנין **נתנו"ו**:

ב' בשחרית בעמידה **סידור שבת דף צ"ו ע"א** ... כי לעמך **נתתו**... יכוין להמשיך הארה **יתירה** למלכות למלאות גם שם **א"ל אדנ"י** גימ' נתתו. **אלף למד אלף דלת נון יוד**.

שעה"כ דף ע"ג ע"ד בסוף 4 שורות ולכן היא עתה קונה שם **חדש יותר מעולה** והוא כי תחילה היתה נק' **אל אדני** כנ"ל ועתה נק' **א"ל הויה** ועוד כי שם **א"ל** הנז' הוא גי' במילוי כזה **אלף למד יהוה** והם בגי' **רי"א** כמנין ר"ת **בראשית או"א** רצה כו' וזה תכוין במקום הזה:

ג' במוסף שבת סידור שבת דף ק"ט ע"א זכר למעשה בראשית... ויכוין כי עתה הנוק' קונה שם שנקראת **אלף למד הויה"ה** ר"ת **בראשית או"א** רצה.

הרי שמקשר את הכוונות המובאות **בשעה"כ ובסידור ד' שבת** בפירושו על הזוה"ק **בראשית דף ח' ע"ב**.

בעניין כ"ד קישוטי כלה

הנה בליל שבועות כנ"ל מביאים את הכתר לז"א ובונים את הנוק' וצריך להכין אותה לזיווג שיהיה במוסף. וזה אנחנו עושים בהבאת כ"ד קישוטים.

עץ חיים א' דף ס"ד אע"א והרי ביארתי לך איך ז"ת דרדל"א הם גנוזים בא"א בסוד ז' **תיקוני גולגלתא** הנזכר בריש ספרא דצניעותא, שהם **ג"ט קע"ר פ"ח ק"א**. א' גולגלתא ושם **חסד**. ב' טלא דבדולחא והוא מוחא ושם **הגבורה**. ג' קרומא דאוורא ושם **הת"ת**. ד' עמר נקא ושם **נ"ה**. ה' רעוא דרעוין והוא המצח ושם הוא **היסוד**. ו' אשגחא פקחא והם ב' בחינות ירכים **נ"ה** כי עמר נקא סוד **אודנין**. (ר"ל אלו ב' ביעי שהם נ"ה) ואלו ב' ירכין סוד **עינין**. ז' ב' נוקבא דפרדשקי, חוטמא ושם **המלכות** ... ע"כ. ע"ש.

הנה כאן יש ז' תיקוני גולגלתא אך מכאן נוסף שלנוק' יש דברים נוספים שאינם מוזכרים בא"א לגודל מעלתו.

שער מאמ"ר דף מ"ו סע"ג ונחזור לבאר ענין ההמשכה הנמשכת מדיקנא **דעתיקא**, ומדיקנא דז"א אל נוקביה. ובזה תבין סוד **כ"ד** צירופים שיש בשם אדני... ע"כ ע"ש.

ומבאר שם הרב שהנוק' מקבלת **מ"ב תיקוני דיקנא דעתיקא**, **י"ב** קישוטי כלה **לראשה**, **מ"ב** ספרים ראשונים של **התנ"ך**, ומ"ב צירופים ראשונים של **אדני**.

וכן מקבלת **מ"ב תיקוני דיקנא דז"א**, שמאיר בו שערי דיקנא דא"א, **י"ב** קישוטי כלה **לגופה**, **מ"ב** ספרים אחרונים של **התנ"ך**, ומ"ב צרופים אחרונים של **אדני**.

הרב מלמד אותנו איך יש בנוק' **י"ב** תיקונים בראשה, על דרך **א"א** שיש בו ז' תיקוני גולגלתא. צריך לשים לב שמה שבא"א **עמר נקא** הוא **שערות לבנות**, ובנוק' **שערות אדומות**.

ז' תיקוני גולגלתא דא"א וי"ב דנוק'

הנה יש בראש א"א ז' תיקוני גולגלתא אך כשבאים לתקן את ראש הנוק' יש תוספת תיקונים והם י"ב. ראה שער מאמרי רשב"י דף מ"ו ע"ג, וכן מבו"ש דף כ"ד ע"ב.

אלו שבעה תיקוני גולגלתא דא"א	אלו תיקוני גולגלתא דנוק'
(1) גולגלתא	(1) גולגלתא
(2) טלא דבדולחא	(2) טלא דבדולחא
(3) קרומא	(3) קרומא
(4) עמר נקא	(4) עמר נקא כאן השער אדום (סומקא)
(5) רעוא	(5) אוזן ימין
(6) פקיוח	(6) אוזן שמאל
(7) חוטמא ב' נוקבא	(7) עין שמאל
	(8) פקיוח (עין ימין)
	(9) עין שמאל
	(10) חוטמא (נוקבא ימינא דחוטמא)
	(11) נוקבה שמאלה דחוטמא
	(12) פה

קישוטי כלה בברכת כהנים

קישוטי כלה נראה גם בברכת כוהנים אך שם נראה רק את כ"ד צירופי האדנות הבאים לנוק' מי"ב תיקוני דיקנא דא"א וי"ב תיקוני דיקנא דז"א. כ"ד קישוטים שנמשכים בברכת כהנים. מהפסוק האחרון של ברכת כוהנים שיש בו כ"ה אותיות מכל אות קישוט לנוק'. מדיקנא דא"א לראש הנוק' י"ב קישוטים, מדיקנא דז"א לגופא דנוק' י"ב קישוטים. הנוק' נקראת אדני יש בה י' וא'. הי' רומזת להויה והא' רומזת לאהיה^{ק"ב}, וזה רומז מהיכן בה לה השפע הויה מא"א, ואהיה מז"א. יש שלושה מוקדים בכל אות: (1) מדיקנא דא"א (2). לרישא דנוק' או לגופא דנוק'. (3) ההשפעה צירוף אדנות. הקישוט הוא הצירוף של האדנות.

סידור הרש"ש ב' דף קט"ו ע"א: ... יכוין להמשיך י"ב צירופים הראשונים דשם אדנות שהם י"ב אורות וי"ב תכשיטין מי"ב ת"ד דא"א לי"ב תיקוני רישא דנוק' דז"א. ויכוין להמשיך הי"ב צירופים אחרונים דשם אדנות שהם י"ב אורות וי"ב תכשיטין מי"ב ת"ד דז"א לי"ב פרקין דדרועין ושוקין דנוק' באופן זה^{ק"ב}. ע"כ ע"ש. יש כ"ד צירופים וכ"ד שמות, וימשכו י"ב לראש דנוק' ע"י י"ב ת"ד דא"א, וי"ב לגופא ע"י י"ב ת"ד דז"א. צריך להבין שמקור ההמשכה העיקרי הוא שמות הויה ג' ע"ב בכל קישוט אות אחת.

סידור שבועות דף ד' ע"ב: ... וירמ"י או"א שבסגולת הלימוד ... שימשכו מי"ב תיקוני דיקנא דא"א ומי"ב תיקוני דיקנא דז"א ... ובסגולת הפסוקים אשר אלמוד מכל ספר מי"ב ספרים ראשונים שימשכו משלושה שמות דע"ב די"ב תיקוני דיקנא דא"א י"ב אורות שהם י"ב צירופים ראשונים מכ"ד צירופי אדניי י"ב תכשיטין לי"ב תיקוני רישא דנוק' קדישא דז"א.

הרי שההמשכה היא נעשית ונמשכת בעיקר על ידי י"ב אותיות ד-ג' ע"ב שבתיקוני דיקנא דא"א נמשך הקישוט שהוא צירופי אדני ועוד יש קישוט שיוצא מקריאה של הכ"ד ספרים, וצריך להבין שהם ב' מקורות הקישוט א) שהוא צירופי אדניי הוא נמשך מהדיקנא דא"א לי"ב תיקוני רישא דנוק' ומדיקנא דז"א לי"ב תיקוני גופא דנוק'. ב) והקישוט היוצא מהכ"ד

^{ק"ב} עיין שערי אורה דף ה' ע"א: ואם כן נמצא שם אדני באותיותיו מורות על ממשלתו ועניינו. כיצד א' שבו הוא סוד אהיה שהוא למעלה. י' שבו הוא סוד הויה שהוא שוכן בו. ד"נ הוא סוד נ"ד צירופי שמות הויה ... ע"ש.

^{ק"ב} כשנתבונן נראה שינויים בברכת כוהנים שכן (1) ההמשכה מדיקנא דא"א היא מ-אל רחום וחנון וכו' ולא מ-מי אל כמוך וכו' (2) ועוד מדיקנא דז"א לא מפרט שהיא הארת דיקנא דא"א לדיקנא דז"א ועל זה צריך תירוץ. צריך להבין בפועל שההמשכה בברכת כהנים מי"ב תיקונים ראשונים של א"א הוא מהפנימיות שלהם שהם י"מי אל כמוך" ראה בסידור הקדמה ל"ג ת"ד דא"א בכוונת ויעבר בדף קכ"א ע"א.

ספרי תנ"ך הוא בא מהכתר ויוצא מהפסוק האחרון דכ"ד ספרים, תיבה שניה ותיבה לפני אחרונה, אות ראשונה ואות אחרונה.

ובהמשך בסידור דף ה' ע"א: ... ובסגולת י"ב ספרים אחרים ימשכו מג' שמות אהי"ה די"ב תיקוני דיקנא דז"א י"ב אורות לי"ב פרקין דדרועין ושוקין דנוקבא קדישא דז"א.

כאן ההמשכה העיקרית כאן מי"ב אותיות דג' אהיה שבדיקנא דז"א.

ראה חסדי דוד אות מ"ה: ... הי"ג מדות דאל רחום וחנן הם השערות שהם הכלים והי"ג ד-מי אל כמוך הם אורות הפנים והם ג' אהי"ה דיודי"ן וג' הוי"ת דע"ב דהיינו האורות הם ע"ב והכלים אהי"ה:

הרי כלים ואורות האורות ג' הויות דע"ב והכלים ג' אהי"ה.

שעה"כ דף ק' ע"ב: ... בעניין מה שמצא מוהר"ח בסידור האר"י בעניין הוצאת ספר תורה, יש שמות קודש יפ - ענ... ואני חיים חקרתי לידע מהיכן מוצא שמות האלה... והם תיבה שניה של פסוק האחרון של הספר אות ראשונה ואחרונה. בראשית: "וימת יוסף... ע"כ ע"ש.

הנה כאן שעה"כ מגלה לנו רק חצי הראשון של השם שהוא מהתיבה השניה אות ראשונה ואחרונה, ולא מגלה את החצי השני. וזה עושה פריע"ח.

פריע"ח דף קכ"ז ע"ג: ... מגלה שיש לעשות גם מתיבה לפני האחרונה, אות ראשונה ואות אחרונה... וישם בארון במצרים". והרי הושלמו השמות. י"פ ב"ן אך נעשה בצירוף כזה י"ב פ"ן הוא הקישוט וכך עושים בשבועות.

בעניין הניקוד של קישוטי כלה שהוא קמץ וקובץ עיין פרי עץ חיים דף קכ"ז אע"ג וכן קיצור כוונות להרמח"ל דף ע"ט וכן מחברת הקודש דף קי"א ע"א... שצריך להמשיך שפע מכתר סוד ניקוד קמץ, עד הנוק' העומדת בהוד סוד קבוץ... הקישוט הוא שם בן ארבע אותיות והוא יוצא מפסוק אחרון של הכ"ד ספרים ראש תיבה וסוף תיבה של התיבה השניה וכן מהתיבה לפני האחרונה באותו פסוק. והוא דווקא אחר שילוב ועם הניקוד.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף ע"ט ע"א: ... תאנא, מאי דכתיב (בראשית ג טו) ואיבה אשית בינך ובין האשה, ארבעה ועשרין זיני מסאבותא אטיל חוייא בנוקבא כד אתחבר עמה, כחושבן ואיבה, ועשרין וארבע זינין (ס"א דינין) מתערין לעילא, ועשרין וארבע לתתא... ע"כ. ע"ש.

הנה זוהמת הנחש היא כ"ד מיני טומאות, ובקבלת התורה הוסרה מעם ישראל זוהמת הנחש ובמקום זה יש כ"ד קשוטי כלה. כדי לקבל התורה צריך להסיר זוהמת הנחש על ידי קשוטי הכלה. מצב גבוה ביותר של עם ישראל בקבלת התורה.

מבו"ש דף כ"ד ע"ב.... שם יש את הדרוש המקביל למה שביאר הרב בשער מאמ"ר דף מ"ו ע"ג. וראה מה תפקיד הקישוטי כלה

מבו"ש דף ט"ז ע"ד פרק ט'. ופירוש הענין כי הלא בכל זווג צריך שבתחילה תתעורר הנקבה ע"י קשוטיה הם המיין נוקבין אשר בה ואז הזכר מתאווה לה להיותה מקושטת בקשויטים באים ומזדווג עמה ואטיל בה מיין דוכרין כי הדכורין כל תאוותו להדבק במה שלמעלה ממנו לקבל משם שפע ואינו מתעורר זולתי בראותו הנוקבא מקושטת במיין נוקבין כנ"ל ואז מתרצה לתת מהשפע שקבל לתת לזולתו ואין המיין נוקבין עולים זולתי ע"י נשמות הצדיקים המעלים אותם ע"י מעשיהם הטובים כמ"ש בע"ה :

הנה בכל זיווג צריך שהנוק' תתעורר על ידי קישוטיה וזה גורם לזכר לרצות להתחבר איתה ובזה משפיע למטה בזיווג ומה שעושים בשבועות ומכניס את הנוק' לזיווג עיין זה"ק בראשית דף ח' ע"א וכן לעיל מה שהבאנו בעניין הלימוד מה גורם.

תיקוני זהר דף פ"ד סוע"א.... תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא, ומנרתא מסטרא דימינא, ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא... דאיהי כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין דאינון ארבע, וצריך שית נהמין מהאי סטרא ושית נהמין מהאי סטרא : (שם ע"ב) ורזא דמלה זה השלחן אשר לפני ה', ז"ה בחושבן ו' ו', דאינון שית פרקין דתרין דרועין ושית פרקין דתרין שוקין, דהא שכינתא אתעבידת גופא למלכא בכל תקונא דילה, ובאלין תרין עשר פרקין דנוקבא, ותרין עשר פרקין דזכורא, מלאכיא אמרי וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש וגומר, ז"ה עם קודשא בריך הוא אח"ד, ז"ה עם שכינתא אח"ד, וכלא יקו"ק אחד, מייחד תרוייהו, ולקבל זה אל זה אמר דוד עשרים וארבע רננות, ואינון לקבל עשרין וארבע ספרי אורייתא :

עיקר הכוונה בקישוטי כלה

הנה צריך להבין מה **עיקר** הכוונה בקישוטי כלה. ראינו בסידור פרטים רבים בכוונה והם אלו:

(1) **רמז הקישוט** בקריאת כ"ד הספרים, בכל ספר, בפסוק האחרון אות ראשונה ואחרונה של המילה **השנייה** בפסוק, וכן אות ראשונה ואחרונה של המילה **לפני האחרונה** בפסוק.

(2) **שם תיקוני הדיקנא** ביי"ב קישוטים **ראשונים** מי אל כמוד, נושא עוון וכו', וביי"ב **אחרונים** אל, רחום, וחננון וכו'.

(3) **מקומו בפנים** ביי"ב ראשונים בפנים דא"א, וביי"ב אחרונים הארות ד' ת"ד ראשונים דא"א בז"א, וב-ט' ת"ד אחרונים דא"א, הארתם ב-ט' ת"ד דז"א, במקומם.

(4) **הספירות דפנים** של החכמה דחכמה והכתר דחכמה, 28 מתוך 40. 14 באור פנימי ו-14 באור מקיף, המתגלות בזקן אור מקיף ואור פנימי, לפי מקומם.

(5) **אור הע"ב** יי"ב אותיות ג' היות, בכל תיקון אות אחת. וזהו **מקור השפע החשוב ביותר** והוא המשפיע לנוק' צירופי אדניי. יי"ב ראשונים עיי"ב היות דע"ב. (וכאן רואים גם ג' אהיה מלא והם הכלי.) ויי"ב אחרונים עיי"ב אותיות של ג' אהייה פשוט. המשכה לדיקנא דז"א היא מהשערות שהם אל רחום וכו' שכן אין המשכה לדיקנא דז"א מהאור הפנימי מי אל כמוד. אבל נמשך לז"א למוחין דיליה. עיין **יין הרקח על אדרא רבה דף קל"א ע"ב אות מ"ט**. ראה בהמשך הרחבה הנושא עיי"ש.

(6) **הקישוטים עצמם** שהוא **שילוב** הרמז שראינו לעיל מס' 1 היוצא מפסוק אחרון בקריאת כ"ד הספרים, והוא **אינו נמשך** עיי"ב הדיקנא, אלא עיי"ב **כתר** דא"א או עיי"ב א"א עצמו, לנוק'. אך לא מהדיקנא. והוא המשכה יותר גבוהה שכן הוא מנוקד.

(7) **צירוף אדניי** הם כ"ד צירופים, אלו הם נמשכים עיי"ב הדיקנא, יי"ב ראשונים עיי"ב דיקנא דא"א, ויי"ב אחרונים עיי"ב דיקנא דז"א לנוק'.

(8) **הנוק' המקבלת** היי"ב קישוטים ראשונים נמשכים ליי"ב תיקוני **רישא**, ויי"ב אחרונים לגופא דנוק' שהם יי"ב פירקין דידין ודירכין.

אחר הבנת כל פרט, צריך להבין **שהעיקר** הוא המשכת הקישוטים שהם **הצירוף** מלימוד הכ"ד ספרים, כשהוא משולב, והוא נמשך מהכתר לנוק'. ועוד המשכת **צירוף** מצירופי אדניי, עיי"ב **האור שהוא אות אחת**, מיי"ב אותיות ג' ההיות מלאות, ביי"ב הראשונים, או אות אחת מהג' האהייה פשוטים, ביי"ב האחרונים. ליי"ב תיקוני רישא, וליי"ב תיקוני גופא דנוק'. אך שאר הפרטים שהם, שם התיקון, מקומו בפנים, הספירות המתגלות בו, **כל זה חשוב, אך לא עיקר**.

משה אמר "אל רחום", ומיכה "מי אל כמוך"?

מה שאמר משה אל רחום וחנן ולא מי אל כמוך הוא משתי סיבות. (1) כד חבו ישראל זמן של דינים. ולכן צריך למתק את הדין בשורשו, וי"ג ת"ד אל רחום הם שורש הדין שהם מותרים מוחא, מבירורי המלכים מבחינת דין. (2) אין באה השפעה לדיקנא דז"א מהפנימיות של הדיקנא דא"א שהם מי אל כמוך, אלא מהחיצוניות דווקא. וזה לשון האדרא רבא, עם פירוש יין הרקח בקיצור.

אדרא רבא דף קל"א ע"ב יין הרקח אות נ"א ואי תימא משה איך לא אמר אלין עלאין, אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתכח, ובאתר דדינא אשתכח לא בעי הכי למימר ... ע"כ. ותיירץ אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתכח, ר"ל שיי"ג "מי אל כמוך" אין לאומרם אלא דרך שבח והודאה כמו שאמרם מיכה ... ומה שאמר הי"ג ד"אל רחום" אין הכוונה כד סלקא דעתך שאחר שירדה הארתם בז"א אמרם בדרך שבח, אלא בשעה שאמרם משה עדיין לא היו מאירים בז"א ולא אצטריך לאומרם אלא כדי להורידם לאתר דדינא אשתכח, שהוא בדיקנא דז"א כדי להמתיק דינים שבו ובאתר דדינא אשתכח לא בעי הכי למימר י"ג של "מי אל כמוך" דמאי נפקא מינא שהרי אין יורדים לדיקנא דז"א כלל. וגם אינם כופין הדינים כי אין הדין נמתק אלא בשורשו שהם השערות דיי"ג ת"ד דא"א שנתקנו מבירורי המלכים כמבואר ... ע"כ. ע"ש.

וכן שם ביין הרקח אות מ"ט אע"פ שאור הפנימי דדיקנא שהוא מי אל כמוך וגוי' בא ממנו הארה למוח ז"א ... מכל מקום אין בא ממנה הארה לדיקנא דז"א כלל ... ע"כ. ע"ש.

ועוד שם יין הרקח אות כ' ונגדין לכל אינון דלתתא וגוי' ר"ל לאו"א וזו"ן והיינו למוחא דילהון אבל לא לדיקנא של ז"א כי אין בא מאור הפנימי של הדיקנא דא"א לדיקנא דז"א כלל כמ"ש לקמן באות מ"ט שהבאנו לעיל ... ע"ש.

אדרא רבא דף קל"ט ע"ב, יין הרקח שם אות ל"ב בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא ואוקיר ליה ביקירו עלאה, כל מה דבעי מן מלכה, מלכה עביד בגיניח ... ע"כ ע"ש.

שם יין הרקח אות ל"ב לכן אמר הכא בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא ר"ל מי שמחזיק בכבוד הדיקנא דז"א ואוקיר ליה ביקירו עלאה שמכוין ע"י תפילותיו ויחודיו להמשיך לה הארה מדיקנא דא"א וזהו ביקירו עלאה, כל מה דבעי מן מלכא כלומר אע"פ שהדבר ההוא הוא היפך רצון ז"א עכ"ז מלכא עביד בגיניח כי מבטל רצונו מפני רצון אותו צדיק ... ע"ש.

שערי אורה שער י' והשם יתברך בשעה שנתרצה למשה לכפר על עונותיהם של ישראל, מסר לו מתנה לפתוח עולם הרחמים בעת הכעס ולהפוך כל מידת הדין לרחמים גמורים, ומסר לו י"ג מידות של רחמים, וזה שאמרו רבותינו ז"ל: ברית

כרותה ליי"ג מידות שאינן חוזרות ריקם^{ק"ד}, ובזמן שמזכירים אותן לפנינו חוזרת מידת הדין לרחמים וסולח עוונותיהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: **מלמד שנתעטף הקב"ה בשליח ציבור והראה למשה בסיני ואמר לו: כל זמן שישראל חוטאים יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם עוונותיהם, והמבין מה שאמרנו יבין עומק מה שגילו בהלכה זאת:**

סוד העניין מה שכתוב בגמ' **ראש השנה דף י"ז ע"ב**: ויעבור ה' על פניו ויקרא אמר רבי יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא בשליח צבור והראה לו למשה סדר תפלה אמר לו כל זמן שישראל חוטאים יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם... ע"ש.

מה שאמר **נתעטף הקב"ה**, שהוא בחינת **ת"ת** שם הוי"ה, בטלית שהוא בחינת **אור מקיף** להורות שהוא מסתיר וכובש ועולה מעל מידת המשפט שהיא הוי"ה, ועולה למידת **אהי"ה** שהוא הרחמים הגמורים ששם יי"ג **מכילן דרחמים** אל רחום. ואז אינן חוזרות ריקן. **שעטיפה בטלית מורה זה.**

שער הכוונות דרושי יום הכיפורים הקדמה:.... המנהג שנהגו להתעטף **בציצית** בליל יוה"כ מנהג נכון הוא וטעם המנהג הזה הוא כי לעולם סוד הטלית הוא **אור מקיף** אל ז"א... ולכן בליל יוה"כ... ואז **עלתה רחל בראש התבונה** כנודע ואז אימא עילאה **מקפת** אותה בציצית גדול... ע"כ. ע"ש. הרי שוב **איך העיטוף בטלית מורה על אור מקיף** של העליון בעליה למעלה.

וזה מה שרומז הטלית בערב יום הכיפורים, שעלינו למעלה כבר בכניסת היום, וכן הקב"ה שנתעטף בטלית מורה שהמשיך אליו מידות הרחמים יי"ג תיקוני דיקנא דא"א.

ועוד ראה **אידרא זוטא דף רפ"ח ע"ב** בענין מנחת שבת שהוא זמן גילוי **מצח הרצון** וראה **יין הרקח** אות מ"ג בסופה שכתב בשם הרב **מנחם דה לוז'אנו** זצ"ל שלכן **במנחה** הוא זמן גילוי הרצון ואומרים פסוק (תהלים ס"ט י"ד) **וְאֶנִּי תַפְלְתִּי לָךְ יְהוָה** עַתָּה צֹדֵק... **ובסידור הכוונות** כתב כאן הרש"ש **לפני** אמירת הפסוק הזה במנחת שבת וז"ל: **יתעטף בציצית קודם** שיאמר הש"ץ **ואני תפילתי**, שאז הוא עת רצון שמתגלה מצחא דרעווה. ע"כ. הרי **איך עטיפה בציצית מורה על בחינה גבוהה מקיפה המתגלה באותו זמן.** הרי לך **סוד הגדול** בענין עטיפת הטלית.

ראה עוד **בשעה"כ** דרוש א' מדרושי קבלת שבת בשדה אחרי קבלת שבת בשדה כתוב וז"ל: **תתעטף בטלית מצויצת**... ע"ש. וגם שם נראה שהוא אותו ענין, שקבלת שבת בשדה זה בחינת אור פנימי ובבית סביב השולחן זה **אור מקיף**.

^{ק"ד} הרי כאן רומז למה שאמר באדרא רבא שמי שממשיך לדיקנא דז"א יי"ג תיקונים מדיקנא דא"א ז"א עושה לו כל מה שמבקש.

בעניין כלי ואור הויה דע"ב וקס"א

באדרא זוטא דף רפ"ח אומר רשב"י תלת רישין איתגלפן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא. והם ממטה למעלה מוחא סתימאה וגולגלתא ורדל"א, רדל"א היא רישא דעתיק ג"ר דיליה, ואחר שהרב בע"ח מבאר אלו ג' רישין עובר ועושה מב' רישין שבא"א שלושה.

ע"ח א' דף ס"ב ע"א 5 שורות מלמטה: הרב מלמד אותנו היות בא"א תלת רישין ואע"פ שבאדרא נקראו ב' רישין, ויש בהם עצמות וכלים. ג' בחינות כל אחת מהם כלולה מג' הרי ט' בחינות של עצמות וכנגדם ט' בחינות בכלים, סך כולם י"ח בחינות. ג' בחינות הוא היות אור פנימי ואור מקיף ואור מקיף לשניהם והנה הם ג' רישין... ע"ש.

(1) גולגלתא, רישא עילאה דא"א הוא המקיף העליון. נשמה.

(2) אוירא, רישא תנינא דא"א הוא מקיף קטן, והוא מקיף לאור פנימי. רוח.

(3) מוחא סתימאה, רישא תליתאה חכמה דא"א, סוד אור פנימי. נפש.

בהמשך מגלה לנו שיש ג' בחינות ובכל בחינה.

רישא קדמאה, בגולגלתא יש ג' היות דע"ב, וההבדל שיש ביניהם הוא בניקוד.

(1) אור פנימי הויה דע"ב בניקוד מוצא רק באותיות ההויה פשוטה.

(2) אור מקיף הויה דע"ב כל האותיות בניקוד מוצא.

(3) אור מקיף העליון הויה דע"ב ההויה הפשוטה בניקוד מוצא והמילוי בקמץ.

רישא תנינא, אוירא יש בו ג' היות דס"ג, גם כן על דרך הנ"ל ובניקודים הנ"ל אלא שבמקום כל נקודת ציר"י יש נקודת סגול תמורתן, ושלושתן אור פנימי ומקיף ומקיף לשניהן.

רישא תליתאה, מוחא סתימאה חכמה גם כן יש בה ג' היות דמ"ה, בניקוד הנ"ל אלא בנוסף לשנינו ברישא תנינא מצירי לסגול, כאן יש עוד שינוי, שבמקום קמץ יבוא פתח תמורתן. ושלושתן או"פ ומקיף, ומקיף לשניהן.

יש להוסיף מה שכתב הרב בע"ח ב' דף צ"ז ע"א כל הויה דמ"ה בניקוד מוצא הוא שם המפורש הנזכר בכל מקום.

ועוד יש לדעת שמוחא סתימאה הוא המאיר בדקנא.

ועוד מה שהניקוד הוא מוצא שהוא בדרך כלל ניקוד של הדעת וכאן אנו בא"א: התשובה על פי דרוש הדעת מערכת י"ב פרצופים, עתיק ונוק' = חכמה ובינה. א"א ונוק' = דעת.

סכום הניקוד

(1) רישא קדמאה, ג' היות דע"ב, או"פ אותיות הויה פשוטה מנוקדות בניקוד מוצא.

מקיף מנוקדות כל האותיות פשוט ומלא בניקוד מוצא של הפשוט. מקיף דשניהם,

אותיות פשוטות ניקוד מוצא, אותיות המילוי, ניקוד קמץ.

(2) **רישא תנינא**, ג' הויות דס"ג, ניקודן על דרך הנ"ל אלא **שבמקום** כל ניקוד **צירי** יבוא ניקוד **סגול** תמורתן.

(3) **רישא תליתאה**, ג' הויות דמ"ה, ניקודן על דרך הנ"ל, **ובנוסף** לשינוי הצירי יבוא כאן שינוי נוסף **שבמקום** קמץ יבוא **פתח** תמורתן.

עוד יש ט' בחינות אחרות דאהי"ה הנקרא **כלים** שלהם שבתוכם מתלבשים הטי' הויות של העצמות והם ט' שמות של אהיה והם ממש על דרך ט' הויות של עצמות בניקודם והם רישא קדמאה, אהיה דקס"א. רישא תנינא, אהיה דקס"א. רישא תליתאה, אהיה דקמ"ג. והניקוד מוצא של ההויות.

אם כן מה שאנו רואים בכוונה **אור** הויות **כלי** אהיה, הם התפשטות ממוחא סתימאה ביי"ג תיקוני דיקנא. **אך** לעומת זאת הספירות. **מקיף**, **מלכות**. **ופנימי**, **בינה**. אלו הספירות מכוח מו"ס, **אך** אינן במו"ס.

מפני מה שם האור של הדיקנא אינו שם מ"ה? כנודע מדרושי הרב גולגלתא שם ע"ב, אווירא ס"ג, מוחא סתימאה מ"ה? עיין **שער מאמרי רשב"י דף מ' סע"ד**: אמר שמואל צ"ע שהרי למעלה כתב שלש הויות אחת **דע"ב** ואחת **דס"ג** ואחת **דמ"ה**. ואח"כ כתב ששלשתם הם הויות **דע"ב** וצ"ע. ואולי נוכל לומר כי מקודם, **(במקומם)** הוא **מע"ב ס"ג מ"ה**. האמנם **בהתפשטותם**, מתפשטים כולם **בע"ב ע"ב** וכן עיין **מבוי"ש דף כ"ג סע"ד** שגם שם שואל מהרש"ו ואשתמוטתא דברי הרב מהרר"ו עצמו **במבוי"ש דף כ"ו סע"ג**: וכבר נתבאר לעיל **פ"ה** כי י"ג אלו הם ג' הויות דס"ג האמנם פעמים רבות שמעתי ממורי ז"ל כי כולם הם הויות **דע"ב**. ... ואמר כי כל בחינות רישא דא"א הם הויות דיודין וצ"ע...

עיין שם **הגוב"י ט': 2 תירוצים: 1**) 2 שמועות. (שנקראים ע"ב ס"ג מ"ה אך בכל אחד מהם יש ג' הויות דע"ב). (2) במקומם או בהתפשטותם. (ואמרנו כאן **משל** ג' בני אדם שגרים בירושלים, בהיותם בירושלים כשנשאל איפה הוא גר כל אחד יאמר שם השכונה שגר בה. **אך** אם יהיו בתל אביב וישאלו מהיכן הם יאמרו מירושלים. **הרי** אע"פ שהם מוחא סתימאה שם מ"ה במקומו. אך הם **שייכים לראש** לכן הם ע"ב).

ספירות דיקנא דא"א

הנה בדיקנא יש י"ג תיקונים וצריך לבאר איזה ספירות מאירים בהם, שכן יש כתר ויש חכמה ובכל אחד מהם י' ספירות פנימיות וי' ספירות מקיפות וכתר כלול בחכמה וכן החכמה בכתר סך כל הספירות הם שמונים לפי זה וצריך להבין איזה ספירות מאירות ב"י"ג תיקונים דיקנא.

עץ חיים א' דף ס"ה ע"ג ונחזור לענין כי ברישא דא"א יש כתר וחכמה לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהון כלולה מ"י. וא"כ כתר וחכמה יש בכל אחד י"ס והנה... **הרב ממשיך** ואומר שיש בס"ה **שמונים** ספירות. בכתר וחכמה **דכתר** בכל אחד מהם י' פנימיות וי' מקיפים, הרי ארבעים. וכן בכתר וחכמה **דחכמה** הרי שמונים... ע"כ ע"ש.

הרי שמונים ספירות איזה מהם לא מאירות ב"י"ג תיקונים אלו.

עץ חיים דף ס"ו ע"ג פרק י' הרב מלמד אותנו אילו ספירות נראה בדיקנא. **אין בה מהספירות של כתר וחכמה דכתר**. וגם מכתר וחכמה **דחכמה**, לא נראה את כל הספירות. כתר וחכמה **דחכמה דחכמה** לא נתגלו. וכן כתר חכמה ובינה וכן מלכות **דכתר דחכמה** לא נתגלו. ונתגלו, מחכמה **דחכמה**, מבינה ועד יסוד. ומכתר **דחכמה**, מחסד ועד יסוד. הרי 14 ספירות פנימיות וכן מקיפות. ס"ה 28 ספירות. ספירות **מקיפות** מלמטה למעלה, ממלכות עד בינה. ובספירות **הפנימיות** מלמעלה למטה, מבינה למלכות. **ובתיקון השמיני** יש חפיפה בין בינה דחכמה, ויסוד דכתר **במקיף**. ומלכות דחכמה וחסד דכתר **בפנימי**. בענין מקיפי פנים ראה **כרם שלמה ד' עמ'** **קל"ח**: ע"ש.

הרי סך כל הספירות המאירות בדיקנא הם 28, 14 מהם פנימיים ו14 מקיפים ומה שאינם 26 הוא מפני שיש חפיפה בין ספירות הכתר והחכמה בספירה השמינית.

ע"ח א' דף ס"ה ע"ד אמנם המקיפים הם להיפך כי הם מתחילים ממטה למעלה מלכות בראש כל י"ג ת"ד והכתר בסופם... ע"ש. והסיבה מפני מה המקיפים בסדר הפוך והפנימים בסדר ישר? והטעם כי להיותו אור מקיף מגולה לא היה כח בתחתונים לסבלו ולכן אורות העליונים לא נתגלו רק למטה ממדרגתן... ע"ש. עיין גם **ע"ח דף ס"ו ע"ג פרק י'** : מבאר שם הרב הספירות המקיפים והפנימיים מקומם בתיקונים... ע"ש.

שאלה : מה שאנו אומרים חכמה דכתר או כתר דחכמה מי הם, האם אלו ספירות פרטיות של הכתר או החכמה, או שזה כתר הכללי שמתגלה בחכמה שזו התכללות של הכתר בחכמה והחכמה בכתר?

עץ חיים א' דף ס"ה ע"ג ונחזור לענין כי ברישא דא"א יש כתר וחכמה לבד, והנה כל זה הוא בבחינת הכללות אבל כבר ידעת כי כל מדה ומדה מנהוין כלולה מי'. וא"כ כתר וחכמה יש בכל אחד י"ס. והנה כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם יש כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה. וכן למטה מן המצח עד הגרון ששם הבינה יש ג"כ כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה....

מזכיר שלום ב' דף ק"ט ע"ב והנה כל שיעור הראש שהוא עד המצח שהוא מקום השערות שם יש כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה... ר"ל שעיקר הראש הוא של הכתר, אבל צריך גם כן מבחינת החכמה. וכן למטה מן המצח עד הגרון ששם הבינה יש ג"כ כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמה... ר"ל העיקר הוא של החכמה אבל צריך ג"כ מן הכתר ועיין מבוי"ש שם הטעם... ע"כ.

שערי רחמים ב' ש' קע"ט : תשובה... כתר וחכמה דא"א כל אחד כלול מהשני, הכתר כלול מהחכמה והחכמה כלולה מהכתר ולעולם אינם אלא ב' ספירות דווקא, ומי"ש עד מקום המצח יש י"ס מהכתר וי"ס מהחכמה, הכל הוא ספירת הכתר וי"ס דחכמה הכלולה בו, וכן מי"ש מהמצח עד הגרון יש שם י"ס דכתר וי"ס דחכמה, מיירי בספירת החכמה שיש בה י"ס מצד עצמה וי"ס דכתר הכלול בה אבל הכל ספירה אחת שרשית, ועיין בע"ח שע' א"א פ"ח. מהרה"ג שד"ה יצ"ו.

עץ חיים א' דף ס"ה סע"א : ואמנם הארת העתיק הוא מתגלה בב' רישין תתאין... ולכן תמצא כי החסד שבו מתגלה בגולגלתא והגבורה מתגלה במוחא ואז נכלל חסד בגבורה וגבורה בחסד... ע"ש.

ראה כרם שלמה שע' א"א פרק ט' סוף אות א' :....

מבוי"ש דף כ"ז ע"ד פרק י"ב :.... נבאר מה ענין אלו הי"ג תיקוני דיקנא... והנה אע"פ שעיקר הי"ג תיקוני דיקנא הם מחכמה מוחא סתימאה עכ"ז גם הכתר מאיר בהם. וכן אע"פ שכל הגולגלתא היא כתר דא"א עכ"ז אחר שהחכמה בתוכם גם היא תאיר בהם. ולכך היו הכתר והחכמה זה בתוך זה יען הם דכר ונוק'. ונמצא כי ברישא דא"א שהוא מקום השערות יש בו י"ס פנימיים מצד הכתר וי"ס פנימיים מצד החכמה... ע"כ.

מכל הנ"ל מובן שאין לומר שספירות הדיקנא הם מחכמה דחכמה וכתר דחכמה ואינם ספירות פרטיות, אלא מחכמה ומהכתר הכלול בחכמה^{קטו}.

^{קטו} הארכנו כאן מפני שבישיבה שלנו במשך כמה זמן עניין זה לא היה ברור ועתה נתברר והוא ברור לכל, ולכן השארנו את כל המקורות שלמדנו בבירור הדבר.

מקום תיקוני דיקנא בפנים

אדרא רבא דף ק"ל ע"ב ע"ש מבואר את כל י"ג ת"ד ומקומם בפנים. ע"ש.

עץ חיים א' דף ס"ז שער א"א ע"ש.

וכן צריך ללמוד מה הם התיקונים בז"א שהם ט' תיקונים ומקומם בפנים, ראה אדרא רבא ואדרא זוטא, וכן בסידור בכוונת ברוך שאמר תראה סדר מקומם בפנים של ז"א.

צריך להבין שיש כמה אופנים של השפעת י"ג תיקוני דקנא דא"א בז"א.

(1) **בברוך שאמר** מאירים ט' ת"ד דא"א הראשונים בט' ת"ד דז"א לפי הסדר, וד' ת"ד האחרונים, מאירים בנוק' בשם **אדנ"י** ראה הסדר בסידור כוונת ברוך שאמר **חלק ב' דף ה' ע"א**.

(2) **באמירת י"ג מידות** בתפילת שחרית ב-ויעבר **סידור דף קכ"א ע"א**, י"ג ת"ד דא"א מאירים בז"א, כשד' ת"ד ראשונים הם **הארות על דיקנא דז"א בכללות**, ואינם מאירים כנגד ת"ד דז"א. וט' ת"ד האחרונים דא"א מאירים בט' ת"ד דז"א במקומם, ואז אלו **נקראים על שם** התיקון **דא"א** המאיר בהם. לקמן טבלה.

וסדר זה ראינו ג"כ בכוונת י"ב קישוטי כלה האחרונים בלימוד י"ב ספרים האחרונים המאירים בגופה דנוק'. גם שם ד' תיקונים ראשונים הם הארת ד' תיקונים ראשונים דא"א. ראה סידור שבועות, והסבר בטבלה **בסידור לשבועות** הוצאת הישיבה, ע"י **הרב יואל חקון** נר"ו.

י"ג דא"א	מקום בפנים	הארת י"ג דא"א בט' דז"א
אל	שערות שבמצר הזקן	להארה הא' דד' תיקונים ראשונים.
רחום	שפה עליונה	להארה הב' דד' תיקונים ראשונים.
וחנון	אורחא שבשפה עליונה	להארה הג' דד' תיקונים ראשונים.
אריך	שפה תחתונה	להארה הד' דד' תיקונים ראשונים.
אפיים	אורחא שבאמצע הזקן	לתי' א' אריך שער א דנפיק מקמי פיתחא דאודנין.
ורב חסד	מרחב הלחיים	לתי' ב' אפיים שערות שבשפה עליונה ותחתונה.
ואמת	תרין תפוחין	לתי' ג' ורב חסד שערות קטנות דאורחא דתחות חוטמא.
נוצר חסד	מזל עליון	לתי' ד' שהוא נושא עוון שערות שעל הלחיים.
לאלפים	שערות שבין ב' מזלות	לתי' ה' שהוא ופשע תרין תפוחין.
נושא עוון	שערות הסמוכין לגרון	לתי' ו' שהוא ונקה שערות חצי עובי הזקן הנגלה.
ופשע	שערות הנ"ל שוין בהתפשטותם	לתי' ז' שהוא פוקד הפה הפנוי משערות.
וחטאה	פה פנוי משערות	לתי' ח' שהוא על שלשים שערות קטנין דחפיין גרונא.
ונקה	מזל תחתון	לתיקון ט' שהוא ועל רבעים חצי עובי הזקן.

איך משפיע א"א לאו"א דרך הדיקנא

ע"ה א' דף פ"ב ע"א: ... אם כן נמצא כיון ששיעור קומת או"א הם מהגרון עד טבורא דלבא דא"א ודיקנא דא"א נמשכה עד הטבור דיליה א"כ נמצא דהאי דיקנא חפא על או"א כי אינו מתלבש בהם כנ"ל נמצא חופף עליהם ואינון איתכלילו ביה... והבן זה ולכן אינן יכולין להזדווג או"א רק ע"י דעת עילאה שהוא מזל הי"ג דדיקנא... ע"ש.

בית לחם יהודה א' דף ע"ה ע"א: ד"ה א"כ... בדרוש ד' דעמידה בשעה"כ מבואר שדיקנא דא"א היא מתלבשת באו"א בסוד מוחין... איך נמשכין ממנה המוחין והלא כל אורך השערות הם סתומים ואין פתח ליציאת השפע... ע"ש עוד מה שהקשה היפ"ש. **ותירץ כי תיקון התשיעי דא"א הנקרא לאלפים שהם שערות קצרים הם הנכנסים ברישא דאו"א והם או"פ דמוחין ובחי' המוחין הנמשכין מב' מזלות הם או"מ דמוחין ובזה יתיישב גם קושיית היפ"ש. ע"ש. ועיין עוד שם דף ע"ה ע"ג ד"ה**

נמצאת איך מזל הח' מתלבש במזל הי"ג. עיין שם באורך שכתב שזה דווקא בזמן זיווג דחיד וגרון אבל שלא בזמן הזיווג הם שוכבים זה ע"ג זה... ע"ש. ועיין עוד בבית לחם יהודה א' דף נ"א ע"א ד"ה ואבא יונק... שכתב ג"כ כך. ועיין גם בשער מאמ"ר דף נ"א ע"ב. וראה בשעה"כ דף צ' ע"ב שכתב שנוצר חסד משפיע לתיקון לאלפים וזהו נוצר חסד לאלפים... ע"ש.

אפיקי מים עמ' 285 : מה שכתב בענין והביא לשון הדב"ש.

דב"ש דף ל"ז אע"ד : ... ואח"כ כתב דא"א אתכללו במזלא ומאלו הב' מזלות יונקים או"א השפעה הנז' מכתרא ומוחא וכו' יע"ש נמצא דאף שנשפעו בבינה מ"מ באים לאו"א דרך תרין מזלין ואע"פ דלא ידעינן איך הוא סדר ההמשכתם מ"מ כך הוא הסדר דאינם מקבלים או"א זולת דרך תרין מזלין. ע"כ. וע"ש.

אור מקיף אור פנימי

עץ חיים א' דף ס"ה סע"ג... הנה סוד י"ג ת"ד הם סוד **מקיפי פנים** ע"ד שנבאר בע"ה... וז"ס שערות הדיקנא שיוצאים האורות דרך נקבי השערות ומאירים בסוד **מקיפים**. קט"ז

עץ חיים דף ס"ו ע"א... אמנם הי"ג מדות **דמיכה** הם **השפע הפנימיות** הנמשכין ממוחא סתימאה בתוך שערות הזקן והם הנקראים שבחא דעתיקא, אך **שערות הזקן עצמו** שהם הצינורות וכלים ומעברים שיריק המשחתא קדישא **בהם**, הם י"ג מדות שנזכרו בתורה בפרשה **כי תשא**...

חסדי דוד אות מ"ב ואות מ"ה: הי"ג מדות ד"אל רחום וחנון"... הם השערות שהם הכלים, והי"ג ד"מי אל כמוך"... הם אורות הפנים והם ג' אהי"ה דיודי"ן, וג' הויות דע"ב, **דהיינו האורות הם ע"ב, והכלים הם אהיה**.

סידור הרש"ש א' דף קכ"א: ע"פ מה שכתוב אור יו"ד מקיף **מלכות**, משמע שהאור המקיף, המשחתא העובר בתוך השערות, הוא ספירת מלכות ואור יו"ד, והכלים ואור הפנימי הוא השערות ומאיר בו בינה אלף.

כרם שלמה ד' עמוד קל"ח: וצריך לדעת כי מ"ש הרב ז"ל כאן כי הי"ג מידות דמיכה הם השפע הפנימיות, **אינו רוצה לומר** שהוא אור הפנימי דעשרים ספירות דכתר וחכמה המתפשטים בפנים והם המתפשטים ב"יג תיקוני דיקנא אלו... **מה שקורא אותם בשם שפע הפנימיות הוא לגבי השערות עצמם שהם החיצוניות**, ולעולם כוונתו **ששבחא דעתיקא** המתפשט בהם הם **אורות המקיפים** ולא אורות הפנימיים. ואין הכי נמי כי אורות הפנימיים העיקרים שהם כ' ספירות דפנים דכתר וחכמה המתפשטים בפנים **ג"כ הם מאירין בהם**. אלא עיקר השבחא דעתיקא הנזכר כאן הוא על י"ג מקיפי הפנים הנזכרים בפ"ח לעיל והם המתפשטים בשערות, אבל אותם הפנימיים הם טמונים בפנימיות הפנים עצמו **ומאירים דרך עורות** הפנים בדרך העלם ופשוט ונכון.

כרם שלמה ד' דף קל"ג סע"א... ר"ל אע"פ שאלו הפנימיים הם מניין עשרים ואלו המקיפים הם מניין י"ג, עכ"פ, **מחזיקים הפנימיים שיעור אותו המקום שמחזיקים הי"ג המקיפים** ושיעורם שוה והטעם לפי שאלו הפנימיים ג"כ הם מאירים באלו הי"ג תיקוני שיערי דדיקנא וצריך להם לקבל הארה מם כל העשרים, ולא די להם ב"יג מהם לכן מחזיקים מקום שוה כדי להאיר בהם כל העשרים

קט"ז מה שכתוב בע"ה א' דף ס"ה ע"ד שורה 4 ואמנם עשר פנימיים... ומחזיקים... ל"ג אורות עיין באתי לגני ב' דף ק' ע"א ד"ה ואמנם שהגירסא במבו"ש ובשעה"כ היא עשרים ולא עשר... ע"ש.

אפיקי מים עמוד 284 : הנה סוד י"ג תיקוני דיקנא הם סוד מקיפי פנים וכו' **נראה** **מלשוננו ששערות הדיקנא הם עצמם המקיף של הפנים ולא האורות העוברים בתוכם** וכן ג"כ כתב בספר מבוי"ש ואם כן קשה, איך אמר אחר כך וזה סוד שערות הדיקנא שיוצאים האורות דרך נקבי השערות ומאירים בסוד מקיפים **שנראה שאורות היוצאים מן השערות הם המקיפין ולא השערות עצמם**, וכן כתב בשעה"כ כוונת ויעבור דרוש ד' ובפרי ע"ח שם מ"ה... ע"ש. אלא קושטא דמילתא הא והא איתנהו, והוא כי הנה יש י"ג מקיפים מבחוץ שהם השערות וכנגדם יש י"ג פנימיים מהמצח עד הגרון כמ"ש רבינו באורך בפירוש, ואותם הי"ג הפנימיים יוצאים מהם אורות מדרך נקבי השערות שמצד הבשר בפנים ועוברים מתוך השערות, **מה שיוצאים מהם אורות לחוץ מתוך השערות נקראים אורות מקיפים וגם השערות נקראים מקיפים**, ומה שנשאר בפנימיות הפנים נקראים אורות פנימיים... ע"ש.

כתב בהגהה : כל זה הוא טעות ועיקר הפירוש, כי הגומות שבפנים שמהם יצאו השערות הם נקראים נקבי השערות ופשוט. **עוד טעות אחר** כי עשרים פנימיים אינם יוצאים כלל ועוברים בשערות, אלא מה שיוצא ועובר בשערות הוא משחתא דווקא וכל זה פשוט למבין.

בהמשך כתב... גם מה שיוצא אורות מהפנימיות **לתוך (עצם) השערות וגם השערות עצמם** שניהם נקראים כלים ונקראים בשם אל רחום וחנון, ונקראים ג' אהי"ה. לגבי האור של המוחא סתימאה **העובר בתוכם**^{ק"ז} הנקרא בשם מי אל כמוך שהוא שלושה הויות דע"ב

^{ק"ז} בתוך השערות ממש בחלל שלהם ומה שכתב לפני כן לתוך עצם השערות זה האור של הכלי השערות ולא החלל. וצ"ע האם ההגה לעיל היא מבטלת גם קטע זה או לא, מה שכתב כל זה טעות האם כולל זה, צ"ע.

איך נעשה הכתר בטבילה

הנה ראשית צריך להבין מה נעשה בתיקון מ"ט ימי העומר עד אשמורת הבוקר, ומה נעשה בטבילה, הרב אומר שבחינת הכתר נעשה בטבילה, והיות ובניין הנוק' באטב"ח נעשה עם הכתר הרי שצריך לעשות את כל כוונות האטב"ח במקווה.

שער הכוונות דף פ"ט ע"ב ד"ה ואמנם והוא שיכוון להמשיך בחינת הכתר שבה גם כן. וזהו ע"י הטבילה הזו. ותכוין... ע"כ. ע"ש.

כאן הרב כותב את כוונת עשיית המקווה. **יו"ד ה"י דע"ב ו יו"ד ה"י דס"ג**. מילוי ע"ב ודייו ומילוי ס"ג ודיאוי. גימ' קנ"ג. ובהסיר ב' כוללים יהיה גימ' מקווה.

שעה"כ דף פ"ט ע"א ובהגיע אשמורת הבקר מעט קודם עלות השחר... **צריך לטבול במקווה**. ותכוין אל המקווה העליון, שהוא **כתר עליון דז"א**, הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים... וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים **ב' דברים**, **א'** להמשיך כתר עליון דז"א... **ב'**. ואח"כ באשמורת הבוקר... מוליכין את הכלה הכלולה **לבית הטבילה** וטובלת במקווה העליון הנז' שהוא כתר הנז'... אבל **אל תטעה** לומר כי אז היא עולה עד הכתר דז"א אבל היא מקבלת **במקומה** מכתר דז"א בסוד "וזרקתי עליכם מים טהורים"... ואח"כ ע"י תפילת **שחרית ומוסף** דיום שבועות ממש אז היא עולה... וממשיך הרב שם ד"ה ונלע"ד ע"ש... ואומר **שכתר דז"א ודנוק' נעשים ברגע אחת**... ע"כ ע"ש.

הרי שבליילה הזה עושים ב' דברים **א'** להמשיך הכתר העליון דז"א וזה עשינו על ידי עסק התורה **ב'** להביא בפועל הכתר גם לנוק' וזה על ידי הטבילה במקווה כמו שכתב **רבי שאל ב"אור הלבנה אור החיים** "עמ' רמ"א רמ"ב וצריך להתחיל החל מירידת ענפי החסדים ליסוד. וזה כמו שאנחנו עושים בכוונת **קונה הכל** בעלית החסדים המגולים לחזה דז"א אחר שמיתקו את הגבורות. ואז עולים גם החסדים לחב"ד, וכפל שני שלישי ת"ת עולה **לת"ת דישסו"ת** להוריד את הכתר דז"א וזהו **שער החמישים**, וחצי שלישי ת"ת התחתון עושה כתר דנוק' ונכנס בה **רביע ראשון**. והרי מה שנעשה בתחילה, **יחד** עם כתר ז"א, הוא **רביע ראשון** של כתר דנוק'. אך המשך בוא הרבעים האחרים יהיו תוך כדי גדילתה **בא"ט ב"ח**, עד **למען שמו**. (וזה אינו הכתר, פרצוף החמשי, שמתקנים בלימוד בלילה אלא כתר דז"א ודנוק' דכל בחינה ובחינה).

בענין הל"מ מתי יש לעשות אותם? הנה הרש"ש עצמו **בנה"ש** הסתפק והביא ב' אפשרויות.

נה"ש דף ל"ז ע"ג וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים **הל"מ הכוללים** דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה כי עתה הוא זמן המשכתם **אחרי ביאת הכתרים** דזו"ן כידוע ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה

אחר הכתרים. **או אפשר** לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמת ע"ד המשכת מ' דצלם בשבת וכל זה הוא במוחין דאב"א... ע"כ ע"ש.

הנה הביא הרב ב' אפשרויות אך מה שצריך להבין שמדבר כאן בל"מ הכוללים ולא הל"מ הפרטיים כמו שרואים ב**סידור ב' דף ס"ח ע"א-ע"ב** שהם של פרטות הז"א של חכמה דכתר.

סידור שבועות דף ח' ע"א בהגהה. ויש לכוון אחר כתר ז"א **בהיותו במים**. וכמו בתפילת חול שבאים בקונה הכל. ע"כ ע"ש.

הרי בחר את האפשרות הראשונה אך מוסיף כמו ב**סידור קונה הכל** ושם הוא הפרטיים ולכאורה אינם אלו שמתכוון הרש"ש.

קנין פירות דף ק"ו ד"ה ורגע אדבר... וכן **שם דף ק"ח ד"ה** ואולם: ... שיש ל"מ **פרטיים**, ול"מ **כוללים**. ל"מ הפרטיים נמשכו בספירת העומר ב**ברכה**, וכן בלימוד הלילה, הל"מ הפרטיים של הבחינות הנכנסות בלילה. אך אחר המקוה הוא הל"מ הכללי... ע"כ ע"ש.

מכאן שאינו כמו ב**סידור**, ומה שצריך להמשיך הוא הל"מ הכוללים שכן הפרטיים נמשך בברכה ובהבאת השלמת המוחין ב**תחילת** ליל שבועות והכוללים **נשאר לנו הספק** לפי הרש"ש שתי האפשרויות, והיעב"א. מו"ר הרה"ג **רבי מרדכי עטיה שליט"א** אומר לנו לעשות זה אחר הטבילה במקוה כשיוצאים אפשר גם לכוין מתוך ה**סידור**.

זוה"ק פר' אמור דף צ"ו ע"ב: ... **למלא** דהו ליה בנין, וברתא חדא, אתקין סעודתא לכולהו בנין, לא אשתכחת ההיא ברתא על פתורא... **משל למלך** שעשה סעודה לכל בניו והייתה לו בת יחידה ולא באה לסעודה כשבאה התלוננה שלא השאירו לה מנה אמר לה המלך שכולם יתנו לה מחלקיהם **מנות ותכשיטים**... ע"כ ע"ש.

ומפרש **המקדש מלך** הכוונה לנוק' שמתייחדת ב**שבועות**. ונותנים לה חלקה בשבועות בסוף. ולא במשך כניסת המוחין בז"א. וזה ע"פ **שיטת רבי שאול** המובאת ב**אור הלבנה**: שאין ממשיכים לנוק' בספירת העומר, אלא דווקא אחר קבלת הכתר דז"א שהוא **במקוה** בליל שבועות, ואז נבנית הנוק' בא"ט ב"ח. שכן השוה הרש"ש את תפילת החול, לסדר קבלת המוחין בשבועות. וכמו שביום חול הנוק' נבנית **אחר כתר ז"א**, כן בשבועות.

סידור ו' שבועות דף ז' ע"א: ... כוונת המשכת המוחין דכתרים די' ספירות דקט' וגד' ראשון ושני **שצריך לכוין בטבילה** ליל שבועות **תחילה** יכוין לעלות אור חוזר דחסדים לכחב"ד... שם **בהמשך ע"ב**: ויכוין **להעלות** הכפל דשליש אמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א שהוא אור חוזר דדתי' דת"ת לת"ת דישור"ת... ע"כ ע"ש.

הנה אומר כאן יכוין **להעלות אור חוזר דחסדים** כמ"ש בקונה הכל **ועוד** צריך להבין שב**סידור** של שבועות כתב שהחסד העולה הוא **אור חוזר של שלישי אמצעי**, אך ב**סידור** חול כתוב **שליש**

תחתון וכך הוא פסק הלכה **שהתחתון הוא העולה** גם בשבועות לשיטתנו. ומתחיל דבר ראשון **להעלות** את החסדים, אך לפי רבי שאול **אור הלבנה עמ' רמ"ב** וצריך להתחיל **מהירידה** כמ"ש **לכוין להוריד החו"ג בקונה הכל**.

עוד מה שצריך להבין שבתחילה מתחיל לבוא הכתר בנוק' **רביע ראשון** וזה **יחד** עם כתר ז"א. ואחר כך שאר הרבעים יבואו **תוך כדי בניין הנוק' באטב"ח**, מכאן למד רבי שאול שאין לבנות הנוק' במוחין כל ימי העומר שכן היא נבנית אחרי בניין תחילת הכתר שלה ולכן נבנה אותה **באטב"ח** רק במקווה ביום שבועות בבוקר.

ע"ח ב' דף מ"ט ע"ג.... ולהיות כי אי אפשר לעולם שיתוקן הכתר עד שיתוקן כל פרצוף לכן נתאחר חלק **הד'** מן החסד הנכנס בכתר שלה לכנוס כנ"ל עד שיעלה שם הגבורות בכתר שלה והרי **נשלם תיקונה** ואז נכנס **חלק הד'** ההוא באחרונה ואז נגמר כל תיקונה. באופן שנתקיימו **ב' דברים** כי לא נכנסו כל הגבורות עד שיכנסו כל החסדים וגם שלא נגמר הכתר ליתקן עד באחרונה ע"י חלק **הד'** מחסד בלבד שנכנס באחרונה. ועכ"ז צריך לתת טעם בעניין איך נתפשטו הגבורות בה כיון שעדיין נשאר חלק **ד'** של חסד לכנוס בכתר.

הרי שסיום בניין הנוק' הוא אחר עליית **החסדים דנצח הוד** בסוד הדלקת המנורה בתיבות 'למען שמו' ואז יבוא בנוק' הרביע **הד'** ונגמר כל בניינה באטב"ח.

אור הלבנה עמ' רמ"א.... ולפי מה שנכתוב לקמן **שעל ידי הטבילה** יהיה בניין הנוק' **באטב"ח** כידוע אם כן **אין לכוין** במ"ט ימי העומר בהמשכת המוחין **אלא** לכלים **דז"א** ולא כמו שכתוב בסידורים אחרים שכתוב להמשיך **המלכויות ודמות** וכו' לכלים **דיעקו"ר** ומבאר רבי שאול בהמשך שירדו החסדים ליסוד **דז"א** וימתקו הגבורות ויעלו באור חוזר לכחב"ד ויבנה כתר **דז"א** **ורביע ראשון** דכתר דנוק' ושאר הרבעים יבואו על ידי בניין החו"ג דעת חג"ת ונה"י שבה... ע"ש.

הרי שצריך להמשיך המוחין בימי העומר רק לז"א ולא כמו שכתוב בכל הסידורים להמשיך גם לנוק' וזה כמו שכתב בהמשך בעמ' **רמ"ב**.

אור הלבנה עמ' רמ"ב.... ובטבילה יכוין להעלות כפילת החסדים וכו' כמ"ש בקונה הכל. (כמו שכתוב **בסידור דף ס"ז ע"ב** הבאנו לקמן להעלות אור חוזר...) ודעת **מו"ר הרה"ג שד"ה** (יצ"ו) **זצ"ל** שבעת **הטבילה** כשממשיכין הכתר תחילה צריך **להוריד** החו"ג ליסוד **דז"א** כמו שכתוב בכוונת **קונה הכל** עד למען שמו... ע"ש.

הרי שלפי רבי שאול צריך להתחיל המשכת הכתר **מירידת החסדים** ליסוד ולפני מיתוק הגבורות עד למען שמו שאז נבנית כל הנוק' **באטב"ח** עם הכתר שלה בשלמות. וזה מפני שכתב הרב שהחסדים יורדים במרוצה ליסוד **דז"א** ומיד עולים באור חוזר.

נה"ש דף כ"ח ע"א.... בענין עליית וכפילת החסדים ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ח ובפרט **בשער כ"ה דרוש ג'** ובשער תיקון הנוקבא בע"ח ובספר מבוא

שערים יע"ש **שאי אפשר** להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כי אם **אחר המיתוק** וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים **דנ"ה** לחו"ב דנוקבא כי אם אחר ירידתם וחזרתם **למקומם** שהוא אחר ירידת והמשכת הב' **צלמי ל"מ** בקונה הכל והמשכת הב' **צלמי ל"מ** בקונה הכל **אי אפשר** אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר והמשכת הכתר **אי אפשר** אם לא ע"י עליית **כפילת החסדים** וע"כ הוא מוכרח לכון כל אותו הסדר:

הרי שזה הסדר לבנין הכתר דז"א ודנוק' וזה מתחיל מעליית כפילת החסדים והם עולים באותו רגע **שיורדים** החסדים ומיד חוזרים לעלות ולכן התחיל רבי שאול מהירידה ליסוד.

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ב אש"ל אות א: ... אמנם **בשער כ"ג פ"ו** כתב וז"ל בקיצור איך יש שרשים וענפים והארת הענפים (שע"ה)... וזה שסידר לנו הרש"ש ז"ל **בהגדול הגבור והנורא וכן (בטובים) [חסדים]** התפשטות החסדים בחג"ת ונו"ה דז"א וכל זה הוא **הארת הענפים** אבל הענפים עצמם אינם מתפשטים כי אם **אחר גמר כניסת הצדי דצלם דאבא**... וזהו שכתב הרש"ש בתיבת **קונה הכל** אחר כניסת כל צד"י דצלם דאבא בתוך הז"א יוצאים החסדים מיסוד **דאימא ויורדים במרוצה אל יסוד דז"א** אבל שרשי החו"ג נשארים בדעת דז"א ואינם מתפשטים כלל ובזה יובנו כל דברי הרב ז"ל... ע"כ ע"ש.

הרי שיש ג' בחינות בחסדים **שע"ה שורש ענפים והארות**, ובהתפשטות הענפים צריך להתחיל המערכת מהירידה של הענפים במרוצה ואז עולים באור חוזר ועושים כל המשך הבחינות של עליית החסדים לחב"ד וירידת הכתר.

בעניין מה שמסודר בסידור **חלק ששי דף ב' ע"א ג' ע"א ד' ע"א** בתחילת הלימוד המשכת המוחין השלמת הפרצופים שלישי רביעי וחמישי ממה שהמשכנו בעומר כנ"ל לפי רבי שאול **אין אנחנו מעבירים הארת המוחין לנוק'** שכן היא נבנית רק אחר הבאת הכתר דז"א ודנוק' ובניינה באטב"ח כנזכר שזה נעשה על ידי **הטבילה**.

עוד שאלתי למו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה שליט"א** בעניין מה שסדרו בסידור חלק ששי דף ז' ע"א כוונת הלימוד **"תורה לשמה"** ואמר לי **שאין לכוון כוונה זו**.

כתר ובניין הנוק באטב"ח

הנה בליל שבועות בסיום הלימוד בכוונת הטבילה מביאים את הכתר לז"א ורביע הראשון לנוק' ביחד ובונים אותה באטב"ח עד סיום קבלת הכתר שלה וזה מה שעושים בימי חול בכוונת קונה הכל עד למען שמו.

סידור ב' דף ס"ז ע"א.... יכוין להמשיך כללות ה"ח דדעת התחתון ליסוד דז"א. (עד כאן זה הארת החסדים שהתפשטו צ-הגדול הגבור והנורא חסדים לחג"ת נ"ה דז"א כאן זה כללות ליסוד ומכאן מתחיל התפשטות הענפים צ' שליש ת"ת ונ"ה ליסוד למתק את הגבורות) ולהוציא הב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא... ע"כ ע"ש.

הנה כאן התחלת ירידת ענפי החסדים ביסוד ואחריהם ירדו חמש הגבורות ויומתקו באור ישר ובאור חוזר על ידי ענפי ב' שלישי הת"ת ונ"ה, ואחר כך עולים לחזה דז"א ונכפלים חסדי חג"ת, ונבקע יסוד דאימא וכפל החסד וגבורה עולים לחב"ד. וכן עולה כפל הת"ת שני שלישים עליונים לת"ת דישסו"ת להוריד הכתר על ראש ז"א, וכן שליש תחתון עושה כתר בנוק' אלא שהוא מתחלק לד' רבעים וכאן מתחיל הרביע הראשון והשאר בהמשך בניינה באטב"ח. ראה עלי נהר עמ' נ"א ששואל בעניין מה שכתב בסידור שבכח ירידתם ענפי החסדים חוזרים לעלות וגורמים לבקוע את יסוד יסוד דאימא ואז מתגלים חסדי חג"ת.

שער הפסוקים דף כ"ב ע"ג.... והנה נודע, כי בירידת החסדים המגולים, בלי מחיצת כלי יסוד דאימא, הם יורדים במרוצה גדולה, ונופלים עד היסוד דזעיר, ומכח נפילתם שם בחוזק, חוזרים לעלות ממטה למעלה, עד היסוד דאימא, ולהיותם אורות מגולים, הם עתה בוקעים כלי יסוד דאימא בהיכנסם בתוכו, ואז גם שאר החסדים המכוסים, הם מתגלים... ע"כ ע"ש.

משמע מכאן בהיותם חוזרים למעלה והם פנימי ומקיף הם מגולים וגורמים לבקוע יסוד דאימא. ורק אחר כך מתרבים אורן הרי שיש כאן בקיעה בעליה ואחר כך נכפלים. מה שאין כן לפי ע"ח ב' דף ט' סוע"ב. הסידור כתבו סוגריים לפי השער הפסוקים אך צריך להזיז את הסוגריים לפי הע"ח כמו שנבאר. צריך להבין שהכפלה של חסדי החג"ת לא תלויה בבקיעה אלא במפגש עם חסדי הנה"י.

סידור ב' דף ס"ז ע"א.... להעלות אור חוזר דחסדים הנז' מיסוד דז"א לחסדים עליונים דחג"ת שבתוך יסוד דאימא שבחזה דז"א (או"פ שלהם לתוך היסוד ואו"מ

שלחם ע"ג היסוד דאימא ועי"כ נבקע היסוד דאימא ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים (ק"י) ולהעלות הכפל דב"ש העליונים חסד לחכמה... ע"ש.

הרי לפי מקום הסוגריים נפקא מינה מה יגרום את ההכפלה של חסדי חג"ת האם העליה או הבקיעה. ראה **עלי נהר דף נ"א סוע"א** ששואל על עניין הסוגריים והבקיעה מתי היא נעשית **צריך להבין שהכפלה של חסדי החג"ת לא תלויה בבקיעה אלא במפגש עם חסדי הנה"י**.

ע"ח ב' דף ט' סוע"ב :... **ובזה תבין תועלת ב' גדול בעליית החסדים עתה מהתועלת הא' גם תבין כי עתה יש דעת ב' מגולה בגלוי גמור בגולגלתא דז"א מחוץ למחיצת נה"י תבונה והוא הנקרא דעת מגולה והבן היטב. ונבאר עתה ענין הגדלת החסדים גם ברישא דז"א הנה אחר שהאירו החסדים המגולים בב' חסדים ושליש המכוסה הגדילה ונכפלה הארתן לב'.**

והנה כפילת הארתן הוא כשנעריך שכל חסד מהם יש בהם ג' שלישים בסוד... **הנה** בגדלותו נכפל לו' שלישים והנה נגדל **חסד** של **החסד** ונעשה ו' שלישים והג' נשאריך **במקומן** וב' שלישים **עולין** דרך קו ימין שלו **בחכמה** דז"א ושליש א' עולה **בדעת** דז"א **בימין** שלו במקום **החסדים** אשר שם **ועד"ז** חסד של **גבורה** נעשה ו' שלישים הג' נשאריך בו וב' עולין **בבינה** דרך קו **שמאלי** שלו ושליש א' בדעת ז"א **בגבורות** אשר שם בשמאל שלו ובכח אלו ב"ש של **החו"ג** הוא מכריע שם בין **החו"ב** ושניהן חסדים אלא שזה מן **החסד דחסד** וזה **מחסד דגבורה** ועל ידיהן מכריע בין **חו"ב** והבן זה והרי עתה נמצא ב"ש בחכמה וב"ש בבינה וב"ש בדעת וכולם שוין... ע"ש.

הרי שמה שנכפלים לא בגלל הבקיעה אלא **בעליית החסדים המגולים**, ועל כן מה שכתב **בסידור ב' דף ס"ז ע"ב** בסוגריים משמע שהעליה גורמת לבקיעה ואחר כך מתרבה האור של חסדי החג"ת, אך **לפי ע"ח** שבעליית החסדים מתרבים אור **החג"ת** ואחר כך נבקע יסוד דאימא. ואז עולים לחב"ד החג"ת נכפלים לג' שלישים ונכפלים הכל עולה לחב"ד וצריך להבין שהייתה בקיעה וחג"ת הגיעו למקומם ומשם עולים לחב"ד הכפל שלהם. ראה **בדב"ש דף מ"ו ע"ב**: כלל ב' וכלל ג' סתירה לכאורה **ע"ח ב' דף ט' ע"ב**. שם מדבר במוחין רק שלומד שיש או"פ ואו"מ.

אור הלבנה עמ' רמ"ב :... ובטבילה יכוין להעלות כפילת החסדים וכו' כמ"ש בקונה הכל. (כמו שכתוב **בסידור דף ס"ז ע"ב** הבאנו לקמן להעלות אור חוזר...) ודעת מו"ר **הרה"ג שד"ה** (יצ"ו) **זצ"ל** שבעת הטבילה כשממשיכין הכתר תחילה צריך **להוריד** **החו"ג ליסוד דז"א** כמו שכתוב בכוונת קונה הכל... ע"ש.

ק"י לכאן לפי ע"ח צריכים להעביר את הסוגריים ומה שסדרו לעיל מזה הוא לפי מה שכתוב בשער הפסוקים.

סדר סיום התיקון דשבועות

הנה כל מה שעשינו עד הבוקר של שבועות הוא רק בחינת האחי' של כל הבחינות של הקומה שבנינו ובתפילה נתחיל הכל **מהתחלה** אך הפעם זה בניין **הפנים בפנים**.

סידור ו' שבועות דף ח' ע"ב הנה נודע דכל מה שנמשיך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות הוא **המוחין דאחור** ... ואחר כך באים המוחין **דפנים בפנים** ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת באהבה דעמידה והילך ... ע"ש.

הרי שרומזים כאן ליחוד הגדול ביותר שהוא מדרגה הז' בגידול הנוק' שנגדלת כמוהו ושניהם בכתר אחד, **בהמשך** מבאר התיקון של הפב"פ בשחרית לחש וחזרה ומוסף פרצופים ג' ד' וה' והזיווג בקדושת כתר בתיבת אחד דשמע ישראל.

נה"ש דף ל"ט ע"ד הנסירה שבר"ה לשנת הזמנים ושכלל לילה לימי ו' ימי בראשית ולר"א בר"ה תחילת תיקון והמשכת המוחין דאב"א לזו"ן הכוללים דזו השנה הנכנסת ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן דשנה שעברה והמשכת החסדים וזיווג דש"ת לזו"ן דשנת אשתקד ע"כ ע"ש.

הרי שהנסירה היא **התחלת** הפנים דפנים ולכן בראש השנה בשנה **השניה** שעושים **פנים בפנים** מתחילים מהנסירה וכן בשבועות בבוקר מתחילים את הפב"פ החל מתיבת 'באהבה' נסירה והמשכת המוחין דפנים.

שערי רחמים א' שא' קפ"ז שאלה בעניין המוחין שבאים בספירה ובלייל שבועות שהכל הוא בחינת מוחין **דחכמה דכתר** ע"ש.

תשובה : המוחין הבאים בד' כוסות הם **כמו בעמידה** בשרשי המוח **החכמה דכתר** וכוס א' הוא מוח **החכמה** וכוס ב' הוא **בינה** וכו' ויש נסירה ומוחין דאחי' ופנים וזיווג כמו בעמידה, אבל המוחין דז' שבועות כולו **בחב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם דמוח חכמה** והשאר בשבועות כמו בתפילה מתחילה עד באהבה דעמידה כולו בשרשי המוח חכמה דכתר וכולו בחינת אחי' **והתשלום** מתחילין מבאהבה דעמידה ואילך וראיה לזה בתפילת **שבועות** מתחילין הכוונה **מבאהבה** ואילך, מר' שד"ה. ע"כ.

סידור ו' דף י"ב ע"ב **ובסעודה** דיום שבועות יכוין להמשיך המוחין **דאחור ופנים דפנים דחיצוניות** אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן ע"י מנחת השעורים ועתה יכוין להמשיך המוחין דפב"פ ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים ע"י שתי הלחם כי חטה גימ' כ"ב **אתוון** סוד ה"ח כנודע. ע"כ ע"ש.

הרי שהתפילה עשינו כל התיקון בפנימיות וצריך לעשות הכל בחיצוניות **וזה צריך להשתדל לעשות מיד בבוקר אחר התפילה סעודה בפת** כמו שעושים בפורים וכן בסעודות שבת שהן בחינת חיצוניות של התיקון דפנימיות בתפילות.

הקדמה לאטב"ח

הנה לעיל ביארנו שהנוק' נתקנת בטבילה אחרי שבא הכתר לז"א על ידי כפילת החסדים גם מתחיל לבוא כתר דנוק' הרביע הראשון באותו זמן, כמו שכתב הרב בשעה"כ דף פ"ט ע"ב שהכתר דז"א ונוק' נעשים יחד. (הכוונה רביע הראשון בלבד של הנוק') על כן צריך ללמוד איך נבנית הנוק' כאן, בסידור הרש"ש מתיבת "טובים" עד "למען שמו" רחל שהיא יעקו"ר נוק' עטרת היסוד נוק' הנפרדת נבנית על ידי הארת הבינון וגבורות מאימא קיט ב-א"ט ב"ח. ויעקב שהוא האחוריים דאבא נתקן ע"י יסוד דאבא בפנים דז"א.

ע"ח א' שער אנ"כ פ"ו דף צ"ב ע"ג הרב מלמד אותנו גדילת ז"א ונוק'. בזיווג, מלכות דו"ק משם מ"ה וב"ן. בעיבור, נה"י דו"ק משם מ"ה וב"ן. ביניקה, חג"ת דו"ק משם מ"ה וב"ן. ומוחין דגדלות, חב"ד דו"ק משם מ"ה וב"ן, ואחר כך באו ג"ר דגדלות לז"א בפעם אחת שכל אחד כלול מ"י ספירות דמ"ה ודב"ן. ג"ר אלו הכוללים באים בתפילה החל ממילת אחד בקי"ש ועד קונה הכל, כל זה עד גיל 13 שנה קי.

הנה באותם השלבים נתקנה יחד עם ז"א נקודת המלכות דנוק', בי' ספירות מ"ה וב"ן. והיא מלכות שלמה בעלת י' ספירות, כמו שכתב בהמשך וז"ל.

ע"ח שער אנ"כ פ"ו ע"ח א' דף צ"ג ע"א והנה גם בנוקבא אירע לה כן על דרך ז"א כי תחלה היה בזיווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן נמצא כי בזיווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהה וגם ברחבו לחו"ב.

והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ... ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעדי"ז

קיט הנוק' נבנית באטב"ח על ידי הארת המוחין דאימא שבו"א המספר של ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ואחר כך בנסירה יכנסו בנוק' בעצמות עם הנה"י דאימא, וזה הרב העלים ולא ביאר הכל במקום אחד בע"ח ב' דף נ"ג ע"א ביאר אטב"ח, ובע"ח א' שער המוחין פרק ט' דף ק' ע"ב ביאר שז"א מקבל חלקו וחלקה ובהיותם באח' נותן הארה. והארה זו שכתובה כאן היא אטב"ח. והרב חיבר זו הידיעה במב"ש דף נ"ב ע"ג. וכמו שנבאר בע"ה. והרי יש גם את האטב"ח שביאר הרב וכמו שנבאר שאטב"ח הם גורמי ההגדלה ולא ההגדלה עצמה. ההגדלה עצמה היא הארת המוחין, ראה בהמשך.

קיט ראה דרוש השנים ע"ח ב' דף ח' ע"ג באמצע. אמנם ראה כלל האומר הרב בענין השנים שאינו אלא בעת האצילות הראשון משם ואילך נעשה הכל ברגע אחד. ע"ש.

בכולם כמבואר אצלינו באל"ף בי"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחור באחור:

הרי שאחר שנבנתה הנוק' יחד עם ו"ק דז"א יש אצלה מעין הפסקה **עד בנין כל הז"א** עד סוף כניסת מוחין דאבא, אך בכוונות בתיבת **טובים** י' ספירות של המלכות **נחלקת** להיות י' מלכויות לי' ספירות של המלכות בלשוננו **נקודה שורשית** של כל אחת מהי' ספירות של הנוק', וצריך הוסיף לה עוד ט' נקודות ואז תהיה שלמה. בנין זה שלה **באחור עד החזה** הוא (רמז) על ידי **אלפא ביתא** של אטב"ח.

ע"ח א' דף ק' ע"א **והוא** כי הנה הז"א לוקח **חלקו וחלק שלה** כי הוא בן בכור וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד מבחינת **מ"ה וב"ן** וכן עד"ז באורות ונמצא שיש בו עתה **מ"ה וב"ן** באור נשמה וכלי הפנימי לו וכן לנוק'. **ואמנם** הגבורות דב"ן דמ"ה **שבאבא ניתנין בנה"י דאימא** ונעשו חסדים בערך הגבורה דאמא כנודע שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים דמ"ה דב"ן דאמא ניתנין בנה"י דאבא ונעשו חסדים דאמא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. **ואח"כ דרך האחור** שלו היה **מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה מהמוחין** שבנצח הוד יסוד **דאימא** אשר כולם הם בחינת **ב"ן** שלו ושלה ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות **דב"ן דב"ן** וגם נותן לה הארת הגבורות **דב"ן דמ"ה** ... ע"כ. ע"ש.

הרי יש לאבא **מ"ה וב"ן דמ"ה** ולאמא **מ"ה וב"ן דב"ן** בנתינת המוחין בז"א אז יש **חילוף** וכל הגבורות ניתנות **בנה"י דאימא** אחר שנעשה בהם **החילוף** דהיינו ששמאל דאבא עובר לימין דאימא וימין דאימא עובר לשמאל של אבא והם **באח'**, ומהם ז"א בהיותם אח' באח' **בונה את הנוק' באטב"ח דרך האח'** וזה כתב **'מאיר לנוקבא ונותן לה הארת המוחין'**. זה תוך כדי אטב"ח ששם מבוארים **גורמי ההגדלה** וכאן הוא **ההגדלה עצמה**. כאן מבואר שז"א תחילה נוטל הכל ומעביר לה המוחין **דבנה"י דאימא** ואלו הם **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** ונמשכת לה הארה מהם והיא נגדלת עד החזה. דהיינו שכל אחת מ-י' **ספירות** נגדלת עוד ט' ספירות. הרי שיש **הארת מוחין מספר** (ראה **ע"ח א' דף ע"ג ע"ג** נוק' שבגופו ונוק' נפרדת מה עניין המספר וכן ראה **נה"ש דף ז' ע"ד**) **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** שמהם גודלת **לעשר ספירות** כל מלכות שבה, **ועוד** יש **דרוש אטב"ח** ששם מבואר מה **הגורמים** והנותנים כח למוחין להגדיל עוד ט' ספירות, **גורמי ההגדלה**.

חסדי דוד דף נ"א ע"ב אות ע"א אות ע"ב ואות ע"ג : **ראה גם חסדי דוד דף נ"ו ע"ב** ד"ה אחר כך. **יר"א א' עמ' 615** צריך להוסיף על כל נקודה ט' ספירות וכל השאר הוא **גורמי ההגדלה**.

מבו"ש דף נ"א ע"ב: לפני הדיבור והנה 4 שורות... באופן שהיא עתה חלק העשירי וכדי שתתגדל כמו ז"א צריך שתתחלק נקודה הזו לעשרה נקודות ואז כל נקודה מהם יגדילו תשעה נקודות אחרות ואז יהיו י"ס כל אחד מהם כוללות י" נקודות:

סידור היר"א: ובמילת טובים... אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לעשר נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספירה אחת בעלת י" ספירות, ונעשית בי"ס גמורות כמו ז"א, כמבואר בדרוש א"ט ב"ח. והכוונה שיי"ס דמלכות הופכים להיות מלכויות דעשר ספירות דנוק', והשלמתם ליי"ס נעשה באלפא ביתא של באטב"ח. ע"ש באורך.

הרי שבכמה מקומות הרב אומר בפירוש שצריך בכל ספירה להוסיף ולהגדיל את הנקודה השורשית עוד ט' ספירות הרי לא כמו שכתוב בדרוש אטב"ח שבחכמה צריך ח' ובבינה צריך ז' בסוד ב"ח ג"ז. הרי שיש בחינה נוספת שבונה ומגדילה. וצריך להבין שכל בחינות אלו הנזכרות בדרוש אטב"ח המוחין והלבושים והחסדים שסופרים ואלו שלא סופרים הכל הוא גורמי ההגדלה. שיביאו את המוחין ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ויהיו י' ספירות שלמות.

סיכום: והנה בהמשך בקונה הכל אחר כניסת חב"ד דאבא, יוצאים ענפי החסדים דשני שליש תי"ת ונ"ה ליסוד דז"א. וכן הגבורות מיסוד דאימא, ליסוד ז"א שם מתמתקות הגבורות, ואור חוזר של ענפי חסדי ב"ש תי"ת ונ"ה עולים ליסוד דתבונה ונכפלים חסדי חג"ת ובוקעים יסוד דאימא והכפל של חסדי החסד וגבורה עולים גם לחב"ד ז"א, שיהיה בהם בחינת חסדים בכל הגוף וגם שיהיו המוחין בגילוי, שהרי הם סתומים בלבוש נ"ה דאימא. ראה ע"ח ב' דף ט' ע"ב-ע"ג.

וגם נעשה ע"י עליית כפילת הת"ת, הנקרא שער החמישים, הכתר דז"א, ובו בזמן תחילת הכתר דנוק' ע"י השליש התחתון דת"ת דז"א (שעה"כ דף פ"ט ע"ב), אך נחלק זה כתר דנוק' ל-ד' רבעים, ועכשיו נתקן רביע ראשון יחד עם עשר ספירות כתר דז"א. וזה נעשה ביום אחד. שאר הרבעים יבואו תוך כדי המשך בניין הנוק' באטב"ח, שעה"כ דף פ"ט ע"ב. סידור הרש"ש כוונת קונה הכל דף ס"ז-ס"ט.

מה שצריך להבין ונאריך בהמשך שגדילת הנוק' נעשה על ידי כניסת הארת המוחין דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן וזה יעשה בסיוע גורמי ההגדלה המבוארים בדרוש אטב"ח כמבואר לקמן.

אע"פ שבשער אנ"כ פ"ו ע"ח דף צ"ג ע"ב. כתוב שהנוק' הנתקנת בעיבור היא מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן, צריך להבין לפי ההמשך שהכוונה לעטרות נוק' הנפרדת (ע"ח א' דף ע"ג ע"ג) שנתקנת באטב"ח, מפני שלפי הגדרת הרש"ש נה"ש דף ז' ע"ד: מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן זה המלך השביעי, וצריך להבין. ראה בהמשך איזה נוק' נתקנת באטב"ח. ועוד בעניין מה שמקבלת הוא המספר של המוחין ראה דב"ש על ע"ח הנ"ל וכן צדק ושלום וכן שם משמעון.

דרוש א"ט ב"ח

הנה הרב מתחיל לבאר את גדילת הנוק' מ-י' נקודות שורשיות ל-י' **ספירות שלמות** בהארה המוחין דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן על ידי גורמי ההגדלה הרמוזים באטב"ח, וכאן צריך להעיר שגדילת הנוק' באטב"ח^{קכא} היא נוק' של פנימיות דפנימיות.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"א: כאמור לעיל הנה עתה אחר ההגדלת ספירת המלכות דנוק' ונחלקה מלכות זו ל' נקודות, צריכה שכל נקודה מהם תיעשה מדה אחת בת י' ספירות... וז"ס א"ט הוא כתר, ב"ח חכמה, ג"ז בינה,

ד"ו דעת, י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע^{קכב} תפארת, מ"ס נצח, ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות. **פירוש הענין**: הכתר שלה הוא רק נקודה אחת מן המדה, ועתה נתוסף בה עוד ט' נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה בת י"ס. נמצא כי תחילה היתה בחלקה נקודה א' ועתה בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט... המגדיל אותה הוא החסד שבת"ת דז"א... וכן על דרך זה כולן נגדלות ל' ספירות^{קכג}.

הרב נותן כמה כללים, נמנה אותם. ויש גם יוצאים מן הכלל.

1) לעולם המגדיל^{קכד} הוא החסד שהוא המים המגדלים את האילן, בג"ר הגדילה ע"י החסדים דז"א, אור חוזר דת"ת נ"ה. אך מן הדעת ולמטה המים המגדילים הן ה' **גבורות**, שגם הם נקראות מים בסוד **גבורות גשמים**.

^{קכא} **הנוק'** של **חיצוניות דפנימיות ופנימיות דחיצוניות** זה באופן אחר ביארנו בכוונות ראש השנה. הנה אלפא ביתא **דאטב"ח** היא בחינות של צירוף אותיות, עשרות, מאות, ואלפים. עשרות: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו, הרי **עשרות** ולא צירפנו ה' שאין לה בן זוג. וכן מאות: י"צ כ"פ ל"ע מ"ס, הרי **מאות** ולא צירפנו נ'. וכן אלפים: ק"ץ ר"ף ש"ן ת"ס, הרי **אלפים** ולא החשבנו ך הרי אותיות **כהן** אין להם בן זוג, וזה מה שאמרו שאין זיווג לבת כהן. הרי כאן **אותיות סופיות** לפי סדרן הם **כמנפ"ץ** אחרי אות ת=400 ך=500 ם=600 ן=700 ף=800 ץ=900 הרי אלפים. וכולם במספר קטן הם 10 ספירות.

^{קכב} הרב **בע"ח ב' דף נ"ד ע"ב** 8 שורות מלמעלה כתב וזה נלע"ד יותר אמיתי מן הטעם הראשון כי כלל הוא בידינו כי החסדים או הגבורות יורדים מדרגה אחר מדרגה מן החסד ועד הוד. וזה כתב על פי הספק שנסתפק **בע"ח ב' דף נ' ע"ג** למעלה ונלע"ד ששמעתי ממורי שניהם ומביא שם שמועה ראשונה שמהדעת יורד החסד בלבד לחסד ואחר כך מהדעת לגבורה ואחר כך יורדות ג' לת"ת ואחר כך לנצח הנצח לבד וההוד להוד. ועוד **שמועה** ששמע בודאי כי החסדים והגבורות יורדין מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד ההוד שכולם נכנסים לחסד ונשאר שם החסד ואחר כך השאר לגבורה וכו' ועל זאת כתב שהיא אמיתית. וכן עיין **במב"ש דף נ"ג ע"ג ד"ה ונמצא** שורה מתחילה שם יגדלו... והנה אני מסופק בזה כי נלע"ד ששמעתי באופן אחר והוא כי האמת הוא וכלל זה מסור בידינו כי החסדים המתפשטים בז"א והגבורות בנוק' מתפשטות מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד הוד...ע"ש.

^{קכג} **בהמשך** נלמד שיש **גורמי ההגדלה**, וההגדלה עצמה שהיא **מספר מהמוחין** שבנה"י דאימא הנמצאים בז"א ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן והחסדים ועוד בחינות שאנחנו סופרים הם **גורמי ההגדלה**.

^{קכד} זה בדרוש **אטב"ח** לעיל ראינו על פי מה שכתב **במב"ש דף נ"ב ע"ג**. שהכל הוא גורם **ההגדלה** ומה שמגדיל הוא המוחין שהם **מספר** של מוחין דאימא שבז"א ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן.

- (2) **בקו ימין** ושמאל יש נקודות נוספות הנחשבות בחשבון, שכן יש כנגדם מוח דז"א, הנתון תוך בני"ה דאימא. אך בקו האמצעי לא יש מוח ולא נ"ה לבוש אימא, וההגדלה בקו האמצעי **רק** ע"י החסדים או הגבורות.
- (3) **בכל** ספירה מ"ס יש **נקודה שורשית** שהיא מלכות, חוץ מהת"ת שנתן הנקודה השורשית שלו ליסוד. **לעולם מונים את הנקודה השורשית**.
- (4) **כאמור** המגדילים הם החסדים והגבורות, בסוד מים המגדלים את האילן, **החסדים וגבורות אינם נמנים**. **חוץ מהדעת והת"ת**, ששם נמנים.
- (5) **בקו ימין** וקו שמאל נחשב **המוח**, בחכמה ובינה שלה, אך למטה מזה המוח אינו נחשב.
- (6) **לבושים דנ"ה דז"א** אינם נמנים לעולם, עד למטה בני"ה דנוק', כי שם הם שוין בהארות. **והם נמנים**.
- (7) **הלבוש נ"ה דאימא בימין**, נחשב רק **בנצח** דנוק' שהוא תחתון, ולא למעלה מזה. אך בצד **שמאל** נחשב בכל הקו **בג"ה** שלה מפני שאימא דינים מתערין מינה והוד הוא שמאל ונחשב בנוק' שהיא דינן בשמאל שלה.
- (8) **בכל** הספירות האות הראשונה היא מה שיש בה, והאות השניה היא מה שנגדל ע"י החסד, חוץ **מהדעת וההוד** שסימנם **ד"ו ק"ץ**, ונתנו סימן **צדקו**. שבהם הו' היא מה שיש, והד' היא ההגדלה, וכן **ץ** הוא מה שיש והק' היא ההגדלה.
- (9) **ברוב הא"ט ב"ח** רואים את החסד או הגבורה המגדילה ולא נכנס בחשבון. אך לא רואים את הנקודה השורשית ורק בנצח הוד ויסוד רואים אותה וסופרים אותה תמיד.
- (10) **בכל הא"ט ב"ח** המספר הקטן לעולם ראשון והמספר הגדול הוא שני אע"פ שבאותיות **ד"ו** וכן **ק"ץ** האחרונה היא העיקריים והמחודש הוא הראשון, שכאן יש היפוך בזה.
- עד כאן** הכללים וטעמים, וטעם היוצאים מן הכלל, עיין היטב **בדרוש**.
- הנה **כל** הכללים האלו כנ"ל הם בדרוש **אטב"ח** וכאמור הכל כאן הם **גורמי הגדלה** יש **גורמי הגדלה** שסופרים אותם ויש **גורמי הגדלה** החסדים שלא סופרים ולעולם הם **גורמים להביא את ההגדלה** שהם **מספר** ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. ויבואר בע"ה יותר בהמשך.

איזה נוק' נתקנת באטב"ח

וצריך להבין באיזה נוק' עובדים באטב"ח, שכן יש כמה בחינות נוק'. והנה מה שסידר הרש"ש בנה"ש.

נה"ש דף ז' ע"ד (באמצע ד"ה והנה): עיין שם הנה קיצור דבריו.

(1) ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן נקראים, ז"א בכללות, וגם זו"ן הגדולים, והם ימין ושמאל של ז"א. רחל הגדולה, **מלכות שבגופו** היא ו"ק דב"ן בשמאלו, נקראת החשבון **ומספר** בערך ו"ק דמ"ה שקיבל ז"א, ו"ק דמ"ה בימין שלו, **אותיות**.

(2) מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן, נקראים זו"ן הקטנים, וכן **המלך השביעי**. נקראים **החשבון והמספר** של המוחין בערך הז"א ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, שכולם הם **אותיות** בערך המלך השביעי.

(3) מלכות ה**נקראת** עטרת היסוד (עיקו"ר) על שם שהיא עומדת **כנגד** עטרת היסוד של ו"ק דמ"ה (יעקב) ועטרת היסוד של ו"ק דב"ן (רחל) והיא **נוק' נפרדת**, זו היא הנתקנת בהארות **אטב"ח**, והיא הננסרת.

(4) יש עוד בחינת יעקב ולאה שהם אחוריים של או"א (ישסו"ת). עיין **אש"ל אוצרות דף מ"ה ע"ב שע' יעקב ולאה אות א'** שנפלו בזמן נפילת המלכים במקום רחל דאצילות, והם נתקנים **אחר תיקון ז"א**. מהארת מלכות דאימא, **לאה**. ומהארת יסוד דאבא, **יעקב**. עיין **אש"ל אוצרות דף מ"ה ע"ג שע' יעקב ולאה אות ג'** וז"ל ... ונלע"ד דאלו ואלו דברי אלהים חיים דלעולם יעקב ולאה הם מאחוריים דאו"א (ישסו"ת) אבל הם עדיין בלתי תיקון וכאשר נכנסים יסודות דאו"א תוך ז"א הם מתקנים אותם... ע"כ. ע"ש. יעקב זה הוא המזדווג בשים שלום עם רחל שהיא יעקו"ר.

(5) וכל אלו הזו"ן הגדולים עם הנוק' שהם יעקב ורחל הגדולים עם הקטנים **כולם תיקונם וזיווגם נתקן ונעשה ע"י האנשים לבד** וכולם נק' בחינת דכורא בערך הנוק' הכוללת ה**נתקנת ע"י הנשים** אשר יש בה כל הפרטות הנז"ל... ע"כ ע"ש. וראה בהמשך **נה"ש דף ל"ח ע"ד ד"ה** ודע, שמבאר מי הנוק' הנתקנת על ידי הנשים. וז"ל ודע כי הנוק' העולה **בתפילות של יוה"כ** קודם הז"א עד כתר דאימא אינה הנוק' הפרטית רחל מלך הז' דז"א, אלא היא ה**נקודה החמישית** דאצילות הנקראת בכללות **נוקבא דז"א** אבל כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות והיא ה**נתקנת ע"י הנשים ע"י מצות שאין הזמן גרמא והיא בת זוג דז"א, ומזדווג עמה ע"י קיום מצות עונה** כנודע... ע"כ ע"ש.

הגדלה וגורמי ההגדלה באטב"ח

כוונת טובים ב"ח ג"ז

הנה צריך להבין ממה נבנית הנוק' באחור דז"א, ובזה יש כמה סוגיות. והם עניין בניינה באטב"ח, וגם מה שמאיר לה ז"א ממוחין שבנה"י דאימא, והם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן והם המוחין, והם המגדילים עוד ט' ספירות בכל אחת מהנקודה השורשית, ויש להבין בדיוק מה היא ההגדלה ומי הם הגורמים ההגדלה. וראשית נבאר כוונת טובים.

שעה"כ דף ל"א ע"ד: ... ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חו"ב שבו שעדיין לא יש בג' אמצעיות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קצר מן הני"ה ועדיין לא נתפשט הוא עצמו זולתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמז במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחינת חסדים בלבד ולא בחינת מוחין, וכן ברחל הם טובים כי על ידי ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאירים [בנה"י] ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויוצאים להאיר ולעשות ב' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר הודעתך כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאבא אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימא אינם יוצאים אל רחל עד שנכנסין נה"י דאבא וז"ס "ה' בחכמה יסד ארץ" ... ע"כ ע"ש.

הרי שמבאר שהמוחין הנמצאים בנה"י דאימא בפרק התחתון שלהם וזה כנגד חכמה ובינה של נוק' הדבוקה שהיא עטרת היסוד. והמוחין עדיין לא יכולים לעבור אליה עד שמקבלים הארה וחיזוק מרחוק מהמוחין דאבא שנמצאים בתיבת טובים למעלה בחג"ת יותר רחוק שכל השפעותיו של אבא מרחוק. ועל ידי זה הם משפיעים מוחין שנקראים טובים בנוק', יעברו בחינת חכמה ובינה המוחין דז"א להיות גורמי הגדלה^{קכ}. שהם מספר של הב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, שכן הנוק' תמיד מקבלת מספר, כאן מדבר על ההגדלה עצמה ולא על גורמי ההגדלה המבוארים בדרוש אטב"ח.

ראה פתח עיניים דף ל"ד ע"א ד"ה ועדיין ומבאר שם שיש ב' בחינות נוק' ראה באתי לגני א' עמ' זה אותה נוק' ב' השפעות שונות

נראה שהרש"ש למד מכאן לחבר כוונת טובים לאטב"ח. שכן באטב"ח בכל הדרושים לא נזכר עניין הארת מוחין דאבא, וזה לא עבור המוח שנספור בב"ח ובג"ז של האטב"ח, שהם גורמי הגדלה. אלא זה יהיה למוחין של הנוק'.

^{קכ} הרב מאריך הרבה בדרוש אטב"ח בעץ חיים נ"ג ע"ב וכן בשער ההקדמות דף פ"א ע"ד ובמבוא"ש נ"ב ע"ג-ד לבאר שהמוחין שבנה"י דז"א הם חלשים וצריכים לקבל חיזוק גם מהחסדים המגולים שמאירים במוחין דאימא שבנה"י דז"א כדי לעבור לחו"ב דנוק' להביא המוחין שלה ע"ש באורך.

הרי שיש ב' בחינות מוחין, א' בהארט נה"י דאבא המוחין דאימא יאירו בחכמה ובינה דנוק' זה מוחין דז"א ולא דנוק' והוא **גורם הגדלת** ספירות דחכמה ובינה כנגדם, וכן הלבוש בג"ז, ועוד החסדים דנ"ה, בב"ח וג"ז כל זה **גורמי הגדלה** בחכמה ובבינה **להביא** הארת המוחין **דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**, המספר שלהם, אלו הם **מוחין שיבואו באטב"ח** בנוק' ויגדילו אותה עוד ט' ספירות.

סיכום: הרי שיש **נקודה שורשית** ועוד **שני** גורמי הגדלה א' חכמה שבז"א **גורם להביא ספירה** הארת חכמה לנוק' מתוך **ב"ן דמ"ה וב"ן, ב' החסד שבנצח דז"א** שיביא עוד הארה ח' ספירות, וההגדלה עצמה היא מספר **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**.

וכן בג"ז יש נקודה שורשית ויש עוד ג' **גורמי הגדלה**. א' הבינה מוח שבהוד דז"א. ב' לבוש המוחין דהוד דאימא שבז"א, **והם** יביאו כל אחד ספירה מתוך **ב"ן דמ"ה וב"ן** שבז"א הארה לבינה דנוק', ג' השאר ז' הארות ספירות יבואו בזכות החסד הוד דז"א. וההגדלה עצמה היא מספר **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**.

הרב יפה שעה בסוף שעה"כ דף ז' ע"ד אות י"ב: ... אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימא **אינם יוצאים אל רחל** עד שנכנסים נה"י **דאבא** וז"ס **"ה' בחכמה** יסד ארץ", וכן **בשער רחל** ולאה **פרק ז'** כתב ז"ל: **"וזכור כלל זה כי אין נעשים אלו שני פרצופים לאה ורחל כאן אלא אחר התגלות מוחין דאבא בז"א"** יע"ש.

הרי שמוחין דאבא הם גורמים **יצאת המוחין** לרחל ולאה, ואם אין מוחין דאבא יש צרעת, והתיקון, והובא אל הכהן, אך יש להבין שסוגיה זו היא שייכת לכוונת אטב"ח וכמו שחיבר אותה הרש"ש בסידור. הנה הרב יפה שעה מביא את **ע"ח ב' דף ס"ד ע"א:** ... כי הנה אין הג' אורות הנ"ל יוצאין לחוץ **לבנות ולתקן פרצוף לאה ורחל** רק בהיות ג"כ בחינת המוחין דז"א **דמצד אבא** מלובשים בתוכם כנ"ל. והטעם לפי **שהמוחין דאבא הם הדוחין את החצונים** מלהתאחד בחסדים של הבינה המגולין **מן החזה** ולמטה אשר שם נקרא עץ הדעת טוב ורע שמשם יונקים החצונים כנ"ל... ע"כ ע"ש.

מבו"ש דף נ"ב אע"ג דרוש ז': ... ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות **איך היא נגדלת** כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא **הגורם** ההגדלה של הנוקבא... **וכדי** שתתגדל צריך **שתתחלק** מדת נקודה זו **בעשרה** חלקים ויהיו **עשרה נקודות** קטנות, ואחר כך **על ידי החסדים והגבורות** שבה נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בהם **תשעה נקודות אחרות** ואז יהיו **י"ס גמורות** שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות **י' נקודות** קטנות.

הנה כאן זה מה שנעשה בכוונת **טובים** וכך כתובה ביר"א שם שי' ספירות של מלכות דנוק' נחלקת להיות **י'** מלכויות ועל ידי המוחין יגדלו עוד **ט' ספירות** בכל אחד מהם הארת מספר המוחין שבנה"י דאימא **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**. וזה על ידי **גורמי ההגדלה** המבוארים בדרוש אטב"ח.

המשך מבו"ש דף נ"ב אע"ג דרוש ז'.... והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י"ס גמורות. אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות ששניהם נקרא מים כנ"ל כי גם הגבורות נקרא גבורות גשמים ומגדילים אותם כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה ממציאותם ממש ואין הם עצמם נעשים גוף האילן אלא גורמין הגדלה בו.

והנה נמצא כי זולת הבחינה הא' שהם הי' חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנזכר יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו הי' נקודות קטנות.... הא' היא בחי' המוחין של ז"א מבחי' חו"ב שלוקיב...

הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטין למטה בז"ת. בחינה הג' היא בחי' הלבושין של נה"י דאימא המלבישין את המוחין של חו"ב דז"א....

בחינה הד' הם הלבושין דז"א עצמו ע"ד הנזכר... ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנזכרות ביחד... ע"כ.

הנה תחילה מבאר שיש י"ס של מלכות דנוק' שצריך שתתחלק ויהיו מלכות של הי"ס, והחסדים והגבורות והלבושים כל מה שמבואר בדרוש אטב"ח הם גורמי ההגדלה, ויש מהם שסופרים אותם ויש שאין סופרים אותם. וההגדלה עצמה הם המוחין הארת ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן שלוקחת עתה. בהמשך יש חידוש כאן, מה שאין בעץ חיים בדרוש אטב"ח שכל הבחינות בין שסופרים אותם כמו מוח חכמה ובינה ולבושים, ובין החסדים שלא סופרים אותם כל בחינות אלו הם בחינות הגורמות את ההגדלה ולא ההגדלה עצמה.

צריך להבין מי הם המוחין אלו בדרוש אטב"ח? לכאורה אפשר להבין בטעות שהמוחין הם הנקודה השניה ב-ב"ח וב' נקודות ב-ג"ז. הם המוחין אך כשנתבונן נראה שלא כן.

אלא המוחין ההגדלה הם המבוארים בע"ח א' דף ק' ע"ב שהם כמו שיתבאר, ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. והם בחינת ההגדלה עצמה שמקבלת הנוק' מהמוחין שבנה"י דאימא המספר ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. למה צריך גם אטב"ח, או שתקבל התוספת המוזכרת שם, זה יעשה את ההגדלה האמיתית וכדי שהמוחין יעשו זאת צריך את גורמי ההגדלה.

הרש"ש הבין זאת וסידר את כוונת טובים וכן מצאנו חסדי דוד. וצריך להבין לקשר בין מה שמקבלת ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן זה עצם ההגדלה בזמן של אטב"ח ושתי בחינות אלו הם אחת.

קכ"ו הנה כאן אומר שהמוחין שהם נקודה השניה ושתי הנקודות בחכמה ובינה כאן קורא להם הרב גורמי ההגדלה, והם המוחין שלו ולא שלה הם יביאו ספירה אחת מהמוחין שלה. אם כן מי הם המוחין שמקבלת עתה.

חסדי דוד דף נ"ו סוע"א.... ודע דכל **צלם** כלול ממ"ה וב"ן אלא דצלם **דאבא** הוא **מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה** וצלם **דאימא** הוא **מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן** ובעת הזוג **נתחלפו** ולקח **אבא** המ"ה דב"ן ונתן לאימא הב"ן דמ"ה ונעשה אבא **ממ"ה דמ"ה** [שהם חכמות וחסדים **דאבא וממ"ה דב"ן**] שהם חכמות וחסדים **דאימא** ושמשו עתה לבינה וגבורה דיליה ואלו הם המוחין המלובשים בנה"י **דאבא**, ואימא נעשית **מב"ן דמ"ה** שהם בינה וגבורה **דאבא** ששמשו לה עתה לחכמה וחסדים **ומב"ן דב"ן** הם בינה וגבורות **דידה** ואלו הם ד' מוחין מלובשים **בנה"י דאימא**.

הנה כאן מבאר את הבחינות שנכנסות בז"א בנה"י **דאבא** ואימא והחילוף שנעשה כאן, ראה **מבו"ש דף נ"א ע"ב ד"ה דרוש ד' סוף הקטע**... ומזו הבחינה של המוחין **נגדלת הנוק' ט'** **ספירות** בכל אחד מה-י ספירות **המלכויות**, הרי **שעל ידי המוחין** יתוסף **ט' ספירות** בכל **נקודה**. ומה שיש **ב"ח ג"ז** בסידור וכן בדרוש **אטב"ח** זה **גורמי הגדלה**.

המשך חסדי דוד דף נ"ו ע"ב.... **אח"ך כל** השני צלמים הנזכר ניתנים לז"א כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר **לנקודת** הנוקבא **מהמוחין** שבנה"י **דאימא** שהם **ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה** ויוצאים ההארות הנזכר **דרך החזה דז"א** (ע"כ זה עניין המוחין המבוארים **בע"ח א' דף ק' ע"ב** מכאן מתחיל **אטב"ח**) ומתפשטים בנקודות הנוק' **שנחלקה ל-י נקודות** וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור מהחזה דז"א ולמטה **אב"א** כי **ניתוסף לה ט' ספירות** בכל נקודות מה-י **נקודות** הנזכר^{קכז}.

והוא על ידי הכפל של שליש התחתון של ת"ת (גורם לבנות את הכתר דנוק' ומתחלק **לארבע** רבעים) וב' חסדים דנו"ה והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה **דאימא** שבנו"ה דז"א (כל זה **גורמי הגדלה** וההגדלה עצמה **הם** כאמור הארת **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**) נגדלים **הכח"ב** דילה, ועל ידי ה-ה' **גבורות** דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומלכות דילה וכל האורות הנזכר עולים בדרך **א' עד** שיוצאים כלם מהחזה ונעשים **צלם ע"ג רישא דנוק'** ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק' כי לעולם **כל בנין** פרצוף הנוק' הוא ע"י **אחור**.... ע"כ ע"ש.

כאן מחבר בין **ע"ח א' דף ק' ע"ב**. זה המוחין שלה שמקבלת, ומתחיל מדבר על חילוף ויוצאים הארות **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**. ומתחלקים בנקודות הנוק' **שנחלקה ע"ח א' דף צ"ג ע"ב**. הרי שנוק' זאת היא המקבלת המוחין האלו ונבנית לי' **ספירות**. הרי שה-**חסדי דוד מחבר ומקשר לנו ב' הסוגיות**: בין המוחין שהם **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** **ההגדלה עצמה** שהם ניתנים, ובין **דרוש אטב"ח נוק' שנחלקה הנתקנת באטב"ח**, ואומר הוא על ידי הכפל שליש תחתון דת"ת

^{קכז} **עד כאן** הרב ביאר לנו מה שהיא מקבלת ונגדלת על ידם לעוד **ט' ספירות** אחרות והוא מה שהרב ביאר **בע"ח א' דף ק' ע"א-ע"ב**. וזה ההגדלה ממש **עצמה**. מכאן מתחיל הרב לבאר מה שהוא **גורם ההגדלה** והוא מה שמבואר בדרוש **אטב"ח** והם **כולם גורמי ההגדלה**.

זה הבחינה של הגורם ההגדלה, ולא מזכיר את הארה של נה"י דאבא המאירים מרחוק לנה"י דאימא. סידור היר"א מחבר את כל הידיעות.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"ב: ... וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בכל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה והנה החסד שבת"ת ז"א גורם הגדלה בט' נקודות בכתר דנוקבא דז"א שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית י' וזהו א"ט... ע"כ.

הרי משמע כאן לפי העץ חיים בדרוש אטב"ח שלא מחלק בין ב' הבחינות ורק בחינת החסדים שלא סופרים הם הגורמים ההגדלה והשאר הם הגדלה, ולא כן לפי מב"ש. וראה בסידור היר"א. צריך להבין שכל דרושי האטב"ח הם רק מבארים את גורמי ההגדלה.

בע"ח א' שער המוחין פ"ט דף ק' ע"ב: ... ראה שם מבאר מה מקבל ז"א ועניין החילוף ומה שנכנס בז"א בנה"י דאימא דרך האחור שלו היה מאיר^{קכ} לנוק' וזה בתיקון באטב"ח שהיא נבנית מהם הוא הארה מב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, שהם בנה"י דאימא. ע"ש. ראה שם בע"ד הגהת הרש"ש אות [א].

צריך להבין שהרב מבדיל בין גורם הגדלה שנחשב וסופרים אותו כמו במוח החכמה ב"ח, ובין גורם הגדלה שאינו נחשב כמו החסדים והגבורות. והכל הוא גורם הגדלה. ומה שנגדל לעולם בכל ספירה ט' נקודות מהמוחין שלה ומה שסופרים מוח דז"א וגם החסד שמגדיל שלא סופרים הם דז"א, ולא שייכים לנוק' אלא גורמים ההגדלה ויש מהם שסופרים אותם ויש שלא סופרים אותם וכמו מב"ש לעיל.

הרי שכל הבחינות אלו הם הגורמים ההגדלה ולא ההגדלה עצמה. וההגדלה עצמה של ט' נקודות נוספות בכל נקודה, הוא מספר ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. ראה ע"ח א' דף ק' ע"ב. הנה בסידור המודפס שלנו אין שום זכר לדבר הזה.

מב"ש דף נ"ב ע"ד: ... ב"ח הוא בנקודות החכמה כי יש בה ב' בחינות מעצמה, א' היא נקודתה הראשונה של חכמה והב' היא ההארה שלוקחת מן מוח החכמה המתפשטת בנצח דז"א כנ"ל. ונקודה זו שהיא חכמה דמלכות מכוונת כנגד פרק העליון דנצח דז"א כמבואר למעלה ואז אותו מוח חכמת ז"א המתפשט בנצח שלו מאיר בנקודת חכמה דנוקבא בחינת נקודה אחרת והרי יש עתה בה ב' נקודות וניתוספים בה ונגדלים ח' נקודות אחרות ע"י החסד שבנצח דז"א שמאיר בחכמה דנוקבא וזהו ב"ח. והרי עתה נעשית מוח חכמה דנוקבא ואף על פי שהתפשטות מוחין דז"א דחכמה ובינה שבו בב' קוים ימין ושמאל שבו אינה בחינת מוחין

^{קכ} ראה כרם שלמה ו' דף רפ"א על שער המוחין פרק ט' על מה שכתב הרב "ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה ונותן לה הארה משלה בלבד ... ע"כ. פירוש דברים אלו הוא על עניין האטב"ח שהנוק' היה לה נקודה אחת וכו' ע"ש. הרי מקשר בין הדרוש ט' משער המוחין עם האטב"ח.

כמבואר במקומו **שאין בה מוחין אלא למעלה ברישא דז"א** וא"כ היאך יספיק קכט הארת המוח שהוא אשר ברגלי ז"א שהם נ"ה שבו להעשות מוחין גמורין בראש הנוקבא. **והתשובה** בזה כי ע"י הארת החסדים **שבז"א** מוסיפין הארת באותם המוחין שבנ"ה דז"א **המלוכשים תוך נ"ה דאימא** שהם אור גדול ויש בהם יכולת לעשות מוחין... ע"כ ע"ש.

כאן מבאר מה גורמים **החסדים** דנ"ה דז"א למוח החכמה ובינה שיש בתוך נ"ה דז"א גורמים שהמוח המתפשט עד נ"ה דז"א שהוא כלל לא מוח לפי ריחוקו מהראש, בזכות הארת החסדים שבנ"ה יגרום לעשות נקודה של חכמה ובינה בנוק' וזה גורמי ההגדלה. ואחר כך החסדים שני"ה שיעברו להאיר בנ"ה דנוק' הם יגרמו להוסיף עוד ט' ספירות.

ויש להוסיף לזה גם הארת נ"ה דאבא מרחוק, ששני גורמי הגדלה אלו הם המביאים ההגדלה עצמה והם **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** יוכלו לעזוב את נ"ה דאימא לעבור הארתם לנוק' והחסדים דנ"ה שהארתם עוברת לנוק' יגרמו להוסיף ט' ספירות הבאות לחכמה, וכן בבינה.

^{קכט} **שואל הרב** איך המוח חכמה יאיר לרחל הרי כאן הוא בפרק התחתון של נה"י דז"א והמוח מאוד חלש שם. ועונה שהחסד שבנצח הוא מחזק את המוח שיהיה בו כח לצאת לנוק' ולגדל את החכמה דנוק' נשאלת השאלה האם זה החסד המגדל מים המגדלים. ראה **ע"ח ב' דף נ"ג ע"ד**... והואיל ואתא לידן נבאר עתה שכיון שכן הוא (שיש רק הארה קטנה בלבד) איך נעשה המוח ממש בחכמת נוקבא או בבינה שלה כיון **שהוא עצמו אינו מוח**, (התשובה לזה) **והענין** הוא כי ע"י **הארת החסדים המגולין** אשר שם לפיכך **הם מאירין שם הרבה** ויכולין להתגלות שם הארתן המלוכשת שם ויכולה לעשות **מוח ממש** כאן בנוקבא... ע"ש. ואלו חסדים שמתפשטין בז"א הם אור ישר של החסדים ולא אור חוזר. ע"י הארת החסדים. וראה **מב"ש נ"ב ע"ד** הבאנו לעיל.

הבנת כוונת טובים בפועל

הנה יש בכוונת **טובים** עומק עצום שצריך להבין איך עלינו לכוון ואם יש הבדל בין סידור היר"א לסידור הנדפס שלנו. בכוונת **טובים** צריך לבנות החכמה ובינה דנוק' ב"ח וג"ז בבחינת המספר של המוחין של ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. ויש כנ"ל בחינות גורמי הגדלה, וההגדלה עצמה. ועוד צריך להבין מה עושה כלים ואורות.

סידור ב' דף ס"ד ע"ב להמשיך הארה דנ"ה דמוחין דאבא לפ"ע דפ"ת דמוחין שבפ"ע דנ"ה דז"א לתת בהם כוח לתקן חו"ב דרחל^{קל}.

להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"א דנצח דז"א שהוא הויה בחיריק^{קלא} ולתקן חכמה דרחל ועל ידי הארת^{קל} החסד דנצח דז"א שהוא הויה בחיריק להגדילה ויהיה י' ספירות... ע"ש.

תחילת הדיבור בסידור זה לפי שעה"כ הארת מוחין שבנה"י דאבא שנמצאים בחג"ת דז"א לתקן חו"ב דרחל. וזה גורם להעביר המספר של המוחין דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, י"ס לחכמה ובינה. וזה כמו הקטע הראשון בסידור היר"א א' עמ' 615 ושל הרב הדא"ה עמ' 337.

ואחר כך יש חלק ממוחין דחכמה ובינה דז"א הנמצאים בנ"ה דז"א שקיבלו חיזוק מהחסדים המגולים שבנ"ה דז"א אור ישר ואז יש בהם כח ומעבירים הארה לנוק' מבחינת המוחין דז"א והם גורמי הגדלה, ומגדילים חלק א', ויש גם חסדים אור חוזר בנוק' גורם גם ההגדלה עוד ח' חלקים מהמוחין דנוק' המספר דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, כנ"ל.

ראה בהמשך חסדי דוד דף נ"ו ע"ב לעיל, ומה שמצוייר בסידור שלנו בשלב זה רואים רק נו"ה דאבא, על שמאירים לנ"ה דאימא זה לא רואים בסידור. ומזה יהיו ט' ספירות נוספות לחכמה דנוק'. ומה שרואים בדף ס"ה ע"א למעלה רואים את נ"ה דאימא החכמה שסופרים שהיא גורם הגדלה וזה יעשה בנוק' את א' מתוך ב' של ב"ח, וגם החסדים גורמים לעוד ח' ספירות דנוק' הרי ב"ח.

בסידור יר"א א' עמ' 615 ושל הרב הדא"ה עמ' 337 שם מבואר וז"ל: ויכוין להמשיך הארה מחח"ן בג"ה דנ"ה דמוחין דצ' דצלם דאבא שבחח"ן בג"ה דחג"ת^{קל}

^{קל} עד כאן מקביל להקדמה הראשונה של היר"א שעל ידי הארת נה"י דאבא בנה"י דאימא יהיה כוח לנה"י דאימא להעביר את המספר של המוחין דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, וזה ההגדלה. ומה שכותב שם באופן זה. זה המשך מה שכתוב כאן, כדי שההגדלה תצא לנוק' יש גורמי ההגדלה.

^{קלא} זה בחינת החכמה של ז"א חלק אחד שהוא מגורמי ההגדלה שגורם להגדיל בנוק' חלק אחד מהט' שבאו ע"י הארת אבא, מו"ר הביא משל מה שמביאים בכללות חומרי הבניין זה מה שעושה אבא, אך אחר כך מבאר שהפועלים גורמי ההגדלה מסדרים כל דבר במקומו.

^{קלב} כאן זה אור חוזר שבנוק' והוא המגדיל עוד ח' והאור הישר של החסדים הוא מעביר את הנקודה הב' של ב"ח מוחין דז"א וזה גורם להביא עוד חלק א' ממוחין דנוק' הב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן.

^{קלג} אבא הוא רחוק בחג"ת דז"א. כאן יש את ההקדמה מה שכתוב בשעה"כ. משמע שלאחר החיזוק של מוח החכמה הוא הנקודה הזאת של החכמה שווה ט' ספירות ובונה כל החכמה דנוק', וממשיך

דז"א לפ"ע דפ"ת דצ' צלם [מוחין] דאימא שבפרקין עילאין דנ"ה דז"א לתת בהם כח להוציא ולתקן כנגדם מאחור [באח"] ב' פרצופי חו"ב דמ"ה וב"ן דפר' דאחור דפנימיות דפנימיות דרחל כל אחד כלול מ"ס דמ"ה וב"ן אשר כבר יש בכל א' ספירת המלכות שבוקלד והוא באופן זה :

תחילה הוא כמו **שעה"כ** שמנה"י דאבא יש הארה לנה"י דאימא לחזק את המוחין שבנה"י דאימא. ואז נבנים **החכמה ובינה** דנוק' בשלמות י' **ספירות שלמות**. הרי כל זה שעה"כ לתת בהם כח להוציא כנגדן באחור ב' פרצופי חו"ב דמ"ה וב"ן דפר' דאחור דפנימיות דפנימיות דרחל כל אחד כלול מ"ס דמ"ה וב"ן אשר כבר יש בכל א' ספירת המלכות שבו זה הגדלה עצמה ט' ספירות זה שעה"כ הגדלה ומסיים והוא באופן זה שהוא על ידי ב"ח וגז"ה זה גורמי ההגדלה. ואז הגורמים יביאו בכל אחד בנוסף לספירת המלכות ומוסיפים ט' נקודות ולא סופרים את הארת אבא היא גם בחינת גורם הגדלה. הנה המשך היר"א וזה החלק השני שזה גורמי ההגדלה.

המשך בסידור יר"א א' עמ' 615 ושל הרב **הדא"ה עמ' 337** שם מבואר וז"ל: ... **ב"ח** לפרצוף חכמה דרחל: **ויכוין** שעל ידי הארת **חסד שבנצח** דז"א קלה להמשיך ממוח החכמה שבפרק א' דנצח דז"א הארה להוציא כנגדו **ספירת חכמה** דמ"ה וב"ן לפר' החכמה דרחל ועוד ח' ספירות אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה ועם המלכות שבו נשלם ל"ס דפרצוף חכמה דמ"ה וב"ן דרחל... ע"ש. בסידור **הרב פירא** יש תוספת וז"ל: ועוד ח' **ספירות** ע"י הארת **החסד שבנצח** דז"א וחכמה דרחל. ע"כ.

כאן אומר באופן זה. הכוונה שהחכמה שבז"א היא הגורם ההגדלה והיא עוברת לנוק' ונגדלת על ידי החסד דנ"ה **שבז"א אור ישר וזה האופן** זה נעשה, ועוברות י"ס שבנוק החלק שלה שהוא **המספר** של המוחין שבנה"י דאימא. וזה יתקבל בנוק' בזכות גורמי ההגדלה. **הרי איך** יש חכמה שווה א' ויש חכמה שווה י', כשמדברים על החכמה דז"א שהיא קבלה הארה מהחסד באור ישר זה מונה ב-ב"ח זה מחלק מחכמה שלו וזה **גורם** ההגדלה. ומה

ואומר שמה שעובר הוא כלול מ"ס כאן הכוונה **לב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**. זה עצם ההגדלה. ואז אומר **באופן זה**, על ידי שהחסד אור ישר שבז"א הוא מגדיל את החכמה שבנה"י דז"א, ועוברת הארת החכמה דז"א בחינה א' וזה גורם הגדלה, וזה עושה א' בנוק' ממספר המוחין שלה, ואור חוזר של החסד בנוק' גורם הגדלה של החכמה ח' ספירות, אם כן הם ב' בחינות חכמה.

^{קלד} **הרי** עד כאן זה עצם ההגדלה. י"ס של מוחין שהיא מקבלת וכאן נ"ה של **אבא** היה המסייע להוציאם. ובקטע השני הוא חסד שבנצח דז"א אור ישר. בקטע השני הוא מוח של ז"א עצמו.

^{קלה} **כאן** זה לחזק את המוחין דז"א שהם **חלשים** למטה וזה על ידי **אור ישר** של הארת החסדים **שבז"א**, ראה ע"ח ב' דף נ"ג ע"ד: י"ץ... ע"ש. וזה מחזק מוח החכמה של ז"א יגרום להמשיך הגדלה א' מתוך חלקי המוחין דנוק' ועוד החסדים **שבנוק' אור חוזר** של הארת החסדים גם הם גורמי הגדלה **יגדילו עוד ח' המשך** מוחין דנוק' ביחד הם ט' ספירות **דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**. ומה שביארנו לעיל שמוחין דאבא מאירים ויוצאים ממוחין שבנה"י דאימא י' **ספירות**, וזה מה שכתב בסוף הדיבור הראשון בסידור **באופן זה**.

שניתן לנוק' חכמה זה י"ס המספר של ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, וזה נגרם ע"י הארת החסד באור חוזר שניתן בנוק' והארת החכמה דז"א.

ראה ע"ח ב' דף נ"ג ע"ד: י"ץ שואל שם בעניין איך לא מאיר בחסד המוח ומתרץ ההבדל בין מה רואים המוח בחכמה ובינה בנוק' ומי גרם למוח להתחזק ובה מתורץ שאין רואין בחסד וגבורה מוחין מז"א. ע"ש.

סידור היר"א הדאי"ה עמ' 338 רואים מוחין דאבא אהיה הוי"ה בניקוד נ"ה עם רמזי המוחין דנה"י שהם מ"ו (אלהי) וכאן הכוונה נגמרה, לכאורה היינו צריכים לראות נ"ה דאימא. ואחרי זה כתוב ב"ח ג"ז. וכן בסידור שלנו בדף ס"ה למעלה אפשר להבין שהם נ"ה דאימא שמקבלים ההארה מנ"ה דאבא. אך לפי היר"א ברור שזה אינו כך. ביר"א ודאי ש-אהי"ה הוי"ה בחיריק הוא המוח דחכמה בב"ח ומוח בינה בג"ז. כאן המוח החכמה הוא יעשה א' והחסדים יעשו עוד ח'.

ראינו כתבי מהרב משען ועוד סידורים כתבי יד ורואים שיש מקומות שלא סדרו את כל הכוונות ורוב הסידורים הקודמים אין הכוונה של הארה של נה"י דאבא לנה"י דאימא. והר"י אדרעי עשה רק הארת נה"י דאבא בנה"י דאימא כמו שעה"כ. מכאן שהם ב' כוונות שונות, שלא כולם חברו ביניהם.

באתי לגני א' עמ' פ"ד טובים הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק'... שואל שם על הציור בדף ס"ה ע"א, שיש מוחין והוי"ה בקובץ. שואל על השורה התשיעית שרואים את המוח כ-הוי"ה למה עושה מוחין בציור הויה פשוטה, והיה צריך לצייר הויה ואהיה בכל אחד כרגיל וחסר אהיה, יוצא מזה שמה שיש למעלה הויה ואהיה אינו מהמוחין, ומשמע מקושייתו והיוצא ממה שהבין שה-אהיה והויה ראשונים בדף ס"ה בסידור לא שייכים לאטב"ח וזה שייך להשפעה לאימא מאבא המצוייר בדף ס"ד סוע"ב. ע"כ וזה ודאי שלא כהיר"א.

ובחלק שני באתי לגני ב' עמ' קפ"ד הגיע אליו סידור היר"א שהביא אהיה והויה בתור מוח דאימא, ושמה על זה. שולח אותנו לחלק ראשון, לכאורה לפי החלק הב' זה מתרץ הקושיא שהביא בחלק הא'. ואומר שצריך לראות אהי"ה מעל ההוי"ה הנרנח"י של המוח שהוא א' מתוך הב' של ב"ח. ראה פאת השד"ה עמ' שנ"ג. ע"ש בעומק. משמע מהבאתי לגני שבסידור שלנו בדף ס"ה ע"א למעלה הוא ודאי בחינת אימא המקבלת הארה מאבא. וההוי"ה מתחת למוחין היו צריכים להיות עם אהי"ה.

מכאן יוצא לנו שיש להבין שציור הנרנח"י שבסידור ב' דף ס"ה ע"א למעלה הוא של מוח החכמה. ולא כמו הבאתי לגני שהוא אימא שמקבלת מאבא. ויש בכמה כתבי יד כמו הרב משען. ראה להרב שריה דיבליסקי בפתח עיניים חדש על מילת טובים. הרי שה-אהיה הויה ראשונים שבסידור ב' דף ס"ה רע"א נדרש לכאן ונדרש לכאן.

ועוד יש שיטות בציורי הכוונות כמו שראינו הבדלים בקו שמאל עניין הלבוש אם לצייר הויה פשוטה או קמ"ג.

הנה לשון הכתבים של הרב על ג"ז צריך להבין מה שנעשה ונראה שלשון **המבו"ש** הוא יותר מדויק להבין מה שנעשה.

מבו"ש דף נ"ג ע"א ג"ז הוא בנקודת הבינה כי יש בה ג' נקודות וצריכה ז' של **תוספות ע"י החסד שבהוד דז"א המאיר בה** וג' הנקודות הנז' אלו... ע"כ. ע"ש.

נראה מכל הגירסאות שמבו"ש הוא יותר ברור מכולם. כתב כל מה שיש ב-ג"ז בקיצור גדול. ועוד כאן כתוב שהחסד **מאיר בה** והוא **בהוד דז"א**. **בשעה"ק** כתוב שהחסד הוא **שלקחה** מן הז"א. וכן מה שכתוב בע"ח שהחסד **שמתפשט** בה הכוונה בכל המקומות היא **הארה** להגדיל עוד ח' או ז' נקודות.

ע"ח ב' נ"ג סוע"ב ג"ז בבינה פירוש כי בבינה שבמלכות יש בה ג' נקודות **[ממש...]** א' מחלקה קלי שלקחה מן המלכות עצמה כנ"ל. עוד יש נקודה אחרת **ממוח** בינה שבתוך הוד ז"א כנ"ל **בנצח** קלי. עוד לוקחת נקודה א' מן הוד קלי אמה עצמה שבתוכה ניתן המוח כנ"ל הרי ג' נקודות. ואז **החסד שמתפשט בהוד ז"א הוא מגדיל ז' אחרים** וזהו ג"ז.

קלי הרי היא אותה נקודה **שורשית** שנחלקה הנוק' י"ס ספירות דמלכות שנעשו מלכויות של י' ספירות שבה, ראה כאן **הגהה** של השמ"ש **ראה דרושים דף קכ"ד ע"ב** שהגירסה היא כמו **השמש** וז"ל השמש אות [א]: נ.ב. **ממש ובאים לה מחדש שבעה על ידי הגדלת והעניין הוא כי יש לה נקודה אחת מחלקה...** וכו'. **הרי שהרש"ש** רצה להסביר בקיצור את אותיות ג"ז כמו במבו"ש שהוא בקיצור. יש ג' ויבואו ז', ואחר כך ביאור העניין. וחסר לכאורה שהז' שבאים מחדש הוא על ידי **החסד שבהוד דז"א**, הרי שגירסת הרש"ש מספר **הדרושים** וזה כמו **מבו"ש**. בקיצור ואחר כך הפירוט ובמבו"ש יש את מקור המגדיל שהוא **החסד**.

קלי ראה שם ב-ב"ח הוא נקודה ממוח חכמה דאימא, וכאן ממוח בינה דאימא. וכאן יש הלבוש של המוח אך בחכמה לא רואים שם את הלבוש של המוח, וודאי שהמוח לוקח קצת מהלבוש אך כאמור לא סופרים אותו. ראה **שעה"ק דף פ"א ע"ד** בשליש העליון: ... ולכן בצאת האור של המוחין עצמם, מתוך ב' הכלים הנז' לחוץ, אל הנקבה, מידי עברו, יקח מהם, **כי לא יצא ערום מבלי לבוש**, ולוקח קצת מן הכלים ההם מה שצריך, ויוצא האור ההוא בהיותו מלובש תוך ב' הכלים ההם... ע"כ ע"ש.

הרי שהמוח עובר עם לבוש, אלא שבהוד בג"ז מונים את הלבוש אך בימין ב-ב"ח לא מונים את הלבוש הרי הוא קיים, אין בזה שום מחלוקת, אבל אינו נמנה. וכן בכל קו שמאל מונים את הלבוש של מוח הבינה ולא כן בימין. וכן שואל

בע"ח ב' דף נ"ג ע"ג למעלה: ... וא"ת גם בחכמה דמלכות נאמר שהם ג"ז כי ג"כ לוקחת המלכות **מנצח אמא** שבו נתון המוח. **והתשובה** כי אלו נה"י דאמא שהם מתפשטין בז"א כל עצמן במקומן אינן רק בבחי' הרגלים נ"ה ולא בבחי' ראש... אמנם כשנוקבא לוקחת **עתה הארה** מהם אין הארה זו **מועלת לה כלום** כי אין המלכות שיעור קומת שלה רק שיעור ב"פ תתאין אלו הנ"ל וכשלוקחת הארה מהם נקרא ההארה נ"ה וא"כ לחו"ב שלה לא תועיל הארה זו כי הארה זו לשימוש רגלים שהם נ"ה והיא צריכה הארה לערך לחו"ב שלה א"כ אין הארה זו מועילה לה כלום... ע"ש. וממשיך הרב ומבאר שב-ג"ז שם נמנה אותם **בכל הקו** ששם שייך למנות וכן **למטה** בנ"ה נמנה בצד ימין גם לבוש אימא ולבוש ז"א.

קלי כאן הכוונה מלבוש הוד דבינה.

לכאורה הלשון חסר ועם הגהת הרש"ש מובן יותר יש גירסת הע"ח כתב יד של הרב הלל והוא כמו גירסת הרש"ש ואחר זה אפשר להבין גם לפי הגירסה הנוכחית. וצריך להבין מה שכתב ממש. הכוונה גם כן שהוא החסד שמאיר בה מהז"א ועושה עוד ז'.

שער ההקדמות דף פ"א סוע"ג.... ג"ז הוא בבינה, כי ג' נקודות יש בבינה שבה, הא', היא נקודה עצמה. והב', נקודה אחרת, שלקחה ממוח הבינה דז"א, המתפשט בהוד שבו. והג', נקודה אחרת, שלוקחת מן הכלי של ההוד דאימא עצמה. **וע"י החסד שלוקחת מן ההוד דז"א, נתוספו בה ז' נקודות אחרות, וזהו ג"ז :**

משמע מכאן שהחסד עבר אליה שלקחה אותה מן ההוד דז"א. ואז הוא מגדיל ועושה הפעולה משמע שהוא מאיר ממקומו.

סידור ב' דף ס"ד ע"ב.... וע"י הארת החסד דנצח דז"א שהוא הוי"ה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. (זה עבור החכמה ב"ח)

וע"י הארת החסד דהוד שהיא הוי"ה בקובץ להגדילה ויהיה י"ס. (זה עבור הבינה ג"ז)

הנה הסידור פסק שזה על ידי הארת החסדים וזה על פי משמעות ג' המקורות דלעיל שמאירים בנוק' או לוקחת הארתו או שמתפשט ונתוסף בה עוד ח' נקודות או ז' נקודות **הכל** הוא **החסד הגורם ההגדלה** בג' המקורות דלעיל ע"ח ומבו"ש וכן **שעה"ק**.

ע"ח ב' נ"ג סוע"ב.... עוד יש נקודה אחרת ממוח בינה **שבתוך הוד** ז"א כנ"ל **בנצח**... ע"כ ע"ש.

צריך להבין מהיכן היא הנקודה הזו של **המוח הוד** האם הוא בז"א או אצלה? לא כתוב כאן שלקחה אליה, אך **בשעה"ק** שם כתוב וז"ל: **והב', נקודה אחרת, שלקחה ממוח הבינה דז"א, המתפשט בהוד שבו.**

וכן **במבו"ש דף נ"ג ע"א**.... **והב' היא נקודה אחרת שלוקחת ממוח הבינה דז"א המתפשטת בהוד שבו ומשם לוקחתו הנוקבא בבינה שבה המכוונת כנגד פרק ראשון דהוד דז"א**... ע"כ ע"ש.

הרי כמה האריך **במבו"ש** כדי שלא נטעה **שהמוח הוא אצלה** וניתן לה. וכן בהמשך **מבו"ש** גם שלוקחת גם את הלבוש מוח הבינה שנמצא אצלה. וז"ל.... **והג' היא נקודה אחרת שלוקחת מלבוש המוח הנז' מבחינת ההוד של אימא עצמה המלביש מוח הבינה דז"א כנ"ל.** עד כאן מה שיש בה ויש **שלב נוסף** שהוא

ההגדלה ע"י החסד שנמצא בהוד דז"א **שמאיר בה**, כמו שכתוב בע"ח. ואז **החסד שמתפשט בהוד ז"א הוא מגדיל ז' אחרים** וזהו ג"ז. ומכאן משמע שהחסד המגדיל הוא בז"א אך **בשעה"ק** כתוב: **וע"י החסד שלוקחת מן ההוד דז"א, נתוספו בה ז' נקודות אחרות, וזהו**

ג"ז: הרי שהחסד נמצא אצלה שלוקחת. והנה **מבו"ש דף נ"ג ע"א**: ... גז הוא בנקודת הבינה כי יש בה ג' נקודות וצריכה ז' של תוספות ע"י **החסד שבהוד דז"א המאיר בה** ... ע"כ ע"ש.

הנה כאן שתיקון הבינה ג"ז הרב לא מבאר שהוא הארה, אך סמך על מה שביאר בתיקון **הב"ח** הב' היא ההארה שלוקחת ממוח ... **מאיר** במוח חכמה דנוק ע"כ הרי החכמה היא בז"א וזה מאיר לנוק' לחכמה ובינה ולכן לא האריך ולא חזר על זה בג"ז.

מבו"ש דף נ"ב ע"ד: ... **ב"ח** הוא בנקודת **החכמה** כי יש בה ב' בחינות מעצמה א' היא נקודתה הראשונה של חכמה **והב' היא ההארה שלוקחת מן מוח החכמה** המתפשטת בנצח דז"א כנ"ל. ונקודה זו שהיא חכמה דמלכות מכוונת כנגד פרק העליון דנצח דז"א כמבואר למעלה ואז אותו מוח חכמת ז"א המתפשט בנצח שלו מאיר בנקודת חכמה דנוקבא בחינת נקודה אחרת והרי יש עתה בה ב' נקודות וניתוספים בה ונגדלים **ח' נקודות אחרות ע"י החסד שבנצח דז"א ומאיר בחכמה** דנוקבא וזהו **ב"ח** ... ע"כ.

הרי מפורש שהכל הוא בחינת הארה שלוקחת ועוברת אליה מהמוח וכן החסד עצמו שהוא מאיר בה. הנה הסידור משתמש בלשון הזו.

סידור ב' דף ס"ד ע"ב: ... וע"י **הארת החסד דנצח דז"א** שהוא הוי"ה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. (זה עבור החכמה **ב"ח**)

וע"י **הארת החסד דהוד** שהיא הוי"ה בקובוץ להגדילה ויהיה י"ס. (זה עבור הבינה **ג"ז**)

הנה הסידור פסק שזה על ידי **הארת החסדים** וזה על פי משמעות ג' המקורות דלעיל שמאירים בנוק' או לוקחת הארתו או שמתפשט ונתוסף בה עוד ח' נקודות או ז' נקודות **הכל** הוא **החסד הגורם ההגדלה** בג' המקורות דלעיל **ע"ח ומבו"ש** וכן **שעה"ק**.

ויש עוד **חסד שבתוך ז"א** הוא עושה **דבר אחר**. שהוא משפיע לחזק את המוחין **להוציא את המוח** לעשות נקודה אחת בחכמה וכן בבינה דנוק'. וראה **שעה"ק דף פ"א סוע"ד - פ"ב רע"א**. וראה לעיל גם **יר"א א' 615**.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"ד שורה עשרים: ... והואיל ואתא לידן נבאר עתה שכיון שכן הוא איך נעשה **המוח ממש בחכמת נוקבא** או **בבינה שלה** כיון שהוא עצמו **אינו מוח** והענין הוא כי **ע"י הארת החסדים** המגולין אשר שם לפיכך הם מאירין שם הרבה ויכולין להתגלות שם הארתן המלובשת שם ויכולה לעשות מוח ממש כאן בנוקבא.

כאן זה החסד שנמצא בז"א עצמו והוא מחזק את המוחין כדי שתוכל **נקודה אחת** מהחכמה וכן מהבינה לעבור אליה. הרי שיש חלק שבו וחלק שבה.

מבו"ש דף נ"ב ע"ד: ... והרי עתה נעשית **מוח חכמה דנוקבא** ואף על פי שהתפשטות מוחין דז"א דחכמה ובינה שבו בב' קוים ימין ושמאל שבו אינה בחינת מוחין

כמבואר במקומו שאין בה מוחין אלא למעלה ברישא דז"א וא"כ היאך יספיק הארת המוח שהוא אשר ברגלי ז"א שהם נ"ה שבו להעשות מוחין גמורין בראש הנוקבא. **והתשובה** בזה כי ע"י הארת החסדים שבז"א מוסיפין הארת באותם המוחין שבנ"ה דז"א המלובשים תוך נ"ה דאימא שהם אור גדול ויש בהם יכולת לעשות מוחין ובפרט במ"ש בזהר דדינין דדוכרא תקיפים ברישא ונייחין בסיפא פ"י כי אלו המוחין שבנה"י דז"א הם מכוסין בלבושין דאימא בהיותם למעלה בראש ולמטה שיש חסדים מגולים מתגלה הארתם והם נחין בסופם. ועוד ט"א כי הארת החסדים המגולים נכנסים עד מחוץ לנה"י דאבא המלובשים תוך נה"י דאימא אז מאירים נה"י דאבא בנה"י דאימא ומוסיפין בהם הארה יתירה מאוד.

החסד שמחזק את המוח דז"א הוא חסד שבז"א ויאיר לחכמה דנוק' אך החסד שעובר לנוק' ומאיר בחכמה דנוק' זה החסד שבנוק' והוא יביא את המוחין של הנוק'. הפעולה של ההגדלה היא **ממבו"ש נ"ב ע"ג** תחילת דרוש ז' וכן **שעה"ק דף פ"א סוע"ג** החסד שלוקחת מהחסד דז"א וזה עובר אליה והופך להיות שלה וזה יביא עוד ח' נקודות, אך החסד שדז"א נותן חיזוק למוח של ז"א. הסידור שלנוהתעלם מהידיעות האלו, אך ביר"א אדום 615 הדאיה 337 ועוד שמונה ספירות ראה שם שיש חסד שבו עושה חיזוק למוח ועוד בנוק' מביא עוד ח' נקודות בנוק'.

החסדים והנ"ה דז"א מתי הם מתגלים

אוצרות חיים דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג ואעפ"י שהנ"ה וכו' בע"ח נ"ב השמ"ש המוחין דנ"ה דז"א הם מכוסים וסתומים תוך תרין פרקין תתאין דנ"ה דאימא עכ"ז הנה השני חסדים דנ"ה אחר שחוזרים לעלות באור חוזר להגדיל החסדים העליונים חוזרים להתפשט תוך נ"ה דז"א ומפסיקים בין נ"ה דאימא לנ"ה דז"א ומכים בנ"ה דאי' ומגלים אור המוחין שבתוכם לחוץ לתוך נ"ה דז"א עכ"ל :

סידור דף ס"ז ע"א מתחילים ענפי שני שלישי ת"ת ונצח הוד יורדים ליסוד ועושים מיתוק לגבורות באור ישר ובאור חוזר, **ואחר זה** עולים עד חסדי חג"ת הסתומים וגורמים שיוכפלו ויעלו בחינת חסדים בכל החב"ד. ואור חוזר דת"ת עולה להביא את הכתר לזו"ן.

כוונת ב"ח בחכמה ג"ז בבינה

צריך להבין למה בקו ימין ושמאל רואים מוחין עוברים לחו"ב דנוק' מה שאין כן בהמשך הקוים

שעה"ק דף פ"א ע"ד והמוחין עצמם שיש בז"א, הם נכנסים בחשבון, בב' נקודות **חו"ב** שבה בלבד, ולא משם ולמטה. **והטעם** הוא, לפי שאלו המוחין שבנצח והוד **דז"א**, אינם מוחין ממש, רק מה שהם בראשו של ז"א בחו"ב שבו, אבל התפשטותם למטה, בחו"ג **ובנצח והוד דז"א**, הם הארה בלבד בעלמא, שנמשכת מהם. ולכן, כאשר יחזור הארת המוחין ההם, שבנצח והוד דז"א, **להאיר בחי' שלישית** בנוק', **והלואי שכל הארת המוח שבג' פרקי הנצח דז"א**, יספיק לעשות מוח **החכמה שבה לבד**. אבל אין בו כח להתפשט בתשלום הקו, **בחסד ונצח שבה**. וכן עד"ז בקו שמאל. ולכן אין המוחין עולין בחשבון, אלא בחו"ב שבנקבה בלבד ... ע"כ.

הנה יש בנוק' הארה מהמוחין שבנה"י דז"א וצריך להבין איך היה להם שם כח לעבור לנוק' שהרי המוחין העיקרים הם בחכמה ובינה בז"א עצמו דווקא בג"ר שבו **אבל למטה בחג"ת נה"י** לא נחשבים למוחין בז"א כל שכן להעביר לנוק' ולכן הלואי שכל מה שיש בנה"י דז"א יכול לעשות חכמה ובינה לנוק' ואין להם כוח לעשות מוח שם שכן ירדו ג' מדרגות מהחו"ב לחו"ג לני"ה ולעבור לחו"ב דנוק' אין כח, **ולכן מה גרם להם לעבור בכל זאת**. בהמשך נבין שהחסדים שבנצח הוד דז"א **נותנים כח למוחין להוציא חו"ב לנוק'**..

סידור ב' דף ס"ה ע"א למעלה ממוח חכמה דאימא שבפרק ראשון דנצח דז"א.. ע"כ.

הנה כאן כתוב שהמוח שבפרק הא' עושה נקודה בנוק' ולא כמו שכתוב בכתבי הרב **שהלואי שמכל המוח שנמצא בכל ג' פרקין של הנצח**

שעה"ק דף פ"ב ע"א ועדיין צריכים אנו לתרץ, **קושיא א'** הנמשכת מזה שאמרנו, והיא, כי כיון שאלו המוחין שבנצח והוד דז"א, אינם מוחין ממש, איך מהם נעשים ב' מוחין ממש, **בחו"ב דנוק'**. ולבאר זה, נבאר מה שאמרנו בספר הזהר, בפרשת תצוה, **כי דינים דזכורא, תקיפין ברישא, ונייחין בסיפא**. והענין הוא, כי ע"י ב' חסדים המגולים, שבנצח והוד דז"א, ניתוסף **כח המוחין** שבהם, **ובוקעת הארתם**, בכלי הנצח והוד דאימא, ונגלים. ועי"כ, **יש בהם כח לעשות בחי' מוחין בנקבה ממש**, והרי, כי יותר מאירים הם **בסופא דז"א, כפלים** ממה שמאירים **ברישא** כי כאן מאירים **בנצח והוד דז"א**, וגם עושים **מוחין גמורין ברישא דנוק'**... ע"כ

הנה על ידי ב' החסדים המגולים שבנה"י דז"א נתוסף כוח במוחין **ובוקעת הארתן** של המוחין **בחכמה ובינה דנוק'**. יסוד דאימא מסתיים בחוזה דז"א עד החוזה החסדים הם סתומים, ומשליש הת"ת הם מגולים. (דבר זה מופיע לרוב בכתבי הרב) על ידי החסדים הגלויים שהם באים מהחוזה מיסוד דאימא ועומדים בין נה"י דאימא שבנצח ז"א ובין הגוף

דז"א וגורמים שנתווסף כח המוחין דז"א שנמצאים **בתוך** נ"ה דאימא **שבנ"ה** דז"א ומפני היותם **חסדים מגולים** מאירים במוחין וזה עושה **תוספת כח** והארה במוחין **ובוקעת** הארתם ונגלים.

הרי לפני כן היו המוחין מלובשים בנה"י דאימא, ונה"י דאימא גורם להמעטת האור וכיסוי על המוחין, הבעיה לכאורה שהם חלשים ולא בעיה של כיסוי אך בהמשך **נראה שיש בעיה בכיסוי דווקא**, ולא שהם חלשים ובוקעת הארתם את כלי הנצח דאימא והחסדים האלה מוסיפים **כוח במוחין** ונגלים בנ"ה דז"א הרי גרמו לגילוי, ובוקעת הארתם גם לנוק'.

נחזור לשאלה הראשונה, כאן הרב אומר **הלואי** שכל **הג' השלישים** יכלו לעשות מוח חכמה. וצריך לומר שמה שאמר **והלואי** שיספיקו זה **לפני העזרה מהחסדים** שמוסיפים כח ועל ידי זה נתווסף כח ובוקעת הארתם את כלי הנצח של אימא ועל ידי כך עושים מוח גם בנוק' שיותר מאירים בסיפא ועושים מוחין בנוק'. כשאמר **הלואי** אז היה צריך ג' שלישים בלי הארת החסדים, אבל **עם הארת החסדים** מספיק פרק עליון שעושה מוח בנוק' ג"כ.

מבו"ש דף נ"ב ע"ד **ב"ח** הוא בנקודת החכמה כי יש בה **ב'** בחינות מעצמה **א'** היא נקודתה הראשונה של חכמה והב' היא **ההארה** שלוקחת מן **מוח החכמה המתפשטת בנצח דז"א** כנ"ל. ונקודה זו שהיא חכמה דמלכות מכוונת כנגד **פרק העליון דנצח דז"א** כמבואר למעלה ואז אותו **מוח חכמת ז"א** המתפשט בנצח שלו מאיר בנקודת **חכמה דנוקבא** בחינת נקודה אחרת. ע"כ ע"ש.

הרי מה שביארנו שעל ידי החסדים דנ"ה שבז"א גורם למוחין דחוי"ב דז"א שהיו חלשים קבלו התחזקות ובוקעים לחוי"ב דנוק' ומספיק אז פרק עליון בלבד.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"ב והענין שכבר ידעת שכבר יש בה נקודה **א'** ממה שלקחה ממלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה **א'** ועוד נקודה אחרת לוקחת **ממוח חכמה המתפשט בנצח דז"א** כנודע.

מכאן לא משמע בדיוק שזה מפרק עליון.

מבו"ש דף נ"ב סוע"ד **והתשובה** בזה כי ע"י **הארת החסדים שבז"א** מוסיפין הארת באותם המוחין שבנ"ה דז"א **המלובשים תוך** נ"ה דאימא שהם **אור גדול** ויש בהם יכולת לעשות מוחין ובפרט במ"ש בזוהר דדינן דדוכרא תקיפים ברישא ונייחין בסיפא

פירוש כי אלו המוחין שבנה"י דז"א הם **מכוסין בלבושין** דאימא **בהיותם למעלה בראש** ולמטה שיש **חסדים מגולים מתגלה הארתם והם נייחין בסופם**. ועוד ט"א כי הארת החסדים המגולים נכנסים עד מחוץ לנה"י דאבא המלובשים תוך נה"י דאימא אז מאירים נה"י דאבא בנה"י דאימא ומוסיפין בהם הארה יתירה מאוד.

הרי כשמדבר על המוחין למעלה הם מלובשים ומכוסים בנה"י דאימא **וזה ברישא** המוחין בז"א הם **מכוסים בלבושים** דאימא **ולמטה** שאין שם לבושים מפני שבאו החסדים בגילוי לכן מתגלה הארתם של המוחין. הגילוי הוא שיגרום להם את הכח להאיר מוח חוי"ב בנוק'.

יש בדברי הרב כמה תירוצים לשאלה זו. כשיודעים כל כוונת **אטב"ח** בסידור, צריך להבין שיש חיזוק למוחין **על ידי החסדים** אותם שבז"א.

סידור ב' דף ס"ד ע"ב :... להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפרק א' **דנצח** דז"א שהוא הוי"ה בחיריק ולתקן... ע"כ.

לא רואים כאן בכלל חשבון **שהחסד הוא מחזק** ומגלה את המוח.

סידור היר"א הדאיה עמוד 337 :... יכוין **על ידי הארת החסד שבנצח** דז"א להמשיך ממוח החכמה שבפרק הא' **דנצח** דז"א... ע"כ.

הרי שיש כאן קודם כל **הארת החסד שבנצח** דז"א הוא מחזק את המוח כשהוא **בז"א** כדי להעביר מוח **חכמה בנוק'** אך בהמשך שתעבור **הארתו** של החסד הזה שבנצח דז"א לחכמה דנוק' ואז הוא יגדיל את הח' התוספת.

הרי שאותו החסד עושה **ב' פעולות בב' מקומות**. א' מאיר במוחין שבפרק **שלישי** דנצח הוד דאימא שבנה"י דז"א **כל זה** בני"ה דז"א **וגורם** שיהיה בו כח להוציא **חו"ב** בנוק'. **ב'** עוברת הארת החסדים דנ"ה דז"א **לנ"ה** דנוק' וזה יגרום ההגדלה של ט' נקודות נוספות לחו"ב דנוק' מהמוחין שהם **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**.

ד"ו בדעת

הנה ד"ו כאן יש דברים מיוחדים בבניין הנוק' כאן א' שעוברת כל הה' גבורות אליה ב' ועוד בבניין הוא היפך משאר המקומות בסדר האותיות שהתוספת הגדול הוא ראשון.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"ג ד"ו בדעת ודע כי בכאן קלט הוא היפך מאותיות אחרות כי אותיות הראשונות היו הראשונות עיקריות והאחרונות טפילות כמו א"ט א' עיקר וט' הוא מה שנתחדש וכן בשאר אותיות אך כאן הוא להיפך כי אות אחרונה הוא עיקר והראשונה הוא המחדש. כיצד ד"ו פי' כי ו' נקודות יש בה וד' באין מחדש, והענין שאע"פ שאנו אומרים שבנצח דז"א שם חסד א' עכ"ז זו לעצמו וגם לצורכו אך לצורך הנוקבא אין בו כח להאיר רק בפ"ק שהוא בחכמה דנוקבא וכן בהוד אינו מאיר רק בבינה דנוקבא.

הנה הרב תחילה אותיות עיקריות ואותיות טפילות לשון זו קשה למה נקט טפילות? ולא כך כתב בשעה"ק דף פ"ב ע"א וכן במב"ש דף נ"ג ע"א, אך בהמשך כאן הוא מתקן הלשון ואומר עיקר ומחדש. בהמשך יבאר שיש עוד אותיות בסדר הזה והם ק"צ ואומר שזה מתחבר להיות צדק"ו יחדיו. בשעה"ק דף פ"ב ע"ג ד"ה ועתה קמ'. מביא טעם לזה ע"ש.

שעה"ק דף פ"ב אע"א ד"ו, הם בדעת. והנה פירושם כאן, הוא הפך מה שנתבאר שם, באותיות הקודמות. כי שם, היו האותיות הראשונות שבכל זוג מהם, היו העיקר. והאותיות השניות, היו מחדשות, בסוד תוספת, כנזכר בסוד, א"ט, ב"ח, ג"ז. אבל כאן בדעת, הם להיפך, כי אות השניה היא ו', והיא העיקרית, כי כבר יש בה שש נקודות עיקריות. ואות הראשונה שהיא ד', הם הד' נקודות שנתוספו בה, כמו שנבאר, וזהו ד"ו:

וקודם שנבאר עניינם, צריך שנבאר לך ענין אחד, והוא, כי הנה החסד שבנצח ושבהוד דז"א ... ע"כ

הרי כאן הלשון יותר עדינה ומובן אותיות הקודמות הכוונה לא"ט ב"ח וכו' האותיות הראשונות א' ב' היו עיקר והשניות ט' ח' מחדשות. ובדעת הוא הפוך והכוונה שינוי בין עיקר למחדש אך לעולם המספר הקטן נשאר בראש.

קלט הרב כאן לא עוסק בשאלה למה בהמשך בע"ח ב' דף נ"ד אע"ג שם שואל וכן בשעה"ק לקמן נביא אותו.

קמ' ראה הגהת מהרש"ו ויש על זה הגהה מהרש"ו הגוב"י מהרב מנחם מנכין היילפרין שכותב ומתפלא על לשון מוהרש"ו. מצאנו שהוא עצמו מתקן את הגהתו ראה בשעה"מ בסופו אחרי עולת תמיד דף ס"ב ע"א ד"ה בספר שעה"ק (דף ס"ח ע"א) [הוא שעה"ק דף פ"ב ע"ג] וז"ל ... ע"ש זה הגהת בעל המגיה על עצמו הוא הרב מנחם מענכין היילפרין. ומתקן לשון ההגהה בשעה"ק הנ"ל ראה שם מיושב. ע"ש.

ועוד שלעולם באטב"ח המספר המועט הוא ראשון כמו א"ט ב"ח וכן גם ק"ץ וד"ו אע"פ שמשנתנה הסדר מה עיקר ומה המחודש. הראשון או השני, כאן באותיות של הגבורות צדק"ו שיש ריבוי גבורות ומתרבות ואז הם עיקריות ורבות והמחודש הוא הקטן.

שעה"ק דף פ"ב ע"ג: ... ועתה צריכים אנו לבאר, למה נשתנה קמ"ב ב' ספירות אלו, שהם, הדעת, וההוד, שהאותיות הראשונות שבהם, הם הנקודות המחודשות. והשניות, הם העיקריות. והענין מובן עם הנזכר, כי לפי שהגבורות והדינים הקשים, הם מתרבים מאד, בבי' ספירות אלו כנז"ל, כי בדעת יש ה' גבורות יחד מקובצות, ובפרט כי אין בהם מתוק, לפי שהם מכוסות ואינם מגולות. גם בהוד, יש ג' הודות, שהם דינים קשים כנזכר, וכבר נתבאר, כי כשהגבורות הם מתחברות, הם מתגברות לאין קץ, לפי שהם בחינת אש, שבהתרבותו מדליק יותר, ויוצאות ממנו ניצוצות ושלהוביות לאין קץ. כי זהו הטעם, שצריך האדם, שלא יעורר ויחבר כחות הדין ביחד, אלא יפריד אותם כנודע.

משא"כ בחסדים קמ"ב, שאף שיתרבו, הם מים, שבהיותם תוך הכלי שלהם, הם נחים ושקטים, ואין נצוצות מתרבות מהם מחדש.

ולכן הנקודות העיקריות, (שבחסדים כך נראה שמדבר על מה דסמיק ליה) הם האותיות, שחשבונם מועט. והנקודות המחודשות, הם האותיות שחשבונם רב: (לפי גירסא זו זה מתאים שקטע זה חוזר על החסדים והעיקרים מועט והמחודשות הם רב כמו א"ט ב"ח ג"ז).

קטע זה המתחיל מ-**ולכן** עד **רב**. הוא קשה לא מובן האם הוא מתייחס לחסדים או לגבורות יש כאן הגהת מוהרש"ו שמהפך וכתב ומשמע מזה שהייתה גירסא אחרת מהופכת ממה שכתוב אצלנו, וכך במהדורות החדשות של כתבי יד עם הגהות על זה מבואר היטב שיש גירסא מתוקנת. וכדי לא לסבך העניין נעמיד כאן קטע זה שמדבר בגבורות.

שעה"ק דף פ"ב ע"ג: ... אלא שעדיין צריך לתת טעם, למה בדעת היו בחי' אחדים ולא מאות, כמו בהוד, כיון ששתיהם הם גבורות קשות ורבות. אבל הטעם הוא, כי עם כל זה, יש הפרש בדעת מן ההוד, כי הדעת הם גבורות עליונות, בבחי' מוחין שהם יותר ממותקות. אבל גבורות ההוד, קשים מאד, כי הם למטה, קרובים וסמוכים אל הקליפות, בסוד רגליה יורדות מות. ולכן הם מתרבים בסוד מאות כנז"ל. אבל הדעת, אין הדינים מתרבים בו לטעם הנז"ל, ולכן הוא בסוד אחדים. וענין השואה זאת, שיש לדעת עם ההוד, נרמז בפסוק "משפטי ה' אמת

קמ"א הנה בע"ח כאן לא מבאר למה זה שנשתנו שני האותיות האלה, והש"ש מפנה אותנו לשעה"ק הרי כאן הוא מבאר, למה נשתנה בי' ספירות אלו. ראה בע"ח ב' דף נ"ד ע"ג בשליש התחתון. היות שהם אורות גבורות והם רבות הוי' בד"ו והי' בק"ץ לפי שהדינים הם אש שמתחברים ומתרבים עד אין קץ.

קמ"ב כל קטע זה משא"כ בחסדים עד ולכן ליתא בע"ח ובזה מובן יותר בע"ח.

צדקו יחדיו. כי להיות הדעת וההוד שבנוקבא, בחינת גבורות הנקראים משפטי ה', לכן נשתנו זו לזו, וצדקו יחדיו אותיותיהם כנזכר. לכן במלת **צדק"ו**, נרמזו אותיותיהם, שהם, **ד"ו, ק"ץ**. אותיות **צדק"ו** ממש. להורות, כי **צדקו** בבחי' אותיותיהם:

הרי מתרץ למה יש בהוד יותר מספר גבוה ולא אחדים ובדעת אחדים ולא מאות או עשרות וכן ממשיך בשער הקדמות.

שעה"ק דף פ"ב ע"ב:... אבל צריך שנבאר ענין מתמיה בזה הענין, והוא, כי הנה אותיות **א"ט**, ואותיות **י"צ** שוות הם, אלא שזה **אחדים**, וזה **עשרות**. וכן הענין בב"ח וכ"פ וכ', וא"כ מן הראוי היה, שלמעלה בג' ראשונות, יהיו **האותיות** של מספר עשרות, שהוא מספר יותר גדול. ולמטה שהם בו' קצוות, יהיו אותיות של מספר **הקטן** שהם אחדים:

והתשובה מבוארת, כי הנה המגדיל את שלשה ראשונות שבה, הם החסדים, אשר יש בהם שני גרעונים, **האחד הוא**, כי החסדים נקראים עיטרא דדכורא, ולכן הם עצמם מגדילים את ז"א. וההארה היוצאת מהם, היא העוברת **דרך אחוריו**, להגדיל את ג' ראשונות דנוקביה. **והב' הוא**, כי אפילו זו ההארה המועטת הנמשכת מהם אינה בשלימות, כנודע כי החסד שבנצח דז"א, נחלק לג' שלישים, ושלישו האחד העליון, **הוא לבדו** ששולח הארתו לחוץ, בחכמה של הנקבה... ע"כ ע"ש.

הרי שואל שהיה ראוי שלמעלה יהיו יותר במספר עשרות ולא אחדים, **והתשובה** ב' גרעונים שיש בעליונות למעלה זה המגדיל הוא רק הארה של החסדים. אבל הו"ק הנגדלים על ידי הגבורות עצמם ולא הארה בלבד והגבורות חזקות. ראה **בשעה"ק דף פ"ב אע"א** שהחסדים אין בהם כח להאיר בנוק' רק **על ידי** פרק עליון של החסדים נ"ה המאירים בנוק', בשאר הקו אין כח להגדיל ולבנות, זה מאיר ולא מגדיל, להאיר לחוד ולהגדיל לחוד. ושאר ההגדלה היא על ידי הגבורות שגם הם בחינת מים המגדילים בסוד גבורות גשמים.

שעה"כ דף ל"ב ע"ב:... ואות **כ'** של הכל תכוין בה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין **בשלימותם משא"כ** במלת גומל חסדים טובים כנ"ל **לפי** כי **עתה** **שנגמר אבא ליכנס** נמצא כי עתה המוחין **שלה הם בשלימותם**.

מה שנגמר אבא כאן להיכנס הוא הל"מ דאבא, ואז יכול האור חוזר דנ"ה לעבור לחו"ב דנוק' ג' שלישים ומתפשטים לח"ן וג"ה שלה. והחסדים האלו שעוברים **לחכמה ובינה** הם **בשלמותם** ולא כמו בתיבת טובים ששם החסדים היו בבחינת הארות וגם עוד לא נכנס אבא. ראה בסידור שגם אור החוזר ג' שלישים נכנסים בחכמה ובינה ונמשכים בכל הקו.

שעה"ק דף פ"ב ע"ב:... אבל צריך שנבאר ענין מתמיה בזה הענין, והוא, כי הנה אותיות **א"ט**, ואותיות **י"צ** שוות הם, אלא שזה אחדים, וזה עשרות. וכן הענין בב"ח

וכ"פ וכו', וא"כ מן הראוי היה, שלמעלה בג' ראשונות, יהיו האותיות של מספר עשרות, שהוא מספר יותר גדול. ולמטה שהם ב-ו' קצוות, יהיו אותיות של מספר הקטן שהם אחדים:

והתשובה מבוארת, כי הנה המגדיל את שלשה ראשונות שבה, הם החסדים, אשר יש בהם שני גרעונים, האחד הוא, כי החסדים נקראים עיטרא דדכורא, ולכן הם עצמם מגדילים את ז"א. וההארה היוצאת מהם, היא העוברת דרך אחוריו, להגדיל את ג' ראשונות דנוקביה. **והב' הוא**, כי אפילו זו ההארה המועטת הנמשכת מהם **אינה בשלימותם**, כנודע כי החסד שבנצח דז"א, נחלק לג' שלישים, ושלישו האחד העליון, הוא לבדו ששולח הארתו לחוץ, בחכמה של הנקבה. וכן עד"ז בכתר ובחכמה שבה, ולכן אין בהם כח להגדיל מאד את ג' הראשונות שבה. אבל הו' קצוות שבה, הנגדלים ע"י הגבורות, אשר עיקרם הם בנקבה בלבד. לכן יש בהם כח להגדיל אותם י' בחי' אור, יותר מאור החסדים. ולכן הג' ראשונות נגדלו בבחי' אחדים, והו' קצוות בבחי' עשרות.

באתי לגני ב' עמ' קפ"ו.... יש הבדל גדול בין טובים לקונה הכל, בטובים זה רק הארת החסדים, וגם זה רק שליש וגם אבא עדיין לא נכנס כולו. ובקונה הכל זה אור חוזר עצמו ולא הארה בלבד וגם לחו"ב עברו כל הג' שלישים ואחר כך התפשטו בז"ת. וכן אבא סיים להיכנס בז"א. וכמו שרואים בסידור שזה אחר כניסת אבא שיש שמשפיע מאוד בזה כנודע. לפי שכבר נגמר אבא להיכנס קמ"ג: היות ולא יוצאים החסדים מיסוד דאימא מהחזה דז"א אינו אלא אחר כניסת המוחין שמצד אבא. ע"ש.

אוצרות חיים דף ל"ו ע"א אות ב'.... הנה בכאן יש לחקור מ"ש הרש"ש ז"ל בנה"ש דף כ"ב ע"א בהנד"מ וז"ל שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כ"א אחר המיתוק וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנו"ה לחו"ב דנוק' כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם שהוא אחר ירידת המשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל, והמשכת הב' צלמי ל"מ א"א אם לא אחר ירידת המשכת הכתר, והמשכת הכתר אי אפשר אם לא ע"י עליית כפילת החסדים עכ"ל. וא"כ וא"כ כיון שהמשכת הכתר א"א אם לא ע"י עליית כפילת החסדים ועליית כפילת החסדים הוא אחר גמר כניסת צאדי דאבא כמבואר בשער הכוונות בדרוש העמידה בתיבת קונה הכל וכן סידר הרש"ש בסידור בכונת תיבת קונה הכל.

קמ"ג לפי הבאתי לגני משמע שמדבר על כניסת צ' דצלם דאבא ונראה בהמשך הבנת רבי שאול את דברי הרש"ש שהכוונה דווקא כל כניסת אבא כולל הלי"מ.

ראה בסוף אוצרות חיים השמטות דף נ"ח ע"ד שורה הרחבה ראשונה על אש"ל הנ"ל: כי עתה נגמר אבא להיכנס רוצה לומר גם הל"מ דאבא ומה זה מועיל שיכול להעביר כפל החסדים לעבור לנוק'. ע"ש. נגמר אבא להיכנס הכוונה שגם באו הל"מ לז"א.

סידור ב' דף ס"ט ע"א: לחזור ולהוריד הכפל שהוא אור חוזר... לנ"ה דז"א. אחר כך כתוב להמשיך ג' שלישים דאור חוזר דחסד דנצח לחכמה דנוק' ו-ג' שלישים דאור חוזר דחסד דהוד לבניה דנוק' ומשם להמשיך הארת הב' שלישים תחתונים שבהם לח"ן ולג"ה דנוק'.

סידור ב' דף ס"ז ע"א: הנ"ה וב' שלישי החסדים וכו' להמשיכם ליסוד דז"א עושים שם את המיתוק של הגבורות באור ישר ואור חוזר. אור הישר נשאר שם כמו שכתוב בע"ח ב' דף ד' ע"א רש"ש השמ"ש [א] שמה שעולה מהיסוד הוא אור חוזר בלבד ואור ישר נשאר ביסוד. ואז הוא גורם להכפיל החסדים של חג"ת מכפילים אותם ועולים הכפל שלהם לחב"ד כדי לבקוע נה"י דאימא וגם שיהיו חסדים גם בחב"ד ראה ע"ח ב' דף ט' ע"ב. ואז יורד הכתר על ז"א בזכות הכפל של הת"ת שער החמישים ומורידים הכתר דז"א משליש ת"ת דאימא. ואור חוזר שליש תחתון של הת"ת לכתר לנוק' רביע הראשון לנוק'. ואז מביאים אור מקיף ואז אור חוזר דנ"ה חוזרים לנ"ה דז"א למקומם ואור חוזר שלהם עובר לחו"ב דאימא.

אוצרות חיים דף מ"ה ע"א אש"ל אות ו': אמנם יובן ע"פ מ"ש הרש"ש ז"ל בסידור בכוונת תיבות קונה הכל וז"ל להמשיך ג' שלישים דאור חוזר דחסד דנצח לחכמה דנוק' וג' שלישים דאור חוזר דחסד דהוד לבניה דנוק' ומשם להמשיך הארת הב' שלישים תחתונים שבהם לחסד נצח וגבורה הוד דנוק' עכ"ל. וא"כ מ"ש הרב ז"ל בשער דרושי הצלם ובשער המצות דחסד דנצח דז"א נכפל לו' שלישים ג' לעצמו ד' לחכמה דנוק' דז"א הוא כי העיקר עצמות כל הג' שישים דחסד לחכמה דנוק' ומ"ש בפרקין דחצי חסד דנצח דז"א להאיר בכל קו ימין הוא על הארת שני פרקי תחתונים דחסד שצריך להמשיך לחסד ונצח דנוק' וז"ש להאיר בכל קו ימין של רחל לומר שבב' פרקין תחתונים של רחל לא יש כ"א הארה ומ"ש בשער המצות בגופא דנוק' לא יש חסדים הארת החסדים לא קחשיב לפי שאינה עולה בשם ודו"ק:

כאן בקונה הכל הגירעונים תוקנו שיש הכל כפל שלם אחרי ל"מ דאבא,

ע"ח ב' דף י"ב ע"ג למטה: ונשלם ענין הכפל כי זה החסד שבת"ת גם הוא נכפל ל-ו' שלישים ג' לעצמו ו-ב' לכתר ז"א ו-א' לכתר נוקבא וחסד דנצח נכפל ל-ו' שלישים ג' לעצמו ו-ג' לחכמה דנוקבא דז"א שהוא נגד נצח דז"א כנודע בפ"א שלו וכן חסד דהוד נכפל ל-ו' ג' לעצמו ו-ג' לבניה דנוקבא שהוא נגד פרק א' דהוד דז"א. והרי עתה נתבאר מ"ש בפרשת שלח דף ק"ע דעת אתי בו' סטרין וכו' כי התפשטות הדעת בז"א הוא התפשטות הה"ח בגופו ע"ד הנ"ל והבן זה.

כוונת וזוכר חסדי אבות

הנה צריך להמשיך את בניין הנוק' באטב"ח ומה הגורמים ומה הגדילה עצמה כאן בחג"ת.

שעה"כ דף ל"ב ע"ב: ... וזוכר חסדי אבות הנה כבר נתבאר שעשינו **כחב"ד** ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישים המגולים התחתונים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל^{קמ"ד}. וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ב שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם. **ועתה** מן שני פרקין האמצעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית **חג"ת** ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזוכר חסדי אבות ויען כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם **פירוש ב'** לפי שהאבות הם הג"ר וחג"ת הם הבנים שלהם ונקראים חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים **אבות** ויען כי כולם נכללים ב**חסד** נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב מצד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מצד אחר דז"א ע"י אור דאימא, ולכן תכוין במלת וזוכר שהוא בגי' הויה ד**ע"ב** דיודין דאבא ואהיה **[קס"א]** דיודין באימא ושניהם בגי' **זוכר** :

הנה ראשית מבאר איך נעשו באל עליון הכתרים ובטובים חו"ב ודעת בקונה הכל. ועתה חג"ת ב-זוכר חסדי אבות והרב מדגיש היות הכל כלול בימין ולכן זה מה שרואים קס"א שהוא בקו **הימין**. וכאן ג"ר הם אבות וחסדי אבות הם חג"ת.

פריע"ח שער העמידה פרק טו דף נ"ה ע"ד: ... **וזוכר חסדי אבות** - הנה כבר עשינו כחב"ד ליעקב ורחל באופן זה, שב' שלישים דת"ת המגולים, הם כתרים ליעקב ולרחל. וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ב דתרווייהו, והיסוד דז"א הוא דעת דתרווייהו. **ועתה**, מן ב' פרקין אמצעין דנ"ה דז"א^{קמ"ה}, עם העטרה דז"א, נעשין חג"ת **דיעקב ורחל**, וזהו וזוכר חסדי אבות, כי **חג"ת** נקראו אבות, וכולם נכללים ב**חסד**, וזהו וזוכר חסדי אבות. אמנם יעקב מצד פנים ע"י אור דאבא, ורחל מאחור ע"י אור דאימא, לכן תכוין במלת **וזוכר**, שהיא גימ' **ע"ב** **דיודין** באבא. שם **אהי"ה** **דיודין** באמא. וב' שמות אלו, הם גי' **זוכר** :

סידור ב' דף ס"ט ע"ב: ... פנימיות דפנימיות. **וזוכר** גימ' **ע"ב** ו**קס"א** דאז"א. לתקן חג"ת דפנימיות דפנימיות דיעקב ממוחין דאבא שהוא ע"ב לפני חג"ת דנה"י דז"א... ע"כ

ויש כאן ציור שם ע"ב וכלי חג"ת דיעקב שכאן בניין חג"ת דיעקב בפנים של ז"א.

להמשיך הארת ג' גבורות עליונות בלבושי יסוד דאימא וז"א לחג"ת שלה להמשיך [אור] **ממוחין דקס"א** דאימא שבחג"ת דנה"י דז"א להוציא ולתקן חג"ת דרחל.

^{קמ"ד} נראה שזה כוונת אל עליון. ובהמשך מבאר איך נעשו חכמה ובינה, ואז עובר לבאר עניין החג"ת.

^{קמ"ה} פרק אמצעי דנצח ופרק אמצעי דהוד.

להמשיך גבורה דחסד ולבנות ולתקן ספירת החסד דרחל כלול מ"ס. וכן קו שמאל כנ"ל ובקו אמצע. ויש ציור **קס"א** ו-**י"צ ל"ע כ"פ** עם ההויות והלבושים לפי הקו וכן כלי החג"ת דרחל. ע"כ ראה שם.

הרי בסידור שלנו יש ב' עניינים עניין הגבורות ועניין המוחין ע"י הקס"א.

סידור היר"א (אדום) **של שבת דף 181**... לתקן חסד ונקודה שלו (שורשית) וע"י הגבורה דחסד מגדיל ט' אחרות ע"כ. הרי י"צ.

זה ניסוח מדויק ויפה.

ובסידור חול היר"א הדאי"ה עמ' 626 ... עתה יכוין להשאיר שורשי ה' גבורות בדעת דנוק'... ויכוין להמשיך אור **ממוחין דקס"א דאימא** שבחג"ת דנה"י דז"א להוציא ולתקן כנגדם מא"ח דג"פ חג"ת דרחל כל אחד כלול מ"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה באופן זה.

תפקיד הקס"א להביא עצם ההגדלה מ"ה וב"ן. להמשיך הגבורות אין שום בעיה להמשיכם. ואז מתחיל משפט שני **שע"י הקס"א** יש מ"ה וב"ן.

יר"א של שבת הדאיה עמ' 169 : כתוב... להמשיך הארת ה' גבורות עליונות לחג"ת דנוק'. קמ"י **ע"י קס"א** לתקן חסד דנוק' מהארת המוח דאימא ועל ידי הגבורה דחסד ... ע"כ.

לכאורה נראה לפי הכתוב שעל ידי הקס"א הוא הארת הגבורות, ואינו כן, אלא שיש הארת הגבורות, וצריך לשים **נקודה גדולה** לפני **ע"י קס"א** שזה עניין שני. ועל ידי כך לא תהיה סתירה בהבנת הסידורים אחרים וכך "ע"י קס"א" זה תחילת משפט שני. וכך אין סתירה בין הסידורים.

ל"ע בת"ת גוף וברית חשבינן חד

נעסוק בל"ע בת"ת הנה הל' היא ה-ג' גבורות שעוברות דרכה וצריך להבין למה אין מונים את הנקודה השורשית **היכן היא הרב מדבר על משהו מיוחד.**

ע"ח דף נ"ד ע"א: **ל"ע בת"ת פירוש בזה צריך שתדע מ"ש בדרוש העבר בעניין גוף וברית חשבינן חד** כי הנקודה **שנתחלקה והגיע בחלק ת"ת של המלכות לא שמשה היא לעצמה אך ירדה ביסוד ונתחברה עם נקודת יסוד** לפי שיסוד אין לו על מה לסמוך **בז"א כנגדו** לכך הוצרך להתחבר שם עם נקודת הת"ת **והלואי** שישפיק. באופן שבת"ת לא יש שום **נקודה כלל**... ע"כ

הנה הרב נכנס לסיפור אחר **מיוחד בת"ת**, כידוע שיש בכל ספירה מספירות הנוק' יש נקודה **שורשית**. וכאן הת"ת מוותר על הנקודה שלו היא חשובה מאד **ואיך עושה כך**. הרב מתחיל בעניין מאמר הזוה"ק **"גוף וברית חשבינן חד"**, הכוונה שהנקודה שיש בת"ת תעבור ליסוד. הנה בדרך כלל מושג זה מדבר על ז"א **יעקב יוסף ת"ת** ויסוד של ז"א, **אך כאן** מדבר על הנקבה ת"ת ויסוד **דנוק'**. הת"ת לא השתמשה בנקודה השורשית של עצמה וירדה **ליסוד**. בתיקון היסוד זה **ר"פ ר' זה ב'** נקודות נקודה שורשית של היסוד ושל הת"ת.

שעה"ק דף פ"א ע"ב: **כי הנה כמו** שמן האור שבו, נעשו ב' הכתרים, **שלו, ושלה**. **כן** מן הכלי של **הת"ת** דז"א נעשו שניהם, ת"ת הנק' גופא כנז"ל, מן ב' שלישי הכלי, **חצי השליש** הספיק לת"ת **שבו**, הנק' גוף שלו, ומן השליש ומחצה, נחלק, לכתר, ולדעת, **ולת"ת שבה**, שהוא **הגוף שבה**. ונמצא, כי **הת"ת שלו**, נתפשט עד **הת"ת שבה**. וכל ענין זה היה, **כדי להשוות שניהם**, שיהיו שוים בהשוואה אחת, ובפרט בכתר ובת"ת שבה, שהם **קו אמצעי**, אשר הוא עיקר גוף האדם, כדי שיהיו **שני המלכים שוים** בכל בחינתם. בסוד שני המאורות הגדולים. והרי נתבאר, כי משליש וחצי של כלי הת"ת דז"א, נתחלק **לג' שלישים**, ושהם נעשו, **כתר, ודעת, ות"ת**, בקו אמצעי שבה:

ועתה נבאר, מהיכן נעשו **היסוד והמלכות שבה**. ולהבין זה, צריך שנבאר, איך נגדלה זו הנקבה וזה יובן במה שביארנו לעיל, כי בזמן **השלישי**, הנקרא זמן הניקיה, **נגדלה** כשעור מדת הת"ת של ז"א, והיתה שיעור **ספירה א'**. וכשהגיע זמן **הד'** הנקרא **קטנה**, ורצה המאציל העליון **להגדילה**, ולעשותה **פרצוף גמור**, חילק המדה ההיא, ל' חלקים קטנים^{קמז}, הנקרא **י'** נקודות. כנודע, כי כל מדה אינה פחותה מ'י'. ואח"כ באלו הי"ב שנה, התחילו המוחין שלה ליכנס בתוכה, ואז כל נקודה מהם נגדלה, ונעשת ספירה **א'** שלימה, עד שנעשת **פרצוף א'** שלם, ב"י"ס גמורות:

^{קמז} זה התחלת בחינת האטב"ח ועשר מידות שבה נחלקים ונעשים עשר מידות לעשר ספירות נקודה שורשית של העשר ספירות וזה התחלת האטב"ח. וזה כתוב בהקדמת תיבת טובים בסיוד היר"א ושם מוסיף שלכל נקודה יבוא ההשלמה ההגדלה מהב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. והיא תעבור לבחינת פרצוף מה שהייתה ספירה.

והנה נקודת הת"ת (השורשית) שבה, **לא הוצרכה** אל הת"ת עצמו שלה, **לפי שכבר נעשה קמט**, ממה **שלקחה מכלי הת"ת** דז"א כנוכר, ולכן ירדה נקודת הת"ת שבה למטה, עם קמט נקודת היסוד שבה, ומשתיהם נעשה היסוד שלה. וזהו סוד מה שאמרו בספר הזהר ובספר התיקונים, **כי גוף וברית חשבינן חד**. והענין הוא, כי נקודת הת"ת הנק' גוף, ונקודת הברית שהוא היסוד שבה, נתחברו לאחדים למטה, ומשתיהם נעשה כלי היסוד שלה:

לפי שהיסוד אין לו מה לסמוך **לכך הוצרכה נקודת הת"ת לרדת** אל היסוד הלואי שיספיק, כאן מבואר למה לא מספיק נקודת היסוד, וזה לפי שאין לו על מה **לסמוך על ז"א** כנגדו הרי הוא עומד בחלל והוא נקרא **מגדל פורח באויר**. לכן צריך עזרה נוספת.

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג: אש"ל אות [ב]: שני שלישי ת"ת דז"א וכו' פי' ששיעור **גובה הכתר** שלה שני שלישי ת"ת דז"א ועל שם החסד שמתפשט בו שהוא ע"ב נמצא כל שלישי הוא כ"ד אבל מן החסדים בעצמם אינה **לוקחת לכתר שלה כי אם חצי שלישי של חסד שבת"ת** (אור) כמבואר בשער ל"ד פ"ו וז"ל **שגובה הכתר שלה הוא כשיעור המקום מן החזה אבל אינה לוקחת כל אותן הב' שלישים** כי ז"א צריך להשאיר **חצי שלישי** וכו' ושליש וחצי נותן לנוק' לגוף הכתר שלה וכו' **כי חצי שלישי לוקחת לגוף הכתר שלה** חצי שלישי לגוף הדעת שלה וחצי שלישי לגוף הת"ת שלה וכו' נמצא כי מן אור שבחסד שבת"ת לקחה **חצי שלישי האור** לצורך **אור כתר** ומגוף הת"ת לקחה שלישי אחד וחצי לצורך **גוף הכתר והדעת והת"ת** שבה עכ"ל וכן הוא לקמן בפרקין ויותר מבואר במבוי"ש ש"ו ח"א דרוש ט' דף נ"ה ע"א בהנד"מ:

כאן יש לדייק שהנוק' היא **בגובה שני שלישי ת"ת דז"א** אך **יש לה לכתרה חצי שלישי** שכן מתוך שני השלישים החלוקה היא שחצי שלישי **נשאר לז"א** וחצי שלישי **לכתר** שלה ועוד חצי שלישי **לדעת** וחצי שלישי **לת"ת** שבה. הרי גובה כתר שלה **שני שלישי ת"ת דז"א מבחינת גובה כלי**, והכתר הוא חצי שלישי של הכתר מבחינת הכלי לפי מה שכתב האש"ל. **ועוד** יש להבין **שמבחינת האור** שנכנס לכתר שלה הוא חצי שלישי הת"ת.

צריך להבין מה יהיה עם הת"ת איך הוא יסתדר בלי נקודה השורשית שלו.

בסידור שלנו ב' דף ס"ט ע"ב ... לא מוזכר שהת"ת לא משתמש בנקודה שלה ומעבירה אותה ליסוד. רק שהג' ל' אלו הגבורות. ואין נקודה שורשית.

בסידור היר"א א' הדאי"ה עמ' 350 ביר"א א' עמ' 626 ... ת"ת מנקודת המלכות **שהייתה בו** יכווין להמשיכה **ולהורידה לנקודת היסוד** שלה ... ע"כ.

הנה ביר"א מוזכר עניין זה אצלנו בסידור לא מוזכר כלום. **איך** הת"ת מוותרת ומסתדרת **בלי נקודה השורשית** שלה מה שלא עשו אף אחת מהספירות האחרות??

קמט קשה מכאן התירוץ של הרב מזכיר שלום שנעשה אחר כך הרי מכאן כתוב שכבר נעשה משמע לפני כן בתיבת לבני בניהם כבר קבלה ולא בלמען שמו. ראה לקמן באתי לגני והמזכיר שלום. כבר כתב גם כן הבאתי לגני שכתוב בדברי הרב לכן זה דחוק ומה שעוברת נקודה שורשית ליסוד מפני שכבר קבלה. קמט על היסוד שכן היסוד אין לו על מה להישען בז"א ולכן יש לו ב' נקודות שורשיות.

ע"ח ב' דף נ"א סוע"ד ... ועתה נבאר מ"ש למעלה שמן האור שבת"ת דז"א נטלה היא חצי שליש ומן הגוף והלבוש של הת"ת נטלה שליש וחצי. וביאור הדברים כי הלא הם היו ב' שלישים הגוף ונחלקו לד' חצאין חציו א' לת"ת עצמו דז"א, ונשארו הג' חצאים שהם שליש וחצי לנוקבא, חצי שליש לכתר שלה, וחצי שליש לדעת שלה, וחצי שליש לת"ת שלה.

ובזה תבין משארז"ל ותבין איך מן האור של הת"ת דז"א עצמו נעשו ממנו ב' כתרים אחד לז"א ואחד לנוקבא והם סוד ב' מלכים משתמשין בכתר אחד.

ומהגוף דת"ת דז"א נעשה ממנו גוף דת"ת דז"א וגופא דת"ת דנוק' ג"כ

הרי שמן האור נעשו ב' כתרים ומן הגוף ב' ת"ת חד ידיה וחד דידה וכל זה כדי להשתוות בהשואה א' ובפרט בקו האמצעי שהוא עיקר הגוף שיהיו ב' מלכים שוין בכל מציאותן ונתפשט ת"ת ידיה עד ת"ת ידיה.

כאן מדברים מן האור של הת"ת דז"א לקחה הנוק' חצי שליש, וזה בסידור ב' כוונת קונה הכל דף ס"ז ע"ב. שני שלישים לכתר דז"א וחצי שליש אור חוזר לכתר דנוק'... ע"כ. זה מהאור

אך מהכלי דז"א היא מגיעה עד כנגד ב' שלישים זה בגובהה. ועוד היא מקבלת שליש וחצי מתוך ד' שלישים אחד נשאר לז"א לת"ת. שליש וחצי לנוק' חצי שליש לכל אחד מהכתר דעת ת"ת שלה. זה נראה לכאורה שאינו ממערכת האטב"ח שלא דברנו שם על הת"ת שנחלק בה, אך לפי ההמשך נבין שזה במערכת האטב"ח.

המשך ע"ח ב' דף נ"א ע"א ... גם תבין משארז"ל גוף וברית חשבינן חד והענין כמ"ש בדרוש אטב"ח כי עד עתה היה המלכות סוד מדה אחת כנ"ל וכשרצה המאציל העליון לעשותה פרצוף הוכרח לחלק אותה מדה ל' חלקים ונקודות (חלוקת המלכות ל' נקודות מלכות ד' ספירות הרי שהרב מבאר גוף וברית במסגרת האטב"ח) ואחר כך ע"י אלו המוחין (ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן) הנכנסים בה יגדלו הנקודות וכל נקודה ונקודה שבה נעשה מדה אחת גמורה עד שנעשין בה י' מדות גמורות שהם בחי' פרצוף אחת שלם.

הרי אמר נחלקה זה מערכת אטב"ח ומה שכתב שמקבלת המוחין לפי מבו"ש ביארנו שזה ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. הרי שכל נקודה צריכה ט' תוספת שיש לה א' ומה שסופרים התוספת הם בחינת גורמי הגדלה.

המשך ע"ח ב' דף נ"א ע"א ... ונמצא כי כשנבנית זאת הנוקבא נעשה י' נקודות ומנקודות הת"ת שבה לא הועיל בה כלל ולא הוצרכה בה (הרי שהת"ת לא צריכה את נקודתה השורשית שלה) לפי שכבר נבנית ע"י הת"ת שלקחה מז"א כנ"ל (מגלה הרב הסיבה למה לא הוצרכה הנקודה השורשית מפני שנבנתה על ידי הת"ת שלקחה מת"ת דז"א מכאן מובן איך יכולה לוותר שיש לה ממקום אחר מהת"ת דז"א לכן נקודת הת"ת שלה יכולה לתת ליסוד שלה) ואז אותה הנקודה של הת"ת ירדה עד היסוד בה ונצטרפה עם נקודות היסוד שבה ומב' נקודות אלו נעשה יסוד

דנוק'. וז"ס **גוף וברית חשבינן חד** כי הברית שהוא **נקודת ציון שבה** נעשה מנקודת הגוף ומנקודת יסוד **ביחד** והנה לא הוצרכה לירד שום נקודה ולהתחבר עם נקודה שתחתיה רק הת"ת לבד ירד עד היסוד והטעם כמ"ש במ"א כי **היסוד שבה פורח באויר ואין לו על מה לסמוך.** (בז"א ולכן צריך עזרה נוספת)

הרי מבואר מאיזה כח יכולה הת"ת לוותר על הנקודה השורשית שלה שכן היא כבר נבנית על ידי ת"ת דז"א ועוד שכן היסוד סמוך ונראה אליה הוא חסר וצריך חיזוק שכן אין לו על מה לסמוך בז"א. ומשתי סיבות אלו וויתרה הת"ת על נקודתה. **כאן** יש מקום שאלה גדולה מובאת במבוי"ש.

מבו"ש דף נ"ג סוע"ב ל"ע הוא בנקודת הת"ת כי יש בה שלשה נקודות וניתוספו בה שבעה אחרות. הנה נתבאר לעיל כי הנקבה **לוקחת מבחינת הכלי והגוף** עצמו של הת"ת דז"א שמן החזה ולמטה **שליש א' וחצי** והם מתחלקים בקו אמצעי שבה חצי שלישי **בכתר** וחצי שלישי **בדעת** וחצי שלישי **בת"ת (וצ"ע למה לא מנינו חצי שלישי הזה בכתר ובת"ת ובדעת)** והנה מזה החצי שלישי שלקחה מת"ת של ז"א נעשה הת"ת שבה כנ"ל **אמנם** נקודת הת"ת שלה עצמה לא נשארה בכאן **וירדה למטה ביסוד** שלה כמ"ש שם בע"ה... ע"כ ע"ש.

הנה מבואר שהנוק לוקחת מבחינת הגוף דז"א לכתר ודעת ות"ת. כאן הכל כתוב ממה שביארנו לעיל וזה כמו סיכום יפה מכל מה דלעיל. ואומר שהנקודה של הת"ת ירדה ביסוד שבה. **הנה כאן יש סוגריים (צ"ע למה לא מנינו את החצי ת"ת וכן בכתר ובדעת).** ב' בעיות א'. למה לא מונים את החצי שלישי, ב'. למה לא מונים גם **בכתר ובדעת**. ועוד להבין למה הצ"ע הוא בסוגריים, **ועוד קשה** למה הדב"ש לא מזכיר שאלה זו **בשם** המבו"ש.

דב"ש דף מ"ח סוע"א כתב ל"ע בת"ת דנוק' שהם ג' גבורות שבה ו**ניתוסף ז'** לפי שאין בת"ת נקודה **שנקודתה ירדה ליסודה** ולכן אנו מונים הג' גבורות בכלל הגדלות. ו**קשה** דגם בת"ת יש בו נקודה אחת שלקחו מת"ת דז"א וכמ"ש לעיל **בפרק ב'** שכתב וז"ל לפי שכבר נבנית ע"י ת"ת שלקחה מז"א יע"ש. וכמו כן **קשה בכתר ובדעת** דנוק' **דלמה** אין אנו מונים אותו החלק שלוקחת מת"ת דז"א והיעב"א :

צריך להבין שהוא שואל את השאלה של המבו"ש ולמה לא אומר שהיא שאלת הרב עצמו במבו"ש. ולמה שאלה זו במבו"ש היא בסוגריים צריך לבאר. ושניהם נשארו בצ"ע.

שמן ששון ב' דף מ"א ע"ג אות י"ב ומ"ש שבת"ת לא יש נקודה כלל נ"ב וקשה דאין הכי נמי דמעצמו לא יש אבל יש שם **נקודה מת"ת דז"א שנתארך** כנזכר לעיל סוף פ"ב, (וכן) שער ל"ד סוף פ"ו שם כתב כי מנקודה זו נבנית ת"ת דנוק' וא"כ **למה אינו עולה במנין** וכמו כן קשה בכתר ודעת ע"כ. ולע"ד יש **לומר** והוא דכבר כתב רבינו לעיל דאין הארות אלו **מועיל לה** אלא מנו"ה **השוה לה** ולא עוד נמצא דאפילו שיש לה הארות אחרות אינם עולים לה לחשבון מידה **בפני עצמה** ועיין דב"ש (דף ע"ד) [מ"ח ע"א] שהניחו **בצריך עיון** יע"ש ועי' **מבו"ש** (דף קל"ב) [דף נ"ג סוע"ב]

מתרץ שיש **נקודה בת"ת דנוק'** ממה שלקחה מהז"א חצי שליש שגם זה נקרא **נקודה** אך לא מונים אותה וצריך להבין למה אין מונים אותה.

מזכיר שלום על עץ חיים עמ' רע"ד ע"ב מתרץ כאן **תירוץ אחר** מיישב על פי מ"ש הרש"ש בסידור בתיבת **למען שמו** שאחר שנתקנו כל העשר ספירות דנוק' בסדר אטב"ח כתב להמשיך כלי הת"ת דנוק' נעשה **מחצי שליש** הרי שזה נמשך **אחר כל התיקון הנוק'** באטב"ח... ע"ש. הרי בל"ע זה זוכר חסדי אבות ושם עדיין לא הגיע החצי שליש ויגיע רק בתיבת **למען שמו**, ועל התירוץ שלו יש ביאור ב-**באתי לגני ב' עמ' קפ"ו** לקמן.

צריך להבין למה **לא מונים** וגם בשאר הספירות למה **לא מוזכר**, שכן בשאר הספירות הרב אומר שהלבוש עובר עם המוח וגם צריך להבין שבת"ת הוא מוזכר מפני **שהוא אותו שם ת"ת** דז"א ת"ת דנוק'.

וראה מה שכתב הש"ש ואומר שיש **בת"ת** נקודה **מהת"ת** דז"א שנתארך ומתרץ ולע"ד י"ל והוא דכבר כתב רבינו לעיל דאין הארות אלו מועיל **לה** אלא **מנו"ה השוה לה**... ע"כ. הרי כאן גם הת"ת נתארך והוא אותו שם.

אם כן זה שלא מונים הת"ת מפני שבכתר זה **לא שייך** וכן בדעת אך אע"פ **שבת"ת זה שייך** יש בעיה **בבחינת הגובה**. ולכן לא נכנסים לחשבון.

הבית לחם יהודה דף ס' ע"ב באופן שבת"ת לא יש שום נקודה כלל. עיין דב"ש **דף מ"ח ע"א** שהקשה והא גם בת"ת יש בה נקודה אחת **שלקחה מת"ת דז"א** כמו שכתב **בפרק ב'** דלעיל וכמו כן קשה **בכתר ובדעת** דנוק' כנזכר בפרק ב' **דלמה אין אנו מונים**... **והנלע"ד** לתרץ בסוף פרק ד' לעיל כתב רז"ל וכלל הדברים וכו' ולבושין דנ"ה דז"א **אינם נמנים לעולם** עד למטה **בנ"ה דנוק'** כי שם הם **שויים בהארת** יעו"ש אם כן הם **כתר ודעת ות"ת דנוק'** אינם נמנים לעולם, כי **אינם שויים בהארתם** כי בכתר דנוק' הוא **בת"ת** דז"א, ודעת ות"ת דנוק' הם כנגד היסוד דז"א ונמצא ששלושתם **אינם שויים** וכן תירץ הרב **שמן ששון באות י"ב**.

אחר ששואל מתרץ שמונים דווקא שהם שויים בהארה כמו שאמר הרב לגבי הנ"ה, ואין אפשרות למנות לא כתר וגם לא דעת, וכן הת"ת אע"פ ששוה אינו בגובה המתאים. ולכן אין מונים שלושתם.

באתי לגני ב' עמ' קפ"ו ע"ב ומנקודת הת"ת שבה וכו' ולא הוצרכה בה וכו' והגם שגם הכתר והדעת לקחו כמו שלקח הת"ת. ולא מצינו שירדו נקודותיהם לספירה אחרת, וכן הקשה **הבית לחם יהודה** ז"ל, מכל מקום גם אחרים אינם צריכים.

אבל הת"ת שהיסוד הסמוך וקרוב לו **צריך אליו, נצטרפה נקודתו עמו**. ועוד שאין נקודת הכתר והדעת יכולות להתערב עם **נקודות אחרות שאינם ממינם**. שהכתר שורש הפרצוף, והדעת שורש החו"ג המתפשטים בכל הגוף והוא מכלל המוחין ולא גוף. כעין מה שחילק רז"ל **בשעה"כ דרוש ר"ה**... ע"כ ע"ש.

באתי לגני ב' עמ' בדף קפ"ז: מה שתירץ המזכיר שלום שם בסידור שלנו וכן בסידור היר"א לא נזכר זה והנה עכשיו מצאנו בסידור של רבי אליהו משען זה כן כתוב ולכן אפשר לקיים מה שתירץ המזכיר שלום.

מה שהת"ת שבה יכולה לעבור לחזק את היסוד שלה הוא מפני שקבלה מהת"ת דז"א לעצמה אע"פ **שלא הייתה ראויה שאינה מינה וגם בגובה לא מתאים** אבל היות שהיא קרובה אל היסוד **והיסוד צריך אותה שאין לו על מה לסמוך בז"א כנ"ל** וצריך חיזוק לכן ירדה נקודת הת"ת. אך **הכתר והדעת** אינו יכול להתערב עם ספירה אחרת שאינם ממינם גם אין ספירה תחתיהם שצריכים להם **כמו היסוד**.

ל"ע בת"ת ויחס ת"ת דז"א לנוק'

הנה לעיל ביארנו איך הת"ת יכלה לוותר על נקודתה, ולמה הכתר והדעת שגם להם יש חלק מת"ת דז"א למה לא נתנו גם הם את הנקודה השורשית שלהם, ומה מיוחד דווקא ליסוד שהוא צריך חיזוק. כאן ננסה לדייק מה בדיוק מקבלת הנוק' מהז"א.

כשנגיע ליסוד שם זה ר"פ והר' היא כנגד ב' נקודות שהם שורשית של הת"ת ושורשית של היסוד. יש כאן ב' שאלות: א' וצריך להבין איך הת"ת לא דואג לעצמו ונותנת את השורשית שלה. ב' למה היסוד צריך ב' נקודות למה לא מספיק לו את שלו בלבד.

הנה היסוד של ז"א מגיע עד הת"ת דנוק' והיסוד של נוק' אין לו על מה לסמוך.

ע"ח ב' דף נ"א סוע"ד ועתה נבאר מ"ש למעלה **שמן האור שבת"ת דז"א** נטלה היא חצי שליש ומן הגוף והלבוש של הת"ת נטלה שליש וחצי. וביאור הדברים כי הלא הם היו ב"ש הגוף (זה גובה) ונחלק לד' חצאין חציו א' לת"ת עצמו דז"א ונשארו הג' חצאים שהם שליש וחצי לנוקבא חצי שליש לכתר שלה וחצי שליש לדעת שלה וחצי שליש לת"ת שלה... ע"כ ע"ש.

הרי שיש כאן ג' מונחים. א' גובה הנוק' שהיא עומדת כנגד ב' שלישי ת"ת דז"א. ב' ומה שמקבלת מהגוף ומה הוא עניין הגוף או לבושים. ג' ומה שמקבלת מהאור, חצי שליש. ועוד הרב אומר שנמשך מן הגוף והלבושים. ראה ע"ח ב' נ"ג ע"ג: שיחד עם המוחין יוצאים בחינת הלבושים מהז"א, הלבוש זה בחינת הגוף והלבוש המלביש את המוחין דנוק'.

ע"ח ב' דף נ"ב ע"א ונמצא כי כשנבנית זאת הנוקבא נעשה י' נקודות ומנקודות הת"ת שבה לא הועיל בה כלל ולא הוצרכה בה לפי שכבר נבנית ע"י הת"ת שלקחה מז"א כנ"ל ואז אותה הנקודה של הת"ת ירדה עד היסוד בה ונצטרפה עם נקודות היסוד שבה ומב' נקודות אלו נעשה יסוד דנוק'. וז"ס גוף וברית חשבינן חד כי הברית שהוא נקודת ציון שבה נעשה מנקודת הגוף ומנקודות יסוד ביחד והנה לא הוצרכה לירד שום נקודה ולהתחבר עם נקודה שתחתיה רק הת"ת לבד ירד עד היסוד והטעם כמ"ש במקום אחר כי היסוד שבה פורח באויר ואין לו על מה לסמוך... ע"כ ע"ש.

כאן נבין למה הנוק ויתרה על הנקודה השורשית שלה שהיא לא צריכה את נקודתה לעצמה היות והיא נגדלה הת"ת שלה על ידי מה שלקחה מהז"א, ויכולה לתת את הנקודה ליסוד. וצריך להבין למה בכתר וכן בדעת משתמשים בשורשית ולא מוותרים על הנקודה השורשית שלהם, התשובה לזה יש כאן בעיה ביסוד דווקא שהיסוד שבה פורח באויר ואין לו על מה לסמוך בז"א אך שאר ספירות כתר ודעת יש להם על מה לסמוך בז"א ולא צריך לתת הנקודה שלהם. הרי משני הטעמים יחד הת"ת נתנה את נקודתה ועוד שגוף וברית חשבינן חד. ועוד איך חצי שליש מספיק לז"א לת"ת שלו.

ע"ח ב' דף נ' ע"א ונתחיל מכתר שבה ונאמר כי הנה מת"ת דז"א מן הגוף והכלי עצמו נעשה הגוף והכלי של כתר רחל עצמה ממש ושיעור המקום מהחזה עד סיום

ת"ת הם ב' שלישי הגוף. אמנם ודאי שגובה הכתר שלה הוא כשיעור המקום מן החזה הנ"ל אבל אינה לוקחת כל אותן הב"ש כי ז"א צריך להשאיר לעצמו חצי שליש והם לבחינת גוף של הת"ת עצמו ושלש וחצי נותן לנוקבא לגוף הכתר שלה.

וטעם הדבר כי הז"א כיון שמתחלה היה בו כל הג"ש ועוד יש בו שם הארות רבות ששם הוא בגלוי יסוד דאמא שבתוכו ויש שם אורות רבים **לכן יספיקו לו החצי שליש להשתלם גוף הת"ת שלו** ושלש וחצי לקחה נוקבא לכתר שלה בבחינת גוף וכך סדר התחלקותן כי חצי שליש **לוקחתה** לגוף הכתר שלה וחצי שליש לגוף הדעת שלה וחצי שליש לגוף הת"ת שלה אמנם ענין האורות התחלקותן בענין אחר.

הרי שנבנית כתר דעת ות"ת שבה מהת"ת דז"א וגם הוא משאיר לעצמו חצי שליש וזה מספיק לו.

עץ חיים ב' דף נ' ע"א...ובזה תבין ענין ב' מלכים שמשמשין בכתר א' כי האור שליש א' תחתון שבת"ת דז"א נחלק לבי' חציו עלה לכתר דז"א כנ"ל וחציו ניתן בכתר דנוקבא ומן הגוף של ת"ת דז"א נעשה ממנו גוף הת"ת דנוקבא ומתפשט ת"ת שלו עד הת"ת שלה.

הרי איך מספיק לז"א לת"ת שלו רק חצי שליש וזה שיש בו הארות רבות. וראה שם בהמשך איך מתארך הת"ת עד הת"ת של הנוק'.

סידור ב' דף ס"ז ע"ב... שורה 5 ובי' שלישיים העליונים דגבורות לבינה... **ושליש אור חוזר** הנז' דת"ת להעלות ע"ג כתר דנוק' דרך החזה... ע"כ. ע"ש.

הרי ששליש אור חוזר הוא חצי שליש שמקבלת לכתר שלה וזה האור.

אוצרות חיים דף ל"ה ע"ג... והנה שיעור הכתר של נוק' דז"א הוא (שיעור) מקום ב' שלישים התחתונים דת"ת דזעיר, וז"ס הפסוק [ישעיה נ"ד י"ב] ושמתי כדכד שמשותין וכו'. והענין הוא כי הנה נודע כי ה' חסדים מתפשטים בז"א מן החסד שבו עד ההוד שבו, והנה חסד בגי' ע"ב, והנה החסד המתפשט בתוך הת"ת של זעיר בהיותו מתחלק לגי' שלישים (נ"א - חלקים) יהיה כל שליש ממנו במספר כ"ד כי גי' פעמים כ"ד הם ע"ב כמנין חסד כנז'. והנה כתר דזעיר הם ג' פעמים או"ר או"ר או"ר כמנין כתר. אבל נוק' הכתר שלה הוא ב' פעמים או"ר או"ר שהם בגי' בי"ת כנודע כי הנוק' נקראת בית. **ואלו ב' פעמים או"ר או"ר שיש בכתר של הנקבה הם בחינת ב' השלישים של ת"ת דזעיר שלוקחתם הנקבה לכתר שבה** אשר כל א' מהם הוא כ"ד כנזכר... ע"כ ע"ש.

כאן כתוב שלוקחת ב' שלישים לכתר שלה והיא לא לוקחת רק שליש וחצי, ומה שנקרא כדכד על שם האור שיש בו שהוא חסד ע"ב כל שליש כ"ד ומן האור היא לוקחת חצי שליש, ובי' השלישים נקראים כדכד על שם האור. על מה שאומר הרב לוקחתם הנוק מבאר רבי שאול.

אש"ל שער המוחין פרק ב: אות ב'... שני שלישי ת"ת דז"א וכו' פירוש ששיעור גובה הכתר שלה שני שלישי ת"ת דז"א. ועל שם החסד שמתפשט בו שהוא ע"ב נמצא כל שליש הוא כ"ד אבל מן החסדים בעצמם אינה לוקחת לכתר שלה כי אם

חצי שליש של חסד שבת"ת כמבואר בשער **ל"ד פ"ו** (ע"ח ב' דף נ' ע"א) וז"ל שגובה הכתר שלה הוא כשיעור המקום מן החזה אבל אינה לוקחת כל אותן הב"ש כי ז"א צריך להשאיר **חצי שליש** וכו' **ושליש וחצי נותן לנוק'** לגוף הכתר שלה וכו' כי חצי שליש לוקחת לגוף הכתר שלה חצי שליש לגוף הדעת שלה וחצי שליש לגוף הת"ת שלה וכו' **נמצא** כי מן אור שבחסד שבת"ת לקחה **חצי שליש האור** לצורך אור כתר ומגוף הת"ת לקחה **שליש אחד וחצי** לצורך גוף הכתר והדעת והת"ת שבה עכ"ל...

ע"כ ע"ש.

הרי שגובה שלה **ב' שלישים** אך האור מהחסדים מקבלת רק **חצי שליש**. **א'** הכתר שני שלישי ת"ת הוא הגובה שלה. **ב'** כשמדברים על **האור** חצי שליש לכתר שלה. **ג'** מבחינת הגוף היא לוקחת **ג'** חצאי שלישים וחצי שליש לכתר וכן לדעת וכן לת"ת.

הרי החשבון של **כדכד** זה מורכב מהחסד שהוא **ע"ב** כל שליש הוא **כ"ד** על שם החסד שמתפשט בו נקרא **כדכד** אך ממנו לוקחת רק **חצי שליש**. הרי בגובה היא **מגיעה** עד **ב' שלישים** ת"ת דז"א זה גובה וזה נקרא **כדכד** על שם החסד המתפשט בו, אך מהחסדים לוקחת רק **חצי שליש** מת"ת דז"א לכתר שלה, ומן הגוף לוקחת **ג'** חצאי שליש לכתר וכן לדעת וכן לת"ת.

אטב"ח ל"ע בת"ת מהות נקודה שורשית

נמשיך לעסוק בעניין ל"ע בת"ת. חשיבות הנקודה השורשית ואיך הת"ת יכולה לוותר עליה.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"א ל"ע בת"ת פירוש בזה צריך שתדע מ"ש בדרוש העבר בענין גוף וברית חשבין חד כי הנקודה שנתחלקה והגיע בחלק ת"ת של המלכות לא שמשה היא לעצמה אך ירדה ביסוד ונתחברה עם נקודת יסוד לפי שיסוד אין לו על מה לסמוך בז"א כנגדו לכך הוצרך להתחבר שם עם נקודת הת"ת והלואי שיספיק. באופן שבת"ת לא יש שום נקודה כלל אמנם ה' של ל"ע הם סוד ג' גבורות שיש בת"ת... ע"כ.

כאן להבין שהמלכות נחלקה וי' ספירות שבה הפכו להיות י' מלכויות של ה' ספירות הנוק' וכל נקודה נקראת נקודה שורשית ונבין היום מה ביאור תואר "נקודה שורשית".

ביסוד יש ר"פ ר' ב' נקודות שורשיות של היסוד ושל הת"ת. הרי היא לא משמשת לעצמה מסביר לפי שהיסוד של הנוק' אין לו מה לסמוך בז"א לכן צריך חיזוק מהת"ת של הנוק' שנותנת ליסוד את הנקודה השורשית.

הנה הרב אומר שאין נקודה שורשית וממשיך אמנם ה' של ל"ע הם סוד ג' גבורות שיש בת"ת. הרי שהג' גבורות מחליפות את הנקודה השורשית. וראה גם ב-ד"ו שהנגדלות הם הגבורות כולם וראה מבו"ש דף נ"ג ע"ב וכן כאן בהצטרף החמשה גבורות יחד יספיקו לגרום הגדלה ולהיות הם עצמן כולם בחינת ההגדלה... ע"כ ע"ש.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"א והענין דע כי הלא אנו רואין הפרש שיש בת"ת משאר קצוות והוא כי הגבורות המגיעין לחלק נצח הוד הם מוכרחים לעבור דרך הת"ת^ק משא"כ בשאר כי הגבורות (דחוי"ג) דנוקבא תוכל לקבל הגבורה שלה מן הדעת עצמו שהוא בנתיים בין חסד וגבורה ויוצאין שתי גבורות ביחד אחד לקו ימין ואחד לקו שמאל... באופן שלא יש מי שהוא מוכרח שיעברו בתוכו רק אלו ב' שהם גבורות נ"ה שצריכין לעבור דרך הת"ת בהכרח ושם מניחין הארה שלהן ועם הגבורה של ת"ת עצמן הם ג' גבורות והם ל' של ל"ע ונגדלין זה אחרים הרי ל"ע... ע"כ.

הנה הגבורות דנ"ה שצריכות להגיע לנצח הוד והוד הם צריכות לעבור דרך הת"ת, לכן נמצאות זמן מסויים בת"ת במעברם להגיע לנצח הוד, כי הגבורה דחסד והגבורה דגבורה יוצאות מהדעת ועוברות ישירות מהדעת לחו"ג.

הנה בעוברם הנ"ה דרך הת"ת נשאר שם הרושם שלהם ומניחים הארה. בשעה"ק כתוב שמשאירים שורש ורושם.

שער ההקדמות דף פ"ב ע"ב ל"ע בת"ת, דע, כי יש שנוי אחד, בין הת"ת לשאר הקצוות, כי ב' הגבורות של הנ"ה, מוכרחות לעבור בתוך הת"ת, מה שאין כן בשאר הקצוות. לפי, שהנה ה-ה' גבורות הם בדעת, העומד בקו אמצעי, בין החו"ג, ויצאות בתחלה ב' גבורות, ומתפשטות אל הצדדים, זו בחסד קו ימין, וזו בגבורה קו שמאל. והגבורה השלישית, יורדת

^ק ראה מה שכתבתי בסוף הסיכום הזה.

ביושר, בקו אמצעי אל הת"ת. וב' גבורות האחרות, גם הם נמשכות דרך קו אמצעי אל הת"ת, ומשם יוצאות ומתחלקות לצדדין בנו"ה. וכבר בארנו, כי בכל מקום שעוברת הקדושה, מניחה שם רושם ושורש^{קט}, וכן בעוברם דרך הת"ת, מניחות שם אור שלהם. והרי יש בת"ת ג' גבורות, ונתוספו בהם מחדש ז' נקודות אחרות, הרי ל"ע... ע"כ.

הרי כאן חזק שהגבורות השאירו רושם ושורש, צריך להבין אם נ"ה השאירו שורשם. אם כן למה נקודת השורשית לפני שירדת ליסוד למה לא הניחה שורשה ורישומה ונספור אותה כמו שעושים עם הגבורות של נ"ה וצ"ע.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"א וא"ת הרי הם (הגבורות) המגדילין ואיך נמנו בכלל חשבון זה. התשובה זו מבואר כמ"ש בסוד הדעת כי בהיות גבורות הרבה ביחד הם יכולין להגדילו ולהשאיר שם שרשם באופן כי אלו הג' גבורות אשר שם הם בעצמן נגדלות ונעשית י' וזה ל"ע. הרי שהם עושות תפקיד של נקודה שורשית שחסרה כאן.

הנה אם הם הגבורות האלו הם המגדילים הרי לא סופרים אותם. הנה לעיל כתב. ע"ח ב' דף נ"ג ע"ב והנה כשהמים הולכין בשרשי האילן ומגדילין אותו אין המים חוזרין להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמין ההגדלה אבל המים עצמן אינן גוף ההגדלה וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בכל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה... ע"כ.

הנה ברכת הבית ברובה יש כאן ג' גבורות אבל הם מגדילים ולא צריך למנות אותם איך הם גם סופרים אותם וגם מגדילים אם כן הג' גבורות אלו פועלות באופן שונה גם מגדילים וגם נספרים. הנה כדי להבין מהו העניין של הנקודה השורשית.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"א וגם כי בשלמא בשאר ספירות היה להם הנקודות עצמה (שורשית) של חלקה שהוא שורש הכל שממנו נבנית ונגדלת הספירות אבל כאן בת"ת הנה הנקודה שלה ירדה ביסוד לכן אם אין הגבורות של שם נגדלות בעצמן לא יהיה אפשר לעשות הת"ת.... ע"כ ע"ש.

הנה צריך להבין איך הגידול לא נוכל לומר כמו בבניין שמוסיפים קומה נוספת שהיא גדלה מהשורש של הבניין אינו כן, אלא בדבר שיש בו שורש. כל גידול הוא דרך השורש והכל עובר דרך השורש, כמו באילן והכל עובר דרך הנקודה השורשית והנה בת"ת שירדה הנקודה השורשית איך תגדל הת"ת אין כל אפשרות שהאילן הזה יגדל. לכן כאן צריך את שלושת הגבורות שהם כמו תחליף לנקודה השורשית, ולכן נקראת שורשית שהשורש הוא סיבת ההגדלה.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"א אמנם כשנגדלת ונעשית פרצוף גמור מ"ס אז נחלקה אותו מדה ל"י חלקים נגד י"ס וכל נקודה (שורשית) מהם גדלה ונעשית מדה א' שלימה... ע"כ ע"ש.

הרי איך אומר שיש נקודה שורשית שמהם נגדלת והיא השורשית גדלה, וממנה נבנה. וכן בהמשך מבאר שיש שורשית וגורמי הגדלה והחסדים או הגבורות שהם המגדילים.

מבו"ש דף נ"ג ע"ג: ואף על פי שהגבורות הם עצמן המגדילים ואינם עצמות ההגדלה עכ"ז כבר תירצנו קושיא זו בדעת שלה כי גם שם היה כך וביארנו שם שהטעם הוא לפי שיש שם גבורות רבות ואז יש כח בהם להגדיל וגם להשאיר שרשם שם. ועוד טעם אחר כי בכל הספירות היה בהם שרש נקודתם אשר משם נגדלו משאין כן בת"ת שירדה נקודתה למטה ואין לה מציאות ליעשות בחי' הת"ת שבה אלא אם כן הגבורות אשר שם יגדלו הם בעצמן ויעשה הת"ת... ע"כ ע"ש.

הרי שצריך שורש ורק הגבורות שלכאורה רק מגדילות הם בעצמם יגדלו ויהיו שורש.

סידור ב' דף ס"ט ע"ב: להמשיך ג' גבורות דתנ"ה. ולבנות ולתקן ת"ת דרחל כלול מ"ס... ע"כ.

הרי יש רק ג' גבורות לא שורשית ולא שאר הדברים, ויחד הם הופכות להיות כמו בחינת נקודה שורשית.

שאלת בירור

הנה שאלנו למה במוחין דגדלות המוחין חכמה ובינה הנכנסים לחסד וגבורה עוברים דרך הצפרנים לריש ירכין לנ"ה, (כמבואר בשער פרצופי זו"ן פרק ב' אוצרות דף מ"ג ע"ב - ע"ג) וכאן באטב"ח למה הגבורות של הנ"ה עוברות דרך הת"ת לנ"ה, וכן בדחיית מוחין דקטנות (ראה סידור שנדחים מוחין דקטנות ונכללים בת"ת ומשם לנ"ה ונכללים ביסוד) הרי המסלול גם כן דרך הת"ת לנ"ה.

נלע"ד לתרץ שיש כמה הבדלים והם :

1. שבגדלות יש חשש יניקת החיצונים. לכן כשיש סכנת יניקה מעלה את הידים למעלה שלא תהיה אחיזת החיצונים.
2. ועוד שם ג"כ לסיבת בניין החו"ב של לאה בברכת כהנים שנבנים על ידי נשיאת כפיים באור חוזר היוצא מהצפרניים.
3. אך במוחין דקטנות וכן בגבורות אין סכנה לא איכפת לנו שתהיה אחיזה לחיצונים שזה קיום העולם ועניין הבחירה ושכר ועונש.
4. ועוד שכאן זה בנוק' ושם במוחין דגדלות זה בז"א.
5. וכן דחיית המוחין דקטנות זה בז"א.
6. ואולי שבנוק' זה סדר אחר. כך נלע"ד לתרץ.

ל"ע השלוש גבורות מחליפות נקודה שורשית

הנה בת"ת אין נקודה שורשית שתגדל וצריך להבין מה שרואים ג' גבורות ל' האם הן המגדילות או ההגדלה במקום נקודה השורשית.

שעה"ק דף פ"א ע"ב שורה נקודת הת"ת: והנה נקודת הת"ת שבה, לא הוצרכה אל הת"ת עצמו **שלה**, לפי שכבר נעשה, ממה **שלקחה מכלי הת"ת דז"א** כנזכר, ולכן ירדה נקודת הת"ת שבה למטה, עם נקודת היסוד שבה, ומשתיים נעשה היסוד שלה. וזהו סוד מה שאמרו בספר הזהר ובספר התיקונין, כי גוף וברית חשבינן חד... ע"כ ע"ש.

הרי שמבאר סיבה ואפשרות למה הת"ת נתנה הנקודה השורשית שלה ליסוד, שהרי היסוד הוא אין לו על מה שיסמוך בז"א, ועוד היא כבר קבלה לת"ת שבה מהת"ת דז"א לצרכו, ואם נשאל למה לא עשו כן גם הדעת והכתר ועוד למה לא =מונים את זה בהגדלה, מבואר בדרושים ע"ש. בעמוד הבא בשעה"ק יש השלמה לידיעה זו.

שעה"ק דף פ"ב ע"ב שורה וכבר נתבאר: וכבר נתבאר **למעלה**, כי הנקודה עצמה של הת"ת **ירדה למטה** עד היסוד שבה, באופן **שאין אל הת"ת שום בחינה להבנות**, אלא מכח ג' **גבורות** הנז'. ובזה יתורץ ג"כ, כי הלא הגבורות הם המגדילות, **ואינם נכנסות** בכלל החשבון. אמנם מה שנמנו כאן בת"ת הוא, **לפי** כי בשאר הספירות, היו הגבורות או החסדים מגדילים לנקודותיהם. **אבל בת"ת**, שאין בה נקודה מעצמה, **מוכרח** שהג' גבורות עצמם אשר בו, **יגדלו**, ומהם יתקון ויעשה הת"ת. **עוד טעם ב'** עם הנז"ל, כי בהיות הרבה גבורות יחד, יש בהם כח להגדיל, ולהשאר שרשם שם. באופן, כי הג' גבורות שבת"ת, **הם עצמם נגדלות ל' נקודות** :

הרי שהם משמשות במקום הנקודה השורשית ומגדילות את הת"ת, והם גם כן נגדלות, הרי משמשות שני תפקידים.

המשך שעה"ק דף פ"ב ע"ב: **עוד טעם אחר**, למה יש ג' גבורות בת"ת. ובזה יתורץ ג"כ קושיא אחרת, כי הנה יש לנו הקדמה וכלל גדול, כי החסדים וגבורות כשמתפשטות בה' הקצוות, מחסד עד הוד, הם יורדות תחלה כלם בחסד, ושם נשאר בחי' החסד שלו. ויורדים הד' חסדים אחרים בגבורה, ונשאר שם החסד שלה. ויורדים הג"ח האחרים בת"ת, ונשאר שם החסד שלו. ויורדות ב' החסדים לנצח, ונשאר שם החסד שלו. ויורד החסד האחרון בהוד. ועד"ז הוא בחמש גבורות המתפשטות בנוקבא. ואמנם למעלה אמרנו באופן אחר ענין התפשטות החסדים והגבורות, **ולכן הנלע"ד יותר אמיתי הוא**, כי האמת הוא, שהחמש גבורות יורדות **מדרגה אחר מדרגה**, כפי הכלל הנזכר, ולא כמו שנתבאר למעלה. ואמנם היות ג' גבורות בתפארת הוא, לפי כשנכנסות הגבורות בשאר הספירות, אין להם צורך להניח שרשם שם. אבל כשנכנסות בתפארת, אשר אין בו שום נקודה כנזכר, הם צריכות להניח שרשם בו, כדי לעשות בחי' הת"ת כנזכר. והנה הגבורות הנכנסות בו,

אינם אלא ג' בלבד, כנזכר שכל גבורה נשארת במקומה, והצריכות להתפשט עדיין,
הם היורדות בתפארת:

מ"ס בנצח

הנה צריך להבין כוונת מ"ס בנצח, איך אנחנו מונין לבוש בין דאימא ובין דז"א וכן איך גבורת ההוד נמנית כאן.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"ב: מ"ס בנצח פירוש שיש לה נקודה א' של עצמה ולוקחת עוד נצח של ז"א ונצח של אימא כי בכאן הכל הוא בחינת נצח וניכר האור שלו לכן הם נכנסין בחשבון כנ"ל ועוד לוקחת גבורה של הוד שעוברת בה דוגמת מה שאמרנו בת"ת כנ"ל. אך הטעם בכאן הוא שכבר ידעת שני"ה הם ב' פלגי דגופא אחים ולא יתפרדו לכן כשעובר גבורות הוד בה מנחת בה שרשה הרי הם ד' נקודות ונגדלים הו' הרי הוא מ"ס ... ע"כ.

הרי (1) נקודה שורשית וזה מדין שראינו בתחילת דרוש אטב"ח דין נחלקה שי' ספירות דמלכות הפכו להיות מלכויות ד"י ספירות. (2) ועוד סופר כאן את הלבוש של ז"א וגם (3) הלבוש של אימא היות שהוא בחינה תחתונה נצח בחינות אלו נחשבות אע"פ שלמעלה לא ספרנו אותם כמו שנבאר. (4) גבורה של ההוד שעוברת בה נחשבת כנקודה שמשאירה שם שורשה, ומה שיגדיל עוד ו' ספירות היא הגבורה של הנצח עצמו.

סידור דף ע' ע"א: מס' להמשיך (1) ב' גבורות דנו"ה (2) ופרק אחרון דנצח דז"א. (כאן רואים כלי חיצון דנצח דז"א שהוא צבא ללא י' תחתון של הא') (3) ונצח דאימא (רואים כאן קס"א) ולבנות ולתקן ספירת הנצח דרחל כלולה מי' ספירות. ע"כ.

הנה רואים בסידור ב' הגבורות דנו"ה. אך רק את ההוד שעבר דרך הנצח סופרים אותו על דרך שעשינו בת"ת. והנצח הוא המגדיל רואים ולא נספור כנ"ל בכל מקום. ועוד הלבוש של נצח אימא, וכן של נצח ז"א. ועוד יש להוסיף את הנקודה השורשית אע"פ שרואים אותה כאן בסידור סופרים אותה (בכל מקום לא רואים ורק בנצח הוד ויסוד רואים אותה בסידור) הרי ד'-מ' ומה שמגדיל היא הגבורה של הנצח הרי עוד ו'-ס'.

הנה מה שרואים לבוש למטה בקו ימין וכל אורך קו שמאל, נבאר כל זה ממה שכתב ב-י"צ בחדש.

סידור ב' דף ס"ט ע"ב: י"צ להמשיך גבורה דחסד ולבנות ולתקן ספירת החסד דרחל כלול מי' ספירות. ע"כ.

הרי שרואים בסידור את הגבורה של החסד והיא למעשה המגדלת ולא סופרים, ואת הנקודה השורשית. לא רואים וסופרים אותה הרי א'-י' ומגדיל עוד ט'-ץ'. הרי בקו ימין יש גם הלבוש ולא מונים אותו ואינו נחשב, ולא כן בצד שמאל.

ע"ח ב' דף נ"ג סוע"ב: ג"ז בבינה פי' כי בבינה שבמלכות יש בה ג' נקודות. א' מחלקה שלקחה מן המלכות עצמה כנ"ל. עוד ב' יש נקודה אחרת ממוח בינה שבתוך הוד ז"א כנ"ל בנצח. עוד ג' לוקחת נקודה א' מן הוד אימא עצמה שבתוכה ניתן

המוח כנ"ל הרי ג' נקודות ואז החסד שמתפשט **בהוד ז"א** הוא מגדיל ז' אחרים וזהו ג"ז... ע"כ ע"ש.

הרי שכאן זה המקום הראשון שאנחנו מונים את המוח ואת **הלבוש** של הבינה שלוקחת וכן בסידור נראה בכל קו שמאל את **הלבוש** דאימא אך בקו ימין רק למטה **בנצח** דנוק' נראה אותו ועוד נ"ה דז"א לא נראה לבוש נ"ה דז"א בכל אורך הקוים ימין ושמאל ורק **בנו"ה** דנוק' נראה אותו ומתעוררת השאלה ששואל הרב בעצמו שם וגם מתרץ השאלה.

ע"ח ב' דף נ"ג ע"ג **וא"ת** גם בחכמה דמלכות נאמר שהם ג"ז כי ג"כ **לוקחת** המלכות מנצח אמא שבו נתון המוח.

והתשובה כי אלו נה"י דאמא שהם מתפשטין בז"א כל עצמן במקומן אינן רק בבחינת **רגלים** נ"ה **ולא בבחינת ראש** ... **אמנם** כשנוקבא **לוקחת** עתה הארה מהם **אין הארה זו מועלת לה כלום** ... וכשלוקחת הארה מהם נקרא ההארה נ"ה (רגליים) וא"כ לחו"ב שלה **לא תועיל הארה זו כי הארה זו לשימוש רגלים** שהם נ"ה והיא צריכה הארה לערך **חו"ב** שלה א"כ **אין הארה זו מועילה לה כלום** ע"כ ע"ש באורך.

הרי היא **לוקחת** אך **לא מועילה לה כלום** ולכן לא מונים שבקו ימין לא נחשוב הארת לבוש אימא שהוא בחינה מאוד **תחתונה** ואע"פ שלוקחת אותה ואינה נחשבת כלל לחו"ב ואינה **מועילה לה לכלום**, ובהמשך נבין שבקו שמאל בכל הקו נחשיב אותו, וכן בימין בנצח דנוק' היות שמשותווה שם שהם בחינה תחתונה כמוהו, שם נחשבת אך בחו"ג בקו ימין אינה נחשבת לכלום.

שעה"ק דף פ"א ע"ד הנה נודע שכל שיעור קומת הנקבה היא **בתלת פירקין** **דנצח והוד דז"א**, אשר בתוכם מתלבשים ב' פירקין **תתאין** דנצח והוד **דאימא**, אשר לעולם נשארו במציאות **רגלים ולא מוחין** כנזכר. **ונמצא**, כי הארה שלוקחת הנקבה מנצח והוד דאימא, בין לחו"ב, ובין לחו"ג שבה, **אינה עולה בשם**, אבל **ההארה שלוקחת מנצח והוד דאימא**, לנצח והוד שבה, **עולה בשם** ונכנסת בחשבון, כמו שיתבאר, **לפי שהכל הוא הארת רגלים**, בין בבחינת **אימא**, בין בבחינת **הנקבה** עצמה. **וזה הענין עצמו**, הוא במה **שלוקחת הנקבה**, מן הכלים **דנצח והוד דז"א** עצמו, **כי גם מהם לוקחת**, לפי שכיון שהיא לוקחת מן המוחין הפנימיים, שבתוך נצח והוד דז"א כנודע, והנה **הם מלובשים תוך ב' כלים**, שהם **הכלים דנה"י דאימא**, **והכלים דנה"י דז"א**, **ולכן בצאת האור של המוחין עצמם**, מתוך ב' הכלים הנז' לחוץ, אל הנקבה, מידי עברו, **יקח מהם, כי לא יצא ערום מבלי לבוש**, ולוקח קצת מן הכלים ההם מה שצריך, ויוצא האור ההוא בהיותו **מלובש תוך ב' הכלים ההם** :

הרי בקו ימין לא מתאים הלבוש לספירות דנוק' אע"פ שלוקחת אותם אינם נחשבות שהם בחינות תחתונות דאימא וגם בז"א לחו"ב ולחו"ג אינם נחשבים כלום רק בנצח דנוק' משותווה וכאן מונים אותו בין לבוש דז"א בין דאימא אך הלבוש קו שמאל שהוא בג"ה מונים הלבוש דאימא, ובקו שמאל יש טעם אחר שיבאר בהמשך.

שעה"ק דף פ"א ע"ד ונחזור לעניין, כי כמו שהכלים דנצח והוד דאימא, אינם נכנסות בכלל חשבון נקודות הנקבה, רק **בנצח והוד** של הנקבה כנזכר. כן מה שלוקחת הנקבה, מן הכלים דנצח והוד דז"א, אינם נכנסים בכלל חשבון, רק **בנצח והוד** של הנקבה. **האמנם יש קצת שינוי**, בין הנצח והוד דאימא, לנצה והוד דז"א, והוא, כי נודע שהנוק' כל אחיזתה ומציאותה, הוא בשמאל, שהיא גבורה, והנה אימא הנק' תבונה, דינים מתערין מינה, כנזכר במקומו, ובפרט בקו שמאל שבה, שהם דינים. ובפרט בהוד שבה, שהוא סיום קו השמאל. ובפרט בפרק תחתון של הוד שבה, שהוא הנכנס תוך הנקבה, והוא דין גמור. וזהו סוד ענין אימא, ד-ע"ד הוד דז"א אתפשטות, כנזכר בספר התקונין, וגם נתבאר אצלנו, וזה ראייה כי אימא היא גבורות. וכיון שכל בנין הנקבה, היא מן הגבורות והדינים, לכן כל קו שמאל של כלי דאימא, שהוא ההוד שבה, המאירה בנוק', היא נכנסת בחשבון, אעפ"י שאינה אלא בחי' רגלים כנזכר. משא"כ בנצח והוד דז"א, שאינם נכנסים בחשבון, רק בנצח והוד של הנקבה בלבד ... ע"כ ע"ש.

הנה אע"פ שנצח לא סופרים אותם בצד ימין אך היות והנוק' היא דינים וכן אימא כל בחינתה דינים שהנוק' כל אחיזתה ומציאותה היא בשמאל ומצד זה מתאים למנות אותם בכל קו שמאל שהם מאותו עניין ומשתווה אליה. וגם קו ימין ושמאל נצח הוד דנוק' דז"א נכנסים בחשבון אפילו בצד הימין במקום הרגלים.

בע"ח ב' דף נ"ד ע"ב 8 שורות מלמעלה: כתב וזה נלע"ד יותר אמיתי מן הטעם הראשון כי כלל הוא בידינו כי החסדים או הגבורות יורדים מדרגה אחר מדרגה מן החסד ועד הוד. וזה כתב על פי הספק שנסתפק **בע"ח ב' דף נ' ע"ג** למעלה: ונלע"ד ששמעתי ממורי שניהם ומביא שם שמועה ראשונה שמהדעת יורד החסד בלבד לחסד ואחר כך מהדעת לגבורה ואחר כך יורדות ג' לת"ת ואחר כך לנצח הנצח לבד וההוד להוד. ועוד שמועה ששמע בודאי כי החסדים והגבורות יורדין מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד ההוד שכולם נכנסים לחסד ונשאר שם החסד ואחר כך השאר לגבורה וכו' ועל זאת כתב **שהיא אמיתית**. וכן עיין במב"ש דף נ"ג ע"ג ד"ה ונמצא שורה מתחילה שם יגדלו... והנה אני מסופק בזה כי נלע"ד ששמעתי באופן אחר והוא כי האמת הוא וכלל זה מסור בידינו כי החסדים המתפשטים בז"א והגבורות בנוק' מתפשטות מדרגה אחר מדרגה מן החסד עד הוד... ע"ש.

למעלה בת"ת ספרנו את הגבורות שעוברות בנוק' בקו אמצעי לת"ת ואמרנו שהניחו שם שורשם, ואחר כך עברו הגבורות לנצח והוד יחד, ויש שמועה נוספת שהנצח לבדו מהת"ת עובר לנצח, ואחר כך ההוד לבדו עובר להוד ישירות מהת"ת ולא עבר דרך הנצח. הנה כאן אמרנו שעבר ההוד דרך הנצח ומשאירה שם את שורשה ורישומה. ועוד טעם נוסף הביא הרב.

ע"ח ב' דף נ"ד ע"ב וגם שכבר ידעת כי נ"ה הם דמיון זכר ונקבה לכן איהו בנצח ואיהי בהוד וכבר ידעת כי עטרא דגבורות היא של נוקבא ועטרא דחסדים הוא של

דזכרא עכ"ז לוקח הזכר תרין עטרין ונוקבא א' לבד ולכן כאן נצח נוטל גם רושם גבורת ההוד בו... ע"כ. ע"ש.

שעה"ק דף פ"ב ע"ג: שורה 6 ועוד טעם אחר... ז"א נוטל תחילה פי שניים נצח נשאר בה שורש הגבורה שעבר דרכה. ע"ש.

הרי שיש טעם נוסף לזה שנחשב ההוד שעבר דרך הנצח וזה מעין שהשפע העובר לנוק' דרך ז"א שהיא יונקת מההוד עובר דרך הנצח שהוא בחינת ז"א שמקבל חלקו וחלקה ונותן לה חלקה אחר שמתמתקות הגבורות.

בעניין הכתר דז"א ודנוק'

צריך לבאר כמה דיוקים בעניין הכתר והם

(1) **ידוע** שיש לז"א כתר מצד אימא, וכתר מצד אבא. ראה **אוצרות דף ל"ו ע"ב**: שהכתר נעשה אחר כניסת מוחין מצד אימא, ואחר כניסת מוחין דמצד אבא. והיות סיום כניסת המוחין דמצד אבא הם **בכוונת קונה הכל**, ושם אחר יציאת החסדים המגולים מיסוד דאימא ליסוד ז"א, למיתוק הגבורות, ואז עולים החסדים בסוד אור חוזר^{קב} ונכפלים, ועולים כפילת החסדים לכתב דז"א. כדי שיהיו חסדים בכל גוף ז"א, וגם לבקוע מחיצות נה"י דאימא. ואז כפילת שני שלשים העליונים דאור חוזר של הת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, וגורמים ששליש תחתון דת"ת דישסו"ת ירד על ראש ז"א. **וזהו כתר דז"א מישסו"ת**. וע"ש שהרב כותב שיש מצב שז"א יש לו **רק כתר דמצד אימא**, שהוא **שליש** תחתון של ת"ת דתבונה שלישית. אם כן נשאלת השאלה מתי יהיה מצב זה בכוונה? וראה רבי שאול **אוצרות דף ל"ו ע"ב אות ב'** שמסביר: שהכוונה שאנו רואים **בסידור דף ס"ז ע"ב** היא עבור **שניהם**. וצריך לראות **שקודם** נכנסים מוחין דכתר דתבונה, ואחר כך כתר דיש"ס. ואז יש שני המצבים, קודם שליש תחתון ת"ת תבונה, ואחר כך שליש אמצעי. אך בפועל לא ציירו זאת בסידור. ועיין **שעה"ק דף ס' ע"ג**. ועיין **באתי לגני א' דף פ"ח ד"ה או"ח**. ע"ש.

(2) **כתר דז"א** הבא בקונה הכל **סידור דף ס"ז ע"ב**: הוא כתר **דחיצוניות** והוא ממוחין דאח', כתר זה הוא **כולו מצד אימא**, גם הכלי גם האור, שליש תחתון דת"ת דתבונה שלישית. וכמו שכתב **בשער המוחין אוצרות דף ל"ז ע"ב וע"ג פרק ב'**: ואין הכתר של ז"א רק שהוא **נקרא** על שמו. אך יש כתר נוסף לז"א והוא מצד **הפנימיות**, מוחין דפנים. כתר זה נעשה בכוונת **באהבה סידור דף ע"ד ע"ב** ועיין **אוצרות דף ל"ד ע"א אש"ל אות ג'**: וכדי לזהות כתר זה נבין ע"י התרוקנות המוחין מנהי"ם דישסו"ת לצורך כניסת מוחין דז"א. שאז עולה האור מנהי"י דישסו"ת, לת"ת דישסו"ת. והנה כשהתרוקנות של המוחין דישסו"ת היא רק **מהנהי"י דישסו"ת** זה עבור **מוחין דאח'**. והכתר הוא **כולו** דישסו"ת, גם הכלי וגם האור. התרוקנות זו נעשית בכוונת פסוק ראשון של **שמע ישראל** וגו'... אך אם ההתרוקנות של המוחין דנהי"י דישסו"ת לצורך כניסת המוחין דז"א היא **משליש ת"ת תחתון דישסו"ת וגם מנהי"ם**, כמו

^{קב} ראה **ע"ח ב' דף ד' ע"ב** אמנם אחר ירידתו במרוצה מכח הכנסתו באור יושר במרוצה חוזרין תכף לעלות בסוד אור חוזר... **כתב השמש אות [א]** נ"ב לבד אבל אור הישר שלהם נשאר ביסוד כנוכח לקמן בסוף דרוש ג'... ע"ש. משמע שמה שעולה מהיסוד הוא רק אור חוזר.

שרואים **בסידור דף ע"ד ע"ב** בסוף כוונת באהבה, אזי המוחין הם דפנים ויהיה **לז"א כתר משלו כלי ואור**. (מכאן יצא לנו שמה שעושים במקוה הוא כתר דאח', ובתפילה בשבועות במילת באהבה יהיה כתר דפנים. אך בכתר דאח' אנו מפרטים לבחינות רבות, ובכתר דפנים הוא לבחינות כוללות. שחרית לחש, בינה, חזרה, חכמה. מוסף לו"ח, ו"ק וג"ר דכתר. בקדושת כתר במילת אחד, זיווג. כך נלע"ד. אך עדיין מסתפקים בישיבתנו האם הזיווג הוא לכל הבחינות שעשינו במקווה כתר דכתר וגדלה נוק' בא"ט ב"ח, והם רבות וכך נראה למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א, או שיש בחינת נוק' כוללת.)

(3) **כתר דז"א וכתר דנוק'** נעשים ברגע אחד ראה שעה"כ דף פ"ט ע"ב ד"ה ונלע"ד: וזה נגרם ע"י כפילת החסדים שירדו ליסוד דז"א מיסוד דאימא, ומיתקו את הגבורות. ראה **סידור כוונת קונה הכל דף ס"ז ע"ב**: ואחר המיתוק, עולה אור חוזר (ראה ע"ח ב' דף ד' ע"ב הגהת השמש אות [א] שאור ישר נשאר ביסוד, ורק אור חוזר עולה, ע"ש). שלהם וגורמים לכפילת חסדי חג"ת. חסד וגבורה עולים לחב"ד, והת"ת, שני שלישים עליונים, עולים לת"ת דישסו"ת לגרום להוריד כתר דז"א. והשליש התחתון, עובר דרך נקב החזה לכתר דנוק', ומתחלק לארבעה רבעים. והיות **רבע ראשון נכנס בקונה הכל נקרא נעשה ברגע אחד**. אך המשך כניסת הכתר יהיה בהגדלת הנוק' בא"ט ב"ח, עד כוונת למען שמו. ואז יש סיום כניסת הכתר בנוק', ע"י המשכת סיום הנה"י החדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. אך לפי האמור כאן, על פי סידור כוונות חול. שני שלישי ת"ת דאור חוזר עולים לכתר דז"א. ושליש התחתון של אור חוזר דת"ת, עושה כתר לנוק'. אך לפי האמור **בסידור כוונות שבועות חלק ו' דף ז' ע"ב**: כתב שם שלצורך **כתר דז"א**, עולים **שליש עליון ושליש תחתון** של אור חוזר דת"ת דז"א. ואלו **לכתר דנוק'** נשלח **השליש האמצעי**. ראה מה שכתב על זה תו"ח דף קכ"ט ע"ב... ואע"פ שכתב הרב בדרוש ג' **שער כ"ה ע"ח ב' דף י' ע"א** שמהשליש התחתון דחסד דתפארת נעשו שני כתרים דזו"ן, כבר כתבתי בכמה מקומות שדרך הרב ז"ל לכתוב **אפילו בהפך מהאמת וסומך על המעיין**... והרב כתב זה הטעם בפירוש **אע"פ שאינו אמת וסומך על המעיין**... ע"כ תו"ח ע"ש. והרב כתב כנ"ל גם כן בע"ח ב' דף מ"ה ע"א. אם כן משמע מהתו"ח מה שכתוב בסידור שבועות **כתב הרש"ש** לפי פשט דברי הרב, ואינו כך. **והעיקר כמו סידור של חול דף ס"ז ע"ב**. וכן כתב **פאת השדה דף ע"א ע"ב**... ע"ש.

(4) **בענין כתר דז"א וכתר דנוק'** ממה נעשה כלי הכתר דז"א ודנוק', וממה נעשה האור דכתר דז"א ודנוק', עיין **שער לידת המוחין פרק ב' ג' ד'**: וכן **עץ חיים ב' דף נ"א ע"ג וכן נ"ב ע"א**: והעולה מהדרושים הנ"ל בקיצור הוא: הנה יש בז"א ונוק' כלי דכתר, והאור אשר בתוכו. **ונתחיל באור**. שני שלישי חסד דת"ת וחסדים דנ"ה יצאו מיסוד דאימא שבחזה דז"א ונכפלו. ירדו ליסוד דז"א ומתקו באור ישר את חג"ת

דגבורות שביסוד דז"א, וכן מתקו באור חוזר את שליש עליון דת"ת דגבורות ונ"ה דגבורות. אור ישר של התנ"ה המגולים נשאר ביסוד, ועלה אור החוזר של תנ"ה המגולים לחזה דז"א. **אור חוזר דת"ת הוכפל שנית** וכן אור ישר של שליש עליון דת"ת הוכפל גם כן. נמצא שיש ששה שלישים בת"ת. שלושה עבור הת"ת עצמו, ושני שלישים העליונים דאור חוזר עלו לכתר דז"א להמשיך את שליש תחתון ת"ת דתבונה, **אור וכלי**. והשליש התחתון נשלח לעשות כתר לנוק'. וזה נעשה ברגע אחד, אך לא כל הכתר דנוק', אלא שליש זה נחלק לארבעה רבעים ונכנסים תוך כדי גדילת נוק' בא"ט ב"ח. **והכלי של כתר** דנוק' נעשה משני שלישים **תחתונים** דת"ת דז"א שנחלקים ויהיו ארבעה חצאי שליש, (ארבע ששיות) שליש עליון נשאר לכלי ת"ת דז"א. ויהיו בז"א שלושה חצאי שליש, חצי שליש בכל פרק. ושלושה חצאי שליש יעברו לנוק'. אחד לכתרה ואחד לדעתה ואחד לת"ת. והיסוד ומלכות דנוק' אין להם על מה שיסמכו בז"א. ועיין בדרוש **א"ט ב"ח**, שבת"ת שהוא ל"ע אין לת"ת נקודה שורשית שכן היא נותנת אותה ליסוד.

(5) מה גורם את הכפלת החסדים המכוסים? עץ חיים ב' דף ט' סע"ב: ... והענין כי בעלות אלו החסדים שם יש בהם בחינת אור מקיף ואור פנימי ושמור כלל זה, ואז אור פנימי שלהם עולה ונכנס בפנימיות המוחין והדעת ומגדילים מאוד, והאור מקיף עולה ומקיפם מבחוץ למחיצת נה"י תבונה וזוה מתרבה אור המוחין מאד מאד מבית ומחוץ. ע"כ. הרי שההכפלה היא מעצם עליית החסדים המגולים למעלה... **וכן ע"ח א' דף י"ב אע"ג**: הנה בעלות אורות אלו החסדים המגולים עד שם הנה מוסיפין בהם כח ומגדילים אותן. ועל ידם מתגלה כפל האור שהיה בהם כפי טבע המים... ונמצא כי כל אלו בין הסתומים, בין המגולים, כולם ע"י אור החוזר נתגלה ונתראה בהם כחם ואורם, **ונכפלו כפליים ממה שהיה בהם בתחילה**... גם מכאן משמע שהכפל הוא ע"י עליית החסדים למעלה **ולא ע"י בקיעת יסוד דאימא**. וזה שלא כהגהת ההוראה ב**סידור חול דף ס"ז ע"ב ושם בהגהת ג'**: ... שמשמע ממנה, שהאור מתרבה ע"י בקיעת יסוד דאימא. אע"פ שגם זה קורה אחר כך, אך זה לא מה שגורם את הכפל וההגדלה. עיין שם ב**סידור שמקום הסוגריים צריך להיות אחר מילת ונכפלים**. בענין בקיעת יסוד דאימא וכל הלבושי נה"י דאימא **עיין עץ חיים א' דף ט' אע"ב עיין שער הפסוקים דף כ"ב סע"ג** וכן עלי נהר דף ט"ז ע"א אות נ"א

(6) עוד צריך להבין מה הם נ' שערי בינה ומי הוא שער החמשים? שעה"כ דף פ"ט ע"ב ד"ה ונלע"ד... והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה... כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעשה בו בחינת כתר על ראשו, ונמצא כי עליית חצי החסד הנזכר **גורם ירידת הכתר** בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בספר התיקונים... ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י

החסדים של אימא שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז' **ולכן נקרא** שער החמשים... ע"כ. ע"ש. (משמע ברור שאומר הרב שהכתר **נקרא** שער החמשים **על שם** החסד **שגורם** להביא את הכתר וזה לשונו: "ונמצא כי עליית **חצי החסד הנזכר גורם ירידת הכתר** בראשו של ז"א **ולכן** הכתר של ז"א **נקרא שער החמשים**" ונשאר לנו לדייק האם שער החמשים הוא מערכת של חסדים או של מוחין?) **ע"ח ב' דף ו' ע"ד אות ו'**: הנה נ' שערי בינה הם ה"ג שבה כל אחד כלול מ'. גם יש נ' שערים מה"ח כל אחד כלול מ' הם נ' ואלו הה"ח שהם נ' שערים נכללין בז"א ומתפשטים בו כנודע. והנה משליש החסד שבת"ת המתחלק, חצי לכתר שבה וחצי לכתר שבו, אז ע"י עליית החסד יורד ת"ת דאמא להעשות כתר לז"א כנודע. **נמצא שאותו החסד גורם כניסת הכתר**... הכתר **נקרא** שער החמשים **יען** אינו נגמר ליכנס עד עלות **החסד** ההוא **והוא נקרא שער החמשים** ההוא של הה"ח הנחלקים לנ' כנזכר לפי שאין חסד זה עולה אלא אחר שנגמרו כל הנ' שערי בינה שהם ה"ח להתפשט בז"א **וזה** בא באחרונה **ונקרא** שער חמשים **לסבה** זו. ע"כ. ע"ש. (משמע מכאן **שהחסד הוא הנקרא שער החמשים** והכתר **נקרא** כך **על שמו**, ויש לדייק שני שערי בינה והשער החמשים הם **מערכת של חסדים**, והכתר **נקרא** שער החמשים ע"ש החסדים.) **בית לחם יהודה א' דף קכ"ד ע"ד**: ... פ"י כי באמת גם שער החמשים הוא מהחז"ג עצמם ולא מהכתר כי כתר דז"א הכלי והאור שבו הכל הוא מבחינת אימא עצמה ולא מהחז"ג... ולפי שחצי השליש עלה לכתר ועל ידו יורד הת"ת דאימא להעשות כתר לז"א משו"ה גם הכתר נכלל בכלל הנש"ב... **והוא נקרא שער החמשים, הכוונה על החסד ולא על הכתר** וכדי שלא נסבור שכונתו על הכתר משום הכי חזר ופירש דבריו ואמר, **הוא של הה"ח. וזה בא באחרונה**, קאי על הכתר. (יצא לנו מכל הנ"ל שנש"ב ושער הנ' הם מערכת של חסדים.) **עיין תורת חכם דף נ"ט ע"א שורה שלו:**

(7) בענין בנין הנוק' בא"ט ב"ח ראה הקדמה כללית של מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א בטוב טעם ודעת. המובאת בספר **עץ חיים למוצאיהם** וכן בחוברת כוונות לשבועות מתלמידי הרמ"ע, **גנזי חיים** של הרב **יואל חכון** הי"ו. וראה לעיל שהרחבנו בעניין מהי ההגדלה ומה הם גורמי ההגדלה.

מה שנלע"ד בעניין שבועות

ידוע מה שאומר הרב שבכל חג חוזרת אותה ההארה שהייתה באותו הזמן, ואם כן בשבועות אנחנו מתחברים **לאותה הארה שהייתה במתן תורה**. שאז היינו אמורים לקבל **הלוחות הראשונים**. ואם כן ההארה היא גבוהה מאוד של לפני החטא, שכן הלוחות הראשונים הם בחינת **עץ החיים** והלוחות השניים הם בחינת **עץ הדעת טוב ורע**.

ומזה נבין עניין הלימוד והאורות והזיווגים בלילה הזה וביום הזה. זו בחינה של זו"ן וייחוד מאותה ההארה. ולכן **מובן סדר הלימוד** על פי הזוה"ק והאר"י שאין ללמוד באותו הלילה **משנה** מפני שמשנה היא בחינת שיפחה ולא הייתה מתגלית אם לא היה חטא העגל. ורק היינו מקבלים התורה שבכתב והסודות של התורה **וזה מה שאנחנו לומדים באותו הלילה**. וכמו שכתב בזוה"ק וז"ל... ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת, למלעי באורייתא **מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, וברזי דחכמתא**... צריך להתחבר לזה ולשאוף לקבל מאותו המעמד של הר סיני בחינות התורה והלוחות של עץ החיים.

וכמו שאומר רש"י **בפסוק ב' בשיר השירים**, ישקני מנשיקות פיהו... רש"י ומובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם **סוד טעמיה ומסתרי צפונותיה** ומחלים פניו לקיים דברו וזהו ישקני מנשיקות פיהו.

ועוד מה שאומר משה רבנו בפרשת ואתחנן, כ"ה: וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל דְּבָרֶיךָ בְּדַבְּרְךָ אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹל דְּבָרֶי הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלַיךָ הִיטִיבוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבְּרוּ. כ"ו: **מִי יִתֵּן וְהָיָה לָבָבְךָ זֶה לָהֶם לִירְאָה אֲתִי וְלִשְׁמֹר אֶת כָּל מִצְוֹתַי כָּל הַיָּמִים לְמַעַן יִיטֵב לָהֶם וְלִבְנֵיהֶם לְעֹלָם: זו מדרגה של עם ישראל בקבלת התורה בהר סיני, ולזכות לזה, וזה מה שמשתוקק הקב"ה מִי יִתֵּן שתהיה לנו מידה זו של יראת שמים וצרכים להשתדל לפחות בשבועות להתחבר לזה, ולא המצב שעמדו שם בפרשת ואתחנן, וזה בה שצריך בימינו לעורר השתוקקות וצימאון ליראת שמים לאחדות כמו שמשתוקק הקב"ה.**

ושמעתי שואלים מה זה **מי יתן**, אתה הקב"ה תתן שיהיה לבבם זה לעבוד אותך כל הימים, זו לא שאלה כאן משתוקק שיהיה להם יראת ה', וזה מהדברים שתלויים בנו בלבד, הכל משמים חוץ מיראת שמים.

ראה דרוש יפה בפאת השדה עמ' ת"ט וכן בשערי רחמים ג' **שאלה קע"ה**: שמעתי דרשה מפי מו"ה **השד"ה** (הי"ו) [זצ"ל] פירוש פסוק (שמות ד' ב') וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְ-הוָה מֶה זֶה בְּיָדְךָ וַיֹּאמֶר מִטָּה: ובזה הפסוק יש כמה תמיהות **(א)** זה הענין אפילו שני אנשים ביחד לא יוכל לומר מה זה בידך ודאי רואה שהוא מטה בידו, כל שכן הקב"ה כיצד שואל אותו מה זה בידך וכו'. **אלא הכוונה, רבותינו** אמרו הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, נמצא **יראת שמים ביד האדם**, על זה רמז לו הקב"ה למשה רבנו ע"ה מה זה בידך, רוצה לומר איזה בחינות מהעולם ביד האדם, אמר לו מטה, רוצה

לומר הטייה לטוב או לרע ח"ו, רוצה לומר **יראת שמים ביד האדם**. ויאמר השליכהו ארצה וישליכהו ויהי לנחש וינוס משה מפניו, **אמר לו למשה למה ברכת כיון שזה בידך**, ויאמר אחוז בזנבו ויהי למטה בכפו, רוצה לומר אפילו יראת שמים שהיא ביד האדם **אם לא יסייעוהו מן השמים לא יוכל האדם**, ורמז אחוז בזנבו, רוצה לומר התעוררות תחילה מן האדם ואחר כך מסייעין אותו מן השמים. ה' יזכנו לחזור בתשובה שלמה. ע"כ.

סגולת הלימוד בליל שבועות

הנה יש בדברי הרב הבטחות רבות שמקורן בזה"ק וכן מוהר"י כתב חשיבות לילה זו.

שעה"כ דף פ"ט ע"א: ולא עוד אלא שצריך האדם שלא **לישן בלילה הזאת כלל** ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנז' באורך בהקדמת ספר הזוהר בפר' בראשית ובפר' אמור. ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה **מובטח לו** שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכמ"ש הרשב"י בהקדמת בראשית וז"ל דיפוק ההוא שתא בשלם כו' ע"ש.

הרי שמתנה שלא יישן כלל וצריך להבין הדגשה זו למה דווקא **כלל**, שצריך לתקן ולקשט הכלה חשוב מאוד והיא תדאג לנו כמו שכל דבר שעושים למלכות שהיא תדאג לנו, כמו בכוונת עוזר דלים ותיקון חצות, ומתאבל על ירושלים, וכו'.

זה"ק הקדמת בראשית דף ח' ע"א: רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, **בלילא דכלה אתחברת בבעלה**... למהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אתתקנת, למלעי באורייתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, וברזי דחכמתא... ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא, וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו, ואלין אקרון **בני חופתה**... **זכאה חולקהו**... אמר לון רבי שמעון, בני, זכאה חולקכון, בגין דלמחר לא תעול כלה לחופה אלא בהדיכון, בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה, כלהו יהון רשימין וכתביבין בספרא דדכרניא, וקב"ה מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה... ע"כ ע"ש.

בהמשך שם דף ט' ע"א: תיבו יקירין תיבו, ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא, **דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא יהא נטיר עילא ותתא כל ההיא שתא**, ויפיק שתא בשלם, עלייהו כתיב (תהלים לד ח) חונה מלאך יהו"ה סביב ליראיו **ויחלצם**, טעמו וראו כי טוב יהו"ה:

הרי איך על ידי לימוד תורה נביאים וכתובים מדרשים וסודות התורה שזה רק בחינת תיקון השכינה. וזוכים לקבל כל הברכות וכתובים בספר הזכרון לפניו.

זה"ק פרשת אמור דף צ"ז ע"ב: תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, **למזכי לדכיותא דא**, לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא, ולא הוא כדאי למהוי ליה חולקא באורייתא... ע"כ.

ובהמשך דף צ"ח ע"א: ועל דא חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי נייתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבנן בתרין עלמין, וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליהו, ואתיא לאזדוגא ביה במלכא, ותרואייהו מתעטרי על רשייהו דאינון דזכאן להכי:

רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנשי חברייא בהאי ליליא לגביה, ניתי לתקנא תכשיטי כלה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטהא ותקונהא לגבי מלכא כדקא יאות: **זכאה חולקיהון דחבריא**, כד יתבע מלכא למטרוניתא מאן תקין תכשיטהא ואנהיר עטרהא ושוי תקונהא, ולית לך בעלמא מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה, אלא חברייא, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי... ע"כ ע"ש.

הרי שכל הברכות הם על שדאגנו ודואגים לקשט הכלה לקראת הייחוד בשבועות בקבלת התורה וכשיתברר מי הם שדאגו להם יותן להם כל הטוב.

שלום ירושלים להרב שלום עדני דף ק"פ: ... שואל מה המיוחד בלילה זו ולא בהושענא רבא וכו' ועונה אחר שנותן ה' הקדמות. **א'** מפני מה ראשונים חיו כמה מאות שנים ועכשיו רק בקושי עד מאה שנה, ואומר שהיו מושכים חיותם מא"א. **ב'** ז"א עולה בשבועות עד א"א שמביאים לו את הפרצוף הה' וזקנו הופכת לבן, ויש בא"א בחינת אלפים או"א מאות ז"א עשרות. **ג'** רשב"י בירך בנו שיזכה לברכה ושפע מא"א. **ד'** ענין דא"א שונים שאין שנים נחשבים לשניים אלא לאחד ועוד אין כסוי לעיניין אין בהם גבינים. ה' בנים אנחנו לזו"ן. ואחר הקדמה זו מבאר למה הסגולה דווקא למי **שלא ישן כלל** שאז הוא דומה לז"א שעולה **לא"א** ואין כסות בעיניים ואין שינה שם. הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל הוא ז"א ושומר שלו הוא **א"א לא ינום ולא ישן**. ועל ידי זה נתחבר להשפעה מא"א שיש בו חיים של אלפים, ולא רק מאות ועשרות. ועל פי מסביר הבטחת רשב"י ומוהרח"ו.

הרי שמביא טעם חדש ויפה לסגולה בהבנה למה דווקא שלא יישן **כלל** ואז מדמה **לא"א**, ובנוסף כמובן גם מה שאמר רשב"י **שתיקון קישוטי כלה**.

כוונות בין המצרים

הנה כוונות בין המצרים סידר אותם הרב אחרי כוונות שבועות ולפני ראש השנה וזה במקום המתאים תרתי משמע לפי הזמן וגם כך **מסודרים בתורה** בפרשת אמור, שכן בין הפסוקים של שבועות ובין הפסוקים של ראש השנה **שעדיין** לא היה **חרבן הבית** הדבר נרמז בפסוק אחד שם לכאורה לא שייך והוא: **ויקרא פרק כ"ג כ"ב**: "ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם". ע"כ. הרי שזה רומז שאין שלמות צריך להשאיר **פאה** בגלל חרבן הבית ולתקן.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג: ... ענין בין המצרים והם **כ"א** ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב **מנהג טוב וכשר** הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות **בכיה ממש** על חורבן הבית וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדין בסוד כי ינטו צללי ערב אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות **צריך להתאבל על החורבן** ומכ"ש בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכיה ועליו נאמר שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה:

הנה בכל לילה חשוב מאד להתאבל על השכינה בגלות וחרבן ירושלים וזה עושה תועלת גדולה לאדם שמשתתף בצער השכינה וכן בימים אלו ביותר לבכות על החרבן וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה וראה בפריע"ח הגדיל בזה.

פריע"ח דף קכ"ז ע"ד: ... מנהג טוב להתאבל אחר חצות היום, כי אז סוד הדין, ולבכות חצי שעה או יותר על חורבן הבית, וטוב מאוד אל הנפש:

הנה כאן הוסיף חצי שעה או יותר לא לקרא סתם ג' פרקי תהילים אלא להתבונן ולבכות ולהבין מה חסר לנו וזה מועיל מאוד אל הנפש וכאן הוסיף מאוד.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג: ... גם צריך לזהר ולהמנע מלאכול בימים ההם שום פרי חדש ושלא ללבוש שום לבוש חדש כדי שלא יצטרך לברך עליו **ברכת שהחיינו** וכמו שזכר ענין זה בספרי הפוס' האחרוני' וענין זה נוהג בשבתות ובר"ח אב:

הרי שבכל הימים האלו אין לברך שהחיינו כולל בשבת אך לפי פשט ההלכה התירו בשבת והנה הרב מביא כאן הצמ"ח סיפור מוהרש"ו. **צמח** - סיפר לי **בנו של הרח"ו ז"ל**, כי זוכר שפעם א' היו חכמי הדור אוכלין על שלחן אביו, **והפצירו בו** לאכול פרי חדש, **ואכל אותן בלי שהחיינו** וזה כל אותן הימים שבין המצרים... ע"כ.

סיפור זה מוזר ביותר: א' לא כתוב שהיו אוכלים אצלו **בשבת** ואם כן מי התיר בימי חול לאכול פרי חדש ולברך שהחיינו הרי **כל הפוסקים פסקו** שאין לברך. **ב' ועוד** היו **אצלו בבית** הוא בעל הבית **איך הביא לפניו פירות חדשים** שעדיין לא אכל הוא מהם ולא בירך עליהם שהחיינו?

לכן **נלע"ד** שהיו חכמים שהביאו הם את **הפירות החדשים** משלהם לסעודה, וכבדו אותו לברך. ואולי חשבו שבכבר **אכל מהם ומרב ענוותנותו** לא רצה לסרב לקחת ממה שמכבדים

אותו שלא יחשבו שהוא **חושד בהם** בערלה או מעשרות, אך **לא בירך שהחיינו**. זה מספר **הצמח** בשם מוהרש"ו לעיל בפריע"ח כתוב **שמוהר"ו בעצמו מספר** על זה וזה לשונו: **פרי עץ חיים דף י' ע"ד-י"א ע"א**.... הנה באותן ימים, שבין י"ז בתמוז עד י' באב, כבר **פסקו כל הפוסקים**, שאז **אסור לאכול פרי חדש**, או ללבוש **מלבוש חדש**, כדי שלא יצטרך לברך עליהם שהחיינו, וכן **ראוי לעשות** אפילו **בשבתות ור"ח**. **ופעם אחת**, היו באים **גדולי הדור לסעוד אצלי על שולחני**, והפצירו **בי לאכול פרי חדש**, ואכלתי **בלא ברכת שהחיינו**... ע"כ. **נלע"ד** כמו שכתבתי לעיל.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג.... גם צריך לכוין כוונות אלו בעמידה בכל הימים ההם. הנה בברכת אבות באותה ההויה **הא'** תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלפניה והיא **טדה"ד** ובהויה של אתה גבור תכוין שתאיר הויה זו אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלאחריו והיא **כוז"ו** ובהויה **ג'** שבאתה קדוש תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה בא"ב **דא"ת ב"ש** והיא **מצפ"ץ** והנה **ג'** שמות הנה' **טדה"ד וכוז"ו ומצפ"ץ** הם בגי' **שי"ן** עם הכולל:

הנה יש כאן רק הכנה למיתוק על ידי הארה משמות ההויה"ה שבג' ברכות הראשונות וכאן צריך להבין שהתמורות הם יותר דין משם הויה"ה עצמו שהוא תמיד הרחמים הגדולים אך אותיות שלפני ההויה"ה יותר מתוקים ופנימיים מהאותיות שאחרי ההויה"ה וכמו שכתב הרב **בשעה"כ דף פ' ע"ד**. וז"ל:.... משאין כן בשם **ההויה שהוא רחמים** כי בהתחלפו מורה על הדין שהוא תמורת הרחמים... ע"כ.

הנה לפני כן הסביר הרב שהאותיות לפני שם אלהים **אכדט"ס** הם רחמים יותר ואותיות אחרי שם אלהים **במוכ"ן** הם דינים יותר ולא כן בשם הויה"ה שבין אותיות שלפני ההויה"ה ובין שלאחריה הם דין ששם הויה"ה הוא רחמים וכתב הרב אב"ן עזרא לפירושו לתורה בפרשת שמות ששם הויה"ה ואהיה הם מאותיות אהו"י שהם אותיות שדרגתם גבוהה שהם ניקוד, כידוע דרגת הניקוד בסדר טנת"א.

ועוד כתב **הרמח"ל** בספרו **"דרך עץ חיים"** לקראת הסוף שאלפא ביתא א' הוא פנימי ביותר ות' חיצון ביותר והפסיעה לבר של האות ת' היא הולכת אל החיצונים, וז"ל: כי גם למעלה **אין סיטרא אחרא יונקת** כי אם מן המדריגה **התחתונה שבכל המדריגות**, וסוד זה אות **תי"ו** שבאל"ף **בי"ת**, **סוף הרגל התחתונה שלה היא המדריגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עיקום הרגל הזאת**... ע"כ. הרי איך אות א' היא הפנימית ביותר ואות ת' החיצונה ביותר ויניקת החיצונים מהרגל שלה "פסיעה לבר של אות ת'".

הנה כאן אמר "הנה בברכת אבות באותה ההויה הראשונה תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה" והויה"ה ראשונה איני יודע בבירור אם בתחילת אבות או בסוף אבות והדבר מבואר יותר

בפריע"ח דף י' ע"ד, וכן בדף קכ"ז ע"ד: כתב וז"ל:.... הנה בין המצרים, להיותה סכנה מאוד, **שקטב מירי שולט** בהן, לכן צריך לכוין אלו הכוונות כדי להמתיק **הדינן** ששולטין באלו הימים, ולא יהיה כח בחיצוניים לאחוז עוד בדינים האלו. והנה **בחתימת ברכת אבות**, כאשר תזכיר הויה"ה, תכוין שיאיר הויה"ה לשם שלפניו,

שהוא **טדה"ד** כל **אות לאות שלפניו**. דרך משל - **הי מאיר לט', הה' לד', הו' לה'**, **הה' לד' ... ע"כ**.

הרי כאן ג' חידושים א' שכתב בפירוש **בחתומת ברכת אבות** והיא של מגן אברהם. ב' שהוסיף שבימים אלו "שקטב מרירי **שולט** בהן" ג' אופן הארת ההוי"ה בתמורתה שהוא **מאות לאות** דרך משל מ"י לט'. וכו', וכך צריך לכוין.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג ... ובברכת **רצה** תכוין כי מלת רצה היא בגי' אלהים דמילוי ההין כי רצה הם אותיות צרה והוא סוד ועת צרה היא ליעקב וממנה **יושע**^{קכ} שהוא שם אלהים דההין. וז"ס **בין המצרים** כי מן השם הנז' שהוא דין יוצאות בימים האלו הצרות. גם תוסיף שם אדני עם רצה של אלהים הנז' ויהיו בגי' שי"ן ותכוין כי ב' בתי דינין אלו שהם אלהים ואדני שהם סוד בין המצרים ב' מצרי' העולים בגי' שי"ן יתמתקו ע"י ג' השמות הראשונים שנתכוונת בהם בגי' ברכות הראשונות והם **טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ** העולים בגימ' **שי"ן** כנזכר ועי"כ אותיות **צרה** יתהפכו לרחמים ויהיו **רצה** ה' אלהינו :

הרי עד כאן עשינו פעולת **הכנה** למיתוק וכאן מתחילים למתק את שמות **אלהים אדני** שהם שורשי הדינים, והם שני מצרים וזהו בין המצרים. **רצה** אותיות **צרה** גימ' **אלהים** דההין ויחד עם שם **אדנות** הרי **שי"ן** כמנין ג' התמורות של שמות **הוי"ה**. ועושים מיתוק ראשון כאן **ברצה** והצרה מתמתקת.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג ... ובברכת **שים שלום** באותם ב' שינין שבר"ת של **שים שלום** תכוין אל ב' השינין הנ"ל גם התיבות עצמם של **שים שלום** שניהם יחד עולות בגימ' **שי"ן** הנז' ועוד יתירים ו' כנגד ו' שמות הנז' והם שם **יהו"ה** וג' תמורות והם **טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ** ושם **אלהים** ושם **אדני** ... ע"כ.

הרי כאן נראה שיש עוד לפחות שני מיתוקים תחילה אמר תכוין אל **שני השיניים הנ"ל** ויש משמעות שיש מיתוק נוסף שכן לשם מה לכוין **אם לא למיתוק**, וכן בתיבות וכן במספר האותיות שנלע"ד שהוא מיתוק הגדול ביותר שכן הוא לא מספר אותיות אלא **מספר שמות** כידוע על פי סדר טבלת הרפ"ח ניצוצין. וכן כתב **הרב יעקב מונסה** זצ"ל בכתב יד בסידור הוצאת **"שער השמים"** הביא הגהה זו בסידור הרב **בניהו שמואלי** שליט"א.

נראה שיש להשתדל מאד לכוין כוונה זו שהיא מיתוק הדינים ששלטו בתקופה זו וחוזרים ושולטים גם בכל שנה ועל ידי זה נמתק את הדינים ולכן גם מי שאינו מכוון בכל הכוונות ראוי לו לכוון בזה וסודר כרטיס קטן מחולק בישיבתנו הקדושה לכל **מאן דבעי**. וראה **בשעה"כ** בדרוש א' דראש השנה **דף צ' ע"ד**, שם בעניין החדשים מה שכתב על חודש **אב**.

^{קכ} הנה **יושע** הוא גימ' **שי"ן** ועוד **כ"ו** כך מצאתי הגהה מאחד קדושים בשעה"כ של הישיבה. וזה מתאים להפליא שכן השמות **הממתקים** וכן **המתמתקים** הם בגימ' **שי"ן** ועוד שם **הוי"ה** שהוא מאיר בתמורות שלו שיהיה בהם כח למתק הרי הכל **יושע** שמכל צרה שם **הוי"ה** הוא **המושיע ומציל**, ומעין זה למדנו מהרב בפרשת כי תבוא על הקללות שם ואמר שיש **רעו"ת תיבות** בכל הקללות (כ"ו פעמים כ"ו הם רעו"ת) ויש גם כ"ו פעמים שם **הוי"ה** וזהו סוד פירוש הפסוק רבות **רעות** צדיק ומכולם יצילנו **הוי"ה**. וגם כאן עת צרה היא ליעקב וממנה **יושע**, על ידי שם **הוי"ה** יתמתקו **שי"ן** דינין ובכך **יוש"ע**.